Vyzvedněte Titanic!

Stárnoucí americký prezident se snaží završit své končící volební období dokončením významného obranného systému USA, zvaného *Sicilský projekt.* Potřebuje však k tomu *byzanium* – vzácný radioaktivní prvek, který se podle družicového průzkumu dá nalézt jen na území bývalého Sovětského svazu. Začíná rozsáhlé pátrání, které nakonec vyústí v přesvědčení, že vzácná ruda byla začátkem století dopravena do Anglie a naložena na parník, směřující do Ameriky. Loď se jmenovala *Titanic.*…

Díky podmořské misi je *Titanic* lokalizován a jsou zahájeny práce na jeho vyzdvižení. Hlavní postavou a koordinátorem celé akce se stává Dirk Pitt, náměstek ředitele Národní podmořské a oceánské agentury USA. Jeho aktivity však neuniknou pozornosti sovětské špionáže, která se snaží *byzanium* sama získat. Podaří se *Titanic* vyzvednout a dopravit do doků v New Yorku? Co skrývá jeho nákladový prostor? Najde Dirk Pitt nakonec cenné *byzanium?*

Clive Cussler, jeden z nejčtenějších autorů dobrodružného žánru současnosti, se narodil v roce 1931. Po studiích pracoval delší dobu jako letecký inženýr. Poté se začal se svými představami prosazovat v reklamě a jako umělecký ředitel byl zodpovědný za dvě největší reklamní agentury ve Spojených státech. Jeho práce získaly několikrát vysoká mezinárodní ocenění. Svoji kariéru spisovatele odstartoval až v roce 1973, když představil svého hrdinu Dirka Pitta, jednoho z mála pozitivních románových hrdinů tohoto literárního žánru. Svými romány se prosadil na přední místo mezi světovými autory thrillerů. Cusslerův život se Pittovu do značné míry podobá. Podnikl několik dobrodružných výprav – prošel celý americký Jihozápad, protože se snažil nalézt zlaté doly, v Rocky Mountains hledal v opuštěných jezerech zmizelé letadlo, vedl nebo se účastnil některých expedic k záchraně několika lodí. Stejně jako jeho hrdina Dirk je i Cussler vášnivým sběratelem klasických automobilů. Kromě románu *Kyklop(r 1997)*napsal ještě např. *VixenO3 (r. 1995), Smlouva století (r 1994), Sahara* a další.

ISBN 80-7191-288-3

Cena 244 Kč

CLIVE CUSSLER

VYZVEDNĚTE TITANIC

Duben 1912

PŘEDEHRA

V luxusní kajutě číslo 33 na palubě A se na svém úzkém lůžku neklidně převaloval muž. Obličej měl zpocený a jeho mysl byla zastřená hlubokou noční můrou. Byl to malý chlapík, neměřil víc než 160 centimetrů. Šedivé vlasy měl již prořídlé a celá tvář byla jaksi nevýrazná. Jediným osobitým rysem jeho obličeje bylo husté tmavé obočí. Ruce měl propletené na hrudi, prsty poškubávaly v nervózním rytmu. Vypadal tak na něco přes padesát. Barva i struktura jeho kůže připomínaly betonový chodník a pod očima měl hluboko propadlé kruhy. Ve skutečnosti mu zbývalo ještě deset dní do čtyřiatřicátých narozenin.

Fyzická dřina a duševní muka posledních pěti měsíců ho vyčerpaly až k samé hranici zdravého rozumu. V hodinách, kdy byl vzhůru, se přistihoval, že se mu myšlenky neustále tupě rozbíhají a že ztrácí kontakt s časem i realitou. Ustavičně si musel připomínat, kde je a co je za den. Sklouzával k šílenství, pomalu, ale nevyhnutelně. Nejhorší na tom bylo, že si to plně uvědomoval.

Se zamrkáním otevřel oči a upřel je na ventilátor, který tiše visel ze stropu kajuty. Rukama si přejel tvář a pod dlaněmi ucítil dvoutýdenní strniště vousů. Na své šaty se ani nemusel dívat; věděl, že jsou špinavé, zmačkané a prosáklé nervózním potem. Po nalodění se měl vykoupat a převléct, ale místo toho byl schopný jenom zalézt na lůžko, kde se po téměř celé tři dny střídavě propadal do spánku plného strachu a posedlosti a zase se z něj vynořoval.

Byla neděle večer a loď měla dorazit do přístavu v New Yorku až za více než padesát hodin.

Pokoušel se přesvědčit sám sebe, že nyní je už v bezpečí, ale jeho mysl něčemu takovému odmítala uvěřit, i když daň, zaplacená několika životy, mu to dokonale zajišťovala. Snad již posté se přesvědčil, že v kapse obleku stále hmatá tu malou věcičku. Když se ujistil, že klíč je pořád na svém místě, přejel si rukou lesknoucí se čelo a znovu zavřel oči.

Nevěděl, jak dlouho takto podřimoval. Náhle ho ale probudil jakýsi podivný náraz. Neslyšel žádný hlasitý zvuk, ani necítil nějaký divoký pohyb. Připomínalo to spíše neurčité zachvění, vycházející z matrace postele, a zvuk jakéhosi drhnutí odkudsi z hloubky pod jeho kajutou na pravoboku. Ztuhle se posadil a sundal nohy z postele na zem. Uplynulo několik minut. Uvědomil si, že paluba se poněkud neobvykle přestala chvět. Teprve tehdy svým zamlženým mozkem pochopil příčinu. Zastavily se stroje. Zůstal sedět a naslouchal. Jedinými zvuky však bylo žertování stevardů na chodbě a tlumený hovor v sousedních kajutách.

Náhle se ho dotklo ledové chapadlo strachu. Kterýkoliv jiný cestující by pravděpodobně celou záležitost v klidu přešel a znovu by usnul. Protože ho však od nervového zhroucení dělil jen krůček, všechny jeho smysly jakýkoliv vjem přehnaně registrovaly a zveličovaly. Ty tři dny strávené v uzamčené kajutě, bez jídla a pití, kdy se jen pomalu zbavoval hrůz prožitých v posledních pěti měsících, leda přiživovaly plameny šílenství, které hrozily sežehnout jeho rychle se rozpadající myšlení.

Odemkl dveře a nejistě se vydal chodbou směrem k hlavnímu schodišti. Kolem proudily davy lidí, kteří se cestou ze salonu ke svým kajutám hlasitě bavili a smáli. Pohlédl na zdobené bronzové hodiny nad odpočívadlem hlavního schodiště, orámované basreliéfem se dvěma postavami. Pozlacené ručičky ukazovaly 11.51.

Stevard, stojící vedle bohatě zdobeného stojanu lampy při úpatí schodiště, na něj pohrdavě pohlédl, zjevně znepokojen, že vidí tak sešlého člověka v prostorách první třídy, kde se po bohatých orientálních kobercích pohybovali pouze cestující v elegantním večerním oblečení.

„Stroje… zastavily se," pronesl zastřeným hlasem.

„Pravděpodobně jen kvůli nějakému menšímu seřízení, pane," odvětil stevard. „Nová loď na panenské plavbě, víte přece. Určitě tu je pár maličkostí, které je potřeba doladit. Není se čeho bát. Je nepotopitelná, víte?"

„Když je vyrobená z oceli, tak se potopit může.“ Promnul si zarudlé oči. „Myslím, že se podívám ven.“

Stevard zavrtěl hlavou. „To bych vám nedoporučoval, pane. Venku je hrozná zima.“

Cestující v pomačkaných šatech jen pokrčil rameny. Na zimu byl zvyklý. Otočil se, vystoupal po jednom křídle schodiště a prošel dveřmi vedoucími na pravobok člunové paluby. Zajíkl se, jako by ho zasáhlo tisíc jehel. Po třech dnech polehávání v teplém lůně kajuty představovala venkovní mrazivá teplota hrubý otřes. Nebylo cítit ani nejmenší vánek, jen kousavý, nehybný mráz, který jako záclona visel z bezmračné oblohy.

Přistoupil k zábradlí a vyhrnul si límec pláště. Naklonil se kupředu, ale jediné, co viděl, bylo černé moře, klidné jako zahradní jezírko. Pak pohlédl k přídi a na záď. Člunová paluba, od zvýšené střechy nad kuřárnou první třídy až po kormidelnu stojící před důstojnickými kajutami, byla zcela opuštěná. Jedinou známkou života byl kouř, líně se valící z předních tří z celkem čtyř velikých žlutočerných komínů, a světlo linoucí se z oken salonu a čítárny.

Jak obrovská loď pomalu ztrácela rychlost a pod nekonečným baldachýnem hvězdné oblohy začala volně splouvat, bílá pěna podél boku lodi pozvolna mizela a barva vody více a více černala. Z důstojnické jídelny vyšel lodní pokladník a pohlédl přes zábradlí.

„Proč jsme zastavili?“

„Do něčeho jsme narazili,“ odvětil pokladník, aniž by se ohlédl.

‚Je to vážné?“

„Pravděpodobně ne, pane. Jestli došlo k nějakému prosakování vody, pumpy by to měly zvládnout.“

Náhle se z osmi zevních vypouštěcích otvorů ozval uši drásající řev, jako by stovka lokomotiv Denver a Rio Grande najednou burácela tunelem. Přestože si cestující rychle přikryl uši dlaněmi, okamžitě pochopil příčinu toho hluku. Kolem technických zařízení se pohyboval dost dlouho, než aby nevěděl, že jde o nadbytečnou páru ze zastavených strojů, která uniká pojistnými ventily. To hrozné vřeštění zcela znemožňovalo jakýkoliv další hovor s pokladníkem. Odvrátil se od něj a pozoroval, jak se na člunové palubě objevují další členové posádky. Když uviděl, že začínají odstraňovat kryty ze záchranných člunů a uvolňují lana člunových výložníků, pocítil, jak mu v žaludku narůstá hrozný strach.

Zůstal na místě ještě asi hodinu, zatímco rámus ze zevních výpustí postupně utichal do noci. Přidržoval se zábradlí, aniž by vnímal okolní chlad, a téměř si ani nepovšiml skupinek dalších pasažérů, kteří začínali v jakési zvláštní, tiché zmatenosti bloumat po člunové palubě.

Kolem přecházel nějaký nižší důstojník. Byl mladý, mohlo mu být lehce přes dvacet let. Jeho obličej měl typicky britskou mléčně bílou barvu a stejně typicky britský výraz všeobecného znudění. Důstojník se k němu přiblížil a poklepal mu na rameno.

„Promiňte, prosím, pane. Ale musíte si obléknout záchrannou vestu.“

Muž se pomalu otočil a zůstal na něho zírat. „Potápíme se, že?“ zeptal se ho chraplavě.

Důstojník na okamžik zaváhal a pak přikývl. „Nabíráme vodu rychleji, než pumpy stačí zvládnout.“

„Kolik máme času?“

„Těžko říct. Možná takovou hodinu, pokud voda nedosáhne ke kotlům.“

„Co se stalo? Nikde kolem přece nebyla žádná jiná loď. S čím jsme se srazili?“

„S ledovcem. Rozřízl trup lodi. Pitomá, zatracená smůla.“

Muž uchopil důstojníka za paži tak pevně, až sebou mladík bolestí trhl. „Musím se dostat do zavazadlového prostoru.“

„Na to ale máme hodně malou šanci, pane. Voda je už v poštovní místnosti na palubě F a zavazadla dole v nákladovém prostoru plavou.“

„Musíte mě tam dovést.“

Důstojník se pokusil uvolnit paži ze sevření, ale měl ji jako ve svěráku. „To je nemožné! Mám rozkaz, abych dohlédl na záchranné čluny na pravoboku.“

„O ty čluny se můžou postarat někteří jiní důstojníci,“ odvětil cestující bezbarvým hlasem. „Vy mi ukážete cestu k zavazadlovému prostoru lodi.“

V té chvíli si důstojník povšiml dvou znepokojivých věcí. Jednak pokřiveného, šíleného výrazu obličeje toho muže před sebou a dále toho, že se mu do klína zarývá ústí revolveru.

„Dělejte, co vám říkám," zavrčel cestující, „jestli se chcete dočkat vnoučat."

Důstojník chvíli němě zíral na zbraň a pak vzhlédl. Najednou se ho zmocnila jakási slabost. Nenapadla ho ani myšlenka na nějaké dohadováni nebo dokonce odpor. Zarudlé oči, které se mu vpíjely do tváře, žhnuly z hlubiny šílenství.

„Můžu se o to pokusit."

„Tak to udělejte," zavrčel pasažér. „A žádný podraz. Celou cestu mě budete mít za zády. Jedna hloupá chyba, a máte kulku v páteři."

Nenápadně zastrčil zbraň do kapsy pláště tak, aby se hlaveň neustále dotýkala důstojníkových zad. Bez potíží se propletli motajícím se davem lidí, kteří nyní hlučeli na člunové palubě. Teď to byla úplně jiná loď. Smích a radostná nálada úplně zmizely, stejně jako rozdíly mezi jednotlivými třídami. Bohatí i chudí byli náhle spojeni společným poutem strachu. Jedině stevardi, kteří vydávali cestujícím zlověstně bíle záchranné vesty, se i nadále usmívali a snažili se společensky konverzovat.

Do vzduchu se vznesly poplašné rakety, tak malé a zbytečné proti vše zakrývající černotě. Jejich jiskřičky neviděl nikdo, kromě lidí na palubě lodi odsouzené ke zkáze. Vytvářely jen jakousi tajemnou kulisu pro srdceryvná loučení, vynucené známky naděje v očích mužů, něžně pomáhajících svým ženám a dětem do záchranných člunů. Úděsná nadpozemskost celé této scény byla ještě umocněna ve chvíli, kdy se na člunové palubě objevil osmičlenný lodní orchestr se svými hudebními nástroji, oděný do bílých záchranných vest. Ozval se Alexander Ragtime Band od Irvinga Berlina.

Lodní důstojník stále pobízený dotykem zbraně se prodíral směrem dolů po hlavním schodišti, proti vlně pasažérů, kteří se hrnuli vzhůru, směrem k záchranným člunům. Původně lehký náklon lodní přídě se nyní neustále zvětšoval. Při sestupování ze schodů se jejich kroky stávaly stále nejistějšími. Na palubě B se zmocnili výtahu, kterým se vydali dolů na palubu D.

Mladý důstojník se otočil a zadíval se na muže, jehož záhadný rozmar ho neúprosně a stále pevněji srážel do náruče jisté smrti. Rty měl pevně semknuté a v očích skelný, nepřítomný výraz. Cestující vzhlédl a zaznamenal důstojníkův pohled. Dlouhou chvíli si tak zírali z očí do očí.

„Nemějte strach…"

„Bigalow, pane."

„Nemějte strach, Bigalowe. Stihnete to dřív, než loď půjde ke dnu."

„Do kterého oddělení zavazadlového prostoru chcete?"

„Lodní trezor v zavazadlovém prostoru číslo jedna, paluba G."

„Paluba G je teď už určitě pod vodou."

„To se dozvíme, až se tam dostaneme, že?" Ve chvíli, kdy se otevřely dveře výtahu, pasažér pokynul revolverem v kapse pláště. Vystoupili a prodrali se davem lidí.

Bigalow si strhl záchrannou vestu a dal se do běhu kolem schodiště vedoucího na palubu E. Tam se zastavil a pohlédl dolů. Pod sebou uviděli, jak se voda plíží vzhůru a centimetr po centimetru neúprosně stoupá po schodech. Některá světla pod studenou zelenou vodou ještě svítila a vydávala strašidelně zkreslenou záři.

„Tady to nejde. Vidíte to sám."

„Existuje nějaká jiná cesta?"

„Okamžitě po nárazu se uzavřely všechny vodotěsné dveře. Možná, že by to šlo po nějakém únikovém žebříku."

„Tak jdeme."

Rychle procházeli oklikou různými uličkami, labyrintem ocelových průchodů a žebříkových chodeb. Bigalow se náhle zastavil, nadzdvihl kulatý kryt palubního průlezu a zadíval se do úzkého otvoru. Kupodivu, voda na zavazadlové palubě dosahovala do výše jen asi půl metru.

„To je beznadějné," zalhal. Je to zatopené."

Cestující důstojníka hrubě odstrčil stranou a podíval se sám.

„Pro mě to je suché dost," pronesl zvolna. Mávl zbraní směrem k průlezu. Jdeme dál."

Když se oba muži brodili směrem k lodnímu trezoru, stropní světla nákladového prostoru stále ještě svítila. Tlumené paprsky se leskle odrážely od mosazného kování obrovského renaultu, připevněného k podlaze.

Oba cestou několikrát zakopli a upadli do ledové vody, která svým chladem zbavovala jejich těla citu. Opile klopýtajíce se konečně dostali až k trezoru. Vypadal jako veliká kostka, nacházející se uprostřed nákladového prostoru. Měřil 2,5 metru na 2,5 metru na 2,5 metru a jeho masivní stěny byly z belfastské oceli.

Cestující vytáhl z kapsy klíč, který zastrčil do příslušného otvoru. Zámek byl nový a tuhý, ale nakonec stavítka se slyšitelným cvaknutím povolila. Otevřel těžké dveře a vstoupil do trezoru. Pak se otočil a poprvé se usmál. „Díky za pomoc, Bigalowe. Nejspíš byste se teď měl vydat nahoru. Máte stále ještě čas."

Bigalow vypadal překvapeně. „Vy zůstáváte?"

„Ano, zůstávám. Kvůli mně zemřelo osm dobrých, opravdových mužů. S tím nedokážu žít." Znělo to kategoricky. Tón jeho slov byl definitivní. „Je to hotovo a skončeno. Všechno."

Bigalow se pokusil promluvit, ale nemohl ze sebe dostat ani slovo.

Cestující s porozuměním kývl hlavou a začal za sebou přivírat dveře.

„Díky bohu za Southby," řekl.

A pak byl pryč, černý vnitřek trezoru ho pohltil.

Bigalow přežil.

Svůj závod se stoupající vodou vyhrál, dokázal se dostat na člunovou palubu a vrhnout se přes zábradlí jen několik vteřin předtím, než se loď potopila.

Když obrovský trup zámořské lodi zmizel pod vodou, zůstala nad hladinou čnět do mrtvého ticha noci červená lodní vlajka s bílou hvězdou, dosud volně visící z vrcholku zadního stěžně. Najednou, ve chvíli, kdy se dotkla hladiny, se rozvlnila, jako by posílala poslední pozdrav stovkám mužů, žen a dětí, kteří v té chvíli buď umírali zimou, nebo se topili v ledové vodě nad místem posledního odpočinku lodi.

Bigalow instinktivně sáhl po vlajce, když vedle něho mizela ve vlnách. Dříve, než se mu mozek rozběhl na plné obrátky, ještě předtím, než si byl schopen plně uvědomit nebezpečí pramenící z jeho ztřeštěného jednání, pocítil, jak je vtahován pod hladinu. Přesto se umíněně držel dál a nehodlal se vzdát. Byl už téměř sedm metrů hluboko, když se prstence praporce konečně odtrhly od lanka a trofej byla jeho. Teprve tehdy se začal prodírat tekutou černotou vzhůru. Po chvíli, která mu připadala jako celá věčnost, konečně prorazil hlavou hladinu. Pocítil ulehčení, že vír nad potápějící se lodí ho nestáhl do hlubin.

Voda o teplotě dva stupně pod nulou ho málem zabila. Kdyby v ní byl zůstal ještě tak deset minut, stal by se nepochybně dalším číslem ve statistice oné hrozné tragédie.

Zachránilo ho lano. Zavadil o ně rukou a pevně ho sevřel. Táhlo se za jedním převráceným člunem. Z posledních zbytků rychle ubývajících sil vysoukal své téměř zmrzlé tělo na palubu, kde s dalšími třiceti muži sdílel otupující bolest chladu do té doby, než je o čtyři hodiny později zachránila jiná loď.

V myslích zachráněných zůstanou navěky žalostné výkřiky stovek těch, kteří zemřeli. Ale když se Bigalow křečovitě držel převráceného, zpola potopeného záchranného člunu, v mysli měl vrytou jinou vzpomínku. Vzpomínku na onoho podivného muže, který se navždy uzavřel v lodním trezoru.

Kdo to byl?

Kdo bylo těch osm mužů, jejichž smrt, jak cizinec prohlašoval, zavinil?

Co bylo tajemstvím onoho trezoru?

To byly otázky, jež Bigalowa pronásledovaly celých dalších šestasedmdesát let, až do posledních hodin jeho života.

ČÁST PRVNÍ

Sicilský projekt

Červenec 1987

1

Prezident se v křesle pootočil, sepjal ruce za hlavou, nevidoucí oči upřel ven do okna Oválné pracovny a proklínal svůj osud. Nenáviděl svou práci s vášní, jejíž intenzita ho překvapovala. Docela přesně si uvědomoval moment, kdy z toho všeho vyprchalo jakékoliv vzrušení. Věděl to toho rána, kdy se mu najednou nechtělo vstát z postele. To byla vždycky první známka. Obava ze začátku dne.

Už po tisící od doby, kdy převzal svůj úřad, se divil, proč se vůbec tolik a tak dlouho o tuhle zatracenou, nevděčnou funkci snažil. Cena za ni byla bolestně vysoká. Jeho politická dráha byla posetá kostmi ztracených přátel a rozpadlého manželství. A navíc, sotva složil prezidentskou přísahu, zjistil, že jeho mladou administrativou otřásá skandál ministerstva financí, válka v Jižní Americe, celostátní stávka zaměstnanců aerolinek a nepřátelský Kongres, který byl zvyklý nedůvěřovat komukoliv v Bílém domě. Kongresu věnoval jednu zvláštní kletbu navíc. Jeho členové přehlasovali dvě z posledních prezidentových vet a tisk mu rozhodně nebyl přátelsky nakloněn.

Díky bohu za to, že unikne celému tomu blbnutí příštích voleb. Stále ještě nechápal, jak dokázal ty předcházející dvoje vyhrát. Porušil všechna možná politická tabu úspěšného kandidáta. Nejenže byl rozvedený, nechodil ale ani do kostela, na veřejnosti kouřil doutníky a navíc si pěstoval mohutný knír. Svoji kampaň vedl, aniž by se sebeméně staral o protivníky, a svými tvrdými slovy zasahoval voliče přímo mezi oči.

A oni to milovali. Přišel právě včas, kdy průměrný Američan měl už po krk všelijakých kladných hrdinů s širokými úsměvy a láskyplným přístupem k televizním kamerám. Kandidátů, kteří vystupovali jen s banálními, nic neříkajícími proslovy, jež nemohli žurnalisté překroutit a v nichž se nedal třeba jen nepatrně jiný význam najít ani náhodou.

Zbývalo jen osmnáct měsíců a jeho druhé volební období v úřadu bude u konce. To také byla myšlenka, která ho udržovala nad vodou. Jeho předchůdce přijal místo předsedy správní rady na Kalifornské univerzitě. Eisenhower se stáhl na svoji farmu v Gettysburgu a Johnson na ranč v Texasu. Prezident se sám pro sebe usmál. V jeho případě nepřipadal žádný takový nesmysl, hodný postaršího státníka na vedlejší koleji, v úvahu. Ve svých plánech počítal s dobrovolným osamoceným exilem v jižním Pacifiku na třináctimetrovém keči. Tam bude moci naplno ignorovat všechny zatracené krize, které budou hýbat světem, a bude jen posrkávat rum a pozorovat tuponosá prsatá domorodá děvčata, promenující se kolem. Zavřel oči a téměř viděl tuhle nádhernou představu, když jeho pobočník otevřel dveře a lehce si odkašlal.

„Promiňte, pane prezidente, ale pan Seagram a pan Donner čekají.“

Prezident se pootočil zpátky ke stolu a rukama si prohrábl čupřinu řídkých, stříbrně zbarvených vkusů. „Oukej, pošlete je dovnitř."

Tvář se mu zřetelně rozjasnila. Gene Seagram a Mel Donner se těšili privilegiu okamžitého přístupu k prezidentovi, bez ohledu na denní či noční dobu. Oba byli hlavními konzultanty pro Oddělení Meta, skupinu vědců, kteří za nejdokonalejšího utajení prováděli výzkumné projekty, o nichž dosud nikdo ani neslyšel, projekty, jež se pokoušely předběhnout stávající technologii o dobrých dvacet či třicet let.

Oddělení Meta bylo duševním dítětem samotného prezidenta. Během svého prvního volebního období je vymyslel, tajně vybudoval a neoficiálně vybavil prakticky neomezeným zdrojem financí.

Dokonce pro toto oddělení osobně získal i malou skupinu skvělých a nadšených vědců, kteří vytvořili jádro vědeckého týmu. Prezident byl na tuto organizaci nesmírně, i když tajně, pyšný. O existenci skupiny nebyli informováni dokonce ani CIA nebo NSA. Prezidentovým snem vždycky bylo podporovat skupinu vědců, kteří byli schopni věnovat svůj um a talent zdánlivě nemožným, fantaskním plánům s nadějí na úspěch třeba jen jedna ku milionu. Skutečnost, že Oddělení Meta za celých pět let od svého vzniku dosud nevyprodukovalo nic užitečného, netížila jeho svědomí ani v nejmenším.

Žádné potřásání rukama se nekonalo, jenom srdečný pozdrav. Pak Seagram rozepnul odřenou koženou diplomatku a vytáhl složku s řadou leteckých snímků. Položil je na prezidentův stůl a upozornil na několik zakroužkovaných oblastí.

„Hornatá oblast severního ostrova Nové země, severně od ruské pevniny. Všechny senzory našich satelitů označují tuto oblast jako potenciálně pravděpodobnou."

„Zatraceně!" zamumlal potichu prezident. „Pokaždé, když něco podobného objevíme, musí to být vždycky v Sovětském svazu nebo v jiné podobně nedostupné lokalitě." Zběžně si fotografie prohlédl a pak obrátil pohled k Donnerovi. „Zeměkoule je dost veliká. Určitě musí přece ještě existovat nějaká další slibná místa?"

Donner zavrtěl hlavou. „Lituji, pane prezidente, ale geologové pátrají po byzaniu už od té doby, kdy je v roce 1902 Alexander Beesley objevil. Podle toho, co víme, se ale dosud nikde nenašlo v dostatečném množství."

„Jeho radioaktivita je tak obrovská," poznamenal Seagram, „že už úplně zmizelo ze všech kontinentů, až na zcela nepatrné stopové zbytky. Těch pár kousků tohoto prvku, které jsme dali dohromady, jsme nashromáždili jenom z malých, uměle vyrobených částeček."

„Cožpak nemůžete dát dohromady dostatečné množství té látky právě umělou cestou?" otázal se prezident.

„Ne, pane." odpověděl Seagram. „Částice, které jsme vyrobili pomocí vysokoenergetického urychlovače, se rozložily nejpozději do dvou minut."

Prezident se opřel v křesle a pohledem spočinul na Seagramovi. „Kolik toho potřebujete, abyste mohli dokončit svůj projekt?"

Seagram se obrátil k Donnerovi a pak znovu k prezidentovi. „Pane prezidente, jistě si uvědomujete, že jsme teprve v teoretické fázi…"

„Kolik toho potřebujete?" opakoval prezident.

„Řekl bych, že asi tak dvě stě padesát gramů."

„Aha."

„To je ale množství, které je potřeba jen k dokonalému ověření naší teorie," pokračoval Donner. „K tomu, abychom mohli uvést do plného provozu zařízení na všech strategických místech kolem hranic celých Států, bychom však potřebovali dalších zhruba šest a čtvrt kilogramu."

Prezident se v křesle celý sesunul. „Takže, podle mého názoru, celou tuhle záležitost uzavřeme a dáme se do něčeho jiného."

Seagram byl vysoký, hubený muž s tichým hlasem a uctivými způsoby. Nebýt velkého, tupého nosu mohl docela dobře připomínat bezvousého Abrahama Lincolna.

Donner byl Seagramovým pravým opakem. Byl malé postavy a vypadal téměř stejně široký jako dlouhý. Měl světlé vlasy, melancholické oči a v obličeji se zdánlivě stále potil. Spustil jako kulomet. „Sicilský projekt je příliš blízko své realizaci, než abychom ho pohřbili a zapomněli na něj. Velmi naléhavě proto radím, abychom v něm pokračovali. Budeme třeba vyhánět čerta ďáblem, ale kdyby se to podařilo… bože můj, pane, ty důsledky by byly obrovské."

„Poslouchám vaše návrhy," pronesl prezident potichu.

Seagram se zhluboka nadechl a vrhl se do vysvětlování. „Zaprvé bychom potřebovali vaše povolení k výstavbě nezbytných zařízení. Zadruhé požadujeme finanční fondy. A zatřetí pomoc Národní podmořské a oceánské agentury NUMA."

Prezident se tázavě podíval na Seagrama. „Prvním dvěma požadavkům rozumím, ale nepochopil jsem význam té agentury NUMA. Jak do toho zapadají oni?"

„Budeme muset propašovat zkušeného mineraloga na Novou zemi. Jelikož je celá obklopená

vodou, mohla by taková oceánografická expedice agentury NUMA, prováděná někde v její blízkosti, posloužit jako skvělé krytí naší akce.“

„Jak dlouho by vám trvaly testy, výstavba a instalace celého systému?“

Donner ani nezaváhal. „Šestnáct měsíců a jeden týden.“

„Kam až můžete pokračovat bez vlastního byzania?“

„Až ke konečné fázi,“ ujistil ho Donner.

Prezident se opřel v křesle a zahleděl se na lodní hodiny stojící na jeho mohutném stole. Nepromluvil téměř celou minutu. Konečně se ozval. „Jak já to vidím, pánové, chcete po mně finance na to, abyste za spoustu milionů vybudovali neprověřený, neodzkoušený složitý systém, jenž nebude fungovat, protože nám chybí jeho primární součást, kterou možná budeme muset ukrást z území nepřátelského státu.“

Seagram si pohrával s aktovkou, zatímco Donner pouze přikyvoval.

„Co kdybyste mi řekli,“ pokračoval prezident, „jak vysvětlím ten labyrint zařízení, táhnoucí se podél celých našich hranic, nějakému zarputilému liberálovi z Kongresu, který si vezme do hlavy, že se v tom začne šťourat?“

„To je právě to krásné,“ odpověděl Seagram. „Celý systém je malý, a přitom dokonale kompaktní. Počítače nám prozradily, že by pro zajištění normálního fungování systému stačily budovy postavené vedle malých elektráren. Ani ruské špionážní satelity ani okolní farmáři by si ničeho mimořádného nevšimli.“

Prezident si zamnul bradu. „Proč ale chcete spustit celý ten Sicilský projekt ještě předtím, než si budete stoprocentně jisti?“

„Chceme na to vsadit, pane,“ řekl Donner. „Chceme vsadit na to, že buď během příštích šestnácti měsíců dosáhneme úspěchu a vyrobíme byzanium v laboratoři, nebo se nám podaří najít v zemi ložisko, ze kterého budeme schopni ho vytěžit.“

„I kdyby nám to trvalo deset let,“ vyhrkl Seagram, „zařízení budou hotová a připravená. Naší jedinou ztrátou by byl čas.“

Prezident povstal. „Pánové, souhlasím s vaší science-fiction, ale pod jednou podmínkou. Máte přesně osmnáct měsíců a deset dní. To je doba, kdy do tohoto úřadu nastoupí nový muž, ať už je to kdokoliv. Jestli do té doby chcete svého křena potěšit, koukejte mi dodat nějaké výsledky.“

Dva muži na opačné straně stolu zůstali sklesle sedět.

Konečně se Seagram zmohl na odpověď. „Děkujeme, pane prezidente. Nějak, jakýmkoliv způsobem, náš tým na ten poklad narazí. Můžete s tím počítat.“

„Dobře. A teď, kdybyste mě omluvili. Musím se jít ukázat do Růžové zahrady s hejnem nějakých tlustých Dcer americké revoluce.“ Napřáhl ruku. „Hodně štěstí a dejte si pozor, ať svoji tajnou operaci nezvoráte. Nechci, aby mi do tváře vybuchlo něco podobného, jako byla Eisenhowerova špionážní aféra s U-2. Srozuměno?“

Dříve než Seagram a Donner mohli odpovědět, prezident se otočil a postranními dveřmi vyšel ven.

Donnerův chevrolet projel vraty Bílého domu. Zařadil se do hlavního proudu aut a zamířil přes Potomac do Virginie. Donner se skoro bál podívat do zpětného zrcátka ze strachu, aby nezahlédl prezidentova posla se vzkazem, že si vrchní velitel všechno rozmyslel. Stočil postranní okénko a nadechl se vlhkého letního vzduchu.

„Dopadlo to pro nás šťastně,“ ozval se Seagram. „Doufám, že ti to je jasné.“

„To mi povídej. Kdyby věděl, že jsme našeho člověka poslali na ruské území už před dvěma týdny, bylo by boží dopuštění.“

„K tomu ještě pořád může dojít,“ zamumlal pro sebe Seagram. „Ještě pořád může, pokud NUMA nebude schopná toho člověka dostat odtamtud.“

2

Sid Koplin byl přesvědčen, že umírá.

Oči měl zavřené a krev, která mu vytékala z boku, barvila bílý sníh. Jak se mu postupně vracelo vědomí, jeho myslí vířila světelná koule. Přepadla ho vlna nevolnosti a začal nekontrolovatelně zvracet. Postřelili ho jednou, nebo dvakrát? Nebyl si jistý.

Otevřel oči a překulil se na ruce a na kolena. V hlavě mu bušila sbíječka. Přiložil si k obličeji ruku a nahmatal zmrzlou ránu, která vytvořila rýhu nad levým spánkem. Až na bolest hlavy žádné zevní vjemy nepociťoval; bolest byla ztlumená mrazem. Ale na levé straně těla žádné znecitlivění agonizujícího pálení nefungovalo. Tam, těsně pod žebry, kde jej zasáhla druhá kulka, cítil sirupovitě lepkavou krev, jak mu pod šaty stékala po stehnech a dolů na nohy.

Od okolních hor se odrazila salva výstřelů z automatu. Koplin se rozhlédl, ale jediné, co viděl, byl vířící sníh, hnaný divokým arktickým větrem. Zmrzlým vzduchem se rozlehl další výstřel. Odhadoval, že se ozval ze vzdálenosti zhruba jednoho sta metrů. Sovětský strážný musel střílet do sněžné vichřice nazdařbůh, v naději, že ho znovu náhodou zasáhne.

Veškerá naděje na útěk pohasla. Byl u konce. Už věděl, že se do zátoky, kde zanechal šalupu, nikdy nedostane. Navíc nebyl ani zdaleka v takové kondici, aby s tou malou devítimetrovou lodí dokázal plachtit padesát mil po otevřeném moři, až k místu schůzky s americkou oceánografickou lodí.

Svalil se do sněhu. Ztráta krve ho oslabila natolik, že již nebyl schopen další fyzické aktivity. Rusové ho ale nesmějí najít. To bylo součástí jeho dohody s Oddělením Meta. Jestli má zemřít, pak jeho tělo nesmí být objeveno.

S bolestí se začal zahrabávat do sněhu. Brzy z něho zůstane jen nevelká bílá kupička na opuštěném svahu hory Bědná, navěky zakrytá trvale narůstajícím ledovým příkrovem.

Na okamžik znehybněl a zbystřil pozornost. Jedinými zvuky, které slyšel, byly jeho vlastní lapavý dech a skučení větru. Zaposlouchal se pozorněji, s rukama u uší. Přes poryvy vichru slabě zaslechl štěkot psa.

„Ach, bože," vykřikl potichu. Pokud jeho tělo bude ještě teplé, citlivé nozdry psa ho zcela jistě podle pachu najdou. Psychicky se zhroutil vědomím porážky. Nemohl už udělat nic, než zůstat ležet a nechat svůj život pomalu vyprchat.

Ale poslední jiskřička hluboko uvnitř stále odmítala zhasnout. Dobrotivý bože, pomyslil si horečnatě, přece nemůže jenom tak ležet a čekat, až ho ti Rusové najdou. Nebyl žádný cvičený tajný agent, ale jen pouhý profesor mineralogie. Jeho mozek, ani čtyřicet let staré tělo, by nebyly schopny odolat nějakému intenzivnímu výslechu. Kdyby zůstal naživu, dostanou z něj celou pravdu během pár hodin. Zavřel oči a duševní slabost přehlušila jeho fyzickou agónii.

Když oči opět otevřel, vyplňovala celé jeho zorné pole hlava obrovského psa. Koplin v něm poznal komondora, mohutnou bestii, asi osmdesát centimetrů vysokou a celou pokrytou hustým kožichem bílých chlupů. Velký pes zuřivě vrčel, a kdyby ho nepřidržovala ruka sovětského vojáka, byl by mu jistě už rozerval hrdlo. Muž vypadal lhostejně. Stál tam a shlížel na svou bezmocnou kořist. Levou rukou přidržoval obojek psa a pravou rukou pevně držel samopal. Ve velikém kožichu, který mu sahal až ke kotníkům bot, vypadal hrůzostrašně a v jeho světlých očích se neodrážela ani stopa soucitu s Koplinovými ranami. Voják si přehodil zbraň přes rameno, předklonil se a trhnutím postavil Koplina na nohy. Pak, beze slova, začal Rus zraněného Američana táhnout směrem ke strážnici.

Koplin bolestí málem omdlel. Zdálo se mu, že je vlečen sněhem celé míle, i když to bylo jen slabých padesát metrů. Jen tak daleko se dostali, když se ze sněhové bouře vynořila rozmazaná postava muže. Přes stěnu vířícího sněhu byla celá matná. Kalným zbytkem vědomí Koplin vytušil, že voják ztuhl.

Hukot větru přehlušilo nepříliš zvučné plesknutí a obrovský komondor nehlučně padl na bok. Rus pustil Koplina a horečně se pokoušel zdvihnout zbraň. Ten podivný zvuk se ale ozval znovu a uprostřed vojákova čela se objevil červeně tryskající malý otvor. Pak se mu oči zakalily a on se

sesunul na sníh vedle psa.

Něco tu strašně nesouhlasilo; k něčemu takovému přece dojít nemělo, říkal si Koplin, ale jeho vyčerpaná mysl byla příliš zesláblá, než aby byla schopná jakýchkoliv logických závěrů. Klesl na kolena a jen pozoroval, jak se z bílé mlhy zhmotňuje vysoký muž v šedivé kožešinové bundě a zírá na ležícího psa.

„Zatracená smůla," pronesl jadrně.

Neznámý vypadal impozantně. Jeho do tmava opálená tvář rozhodně nepatřila do Arktidy. Rysy v obličeji měl ostré, téměř kruté. Ale přesto z jeho tváře hleděly oči, které Koplina zaujaly. Takové dosud v životě neviděl. Měly tmavě zelenou barvu moře a vyzařovalo z nich jakési teplo, tolik rozdílné od tvrdých vrásek vyrytých do tváře.

Muž se obrátil ke Koplinovi a usmál se. „Doktor Koplin, předpokládám?" Tón jeho hlasu byl měkký a nenucený.

Cizinec zastrčil pistoli s tlumičem do kapsy, poklekl a kývl směrem ke krvi, prosakující látkou Koplinova kabátu. „Radši vás vezmu někam, kde se vám na to budu moct podívat." Pak Koplina zdvihl, jako by byl malé dítě, a začal se s ním plahočit po svahu dolů směrem k moři.

„Kdo jste?" zamumlal Koplin.

„Jmenuju se Pitt. Dirk Pitt."

„Já nechápu… kde jste se tu vzal?"

Odpověď Koplin nikdy neuslyšel. V této chvíli se náhle zvedl černý příkrov bezvědomí a on pod něj vděčně vklouzl.

3

Seagram vykouřil celý doutník, zatímco v malé zahradní restauraci nedaleko Capitol Street čekal na svoji ženu, aby s ní poobědval. Měla zpoždění. Nevzpomínal si, že by v posledních osmi letech, co byli svoji, někam přišla včas. Pohledem přivolal číšníka a objednal si další drink.

Konečně se Dana Seagramová objevila; zůstala na chvíli stát ve foyeru a pohledem pátrala po svém muži. Když ho zahlédla, začala se k němu prodírat mezi stoly. Byla oblečená mladistvě, do oranžového svetru a hnědé tvídové sukně, takže vypadala spíše jako studentka vysoké školy. Světlé vlasy měla svázané šátkem a v jejích bystrých, zářivých, kávově hnědých očích byl humor.

„Čekáš dlouho?" zeptala se s úsměvem.

„Přesně osmnáct minut," odpověděl. „Zhruba dvě minuty a deset vteřin déle než obvykle."

„Promiň," odpověděla. „Admirál Sandecker svolal poradu, která se protáhla víc, než jsem počítala."

„Copak to má za nový nápad?"

„Nové křídlo Námořního muzea. Dostal nějaké finance a teď dělá plány, jak do něj sehnat další památky."

„Památky?" podivil se Seagram.

„Drobnosti zachráněné ze slavných lodí." Číšník přinesl Seagramův drink a Dana si objednala daiquiri. Je zvláštní, jak málo toho zůstalo. Jedna nebo dvě záchranné vesty z *Luisitanie*, tady ventilátor z *Maine*, tamhle zase kotva z *Bounty*, nic z toho ale není pořádně uložené pod jednou střechou."

„Skoro bych si myslel, že jsou i lepší způsoby, jak vyhazovat peníze daňových poplatníků."

Zrudla ve tváři. „Co tím chceš říct?"

„Sbírání starého harampádí," odpověděl rezervovaně, „uchovávání rezatých kousků všelijakých neidentifikovatelných krámů pod sklem jenom proto, aby se musely stále oprašovat a očumovat. To je vyhazování peněz."

Bitevní vlajky byly vztyčeny.

„Záchrana lodí a člunů představuje důležité pojítko s historickou minulostí člověka." Z Daniných hnědých oči šlehaly plameny. „Rozšiřování vědomostí je úsilí, o které takový osel, jako jsi ty,

nedbá.“

„Teď jsi promluvila jako opravdová mořská archeoložka,“ poznamenal.

Pokřiveně se usmála. „Pořád tě sere, že tvoje manželka sama něco dokázala, viď?“

„Jediné, co mě sere, drahoušku, je tvůj slovník zaplivaných hospod. Proč si všechny liberální ženské myslí, že klení je nějak vkusné?“

„Ty jsi sotva ten, který by mohl dávat lekce ze společenského chování,“ odsekla. „Pět let ve velkoměstě, a pořád se ještě oblékáš jako prodavač kovadlin z Omahy. Tenhle prestižní univerzitní sestřih vyšel z módy už před lety. Uvádí mě do rozpaků, když mě s tebou lidi vídají.“

„Moje postavení na ministerstvu je takové, že si nemůžu dovolit vypadat jako nějaký hippie ze šedesátých let.“

„Bože, bože.“ Unaveně potřásla hlavou. „Proč jsem si jenom nevzala nějakého instalatéra nebo zahradníka? Proč jsem se musela zamilovat do fyzika ze zapadlého venkova?“

„Je uklidňující slyšet, že jsi mě kdysi milovala.“

„Pořád tě mám ráda, Gene,“ odpověděla a výraz v očích jí změkl. „Ta propast mezi námi se vytvořila až v posledních dvou letech. Dokonce už spolu nemůžeme ani poobědvat, aniž bychom se nesnažili jeden druhého zranit. Proč bychom s tím nemohli skončit a strávit třeba odpoledne milováním v motelu? Mám zrovna takovou náladu, že se cítím rozkošně sexy.“

„Znamenalo by to dlouhodobě nějaký rozdíl?“

„Je to začátek.“

„Nemůžu.“

„Zase ta tvoje zatracená oddanost povinnostem,“ pronesla a odvrátila se. „Copak to nevidíš? Naše zaměstnání nás rozdělila. Můžeme se ale zachránit, Gene. Oba bychom mohli dát výpověď a vrátit se k učení. S tvým doktorátem z fyziky a mým z archeologie, spolu s našimi zkušenostmi a posudky, bychom si mohli snadno vybrat kteroukoliv univerzitu v zemi. Byli jsme na stejné fakultě, když jsme se seznámili, pamatuješ? To byly naše nejkrásnější společné roky.“

„Prosím tě, Dano, já nemůžu přestat. Teď ne.“

„Proč?“

„Mám teď důležitý projekt –“

„Každý projekt v posledních pěti letech byl důležitý. Prosím tě, Gene, hrozně tě prosím, zachraňme naše manželství. Jenom ty můžeš udělat první krok. Já půjdu za tebou, ať se rozhodneš jakkoliv, jen když se dostaneme z Washingtonu. Jestli budeme ještě nějaký čas vyčkávat, tak tohle město veškerou naději na náš společný život pohřbí.“

„Potřebuju ještě jeden rok.“

„I jeden měsíc by byl moc dlouho.“

„Jsem angažovaný v takové záležitosti, která absolutně vylučuje, abych od toho utekl.“

„Kdy ty směšné tajné projekty konečně skončí? Nejsi nic než obyčejná loutka Bílého domu.“

„Tyhle tvoje srdceryvné liberální nesmysly nemusím poslouchat.“

„Gene, proboha, vzdej se toho!“

„To není pro boha, Dano, to je pro dobro mé vlasti. Je mi líto, jestli nejsem schopný ti to vysvětlit.“

„Vzdej to,“ opakovala již se slzami v očích. „Nikdo není nenahraditelný. Ať tě zastoupí Mel Donner.“

Odmítavě zavrtěl hlavou. „Ne,“ pronesl pevně. Já jsem tenhle projekt vytvořil z ničeho. Zárodky tohoto plodu pocházejí z mé šedé hmoty. Musím ten projekt dotáhnout až do konce.“

Znovu se objevil číšník s dotazem, jestli si už chtějí objednat.

Dana zavrtěla hlavou. „Nemám hlad.“ Vstala od stolu a pohlédla na Gena. „Budeš na večeři doma?“

„Budu pracovat v kanceláři dlouho do noci.“

Teď už její slzy nemohlo nic zastavit.

„Doufám, že ať děláš na čemkoliv, stojí to za to,“ zamumlala. „Protože tě to bude zatraceně moc stát.“

Otočila se a spěšně odešla.

4

Na rozdíl od ruských zpravodajských důstojníků, tak často prezentovaných v amerických filmech, neměl kapitán Andrej Prevlov ani býčí ramena, ani vyholenou lebku. Byl to dobře stavěný, docela hezký muž, pyšnící se uhlazeným účesem a módně zastřiženým knírkem. Jeho osobní zjev, doplněný o oranžový italský sportovní automobil a luxusně zařízený byt s okny hledícími na řeku Moskvu, se jeho nadřízeným ze Sovětského námořního oddělení Zahraniční zpravodajské služby příliš nelíbil. Avšak i přes Prevlovovy provokující sklony nebylo zrovna pravděpodobné, že by mohl být smeten z prominentního postavení ve svém oddělení. Velmi pečlivě vybudovaná pověst nejoslnivějšího námořního zpravodajského specialisty a dále skutečnost, že jeho otec byl na dvanáctém místě partajní hierarchie, prakticky zaručovaly Prevlovovi nedotknutelnost.

Naučeným, nenuceným pohybem si zapálil cigaretu Winston a do skleničky si nalil Bombay gin. Pak se opřel v křesle a začetl se do kupy papírů, jež mu jeho pobočník, poručík Pavel Marganin, položil na stůl.

„Je pro mě záhadou, soudruhu kapitáne," pronesl jemně Marganin, „jak snadno jste si dokázal přivyknout na ten západ'ácký šmejd."

Prevlov vzhlédl od spisů a upřel na Marganina chladný, pohrdavý pohled. „Jako spousta našich soudruhů, ani vy svět nijak blíž neznáte. Já přemýšlím jako Američan, piju jako Angličan, řídím jako Ital a žiju jako Francouz. A víte proč, poručíku?"

Marganin ve tváři zčervenal a zamumlal: „Ne, soudruhu kapitáne."

„Abych nepřítele poznal, Marganine. Klíčem je znát nepřítele lépe, než on zná vás, líp, než zná sám sebe. Pak mu můžete cokoliv provést dříve, než on to provede vám."

„To je citát soudruha Nervačeckého?"

Prevlov zoufale pokrčil rameny. „Ne, vy idiote; to parafrázuji křesťanskou bibli." Nadechl se, vyfoukl nosem kouř a usrkl trochu ginu. „Studujte západní způsoby, příteli. Jestli se od nich nedokážeme poučit, pak bude naše věc ztracená." Obrátil se zpátky ke spisům. „Tak, pročpak poslali tuhle záležitost k nám na oddělení?"

„Jen z toho důvodu, že se celá ta událost stala blízko pobřeží."

„Co o tomhle víme?" vyštěkl Prevlov a otevřel další spis.

„Velmi málo. Strážný ze severního ostrova Nová země zmizel, spolu se svým psem."

„To je sotva důvod pro bezpečnostní poplach. Nová země je prakticky pustina. Bývalá raketová základna, strážnice, pár rybářů – v okolí několika set kilometrů tam nemáme žádné tajné zařízení. I vysílání hlídek se psem je mrhání časem."

„Západ si to určitě nemyslí, když tam posílá agenta."

Prevlov zabubnoval prsty na stole a zamrkal směrem ke stropu.

Konečně pronesl: „Agenta? Nic tam není… nic z vojenského hlediska… i když –" Odmlčel se a cvrnkl do páčky domácího telefonu. „Přineste mi záznamy z posledních dvou dnů o lokalizacích lodí Národní podmořské a oceánské agentury."

Marganin pozdvihl obočí. „Přece by se neodvážili poslat oceánografickou expedici do blízkosti Nové země. To je přece hluboko v sovětských vodách."

„Barentsovo moře nám nepatří," odpověděl Prevlov trpělivě. „To jsou mezinárodní vody."

Do místnosti vstoupila atraktivní světlovlasá sekretářka v elegantních hnědých šatech a podala Prevlovovi složku. Pak vyšla z místnosti a jemně za sebou zavřela dveře.

Prevlov se začal prohrabovat papíry, až našel, co hledal. „Tady. Loď *First Attempt* patřící NUMA byla naposledy spatřena jedním naším traulerem tři sta dvacet pět mořských mil jihozápadně od země Františka Josefa."

„To by ji umísťovalo do blízkosti Nové země," poznamenal Marganin.

„Zvláštní," zamumlal Prevlov. „Podle rozvrhu operací oceánografických lodí Spojených států by měl *First Attempt* právě v této době provádět průzkum planktonu u Severní Karolíny." Hodil do sebe zbytek ginu, zamáčkl nedopalek cigarety a zapálil si další. „Velmi zajímavá shoda."

„Co to dokazuje?" otázal se Marganin.

„Nedokazuje to nic, ale může to znamenat, že strážný na Nové zemi byl zavražděn agentem, který unikl nejspíše na čekající *First Attempt.* Může to znamenat, že když se výzkumná loď NUMA bez vysvětlení odchýlí od plánovaného programu, Spojené státy po něčem jdou.“

„Po čem by tak mohly jít?“

„Nemám nejmenší potuchy.“ Prevlov se zaklonil v křesle a uhladil si knírek. „Nechte okamžitě zvětšit všechny satelitní fotografie příslušné oblasti z doby, kdy se ten incident stal.“

Do ulice za oknem kanceláře už padaly večerní stíny, když poručík Marganin rozložil na Prevlovově stole fotografické zvětšeniny a podal mu lupu.

„Váš postřeh se vyplatil, soudruhu kapitáne. Máme tu něco zajímavého.“

Prevlov si začal obrázky soustředěně prohlížet. „Na té lodi nevidím nic neobvyklého; typické výzkumné vybavení, žádné přístroje na odhalování vojenského zařízení.“

Marganin ukázal prstem na jeden širokoúhlý záběr, na jehož okraji byla, jako malý bílý flíček na emulzi, loď. „Povšimněte si, prosím, té malé skvrny, zhruba dvě stě metrů od *First Attempt v* pravém horním rohu obrázku.“

Prevlov se na něj dobrou půl minuty pozorně díval zvětšovacím sklem. „Vrtulník!“

„Ano. Proto jsem se také opozdil s těmi fotografiemi. Dovolil jsem si nechat ty záběry analyzovat sekcí R.“

„Zřejmě nějaká armádní bezpečnostní hlídka, že?“

„Ne, soudruhu kapitáne.“

Prevlov tázavě pozdvihl obočí. „Chcete říct, že patří americké lodi?“

„Oni si to myslí, soudruhu kapitáne.“ Marganin položil před Prevlova další dvě zvětšeniny. „Prohlédli si také předchozí záběry z jiné naší družice. Jak po srovnání můžete vidět, helikoptéra letí od Nové země směrem k *First Attempt.* Její výšku odhadují na tři metry a rychlost na méně než patnáct uzlů.“

„Zjevně proto, aby se vyhnula našim radarům,“ poznamenal Prevlov.

„Upozorníme naše agenty v Americe?“ zeptal se Marganin.

„Ne, ještě ne. Nechci riskovat jejich krytí, dokud si nebudeme jistí, po čem Američani jdou.“

Pečlivě fotografie srovnal, zastrčil je do obálky a pohlédl na své omegy. Je právě čas na lehkou večeři, než půjdu na balet. Máte ještě něco, poručíku?“

„Jen ten spis ohledně expedice zkoumající proud Lorelei. Americká hlubinná ponorka byla naposledy hlášena v hloubce pěti tisíc metrů u pobřeží Dakaru.“

Prevlov se zvedl, sebral ze stolu desky se spisy a zastrčil je do podpaží. „Až budu mít příležitost, prostuduji to. Zřejmě v tom nebude nic, co by se týkalo námořní bezpečnosti. Přesto by to ale mohlo být docela zajímavé čtení. Musíme Američanům přiznat, že občas přijdou s podivnými a nádhernými projekty.“

5

„Zatraceně, zatraceně a ještě jednou zatraceně!“ zasyčela Dana. „Podívej se na ty zatracené vrásky, jak se mi dělají kolem očí.“ Seděla před toaletkou a stísněně pozorovala svůj obraz v zrcadle. „Kdo to byl, co řekl, že stáří je jenom určitou formou lepry?“

Seagram k ní zezadu přistoupil, zaklonil jí hlavu a políbil její jemný, napjatý krk. „Při posledních narozeninách ti bylo jednatřicet a už soutěžíš o stařenku měsíce.“

Zahleděla se na něj do zrcadla, zmatená jeho tak vzácným projevem něhy. „Ty máš štěstí, muži tenhle problém nemají.“

„Muži také trpí nemocemi stáří a vráskami. Proč se ženy domnívají, že nás se stárnutí netýká?“

„Rozdíl je v tom, že vám to nevadí.“

„Jsme spíše nakloněni smiřovat se s nevyhnutelnostmi,“ odpověděl s úsměvem. „Když už mluvíme o nevyhnutelnostech, kdypak budeme mít dítě?“

„Ty pacholku! Nikdy to nevzdáš, co?“ Odhodila kartáč na toaletku a pokácela tak celou baterii

pravidelně rozestavěných lahviček s umělou krásou. „Probírali jsme to už tisíckrát. Nikdy se nevystavím tomu nedůstojnému těhotenství. Nebudu přece desetkrát za den máchat v záchodové míse posrané plínky. Ať zeměkouli osidluje někdo jiný. Já se nehodlám dělit o svoji duši jako nějaká zatracená améba."

„To jsou falešné důvody. Ty sama jim ve skutečnosti nevěříš."

Obrátila se zpět k zrcadlu a neodpověděla.

„Dítě by nás mohlo zachránit, Dano," pronesl jemně.

Složila hlavu do dlaní. „Já se kariéry nevzdám, zrovna tak, jako ty se nevzdáš toho svého drahocenného projektu."

Dotkl se jejích jemných zlatých vlasů a pohlédl na její odraz v zrcadle. „Tvůj otec byl alkoholik, který opustil svoji rodinu, když ti bylo teprve deset. Tvoje matka pracovala v baru za pultem a vodila si domů chlapy, aby si přivydělala na pití. S tebou a tvým bratrem zacházeli jako se zvířátky do té doby, než jste vyrostli dost na to, abyste utekli z toho chlíva, kterému jste říkali domov. Z bráchy se stal šmejd a začal přepadávat prodejny alkoholu a benzinové stanice; smradlavé zaměstnání, které ho nakonec dovedlo až k odsouzení pro vraždu a doživotnímu vězení v San Quentinu. Bůh je mi svědkem, že jsem na tebe pyšný, jak ses dokázala z té stoky pozdvihnout a pracovat osmnáct hodin denně, abys mohla absolvovat střední a pak i vysokou školu. Ano, měla jsi mizerné dětství, Dano, a teď se bojíš mít dítě právě kvůli těm vzpomínkám. Musíš ale chápat, že tvoje noční můry do tvé budoucnosti nepatří. Nemůžeš svému synovi nebo dceři odepřít jejich šanci na život."

Kamenná stěna nepovolila. Setřásla jeho ruce a zuřivě se jala vytrhávat si obočí. Diskuse byla u konce; uzavřela se před ním stejně rozhodně, jako kdyby ho z místnosti odčarovala.

Když se Seagram vynořil ze sprchy, stála Dana před dlouhým skříňovým zrcadlem. Prohlížela se se stejnou kritičností, s jakou módní návrhář poprvé studuje hotový výtvor. Měla na sobě prosté bílé šaty, které jí těsně přiléhaly k tělu a pak volně splývaly až ke kotníkům. Výstřih byl hodně veliký a nabízel více než štědrou ukázku jejích prsou.

„Radši by sis měl pospíšit," pronesla nenuceně. Vypadalo to, jako by k té hádce před chvílí nikdy nedošlo. „Nechceme přece prezidenta nechat čekat."

„Bude tam víc než dvě stě lidí. Nikdo nám do docházkového sešitu neudělá poznámku, když budeme nedochvilní."

„Na tom nesejde." Ohrnula nos. „Pozvání na party do Bílého domu nedostáváme každý večer v týdnu. Chtěla bych udělat dobrý dojem přinejmenším tím, že přijedeme včas."

Seagram si povzdechl a zahájil delikátní rituál vázání motýlka a nešikovného zapínání manžetových knoflíčků jednou rukou. Oblékání na oficiální party byla povinnost, kterou nenáviděl. Proč by washingtonské společenské aktivity nešlo absolvovat s klidem? Pro Danu to může být vzrušující, ale pro něj to byla osina v zadku.

Dokončil leštění polobotek, přičísl si vlasy a přešel do obývacího pokoje. Dana seděla na gauči, procházela napsané zprávy, svůj kufřík otevřený na kávovém stolku. Byla do toho tak zabraná, že ani nevzhlédla, když vešel do místnosti.

„Jsem hotov."

„Hned jsem u tebe," zamumlala. „Můžeš mi, prosím, podat moje boa?"

„Uprostřed léta. Kvůli čemu se chceš proboha potit v kožešině?"

Odložila brýle na čtení s rohovinovými obroučkami a pronesla: „Mám za to, že alespoň jeden z nás by měl ukázat, že je trochu třída, nemyslíš?"

Odešel do haly, vzal telefon a vytočil číslo. Mel Donner zdvihl sluchátko v polovině prvního zazvonění.

„Donner."

„Nějaká zpráva?" zeptal se Seagram.

„*First Attempt*-"

„To je ta loď agentury NUMA, která měla vyzvednout Koplina?"

„Jo. Před pěti dny proplula kolem Osla."

„Můj bože! Proč? Koplin tam přece měl vystoupit a nasednout na pravidelnou linku do Států."

„Nemám ponětí. Loď zachovává rádiové mlčení, podle tvého pokynu.“

„To nevypadá dobře.“

„Nebylo to v plánu, to je jisté.“

„Budu na party u prezidenta asi do jedenácti. Jestli se něco dozvíš, zavolej mi.“

„Můžeš se spolehnout. Bav se dobře.“

Seagram právě pokládal telefon, když z obývacího pokoje vyšla Dana. Všimla si, že se tváří zamyšleně. „Špatné zprávy?“

„Ještě nevím.“

Políbila ho na tvář. „Je to ostuda, že nemůžeme žít jako normální lidé, aby ses mi mohl se svými problémy svěřovat.“

Stiskl jí ruku. „Kdyby to tak jen šlo.“

„Státní tajemství. Jaká kolosální nuda.“ Prohnaně se usmála. „No?“

„No, co?“

„Nebudeš džentlmen?“

„Promiň. Zapomněl jsem.“ Vytáhl z šatníku boa a ovinul je kolem jejich ramen. „Ten můj zlozvyk, zanedbávat vlastní ženu.“

Rty se jí roztáhly v hravém úsměvu. „Za to budeš za svítání zastřelen.“ Bože, pomyslel si nešťastně, jestli to Koplin na Nové zemi nějak zmrvil, popravčí četa by nemusela být vůbec nic až tak přehnaného.

6

Seagramovi se zařadili na konec davu před vchodem do Východního pokoje a čekali, až na ně přijde řada s uvítáním. Dana už v Bílém domě byla, ale přesto na ni dělal dojem.

Prezident byl stále elegantní a vypadal ďábelsky pěkně. Bylo mu jen něco málo přes padesát a rozhodně byl velmi sexy. To bylo navíc zdůrazněno tím, že vedle něho, vítajíc každého hosta tak vroucně, jako by právě objevovala bohatého příbuzného, stála Ashley Flemingová, nejelegantnější a nejexkluzivnější rozvedená žena Washingtonu.

„Do prdele!“ vydechla Dana.

Seagram se na ni podrážděně zamračil. „Copak máš za problém?“

„Ta coura vedle prezidenta.“

„To je náhodou Ashley Flemingová.“

„To vím,“ šeptala Dana a snažila se schovat za Seagramovými širokými zády. „Podívej se na její róbu."

Seagramovi to nejdříve nedošlo, teprve za chvíli ho to udeřilo do očí. Jediné, na co se zmohl, bylo, že se nerozesmál nahlas. „Bože můj, máte obě stejné šaty!“

„To není k smíchu,“ poznamenala ponuře.

„Kde jsi koupila ty svoje?“

„Půjčila jsem si je od Annette Johnsové.“

„Od té lesbické modelky přes ulici?“

„Dal jí je Claude d'Orsini, módní návrhář.“

Seagram ji vzal za ruku. „Když nic jiného, tak to dokazuje, jak dobrý vkus má moje žena.“

Než mohla odpovědět, fronta lidi se posunula kupředu a oni náhle poněkud trapně stáli před prezidentem.

„Gene, jsem moc rád, že tě vidím.“ Prezident se zdvořile usmíval.

„Díky za pozvání, pane prezidente. Moji ženu Danu znáte.“

Prezident si ji pozorně prohlédl a pohledem utkvěl na jejím dekoltu. „Samozřejmě. Okouzlující, naprosto okouzlující.“ Pak se předklonil a zašeptal jí něco do ucha.

Daně se rozšířily oči a zrudla.

Prezident se narovnal a pravil. „Dovolíte, abych vám představil svou rozkošnou hostesku, slečnu

Ashley Flemingovou? Ashley, to jsou pán a paní Seagramovi.“

„Nesmírně mě těší, že vás konečně poznávám, slečno Flemingová,“ zamumlal Seagram.

Mohl ale zrovna tak mluvit do dubu. Oči Ashley Flemingové propalovaly Daniny šaty.

„Vypadá to, paní Segramová,“ pronesla sladkým hlasem Ashley, „že jedna z nás hned zítra ráno začne hledat nového módního návrháře.“

„Och, já bych ho neměnila,“ odpověděla nevinně Dana. „Chodím k Jacquesu Pinneighovi už od doby, co jsem byla ještě malá holka.“

Ashley Flemingová tázavě pozdvihla své pečlivě zdůrazněné obočí. Jacques Pinneigh? Nikdy jsem o něm neslyšela.“

„On je spíše známý jako J. C. Penney,“ usmála se Dana sladce. Jeho obchodní dům v centru města má příští měsíc veliký výprodej. Nebylo by prima, kdybychom tam šly nakupovat spolu? Nemusely bychom pak vypadat, že jsme si z oka vypadly.“

Tvář Ashley Flemingové ztuhla v masku nevole, zatímco prezident se smíchem rozkašlal. Seagram neurčitě pokývl hlavou, uchopil Danu za paži a rychle ji začal postrkovat do okolního davu.

„Musela jsi to dělat?“ zavrčel.

„Nemohla jsem si pomoct. Ta ženská není nic jiného než trochu lepší šlapka.“ Potom na něj Dana obrátila užaslý pohled. „On mi udělal nemravný návrh,“ pronesla s překvapením v hlase. „Prezident Spojených států mi udělal nemravný návrh.“

„Warren G. Harding i John F. Kennedy byli takovou aktivitou pověstní. Tenhle není o nic lepší. Koneckonců, je to jenom člověk.“

„Chlípník jako prezident. To je nechutné.“

„Chystáš se jeho návrh využít?“ ušklíbl se Seagram.

„Nebuď směšný!“ odsekla.

„Můžu se zúčastnit vaší přestřelky?“ Dotaz vznesl malý muž se zářivě rudými vlasy, elegantně oblečený do modrého smokingu. Měl pečlivě zastřiženou bradku, která barvou odpovídala jeho vlasům a ladila s pronikavýma oříškovýma očima. Seagramovi připadal jeho hlas vzdáleně povědomý, ale tvář si nedokázal nikam zařadit.

„Podle toho, na kterou stranu se přidáte,“ řekl Seagram.

„Protože znám vášeň vaší ženy pro ženské liberální hnutí,“ odpověděl neznámý muž, „s potěšením se přidám na stranu jejího manžela.“

„Vy znáte Danu?“

„To bych měl. Jsem její šéf.“

Seagram na něho zůstal překvapeně zírat. „Potom musíte být –“

„Admirál James Sandecker,“ vmísila se Dana se smíchem, „ředitel NUMA. Admirále, představuji vám svého snadno znervóznitelného manžela, Gena.“

Je to pro mne pocta, admirále,“ napřáhl ruku Seagram. „Často jsem se těšil, až vám budu moct osobně poděkovat za tu malou laskavost.“

Dana vypadala překvapeně. „Vy dva se znáte?“

Sandecker přikývl. „Hovořili jsme spolu po telefonu. Nikdy jsme se ale nesetkali tváří v tvář.“

Dana uchopila oba muže pod paží. „Mí dva oblíbenci se přátelí za mými zády. O co jde?“

Seagram zachytil Sandeckerův pohled. „Jednou jsem admirálovi volal a žádal jsem ho o nějakou informaci. To je všechno.“

Sandecker poplácal Danu po ruce a řekl: „Co si tak zavázat starého muže k neskonalému vděku a někde pro něj najít skotskou s vodou?“

Na moment zaváhala, pak Sandeckera lehce políbila na tvář a poslušně se začala prodírat davem lidí motajících se kolem baru.

Seagram v údivu potřásl hlavou. „Vy to tedy se ženami umíte. Kdybych ji požádal já, aby mi přinesla drink, tak by mi plivla do očí.“

„Já jí dávám plat,“ odvětil Sandecker. „Vy ne.“

Vydali se spolu ven na balkon, kde si Seagram zapálil cigaretu a Sandecker rozdýmal svůj ohromný churchillovský doutník. Kráčeli beze slova, až osaměli ve vzdáleném koutě pod vysokým

sloupem.

„Máte už nějakou zprávu o *First Attempt!*“ zeptal se tiše Seagram.

„Přistál u naši ponorkové základny ve Firth of Clyde dnes odpoledne ve třináct nula nula našeho času.“

„To je téměř před osmi hodinami. Proč jsem nebyl informován?“

„Vaše instrukce byly naprosto jasné,“ opáčil chladně Sandecker. „Žádné vysílání z mé lodi, dokud váš agent nebude bezpečně na americké půdě.“

„Tak jak tedy…?“

„Moje informace pocházejí od jednoho starého přítele z Námořnictva. Volal mi před slabou půlhodinou, vrcholně rozčilený, a chtěl vědět, jak si můj kapitán dovolil použít vojenské námořní zařízení bez předchozího povolení.“

„Někde došlo k nějakému průšvihu,“ pronesl přesvědčeně Seagram. „Vaše loď měla zakotvit v Oslo a mého muže tam vylodit. Co tedy, ksakru, dělá ve Skotsku?“

Sandecker se tvrdě zadíval na Seagrama. „Jednu věc si ujasněme, pane Seagrame. NUMA není prodloužená ruka CIA, FBI nebo kterékoliv jiné zpravodajské agentury a mně se hrubě nelíbí riskovat životy svých lidí jen proto, abyste se vy mohli poflakovat po komunistickém území a hrát si na špiony. Naším úkolem je oceánografický výzkum. Až si příště budete zase chtít zahrát na Jamese Bonda, tak si k tomu sežeňte Vojenské námořnictvo nebo Pobřežní hlídku, aby za vás udělaly špinavou práci. Nepočítejte s tím, že prezident zase pošle nějakou *moji* loď. Rozumíte mi, pane Seagrame?“

„Omlouvám se za potíže, které vaše agentura měla, admirále Sandeckere. Nechtěl jsem se vás tím nijak dotknout. Pochopte, prosím, moje obavy.“

„Snažím se to chápat.“ Admirálův obličej poněkud změkl. „Ale všechno by bylo zatraceně jednodušší, kdybyste mě do celé záležitosti zasvětili a řekli mi, o co vám jde.“

Seagram se odvrátil. ‚Je mi líto.“

„Aha,“ poznamenal Sandecker.

„Proč se, podle vašeho mínění, *First Attempt* vyhnul Oslu?“ zeptal se Seagram.

„Podle mého soudu proto, že váš agent považoval za moc riskantní nastoupit v Oslu na pravidelnou linku a raději volil vojenskou dopravu. Naše ponorková základna ve Firth of Clyde má nejbližší letiště, takže pravděpodobně nařídil kapitánovi výzkumné lodi, aby nepřistával v Norsku, ale zamířil tam.“

„Doufám, že máte pravdu. Ať už ten důvod byl jakýkoliv, obávám se, že tahle odchylka od našeho původního plánu zavání jenom průšvihem.“

Sandecker si povšiml Dany, jak se sklenicí v ruce stojí ve dveřích na balkon. Pátrala po nich očima. Zamával, upozornil na sebe a Dana se k nim začala prodírat.

„Jste šťastný muž, Seagrame. Vaše žena je bystré a půvabné děvče.“

Náhle se objevil Mel Donner, proběhl kolem Dany a vrhl se k nim. Omluvil se admirálu Sandeckerovi.

„Námořní transport přistál před dvaceti minutami a na palubě měl Sida Koplina,“ informoval Donner potichu. „Odvezli ho do nemocnice Walter Reed.“

„Proč do Walter Reed?“

Je šeredně postřelený.“

„Dobrý bože,“ zasténal Seagram.

„Venku na mě čeká auto. Během patnácti minut tam můžeme být.“

„Oukej, dej mi minutu.“

Tiše promluvil se Sandeckerem. Poprosil admirála, aby dohlédl, že se Dana dostane v pořádku domů, a aby ho omluvil u prezidenta. Pak následoval Donnera k autu.

7

„Lituji, ale je pod sedativy a já teď nemohu žádnou návštěvu povolit.“ Aristokratický virginský hlas zněl tiše a zdvořile, ale zlost v šedých lékařových očích zamaskovat nemohl.

„Je schopen mluvit?“ dožadoval se Donner.

„Na muže, který nabyl vědomí jen před pár minutami, jsou jeho psychické schopnosti neobyčejně bystré.“ V očích měl stále chmury. „Tím se ale nenechte zmást. Tenis si určitě ještě nějakou chvíli nezahraje.“

„Jak vážný je vlastně jeho stav?“ zeptal se Seagram.

„Prostě vážný. Doktor, který ho operoval na palubě lodi NUMA, odvedl prvotřídní práci. Střelné poranění na levém boku se zahojí hladce. Nicméně další rána na hlavě způsobila tenkou prasklinu lebky. Vašeho pana Koplina budou po nějaký čas trápit bolesti hlavy.“

„Musíme ho okamžitě vidět,“ pronesl nesmlouvavě Seagram.

„Už jsem vám řekl, lituji, ale žádné návštěvy.“

Seagram k lékaři přistoupil o krok, takže mu stál tváří v tvář. „Tak poslouchejte, pane doktore. Můj přítel a já do té místnosti půjdeme, ať se vám to líbí, nebo ne. Jestli se nás pokusíte osobně zastavit, tak skončíte na jednom z těch vašich operačních stolů. Když začnete ječet, abyste přivolal zřízence, zastřelíme ho. Jestliže zavoláte policii, ta před našimi doklady srazí paty a udělá přesně to, co jí řekneme.“ Seagram se odmlčel a jeho rty se roztáhly do křivého arogantního úšklebku. „Tak, pane doktore, můžete si vybrat.“

Koplin ležel v posteli, obličej bílý jako polštář pod jeho hlavou, ale oči měl překvapivě jasné.

„Abyste se nemuseli ptát,“ pronesl tichým skřípavým hlasem, „tak se cítím hrozně. A myslím to vážně. Jenom mi neříkejte, že vypadám dobře. Protože by to byla sakramentská lež.“

Seagram si přitáhl k lůžku židli a usmál se. „Nemáme moc času, Side, takže jestli se na to cítíte, půjdeme hned k věci.“

Koplin ukázal hlavou na trubičky, zavedené do jeho paže. „Tyhle léky mě oblbují, ale pokusím se zůstat vzhůru, jak jen to půjde.“

Donner přikývl. „Přišli jsme si pro milionovou odpověď.“

„Stopy po byzaniu jsem našel, jestli máte na mysli tohle.“

„Opravdu jste to našel? Jste si jisty?“

„Moje testy v terénu se samozřejmě nedají zdaleka srovnat s laboratorním důkazem, ale na devětadevadesát procent jsem si jistý, že jde o byzanium.“

„Díky bohu,“ oddechl si Seagram. „Máte nějaké kvantitativní údaje?“ zeptal se.

„Mám.“

„Kolik… kolik kilo byzania se, podle vás, dá z té hory Bědná vytěžit?“

„S trochou štěstí asi tak čajová lžička.“

Seagram to nejdřív nepochopil, došlo mu to až po chvíli. Donner seděl celý přimražený, bez výrazu v tváři, s rukama křečovitě svírajícíma opěradla židle.

„Čajová lžička,“ temně zamumlal Seagram. Jste si jistý?“

„Pořád se mě ptáte, jestli si jsem jistý.“ Koplinova tvář rozhořčením zrudla. „Jestli mi nevěříte, pošlete si do té díry světa někoho jiného.“

„Počkejte moment.“ Donner položil Koplinovi ruku na rameno. „Nová země byla naší jedinou nadějí. Vytrpěl jste víc, než jsme vůbec mohli předpokládat. Jsme vám vděční, Side, skutečně vděční.“

„Naděje úplně ztracená není,“ zamumlal Koplin. Víčka se mu přivřela.

Seagram ho neslyšel. Naklonil se nad postel. „Co jste to říkal, Side?“

„Ještě jste neprohráli. Byzanium tam bylo.“

Donner se přiblížil. „Co tím chcete říct, že byzanium tam *bylo*?“

Je pryč… vytěžené…“

„To nedává smysl.“

„Našel jsem hlušinu na úbočí hory.“ Koplin na okamžik zaváhal. „Začal jsem v ní kopat…“

„Chcete říct, že někdo to byzanium z hory Bědné už vydoloval?“ zeptal se Seagram nevěřícně.

„Ano.“

„Dobrý bože,“ zaúpěl Donner. „Rusové jsou na stejné stopě.“

„Ne… ne…,“ zašeptal Koplin.

Seagram přiložil ucho ke Koplinovým rtům.

„Rusové ne –“

Seagram a Donner si vyměnili zmatené pohledy.

Koplin chabě uchopil Seagramovu ruku. „Muži… muži z Colorada…“

Nato zavřel oči a propadl se do bezvědomí.

Když procházeli parkovištěm, bylo z dálky slyšet kvílení sirény. „Co si myslíš, že chtěl říct?“ zeptal se Donner.

„To nehraje,“ odpověděl neurčitě Seagram. „To absolutně nehraje.“

8

„Co je tak strašně důležitého, že mě musíte budit, když mám volno?“ zavrčel Prevlov. Aniž by vyčkal odpovědi, strčil do dveří, aby se otevřely, a pokynul Marganinovi směrem do místnosti. Na sobě měl hedvábný japonský župan. Tvář měl pomačkanou a unavenou.

Když Marganin následoval Prevlova přes obývací pokoj clo kuchyně, jeho oči profesionálně přejížděly po zařízení bytu a zaznamenávaly každý jednotlivý detail. Někomu, kdo bydlel v mrňavé místnosti dvakrát tři metry, připadalo vybavení a rozlehlost bytu jako interiér východního křídla letního paláce Petra Velikého. Bylo tam všechno, křišťálové lustry, goblény od podlahy ke stropu, francouzský nábytek. Jeho oči zaregistrovaly také dvě sklenice a poloprázdnou láhev chartreusky na římse nad krbem a pár dámských lodiček, spočívajících na podlaze pod pohovkou. Podle toho, jak vypadaly, musely být drahé, západní. Marganin si přihladil dlaní pramen vlasů a zjistil, že zírá na zavřené dveře ložnice. Určitě musela být nesmírně atraktivní. Kapitán Prevlov měl vysoké nároky.

Prevlov se naklonil do chladničky a vytáhl odtud džbán s rajčatovou šťávou. „Chcete trochu?“

Marganin zavrtěl hlavou.

„Když to smícháte se správnými ingrediencemi,“ zamumlal Prevlov, „jako to dělají Američani, máte dokonalou medicínu na kocovinu.“ Usrkl trochu šťávy a zašklebil se. „Tak, co chcete?“

„KGB obdržel včera v noci zprávu od jednoho svého agenta z Washingtonu. Vůbec nechápali její smysl a domnívali se, že bychom jim situaci mohli trochu objasnit my.“

Marganin ve tváři zčervenal. Pásek na Prevlovově županu trochu povolil a Marganin uviděl, že pod ním kapitán na sobě nic nemá.

„Dobře,“ povzdechl si Prevlov. „Pokračujte.“

„Zpráva uváděla: Američané se náhle zajímají o sbírání kamení. Přísně tajná operace pod kódovým názvem Sicilský projekt.“

Prevlov se na něj nepohnutě díval přes okraj své sklenice s Bloody Mary. „Co je to za slinty?“ Jediným lokem sklenici vyprázdnil a prudce ji postavil na okraj dřezu. „Cožpak se naše proslulá sesterská agentura KGB zbláznila?“ Jeho hlas zněl nevzrušeně. Byl to hlas zdatného Prevlova – chladný, prostý jakéhokoliv jiného tónu kromě znuděného podráždění. „A co vy, poručíku? Proč mě s touhle dětskou hádankou otravujete právě teď? Proč to nemohlo počkat až do zítřejšího rána, než přijdu do kanceláře?“

„Myslel jsem… myslel jsem, že je to možná důležité,“ vykoktal Marganin.

„Přirozeně.“ Prevlov se podivně usmál. „Pokaždé, když si KGB hvízdne, lidé tancují. Ale takové zastřené hrozby mě nezajímají. Fakta, drahý poručíku, fakta jsou podstatná. Co si myslíte, že je na tom Sicilském projektu tak důležitého?“

„Myslel jsem, že by ta zmínka o sbírání kamenů mohla mít něco společného se záležitostí na Nové zemi.“

Uplynulo snad dvacet vteřin, než Prevlov promluvil. „Je to možné, jenom možné. Jisti si tím ale

rozhodně být nemůžeme.“

Jenom… jenom jsem si myslel –“

„Prosím vás, poručíku, přemýšlení nechte na mně.“ Přitáhl si pásek na županu. „No, a jestli jste už skončil se svými ztřeštěnými hony na čarodějnice, rád bych šel zpátky do postele.“

„Ale jestli Američani něco hledají –“

„Ano, ale co?“ suše se otázal Prevlov. „Který nerost by pro ně mohl být tak vzácný, že po něm musí pátrat v zemi nepřátelského státu?“

Marganin pokrčil rameny.

„Když odpovíte na tuhle otázku, tak budete mít klíč.“ Prevlovův tón se téměř nepozorovaně přitvrdil. „Ale do té doby chci nějaké výsledky. Pitomé otázky umí klást každý dacan.“

Marganin opět zrudl. „Američani někdy dávají svým kódům určitý skrytý smysl.“

„To je pravda,“ odpověděl Prevlov s posměšnou obřadností. „Mají sakra velikou zálibu v reklamě.“

Marganin se střemhlav vrhl do vysvětlování. „Prošel jsem si americké idiomy týkající se Sicílie a nejvíce z nich se zdá být spojeno s jejich představou o bratrstvu nebo chuligánech a gangsterech.“

„Kdybyste si pořádně dělal domácí úkoly…,“ zažíval Prevlov, „tak byste věděl, že se to jmenuje mafie.“

„Existuje taky hudební soubor, který se jmenuje Sicilské dýky.“

Prevlov odměnil Marganina ledovým pohledem.

„Pak taky existuje velký výrobce potravin ve Wisconsinu, který produkuje sicilský olej na saláty.“

„Dost!“ Prevlov zdvihl ruku v protestu. „Olej na saláty. To určitě. Na takové blbosti se takhle brzy po ránu opravdu necítím.“ Pokynul směrem ke dveřím. „Doufám, že v kanceláři máte dost jiných věcí na práci, a důležitějších, nežli je nějaké sbírání kamenů.“

V obývacím pokoji se zastavil u stolku s vyřezávanými šachovými figurkami ze slonoviny a jednu z nich vzal do ruky. „Povězte mi, poručíku, hrajete šachy?“

Marganin zavrtěl hlavou. „Už dlouho jsem nehrál. Trochu jsem šachy hrával, když jsem byl ještě jako kadet na Námořní akademii.“

„Říká vám něco jméno Isaak Boleslavskij?“

„Ne, pane.“

„Isaak Boleslavskij byl jedním z největších šachových mistrů,“ poučoval ho Prevlov způsobem, jako by přednášel školákům. „Vymyslel spoustu variant téhle hry. Jednou z nich byla sicilská obrana.“ Nedbale hodil po Marganinovi černého krále a ten ho zručně zachytil. „Šachy jsou okouzlující hra. Měl byste s nimi znova začít.“

Prevlov přešel ke dveřím do ložnice a pootevřel je. Pak se obrátil a lhostejně se na Marganina usmál. „Teď mě omluvte. Cestu ven najdete sám. Těšilo mě, poručíku.“

Když se Marganin dostal ven, obešel zezadu dům, kde Prevlov bydlel. Garážová vrata byla zamčená, takže se nenápadně rozhlédl na obě strany, pak uhodil pěstí do tabulky postranního okna a rozbil je. Opatrně odstranil skleněné střepy, sáhl dovnitř a okno otevřel. Znovu se rozhlédl, vlezl na okenní parapet a ocitl se v garáži.

Vedle Prevlovovy oranžové lancie stál zaparkovaný černý americký ford. Marganin obě auta rychle prohledal a vryl si do paměti diplomatickou poznávací značku forda. Aby celé vloupání vypadalo jako dílo nějakého zloděje, vzal z obou aut stěrače. Jejich krádeže se v poslední době staly v Sovětském svazu národním sportem. Pak si zevnitř otevřel garážová vrata a odkráčel.

Spěšně obešel dům zpátky na jeho přední stranu a počkal tři minuty na trolejbus. Koupil si jízdenku, usadil se na sedadlo a zadíval se z okna. Pak se začal usmívat. Tohle ráno bylo sakramentsky úspěšné. V té chvíli na Sicilský projekt nemyslel ani v nejmenším.

ČÁST DRUHÁ

Muži z Colorada

Srpen 1987

9

Mel Donner nejprve provedl rutinní kontrolu místnosti na přítomnost odposlouchávacích zařízeni a pak zapnul magnetofon. „Toto je zvuková zkouška.“ Nevýrazným hlasem promluvil do mikrofonu: Jedna, dva, tři.“ Pootočil knoflíky hlasitosti i tónu a pak kývl na Seagrama.

„Jsme připraveni, Side,“ jemně pronesl Seagram. „Jakmile vás to začne unavovat, řekněte a přerušíme to do zítřka.“

Nemocniční postel upravili tak, že Sid Koplin seděl téměř ve vzpřímené pozici. Od jejich posledního setkání vypadal mineralog znatelně lépe. Vrátila se mu barva a měl jasné oči. O zranění svědčil pouze obvaz na jeho plešatějící hlavě. „Můžeme v tom pokračovat třeba do půlnoci. Cokoliv, co jenom trochu zažene nudu. Nenávidím nemocnice. Všechny sestřičky mají studené ruce a barvy na tom zatraceném televizoru se pořád mění.“

Seagram se ušklíbl a položil mikrofon Koplinovi do klína. „Co třeba začít s vaším odjezdem z Norska?“

„Ten proběhl bez zvláštních příhod,“ začal Koplin. „Norský rybářský trauler *Godhaven* odvlekl moji šalupu podle dohody až do vzdálenosti dvou set mil od Nové země. Pak kapitán odsouzence nakrmil vydatným jídlem z pečeného soba s omáčkou z kozího sýra, velkoryse přidal šest litrů akvavitu, uvolnil vlečné lano a poslal moji maličkost vesele po Barentsově moři.“

„Nějaký problém s počasím?“

„Žádný – vaše meteorologická předpověď vyšla perfektně. Byla psí zima, ale celou cestu jsem jinak měl na plachtění příjemné počasí.“ Koplin se odmlčel, aby se podrbal na nose. „Ta šalupa, kterou pro mě norský kapitán sehnal, byla skvělá. Zachránila se?“

Seagram zavrtěl hlavou. „Musím to zjistit, ale mám za to, že ji skoro určitě museli zničit. Na palubu výzkumné lodi NUMA ji vzít nemohli a nechat ji volně splavat do cesty nějaké sovětské lodi také nešlo. To chápete.“

Koplin smutně přikývl. „Škoda. Měl jsem ji docela rád.“

„Pokračujte, prosím,“ vyzval ho Seagram.

„Severního ostrova Nové země jsem dosáhl druhý den odpoledne. Byl jsem u kormidla déle než čtyřicet hodin, a přitom jsem jenom tak trochu vsedě pospával, až jsem cítil, že už neudržím oči otevřené. Díky bohu za ten akvavit. Po pár doušcích mě žaludek začal pálit jako oheň a já byl pokaždé v tu ránu úplně vzhůru.“

„Žádné jiné lodi jste neviděl?“

„Na obzoru se neukázala ani jedna,“ odpověděl Koplin. Pak pokračoval. „Pobřeží vypadalo jako nekonečný pás skalních útesů. Pokoušet se o přistání jsem považoval za nesmysl, protože se začínalo stmívat. Takže jsem to obrátil zpátky na moře, zastavil loď, přilehl k větru a ukradl pár hodin spánku. Ráno jsem se vydal podél útesů, až jsem našel malý krytý záliv, do kterého jsem se dostal na motor.“

„Využíval jste svoji loď jako základnu?“

„Po dobu dalších dvanácti dní. Některý den jsem na lyžích absolvoval dvě, někdy i tři cesty po kraji, porůznu jsem kopal a pak se zase vracel na ohřáté jídlo a noční odpočinek v teple kóje.“

„Až do téhle doby jste neviděl nikoho?“

„Držel jsem se stranou od raketové základny Kelva i od jejich strážního stanoviště v Kamě. Až

do posledního dne jsem žádného Rusa ani nezahlédl.“

Jak vás objevili?“

„Ruský voják na pochůzce. Jeho pes musel narazit na moji stopu a zvětřit mě. Žádný div. Skoro tři týdny jsem se nekoupal.“

Seagramovu tvář přelétl úsměv. Pak začal Donner s vyptáváním, chladněji a trochu útočně. „Vraťme se k těm vašim výletům do okolí. Co jste našel?“

„Samozřejmě jsem nemohl procourat na lyžích celý ostrov skrz naskrz, ale soustředil jsem se na slibná místa, která označily počítače vašich satelitů.“ Na chvíli zůstal zírat na strop. „Severní ostrov, který je vlastně pokračováním Uralu a hřbetu Jugorského pohoří, je tvořený několika zvlněnými pláněmi, náhorními rovinami a horami, z nichž většina je trvale pokrytá ledem. Převážně tu také fouká prudký vítr. Tenhle zmrazující faktor je vražedný. Nenašel jsem ani stopy po nějaké vegetaci, s výjimkou jakéhosi lišejníku na skalách. Jestli tam byl nějaký teplokrevný živočich, tak byl zalezlý.“

„Držme se vašeho průzkumu,“ poznamenal Donner, „a ty cestovatelské přednášky nechme na jindy.“

„Jenom popisuju pozadí.“ Koplin po Donnerovi střelil nesouhlasným pohledem. Také tón hlasu měl mrazivý. Jestli bych mohl pokračovat bez přerušování –“

„Samozřejmě,“ ozval se Seagram. Strategicky posunul svou židli mezi postel a Donnera. „Záleží jenom na vás, Side. Budeme hrát podle vašich pravidel.“

„Díky.“ Koplin se zavrtěl. „Geograficky je ten ostrov dost zajímavý. Popis propadlých a vzedmutých skal, které byly kdysi usazeninami na dně pravěkého moře, by zaplnil několik učebnic. Mineralogicky je ale magmatická parageneze jalová.“

„Mohl byste to přeložit?“

Koplin se ušklíbl. „Původ a geologický výskyt minerálu se nazývá jeho paragenezí. Na druhou stranu, zdrojem veškeré hmoty je magma. To je tekutý kámen, rozžhavený pod tlakem, který po ztuhnutí tvoří vyvřelou skálu, spíše známou pod jménem čedič nebo žula.“

Jak okouzlující,“ suše poznamenal Donner. „Takže chcete říct, že Nová země neobsahuje minerály.“

„Jste výjimečně bystrý, pane Donnere,“ odpověděl Koplin.

„Jak jste ale našel stopy byzania?“ otázal se Seagram.

„Třináctého dne jsem se hrabal na severním svahu hory Bědná a narazil jsem na skládku hlušiny.“

„Skládku hlušiny?“

„Hromadu kamenů, které někdo vydoloval během kopání důlní šachty. Právě tahle hlušina v sobě měla nepatrné stopy rudy byzania.“

Tváře obou vyšetřovatelů náhle vystřízlivěly.

„Vchod od šachty byl mazaně zamaskovaný,“ pokračoval dále Koplin. „Trvalo mi větší část odpoledne, než jsem přišel na to, na kterém svahu hory je.“

„Moment, Side.“ Seagram se dotkl Koplinovy paže. „Chcete říct, že vchod do toho dolu byl zamaskován záměrně?“

„Použili starý španělský trik. Zasypali vchod, až byl v rovině s okolním svahem.“

„Cožpak ta hlušina nebyla v přímé linii pod vchodem?“ otázal se Donner.

„Za normálních okolností ano. Ale v tomto případě se nacházela asi o sto metrů dál a od vchodu ji odděloval povlovný oblouk, obkružující horské úbočí směrem k západu.“

„Ale vy jste objevil vchod, ne?“ pokračoval Donner.

„Oni sice odstranili pražce a koleje pro důlní vozíky a překryli stopy po nich, ale mně se podařilo zjistit, kudy probíhala trať, tak, že jsem poodešel nějakých tisíc, patnáct set metrů a pečlivě jsem si celý svah prohlédl dalekohledem. To, co neuvidíte, když stojíte přímo nad tím místem, je z dálky docela dobře patrné. Pak už bylo celkem snadné vchod do dolu lokalizovat.“

„Kdo by si ale dával takovou práci s tím, aby zamaskoval opuštěný důl někde v Arktidě?“ zeptal se Seagram. „V tom není žádný systém ani logika.“

„Máte pravdu jenom napůl, Gene,“ opravil ho Koplin. „Logika, obávám se, zůstává záhadou, ale

systém, který použili, byl brilantní, a byli to profesionálové – muži z Colorada.“ Koplin to jméno vyslovil váhavě, skoro s úctou. „Byli to oni, kdo vybudovali důl v hoře Bědná. Muži, kteří kopali, odstřelovali horninu, vrtali, odklízeli a vyváželi ji, lidé z Cornwallu, Irové, Němci i Švédové. Ne Rusové, ale imigranti do Spojených států, kteří se stali legendou v oboru dolování ve tvrdé skále Skalistých hor. Jak se na zamrzlá úbočí Bědné dostali, to se můžeme jen dohadovat, ale bezpečně to byli oni, kdo byzanium z toho dolu vytěžili a pak zmizeli v temnotách Arktidy.“

Po Seagramově obličeji se rozlila jalová prázdnota totální nechápavosti. Obrátil se k Donnerovi, jehož výraz byl naprosto stejný. „To zní šíleně, dokonale šíleně.“

„Šíleně?“ opakoval Koplin. „Možná, ale je to pravda.“

„Zdá se, že jste si dost jistý," zamumlal Donner.

„Je to zaručeně tak. Při útěku před hlídkou jsem ztratil hmatatelný důkaz; máte na to jenom moje slovo, ale proč byste mi nevěřili? Jako vědec vám říkám čistá fakta a nemám žádný nevyzpytatelný motiv vám lhát. Takže, pánové, být na vašem místě, věřil bych plně tomu, co vám povídám.“

„Jak jsem řekl, hrajeme podle vašich pravidel.“ Seagram se zdrženlivě usmál.

„Zmínil jste se o nějakém hmatatelném důkazu.“ Donner vypadal klidně a jaksi neosobně profesionálně.

„Když jsem se dostal do důlní štoly – navalené kameny jsem docela snadno odstranil rukama a navíc jsem potřeboval jenom asi metrový otvor – první věc, do které jsem narazil hlavou, byla řada vozíků. Když jsem rozškrtl asi čtvrtou zápalku, našel jsem dvě staré olejové lampy. V obou byla nějaká náplň a na třetí pokus se rozsvítily.“

Jeho pohaslé modré oči se upíraly na obraz, který byl mimo nemocniční pokoj. „Ve světle lamp se mi otevřel skličující pohled – důlní nářadí, pečlivě srovnané v přihrádkách, prázdné důlní vozíky, stojící na rezivějících osmipalcových kolejích, vrtací soupravy připravené zakousnout se do skály – vypadalo to, jako by celý důl jenom čekal na další směnu, která začne třídit rudu a vyvážet hlušinu ven.“

„Mohl byste říct, že to vypadalo, jako by odešli ve spěchu?“

„Vůbec ne. Všechno bylo na svém místě. Kóje v postranní chodbě byly upravené, kuchyně uklizená, všechno nádobí stálo na policích. Dokonce i muly, které tahaly vozíky, někdo odvedl do pracovního prostoru a pečlivě je zastřelil; v každé lebce byl jeden čistý průstřel uprostřed. Ne, řekl bych, že jejich odchod byl velmi metodický.“

„Ještě jste nevysvětlil své závěry ohledně totožnosti těch mužů z Colorada,“ pronesl nevýrazným hlasem Donner.

„Už se k tomu dostávám.“ Koplin si natřásl polštář a překulil se opatrně na bok. „Známky po nich byly všude, samozřejmě. Těžší nářadí bylo stále ještě označeno výrobcem. Důlní vozíky pocházely od *Guthrie and Sons Foundry* z Puebla v Coloradu. Vrtací soupravy byly od *Thor Forge and Ironworks* z Denveru a drobné nářadí bylo označeno řadou jmen kovářů, kteří je vykovali. Většina z nich pocházela z Central City a Idaho Springs, což jsou dvě důlní města v Coloradu.“

Seagram se v židli narovnal. „To nářadí si ale mohli v Coloradu koupit Rusové a pak ho na ostrov převézt.“

„Možná,“ připustil Koplin. „Přesto tam ale bylo ještě několik dalších drobností, které také ukazovaly na Colorado.“

Jako třeba?“

„Tělo muže v jedné kóji.“

Seagramovi se zúžily oči. „Tělo?“

„S rezatými vlasy a bradkou,“ dodal nenucené Koplin. „Díky nízké teplotě velmi dobře zachovalé. A nejzajímavější byl nápis na dřevěném rámu nad kójí. V angličtině tam stálo: Zde odpočívá Jake Hobart. Narozen 1874. Zatraceně dobrý chlap, který zmrzl v bouři 10. února 1912.“

Seagram se zvedl ze židle a začal rázovat kolem postele. „Jméno; to je alespoň nějaký začátek.“ Zastavil se a zadíval na Koplina. „Neležely tam kolem nějaké osobní věci?“

„Veškeré oblečení bylo pryč. Nálepky na konzervách byly kupodivu francouzské. Ale bylo tam rozházeno po zemi nějakých padesát prázdných obalů od žvýkacího tabáku Mile-Hi. Poslední část skládanky, kousek, který vše definitivně spojoval s Coloradem, byly vybledlé žluté noviny *Rocky*

Mountain News ze 17. listopadu 1911. A to je ten důkaz, který jsem ztratil.“

Seagram vytáhl krabičku cigaret a jednu z ní vytřásl. Donner mu zapalovačem připálil a Seagram kývl.

„Takže existuje možnost, že Rusové možná to byzanium nemají,“ pronesl.

„Ještě jedna věc,“ potichu připomněl Koplin. „Pravá část třetí stránky těch novin byla pečlivě vyříznutá. Nemusíte třeba nic znamenat, ale jestli si zkontrolujete staré archivy vydavatele, mohlo by vám to něco napovědět.“

„To by mohlo.“ Seagram si Koplina vážně prohlížel. „Díky vám máme teď co dělat.“

Donner přikývl. „Rezervuji si místo na nejbližší let do Denveru. Když budu mít trochu štěstí, mohl bych přivézt nějaké novinky.“

„Nejdřív se stav ve vydavatelství těch novin a pak se pokus vypátrat Jake Hobarta. Já se tady pokusím dostat k jeho vojenským záznamům. Taky se obrátím na místního experta na historii dolování na Západě a prověřím jména výrobců, která nám dal Sid. I když je to hodně nepravděpodobné, někdo z nich by mohl stále ještě existovat.“

Seagram se zvedl a znovu pohlédl na Koplina. „Dlužíme vám víc, než vám budeme kdy schopni splatit,“ pronesl jemně.

„Počítám, že ti staří horníci z útrob hory vykutali skoro tunu vysoce čistého byzania,“ pronesl Koplin a mnul si přitom měsíc staré strniště vousů. „Ta ruda musí být někde na světě schovaná. Na druhou stranu, když se od roku 1912 nikde neobjevila, může být definitivně ztracená. Ale jestli ji najdete, nebo spíš, *až* ji najdete, můžete mi poděkovat třeba tím, že mi pošlete malý kousek do mé sbírky.“

„Na to se můžete spolehnout.“

„A když jsme u toho, rád bych dostal adresu toho chlápka, co mi zachránil život, abych mu mohl poslat bedničku nějakého značkového vína. Jmenuje se Dirk Pitt.“

„Máte jistě na mysli doktora na palubě výzkumné lodi, který vás operoval.“

„Mám na mysli toho muže, který zabil sovětskou hlídku se psem a doslova mě odnesl z ostrova.“

Donner se Seagramem zůstali na sebe koukat, jako by byli zasaženi bleskem.

První se vzpamatoval Donner. „Zabil sovětskou hlídku!“ Bylo to spíše konstatování, než otázka. „Bože můj, to tomu tedy nasadil korunu!“

„Ale to není možné!“ dokázal konečně vyhrknout Seagram. „Když jste se dostal na loď NUMA, byl jste sám.“

„Kdo vám to řekl?“

„No… nikdo. My jsme samozřejmě přepokládali –“

„Já nejsem žádný superman,“ pronesl Koplin sarkasticky. „Strážný narazil na moje stopy, přiblížil se ke mně až na dvě stě metrů a dvakrát mě postřelil. Byl jsem sotva ve stavu, abych utekl před psem a pak s plachetnicí absolvoval padesát mil po volném moři.“

„Odkud se ten Dirk Pitt objevil?“

„Nemám nejmenší tušení. Strážný mě doslova táhl na jejich velitelství, když se ze sněhové bouře vynořil Pitt jako nějaký pomstychtivý nordický bůh a chladnokrevně, jako by byl zvyklý dělat to každé ráno před snídaní, zastřelil jak psa, tak toho strážného, aniž by řekl popel.“

„Z toho Rusové udělají obrovskou aféru,“ zakvílel Donner.

Jak?“ zeptal se ho Koplin. „Nebyli tam žádní svědci. Strážný i se psem jsou teď nejspíše pochovaní pod metrem sněhu a možná, že je nikdo nikdy nenajde. A jestli i ano, tak co? Kdo může něco dokázat? Zbytečně panikaříte.“

„To bylo tedy od toho člověka sakramentsky riskantní,“ řekl Seagram.

„Zaplaťpánbu, že to riziko podstoupil,“ zamumlal Koplin. „Jinak bych místo bezpečného a pohodlného ležení v téhle sterilní nemocniční posteli ležel v nehostinném ruském vězení a klopil bych ze sebe všechno o Oddělení Meta a o byzaniu.“

„To máte pravdu,“ připustil Donner.

„Popište ho,“ přikázal Seagram. „Obličej, postavu, oblečení, všechno, na co si pamatujete.“

Koplin uposlechl. V něčem byl jeho popis hodně všeobecný, ale jinak byly jeho vzpomínky na různé detaily pozoruhodně přesné.

„Mluvil jste s ním během vaší cesty na loď NUMA?“

„Ani jsem nemohl. Omdlel jsem chvíli potom, co mě našel, a nepřišel jsem k sobě, dokud jsem se neocitl tady ve Washingtonu v nemocnici.“

Donner pokynul směrem k Seagramovi. „Radši bychom toho chlápka měli rychle najít.“

Segram přikývl. „Začnu u admirála Sandeckera. Pitt musí být v nějakém spojení s jejich výzkumnou lodí. Třeba ho bude moci identifikovat někdo z NUMA.“

„Rád bych věděl, kolik toho ví,“ pronesl Donner, s pohledem upřeným na podlahu.

Seagram neodpověděl. Jeho myšlenky zabloudily k mlhavé postavě na sněhem pokrytém ostrově v Arktidě. Dirk Pitt. Opakoval si v duchu to jméno. Nějakým způsobem se mu zdálo zvláštně povědomé.

10

Telefon zazvonil v 00.10. Sandecker bleskově otevřel jedno oko a chvíli s ním nepřátelsky zíral. Nakonec to vzdal a při osmém zazvonění telefon zvedl.

„Ano, co je?“ zavrčel.

„Tady Gene Seagram, admirále. Nezastihl jsem vás v posteli?“

„Ne, sakra.“ Sandecker si zívl. „Nikdy nevlezu do postele, dokud nenapíšu takových pět kapitol autobiografie, nevyloupím alespoň dvě prodejny kořalky a neznásilním manželku nějakého ministra. Oukej, co chcete, Seagrame?“

„Něco se stalo.“

„Zapomeňte na to. Už nehodlám nechávat ohrožovat žádnou ze svých lodi ani nikoho ze svých mužů, aby tahali vaše agenty z území nepřítele.“ Použil výraz „nepřítele“, jako by země byla ve válce.

„O to vůbec nejde.“

„Tak o co jde?“

„Potřebuju na někoho spojení.“

„A proč s tím na mě jdete uprostřed noci?“

„Protože si myslím, že ho asi znáte.“

Jak se jmenuje?“

„Pitt. Dirk. Pitt je příjmení, hláskuje se to nejspíše P-i-t-t.“

„Jenom k ukojení zvědavosti starého muže, co vás vede k domněnce, že ho znám?“

„Nemám žádný důkaz, ale jsem si jistý, že má nějaké spojení s NUMA.“

„Mám pod sebou dva tisíce lidí. *Všechna* jména si přece nemůžu pamatovat.“

„Mohl byste mi ho vyhledat? Je nesmírně důležité, abych s ním mohl promluvit.“

„Seagrame,“ zavrčel Sandecker podrážděně, „vy jste neskonalá vosina v zadku. To vás nenapadlo, abyste zavolal mého personálního ředitele někdy v normální pracovní době?“

„Omlouvám se,“ pronesl Seagram. „Náhodou pracuju dlouho do noci a –“

„Oukej, jestli toho člověka vyšťourám, řeknu mu, aby se s vámi spojil.“

„To bych skutečně ocenil.“ Tón Seagramova hlasu zůstal neosobní. „Mimochodem, tomu člověku, kterého jste v Barentsově moři zachránili, se daří dobře. Chirurg na *First Attempt* odvedl při vytahováni kulky prvotřídní práci.“

„To jde o Koplina, že?“

„Ano, během několika dní by měl být venku z postele.“

„Bylo to jen tak tak, Seagrame. Kdyby si to Rusové spojili s námi, měli bychom teď na krku pořádný incident.“

„Co na to mám říct?“ zareagoval Seagram bezmocně.

„Můžete říct dobrou noc a nechat mě zase usnout,“ zavrčel Sandecker. „Ale nejdříve mi povězte, jak do toho všeho zapadá ten Pitt?“

„Koplina právě zajala ruská hlídka, když se ze sněhové bouře najednou vynořil ten chlapík,

strážného zabil, odvezl Koplina padesát mil rozbouřeným mořem, nemluvě ani o tom, že mu zastavil krvácení z ran, a nějak ho dostal na palubu vaší výzkumné lodi, kde byl operován.“

„Co mu chcete, až ho najdete?“

„To se týká jen Pitta a mě.“

„Aha,“ řekl Sandecker. „Dobrá, tak dobrou noc, pane Seagrame.“

„Díky, admirále. Sbohem.“

Sandecker zavěsil a zůstal na chvíli sedět se zadumaným výrazem ve tváři. „Zabil ruskou hlídku a zachránil amerického agenta. Dirku Pitte… ty prohnaný parchante.“

11

Ranní let United Airlines dosedl na denverské letiště Stapleton přesně v osm hodin. Mel Donner rychle prošel kolem výdeje zavazadel a usedl k volantu plymoutha z půjčovny Avis. Vyrazil na patnáctiminutovou cestu k 400 West Colfax Avenue a k redakci *Rocky Mountain News*. Když se zařadil do proudu aut směřujících západním směrem, začal střídavě pozorovat provoz před sebou a mapu města, kterou měl otevřenou na předním sedadle vedle sebe.

Ještě nikdy v Denveru nebyl a teď byl mírně překvapený, když si všiml příkrovu smogu, visícího nad městem. Očekával, že nad městy jako Los Angeles a New York uvidí špinavě hnědý a šedivý mrak, ale Denver si ve svých představách vysnil jako město omývané krystalicky čistým vzduchem, uhnízděné v ochranném stínu Purple Mountain Majesty. I tohle bylo pro něj zklamání. Denver se zcela obnaženě rozkládal na okraji náhorní roviny a k nejbližším horám bylo dobrých pětadvacet mil.

Zaparkoval a našel cestu do knihovny vydavatelství. Dívka za pultem na něj upírala oči přes kapkovité brýle. Přátelsky se na něj usmála, přičemž odhalila své nepříliš rovné zuby.

„Co si přejete?“

„Máte vydání vašich novin ze dne 17. listopadu 1911?“

„Joj, to je teda hodně dávno.“ Zkroutila pusu. „Můžu vám dát fotokopii, ale originály jsou ve Státní historické společnosti.“

„Potřeboval bych jenom stránku tři.“

„Když počkáte asi tak patnáct minut, najdeme fotokopii ze 17. listopadu 1911 a stránku, kterou chcete, vám oxeroxuju.“

„Díky. Mimochodem, nemáte tady náhodou obchodní adresář Colorada?“

„Samozřejmě máme.“ Sáhla pod pult a na jeho umazanou desku z plastiku položila brožurku.

Zatímco dívka zmizela, aby zahájila požadované pátrání, Donner se posadil a jal se studovat adresář. Žádnou zmínku o Guthrie and Sons Foundry v Pueblu v něm nenašel. Pak nalistoval písmeno T. Ohledně Thor Forge and Ironworks z Denveru zase nic. Usoudil, že by bylo asi moc očekávat, že dvě firmy budou existovat ještě po téměř osmdesáti letech. Uběhlo patnáct minut a dívka se ještě neobjevila. Začal tedy bezmyšlenkovitě listovat adresářem, aby zabil čas. S výjimkou Kodaku, Martina Marriety a Gates Rubber tam bylo jen málo společností, o kterých kdy slyšel. Náhle ztuhl. Pod písmenem J se jeho oči zastavily na firmě Jensen and Thor Metal Fabricators v Denveru. Vytrhl stránku, nacpal si ji do kapsy a knížku hodil zpátky na pult.

„Tady to máte, pane,“ oznámila mu dívka. „Dostanu padesát centů.“

Donner zaplatil a rychle očima přelétl titulek v pravém horním rohu reprodukce starých novin. Článek se týkal důlního neštěstí.

„Našel jste, co jste hledal?“ zeptala se dívka.

„Bude to muset stačit,“ odpověděl a vyšel ven.

Jensen and Thor Metal Fabricators sídlili mezi nádražím Burlington-Northern a řekou South Platte. Stavba byla masivní, zrezatělá obludnost, která by byla schopna poskvrnit jakoukoliv krajinu s výjimkou té, která ji obklopovala. Uvnitř hangáru přenášely stropní jeřáby nesmírně dlouhé zrezivělé trubky z jedné kupy na druhou. Dusající stroje neustále bušily s nesnesitelným lomozem,

který útočil na Donnerovy ušní bubínky. Hlavní kancelář byla umístěna po straně haly za zvukotěsnou bariérou betonových zdí a vysokých klenutých oken.

Atraktivní blonďatá recepční s velkým poprsím ho provedla halou s plyšovým kobercem do prostorné, dřevem obložené kanceláře. Carl Jensen Jr. obešel stůl a potřásl si s Donnerem rukou. Byl mladý, ne starší osmadvaceti let, a nosil dlouhé vlasy. Měl elegantně zastřižený knírek a oblečený byl do drahého kostkovaného obleku. Vypadal jako absolvent Kalifornské univerzity v Los Angeles a Donner si také ani nebyl schopný představit, že by mohl být něčím jiným.

„Děkuji vám, že jste si na mě udělal čas, pane Jensene."

Jensen se rezervovaně usmál. „Znělo to důležitě. Velký muž z Washingtonu a tak. Cožpak bych mohl odmítnout?"

„Jak jsem se zmínil už v telefonu, hledám nějaké staré záznamy."

Jensenův úsměv trochu pohasl. „Doufám, že snad nejste z berňáku?"

Donner zavrtěl hlavou. „Nic takového. Zájem vlády je ryze historický. Jestli je pořád máte, rád bych si prohlédl vaše záznamy o prodejích za červen až listopad 1911."

„Vy to na mě jenom hrajete," zasmál se Jensen.

‚Ujišťuji vás, že je to férový dotaz."

„Jensen se na něj chvíli bezvýrazně zadíval. Jste si jistý, že máte správnou společnost?"

„Jsem," příkře odvětil Donner. „Jestli tohle je následnická firma po Thor Forge and Ironworks."

„To byl podnik mého pradědečka," připustil Jensen. „Můj otec vykoupil významný podíl akcií a v roce 1942 změnil jeho jméno."

„Nemáte náhodou ještě ty staré záznamy?"

Jensen pokrčil rameny. „Všechny ty historické papíry jsme před nějakou dobou vyhodili. Kdybychom měli schovávat každý zápis o prodeji od doby, kdy pradědeček podnik v roce 1897 otevřel, tak bychom na to potřebovali skladiště velikosti stadionu Bronco."

Donner vytáhl kapesník a osušil si kapky potu z obličeje. Seděl teď v křesle celý skleslý.

„Nicméně," pokračoval Jensen, „a za to můžete poděkovat předvídavosti Carla Jensena staršího, máme všechny naše staré záznamy na mikrofilmech."

„Mikrofilmech?"

„To je jediný způsob. Po pěti letech všechno zaznamenáváme na mikrofilm. Zosobněná zdatnost, to jsme my."

Donner nemohl svému štěstí ani uvěřit. „Takže mi *můžete* poskytnout vaše záznamy o prodejích z posledních šesti měsíců roku 1911?"

Jensen neodpověděl. Naklonil se přes stůl, promluvil do domácího telefonu a pak se ve svém šéfovském křesle opřel. „Můžu vám nabídnout šálek kávy, pane Donnere, zatímco budeme čekat?"

„Dal bych spíš přednost něčemu ostřejšímu."

„Slova muže z velkoměsta." Jensen se zvedl a přešel k baru se zrcadlem, z něhož vytáhl láhev Chivas Regal. „Zjistíte, že Denver je dost neotesaný. Bar v kanceláři je něco, na co se většina lidí tady moc laskavě nedívá. Místní představa o pohoštění důležitého návštěvníka spočívá v podání velké Coca-Coly a pozvání na oběd do Wienerschnitzelu. Naštěstí pro naše vážené zákazníky odjinud jsem strávil svá učňovská léta na Madison Avenue."

Donner přijal nabízenou sklenici a hodil její obsah do sebe.

Jensen se na něj s uznáním podíval a sklenici mu znovu dolil. „Povězte mi, pane Donnere, co vlastně míníte najít?"

„Nic důležitého," odpověděl Donner.

„Ale jděte. Vláda by neposílala svého člověka přes půlku země, aby si nechal vypsat šestasedmdesát let staré prodejní záznamy jenom tak z legrace."

„Vláda často se svými tajemstvími nakládá legračním způsobem."

„Přísně tajná věc z roku 1911?" Jensen v podivu zakroutil hlavou. „To je skutečně úžasné."

„Řekněme, že se snažíme vyřešit jeden starý zločin, jehož původce využil služeb vašeho pradědečka."

Jensen se pousmál a zdvořile tuto lež akceptoval.

Do místnosti se přivrtěla dívka s černými vlasy, dlouhou sukní a vysokými botami, vrhla na

Jensena svůdný pohled, položila na stůl xeroxovou kopii a zmizela.

Jensen vzal papír do ruky a začal ho zkoumat. „Od června do listopadu musel být pro mého předka krizový rok. Prodej v těchhle měsících byl slabý. Zajímáte se o nějakou speciální objednávku, pane Donnere?“

„Důlní vybavení.“

„Ano, to musí být ono… vrtací nářadí. Objednáno desátého srpna a vyzvednuto kupcem prvního listopadu.“ Jensenovy rty se roztáhly do širokého úsměvu. „Zdá se, pane, že tu teď jste pro smích.“

„Nerozumím.“

„Kupcem, čili, jak jste mne informoval, zločincem…,“ Jensen se pro větší efekt na chvilku odmlčel, „…byla vláda Spojených států.“

12

Velitelství Oddělení Meta bylo skryto v nenápadné budově, postavené ze škvárových panelů vedle washingtonské Námořní základny. Velký nápis, jehož namalovaná písmena se pod kombinovaným útokem letního slunce a vlhka odlupovala, skromně označovala celý komplex jako majetek Smith Van & Storage Company.

Nakládací rampy vypadaly docela autenticky; na strategických místech byly umístěny krabice a bedny a nákladní auta zaparkovaná na nádvoří za pětimetrovým drátěným plotem musela účastníkům okolního provozu po Suitland Parkway připadat přesně tak, jak jim stěhovací auta připadat měla. Až teprve bližší pohled by odhalil, že jde o pouhé vraky, bez motorů a se zaprášenými, opuštěnými kabinami. Dohromady tvořily obraz, který by potěšil každého filmového scenáristu.

Gene Seagram pročítal zprávy o nákupech nemovitostí pro Sicilský projekt. Celkem jich bylo šestačtyřicet. Nejvíce se jich nacházelo kolem severní kanadské hranice, jen o něco méně jich bylo podél atlantického pobřeží. Na břehu Pacifiku se jich nacházelo jen osm a u Mexika a podél Mexického zálivu byly pouhé čtyři. Nákupy proběhly naprosto hladce, jako kupec vystupovala pokaždé Sekce pro energetický výzkum. Nebyl tu sebemenší důvod k jakémukoliv podezření. Zařízení byla navržena tak, aby vzhledem připomínala malé elektrárny. Ani ti nejostražitější pozorovatelé nemohli zvenčí najít nic neobvyklého.

Právě procházel finanční odhady na vybudování stanic, když zazvonil jeho privátní telefon. Ze zvyku složil všechny zprávy do složky a tu zasunul do zásuvky dříve, než zdvihl sluchátko. „Tady Seagram.“

„Haló, pane Seagrame.“

„Kdo volá?“

„Major McPatrick, oddělení armádních záznamů. Řekl jste mi, abych vám zavolal na toto číslo, jakmile na něco přijdu v souvislosti s horníkem jménem Jake Hobart.“

„Ano, samozřejmě. Omlouvám se, myslel jsem na něco jiného.“ Seagram muže na druhém aparátu téměř před sebou viděl. Absolvent West Pointu, pod třicet let – to všechno se dalo usoudit podle úsečnosti jeho slov a podle mladistvého hlasu. Nejspíš bude generálem dřív, než dosáhne pětačtyřiceti, jestli ovšem během doby, po kterou bude v Pentagonu velet svému stolu, získá ty správné kontakty.

„Co máte, majore?“

„Mám vašeho muže. Jeho plné jméno zní Jason Cleveland Hobart. Narozen 23. ledna 1874 ve Vintonu, Iowa.“

„Alespoň ten rok souhlasí.“

„Zaměstnání také: byl horník.“

„Ještě něco?“

„Do armády nastoupil v květnu 1898 a sloužil v Prvním coloradském pluku dobrovolníků na Filipínách.“

„Řekl jste coloradském?"

„Správně, pane.“ McPatrick se odmlčel a Seagram ve sluchátku slyšel šustění papírů. „Hobart má skvělý vojenský záznam. Byl povýšen až na seržanta. Utrpěl vážná zranění při bojích s filipínskými povstalci a byl dvakrát vyznamenán za chování v boji, zasluhující uznání.“

„Kdy byl demobilizován?“

„Tehdy to nazývali ‚propuštění,“ pronesl McPatrick zasvěceně. „Hobart odešel z armády v říjnu 1901.“

„To je váš poslední záznam o něm?“

‚Ne, vdova po něm stále bere penzi –“

„Počkejte,“ přerušil ho Seagram. „Vdova po Hobartovi ještě žije?“

„Proměňuje si svůj šek na padesát dolarů a čtyřicet centů penze každý měsíc, jako hodinky.“

„To jí musí být dobře přes devadesát. Není to trochu neobvyklé, vyplácet penzi vdově po veteránovi ze španělsko-americké války? Člověk by myslel, že většina z nich už bude dávno pod drnem.“

„Ach, ksakru, to ne. Stále ještě například vyplácíme penze skoro stovce vdov po vojácích z Občanské války. Žádná z nich nebyla přitom ani na světě, když Grant dobyl Richmond. Svatby ‚května s prosincem' mezi slaďounkou holčičkou a bezzubým veteránem Velké armády Republiky byly tenkrát dost obvyklé.“

„Já myslel, že vdova má nárok na penzi jenom tehdy, když žila v době, kdy její muž zemřel v bitvě.“

„Ne vždycky,“ vysvětloval McPatrick. „Vláda vyplácí vdovské penze ve dvou kategoriích. První z nich je po úmrtí ve službě. Sem samozřejmě patří smrt v bitvě nebo smrtelné onemocnění či zranění, utrpěné v určitém časovém úseku, který stanovuje Kongres. Druhý typ penze je smrt mimo aktivní službu. Vezměte si například sebe. Během vietnamské války jste mezi příslušnými daty sloužil u námořnictva. Tím pádem vaše žena, nebo kterákoliv vaše budoucí žena, bude mít nárok na malou penzi, i kdyby vás třeba ode dneška za čtyřicet let přejel náklaďák.“

„Budu na to pamatovat ve své poslední vůli,“ poznamenal Seagram. Měl nepříjemný pocit z toho, že jeho vojenské záznamy leží někde, kde k nim může mít přístup kterákoliv kancelářská krysa v Pentagonu. „Vraťme se k Hobartovi.“

„No, tím se tedy dostáváme k malému přehlédnutí ze strany armády.“

„Přehlédnutí?“

„I když v záznamech o Hobartově službě chybí zmínka o opětovné aktivaci, je tam napsáno ‚zemřel ve službách své vlasti'. Žádná příčina smrti, jenom datum… 17. listopadu 1911.“

Seagram se náhle napřímil v křesle. „Z dobrého zdroje vím, že Jake Hobart zemřel jako civilista dne 10. února 1912.“

„Jak jsem říkal, příčina smrti uvedena není. Ale můžu vás ujistit, že Hobart zemřel jako voják, ne jako civilista, a to 17. listopadu. V jeho složce tady mám dopis, datovaný 25. července 1912, od Henryho L. Stimsona, ministra války prezidenta Tafta, který nařizuje, aby vdově po Jasonu Hobartovi byla přiznána plná penze po celou dobu jejího přirozeného života. Jak si Hobart zasloužil osobní pozornost ministra války, je záhadou, ale rozhodně to neponechává žádnou pochybnost o stavu našeho muže. Tak přednostně se mohlo zacházet jenom s vojákem ve vysokém postavení, ne s nějakým horníkem z uhelných dolů.“

„On nebyl horník v uhelných dolech,“ ostře zareagoval Seagram.

„No, jakýmkoliv horníkem.“

„Máte adresu paní Hobartové?“

„Někde ji tu mám,“ zaváhal McPatrick na okamžik. „Paní Adeline Hobartová, 261-B Calle Aragon, Laguna Hills, California. Bydlí v takovém tom velikém zařízení pro staré lidi jižně od L. A.“

„To je asi všechno,“ shrnul Seagram. „Cením si vaší pomoci v téhle věci, majore.“

„Nerad to říkám, pane Seagrame, ale obávám se, že každý mluvíme o jiném muži.“

„Máte možná pravdu,“ odpověděl Seagram. „Vypadá to, že jsem asi na špatné stopě.“

„Kdybych vám v budoucnu mohl ještě nějak pomoct, neváhejte mi, prosím, zavolat.“

„To určitě udělám," zamumlal Seagram. Ještě jednou, díky."

Když zavěsil, složil hlavu do dlaní a nahrbil se v křesle. Zůstal tak sedět bez hnutí možná celé dvě minuty. Pak položil ruce na stůl a na tváři se mu objevil široký, samolibý úsměv.

Jistě mohli existovat dva různí muži se stejným příjmením, rokem narození i zaměstnáním. Tahle část hádanky mohla být náhoda. Ale ne ta spojitost, ne ta obrovská nepravděpodobnost 365 ku jedné, která oba muže spojovala v jednu osobu; Hobartova údajná smrt a staré noviny, které našel Sid Koplin, měly stejné datum: 17. listopadu 1911.

Stlačil knoflík kancelářského telefonu. „Barbaro, spojte mě s Melem Donnerem v hotelu Brown Palace v Denveru."

„Když tam nebude, chcete nechat nějaký vzkaz?"

„Jenom ať mě zavolá na moji soukromou linku, až se vrátí."

„Provedu."

„A ještě něco. Zamluvte mi místo na zítřejší ranní let United Airlines do Los Angeles."

„Ano, pane."

Cvrnknutím knoflík vypnul a přemýšlivě se zaklonil v křesle. Adeline Hobartová, víc než devadesát let stará. Doufal jenom, že snad nebude, proboha, úplně senilní.

13

Donner obvykle nebydlel v hotelech v centru města. Dával spíše přednost nenápadnějšímu prostředí různých motelů uprostřed parků či zahrad v blízkosti předměstí, ale Seagram ho tentokrát přinutil k opaku. Věřil totiž, že místní pomoci se vyšetřovateli dostane spíše, když se ubytuje v nejstarším a nejprestižnějším hotelu ve městě. Vyšetřovatel; z toho slova se mu dělalo špatně. Kdyby mu před pěti lety některý z kolegů profesorů ze sboru Univerzity Jižní Kalifornie řekl, že jeho doktorát z fyziky ho dovede k takovýmto tajným aktivitám, byl by se snad zadusil smíchy. Teď se ale Donner nesmál. Sicilský projekt byl pro zájmy jeho země natolik životně důležitý, že se neodvážil riskovat případné prozrazení zasvěcením nějakého pomocníka zvenčí. On a Seagram navrhli a vytvořili celý projekt sami a dohodli se, že to tak zůstane tak dlouho, pokud to bude možné.

Svého vypůjčeného plymoutha předal zřízenci na parkovišti a přes Tremontovo náměstíčko přešel k hotelovým staromódním otáčecím dveřím a dále do příjemně vyzdobené haly, kde mu mladý, oknírkovaný zástupce ředitele předal vzkaz, aniž by se třeba jen pousmál. Donner ho bez poděkování převzal a pokračoval k výtahům a do svého pokoje.

Zabouchl dveře, Seagramův vzkaz a klíč od pokoje hodil na stůl a zapnul televizi. Měl za sebou dlouhý a únavný den a jeho organismus stále ještě fungoval podle washingtonského času. Vytočil číslo pokojové služby a objednal si večeři. Pak odkopl boty, povolil si kravatu a svalil se do postele.

Možná už podesáté procházel kopii jedné stránky starých novin. Bylo to velmi zajímavé čtení, tedy, pokud by Donnera zajímaly inzeráty ohledně ladění pian, elektrických kýlních pásů a cizích léků, nebo snad úvodníky na téma snahy denverské městské rady očistit tu či onu ulici od domů hříšné zábavy, či různé drobné vsuvky, jež zaručovaly, že čtenářky raných let 20. století budou v nevinné hrůze lapat po dechu.

KORONERŮV NÁLEZ

V minulém týdnu byli stálí návštěvníci pařížské márnice ohromeni neobvyklou nohou z indické pryže, jež byla vystavená na jednom z pultů za účelem identifikace. Jak vyplývá z policejní zprávy, v Seině byla totiž nalezena mrtvola elegantně oblečené ženy, přibližně padesátileté, jejíž tělo bylo příliš rozloženo, než aby mohlo být nadále uchováno. Nicméně, jak bylo zjištěno, její levá noha, amputovaná ve stehně, byla nahrazena geniálně sestrojenou protézou z indické pryže. Ta byla vystavena v naději, že povede k identifikaci majitelky.

Donner se pousmál nad bizarním útržkem historie a obrátil pozornost ke článku v pravém horním

rohu stránky, k části, která podle Koplina chyběla v novinách, jež objevil na Nové zemi.

NEŠTĚSTÍ V DOLE

Jako pomstychtivý přízrak udeřila dnešního rána tragédie, když výbuch dynamitu způsobil zával v dole Andělíček nedaleko Central City. Tento uvěznil devět mužů první směny, včetně všeobecně dobře známého a uznávaného důlního inženýra, pana Joshuy Hays Brewstera.

Unavená, až k smrti vyčerpaná záchranná četa ohlásila, že naděje na zachránění živých mužů jest mizivou. Bull Mahoney, neohrožený předák ze Satan Mine, vynaložil heroické úsilí, aby dosáhl zavalených horníků, byl však zastaven vodní vlnou, jež zaplavila hlavní šachtu.

„Ty ubohý mládenci jsou určitě na pravdě boží," pravil Mahoney našemu novináři na místě nehody. „Voda zalila dvě patra nad místem, kde pracovali. Určitě se utopili jako krysy ještě dřív, než věděli, co se stalo."

Tichý a zarmoucený zástup, pohybující se v blízkosti důlního vchodu, žalostně naříkal nad mrazivou pravděpodobností, že zde půjde nejspíše o jeden z těch případů, kdy těla ztracených horníků nebudou nalezena a vynesena na „trávu" k důstojnému pohřbení.

Dle hodnověrných pramenů pan Brewster hodlal znovu otevříti důl Andělíček, který byl uzavřen v roce 1881. Přátelé a obchodní společníci pana Brewstera tvrdí, že se holedbal tím, že původní těžba opomenula bohatou sloj, kterou se s trochou štěstí a díky nezměrné statečnosti horníků podaří objeviti.

Po vyžádání komentáře pana Ernesta Bloesera, penzionovaného bývalého majitele dolu Andělíček, tento na prahu svého domu v Golden pravil našemu zpravodajovi: „Ten důl byl pronásledován smůlou už ode dne, kdy byl poprvé otevřen. Cokoliv se z něho vytěžilo, byla jen nekvalitní ruda, šunt, který se nikdy nevyplácel." Pan Bloeser dále uvedl: „Myslím si, že Brewster se zatraceně mýlil. V tom dole se nikdy nenašla žádná známka mateřské žíly. Žasnu, že muž s jeho pověstí si něco takového mohl myslet."

Poslední zprávy z Central City oznamují, že jestliže celá věc zůstane ve věčných milostivých rukách Všemohoucího, vchod do dolu bude zapečetěn jako hrobka, v jejíž temnotě budou po zbytek věků odpočívat ztracení muži, aniž by kdy spatřili „trávu" či sluneční světlo.

Ponurý seznam Smrti obsahuje jména těchto následujících mužů, zasažených nejhorší katastrofou:

Joshua Hays Brewster, Denver
Alvin Coulter, Fairplay
Thomas Price, Leadville
Charles P. Widney, Cripple Creek
Vernon S. Hall, Denver
John Caldwell, Central City
Walter Schmidt, Aspen
Warner E. O'Deming, Denver
Jason C. Hobart, Boulder

Nechť Bůh opatruje tyto statečné dělníky hor.

Pokaždé, když Donner přejížděl očima písmena starých novin, vždy se jeho zrak zarazil na posledním jménu zmizelého horníka. Pomalu, jakoby v omámení, odložil stránku do klína, zvedl sluchátko a vytočil meziměstské číslo.

14

„Monte Christo!" zvolal Harry Young potěšeně. „Z celého srdce hlasuji pro Monte Christo. Rokfórová zálivka je taky skvělá. Ale nejdříve bych si dal Martini, hodně suché, s kouskem citrónové kůry."

„Sendvič Monte Christo a rokfórová zálivka na salát. Jak si přejete, pane," zopakovala mladá

servírka a nakláněla se nad stolem, až se jí pod krátkou sukní objevily bílé kalhotky. „A vy, pane?“

„Dám si to samé,“ přikývl Donner. „Jenom bych začal s Manhattanem s ledem.“

Young mžoural nad obroučkami brýlí na servírku pospíchající do kuchyně. „Kéž by mi někdo chtěl dát něco takového k Vánocům,“ pronesl s úsměvem.

Young byl hubený, malý muž, který by o několik desítek let dříve mohl být označován za parádivého starého podivína. Nyní to byl čilý, osmasedmdesátiletý bonviván s dychtivou tváří a se zkušeným okem pro krásu. Seděl u stolku v boxu naproti Donnerovi. Na sobě měl modrý rolák a vzorkované, dvojitě pletené sportovní sako.

„Pane Donnere!“ pronesl s potěšením v hlase. Je to pro mě skutečná rozkoš. ‚The Broker' je moje oblíbená restaurace.“ Mávl rukou směrem k obložení stěn a stolům z ořechového dřeva. „Býval to kdysi bankovní trezor, víte?“

„To mě napadlo, když jsem se musel sehnout, abych prošel pětitunovými dveřmi.“

„Měl byste si sem zajít na večeři. Jako předkrm tady podávají obrovský tác s krevetami.“ Při tom pomyšlení doslova zářil.

„Budu si to pamatovat, až sem příště přijedu.“

„Dobře tedy, pane.“ Young se na něj upřeně zadíval. „Co máte na srdci?“

„Mám pár otázek.“

Youngovi vyskočilo obočí až nad okraj brýlí. „Bože můj, teď jste ale polechtal moji zvědavost. Nejste od FBI, že ne? Když jsme hovořili po telefonu, tak jste povídal, že jste od federální vlády.“

„Ne, nejsem od FBI. A stejně tak nejsem ani na výplatní pásce Daňového úřadu. Mojí oblastí je sociální péče. Mým zaměstnáním je kontrolovat oprávněnost žádostí o penze.“

„Jak vám tedy můžu pomoct?“

„Vyšetřuji teď jednu nehodu v dole před sedmdesáti šesti lety, při níž přišlo o život devět lidí. Jeden z potomků obětí zažádal o penzi. Jsem tady, abych posoudil oprávněnost nároku. Vaše jméno, pane Youngu, mi doporučila Státní historická společnost, která vás barvitě popsala jako kráčející encyklopedii v oblasti dolování na Západě.“

„To je trochu přehnané,“ pronesl Young, „ale stejně jsem polichocen.“

Objevily se nápoje, takže je chvíli mlčky popíjeli. Donner toho využil, aby si prohlédl obrazy coloradských králů stříbra z přelomu století, které visely na stěnách. Ve všech těch tvářích byl patrný jakýsi náruživý pohled, jako by svojí arogancí boháčů téměř chtěli roztavit čočky fotoaparátů.

„Povězte mi, pane Donnere, jak může někdo vznést nárok na penzi po šestasedmdesát let starém důlním neštěstí?“

„Zdá se, že jedna vdova nedostala vše, na co měla nárok,“ odvětil Donner s pocitem, že bruslí na tenkém ledě. „Její dcera se dožaduje zpětně doplatku.“

„Aha,“ poznamenal Young. Přemýšlivě hleděl přes stůl a pak začal bezmyšlenkovitě poťukávat lžičkou o talíř. „O kterého muže z těch, kteří zemřeli při neštěstí na dole Andělíček, se zajímáte?“

„Klobouk dolů,“ pronesl Donner, a aby se vyhnul upřenému pohledu, začal si, celý nesvůj, rozkládat ubrousek. „To jste se tedy opravdu ukázal.“

„To je skutečně maličkost. Šestasedmdesát let staré důlní neštěstí. Devět mužů mrtvých. To mohla opravdu být jenom katastrofa na dole Andělíček.“

„Ten muž se jmenoval Brewster.“

Young na něj chvíli beze slova civěl, pak přestal poťukávat lžičkou o talíř a udeřil jí do stolu. Joshua Hays Brewster,“ zamumlal to jméno. „Syn, narozený Williamu Bucku Brewsterovi a Hettie Mastersové v Sidney, Nebrasce 4. dubna, nebo to bylo 5. dubna, 1878.“

Donner vykulil oči. „Jak jenom tohle všechno můžete vůbec vědět?“

„Ach, vím to, a vím toho ještě mnohem víc,“ usmál se Young. „Důlní inženýři, tenkrát se jim říkalo Tkaničkový sbor, tvořili trochu výlučnou skupinu. Bylo to jedno z mála zaměstnání, které se dědilo z otce na syna a kde se inženýři navíc ženili většinou s dcerami nebo sestrami kolegů.“

„Chcete říct, že jste nějak spřízněný s Joshuou Hays Brewsterem?“

„Můj strýc,“ ušklíbl se Young.

Led pod Donnerem se prolomil a on se začal topit.

„Vypadáte na to, že byste snesl ještě jeden drink, pane Donnere.“ Young pokynem požádal servírku o další rundu. Je zbytečné, abych zdůrazňoval, že žádná dcera dožadující se penze neexistuje; bratr mé matky zemřel jako bezdětný starý mládenec.“

„Lež se nevyplácí,“ pronesl Donner s nepřesvědčivým úsměvem. „Lituji, že jsem vás uvedl do rozpaků tím, že jsem sám sebe bláhově zahnal do kouta.“

„Můžete mě nějak zasvětit?“

„Radši bych to nedělal.“

Jste *opravdu* od vlády?“ zeptal se Young.

Donner mu ukázal své doklady.

„Tak tedy, můžu se vás zeptat, proč vyšetřujete mého tak dávno zesnulého strýce?“

„Radši bych vám to neříkal,“ opakoval Donner. „Určitě ne teď.“

„Co byste si přál vědět?“

„Cokoli mi můžete říci o Joshuovi Hays Brewsterovi a o tom neštěstí na dole Andělíček.“

Nápoje a saláty se objevily současně. Donner souhlasil, že salátová zálivka je opravdu skvělá. V tichosti se dali do jídla. Když Young skončil a utřel si ubrouskem tenký bílý knírek, zhluboka se nadýchl a opřel se ve svém křesle.

„Můj strýc byl typický představitel mužů, kteří na začátku tohoto století otvírali doly; bílý, dychtivý, ze střední vrstvy, a nebýt jeho nevelké postavy – měřil jenom sto šedesát centimetrů – mohl být lehce považován za někoho, koho tehdejší spisovatelé popisovali jako džentlmenského, rázného, bezohledného, bezstarostného, dobrodružného důlního inženýra, s lesknoucími se vysokými botami, jezdeckými kalhotami a rangerským kloboukem.“

„Popisujete ho jako hrdinu ze starých sobotních seriálů.“

„Vymyšlený hrdina by nikdy jeho kvalit nedosáhl,“ poznamenal Young. „Tahle oblast je dneska samozřejmě vysoce specializovaná, ale důlní inženýr ze staré školy musel být tvrdý jako skála, kterou doloval, a navíc musel být univerzální – byl mechanikem, elektrikářem, důlním měřičem, metalurgem, geologem, právníkem, arbitrem mezi ředitelstvím počítajícím každé penny a nepříliš bystrými horníky – takový musel být člověk, který se rozhodl řídit důl. Takový byl Joshua Hays Brewster.“

Donner tiše seděl a pomalu otáčel sklenkou.

„Když můj strýc absolvoval Báňskou školu,“ pokračoval Young, „pracoval na Klondiku, v Austrálii a v Rusku a teprve pak se v roce 1908 vrátil do Skalistých hor, aby řídil Sour Rock a Buffalo, doly v Leadvillu, jež patřily skupině francouzských finančníků z Paříže, kteří nikdy na půdu Colorada ani nevkročili.“

„Francouzi vlastnili doly ve Státech?“

„Jistě. Jejich peníze na hrály Západě docela velkou roli. Zlato, stříbro, dobytek, ovce, nemovitosti, na co si vzpomenete. Měli prsty ve všem.“

„Co Brewstera přimělo, aby znovu otevřel Andělíčka?“

„To je samo o sobě zvláštní historie,“ odpověděl Young. „Ten důl byl bezcenný. Alabama Burrow, který byl jen asi tři sta metrů vzdálený, vydal stříbra za víc než dva miliony dolarů ještě předtím, než voda ve spodních patrech začala vyhrávat nad pumpami. To byla šachta, která narazila na mateřskou žílu rudy. Andělíček se jí ani nepřiblížil.“ Young se odmlčel, aby se napil, a pak se zadíval do sklenice, jako by v kostkách ledu viděl nějaký vzdálený obraz. „Když můj strýc začal na potkání vyprávět lidem, že se chystá znovu otevřít ten důl, byli ti, kdo ho dobře znali, šokováni. Ano, pane Donnere, šokováni. Joshua Hays Brewster byl opatrný muž, člověk, který až úzkostlivě dbal na každý detail. Každý jeho čin byl předem pečlivě vykalkulován tak, aby dopadl úspěšně. Nikdy se nepouštěl do ničeho hazardního, pokud šance neukazovaly výrazně v jeho prospěch. Veřejně vyhlašovat takovýto ztřeštěný záměr bylo pro jeho osobu něco naprosto nemyslitelného. Dokonce i samotné toto chováni se podle mnohých rovnalo chování šílence.“

„Třeba našel nějakou stopu, kterou ostatní přehlédli.“

Young zavrtěl hlavou. „Byl jsem geologem déle než šedesát let, pane Donnere, a zatraceně dobrým geologem. Vlezl jsem znovu do Andělíčka, až k úrovni spodní vody, a prohlédl jsem i každou dostupnou píď Alabama Burrow, a naprosto jistě a jednoznačně vám můžu říct, že v dole

Andělíček žádná nevytěžená stříbrná žíla není a nebyla tam ani v roce 1911.“

Přinesli sendviče Monte Christo a odklidili talíře po salátech.

„Chcete tím říct, že se váš strýc zbláznil?“

„Ta možnost mě napadla. V tehdejší době se o mozkových nádorech všeobecně moc nevědělo.“

„Stejně jako o nervových zhrouceních.“

Young zhltl první čtvrtinu sendviče a spláchl ji svým druhým Martini. „Jaký je váš Monte Christo, pane Donnere?“

Donner se přinutil alespoň k několika soustům. „Skvělý. A co váš?“

„Obrovská delikatesa. Chcete si poslechnout moji soukromou teorii? Nemusíte se snažit být zdvořilý, můžete se bez rozpaků smát. Každý, kdo to slyší, se směje.“

„Slibuju, že se smát nebudu,“ ujistil ho Donner smrtelně vážným hlasem.

„Nezapomeňte si namočit Monte Christo do hroznového džemu, pane Donnere. To ten požitek ještě znásobí. Tak, jak jsem se zmínil, můj strýc byl člověk se smyslem pro detail, pronikavý analytik své práce, jejích podmínek i výsledku. Shromáždil jsem většinu jeho deníků a poznámek; představují pořádnou část mé knihovny. Postřehy týkající se dolů Sour Rock a Buffalo kupříkladu představují pět set dvacet sedm stránek přesných nákresů a úpravného, dobře čitelného rukopisu. Stránky v zápisníku pod nadpisem ‚Důl Andělíček' jsou ale zcela prázdné.“

„Nezanechal tedy nic, co by se týkalo dolu Andělíček, ani třeba nějaký dopis?“

Young pokrčil rameny a zavrtěl hlavou. „Zdá se, jako by nic, co by si zasloužilo zaznamenání, ani neexistovalo. Vypadá to, jako by se Josua Hays Brewster a jeho osm mužů spustili do útrob země, aniž by se kdy hodlali vrátit.“

„Co tím chcete naznačit?“

„Ať to vypadá sebepodivněji,“ přiznal Young, „kdysi mě dokonce napadla i myšlenka hromadné sebevraždy. Pečlivým pátráním jsem zjistil, že všichni ti muži byli buď svobodní, nebo vdovci. Většinou to byli potulní samotáři, kteří se přesunovali od jednoho dolu ke druhému a kteří si vždycky, když se začali nudit nebo se zklamali ve svém předákovi či vedení dolu, našli nějakou záminku, aby se hnuli dál. Jakmile příliš zestárli, než aby mohli pracovat v dole, neměli toho moc, proč žít.“

„Ale Jason Hobart měl ženu,“ upozornil Donner.

„Cože? Co to říkáte?“ Youngovy oči se rozšířily údivem. Já žádnou zmínku o manželce kohokoliv z nich nikdy nenašel.“

„V tom mi můžete věřit.“

„Bože na nebesích! Kdyby to byl můj strýc věděl, nikdy by Hobarta nenajal.“

„Pročpak?“

„Cožpak to nechápete? Potřeboval takové muže, kterým mohl bezmezně důvěřovat, muže bez blízkých přátel či příbuzných, kteří by v případě jejich zmizení mohli klást nějaké otázky.“

„To nedává smysl,“ pronesl kategoricky Donner.

„Jednoduše řečeno, znovuotevření dolu Andělíček a následná tragédie byly podvod, záminka, švindl. Jsem přesvědčený, že se můj strýc zbláznil. Jak k tomu došlo, nebo co způsobilo jeho duševní poruchu, se nikdy nikdo nedozví. Jeho charakter se drasticky změnil takovým způsobem, že z něho nakonec byl úplně jiný člověk.“

„Rozštěpená osobnost?“

„Přesně. Změnily se jeho morální kvality; zmizel jeho vřelý vztah a láska k přátelům. Když jsem byl mladší, mluvil jsem s lidmi, kteří ho pamatovali. Všichni se shodovali v jednom: Joshua Hays Brewster, jakého všichni znali a milovali, zemřel vlastně řadu měsíců před samotným neštěstím na dole Andělíček.“

„Jak vás tohle vede k podezření na podvod?“

„Strýc byl, bez ohledu na nějaké šílenství, stále důlní inženýr. Někdy byl schopný již během pár minut říct, jestli se v nějakém dole vyplatí těžit, nebo ne. Andělíček byl krach, a on to věděl. O nalezení mateřské žíly se nikdy ani nesnažil. Nemám nejmenší tušení, o co mu šlo, pane Donnere, ale jednou věcí jsem si jistý. Až někdo vypumpuje z dolních pater toho dolu vodu, žádné kosti se tam nenajdou.“'

Donner dopil svůj Manhattan a zvláštním pohledem se zadíval na Younga. „Vy si tedy myslíte, že těch devět mužů, kteří do dolu vstoupili, nějak uniklo?“

Young se pousmál. „Nikdo je vlastně do dolu vstoupit neviděl, pane Donnere. Jenom se, celkem rozumně, předpokládalo, že zemřeli v temných vodách tam dole, protože od té doby je už nikdy nikdo nespatřil.“

„To ale není dostatečný důkaz,“ poznamenal Donner.

„Och, mám další, řadu dalších,“ odpověděl horlivě Young.

„Poslouchám.“

„Zaprvé: nejhlubší pracovní místo v dole Andělíček bylo dobrých sto metrů nad hladinou vody. Přinejhorším tam stěnami jenom lehce prosakovala povrchová voda. Spodní patra byla již zatopena, protože se tam voda nahromadila postupně, během let, kdy byl důl zavřený. Takže nebylo možné, aby výbuch trhaviny uvolnil záplavu, která by mého strýce a jeho muže pohřbila.

Zadruhé: vybavení, které se tam údajně po neštěstí našlo, byl starý, podřadný šmejd. Ti muži byli profesionálové, pane Donnere. Nikdy by nešli dolů s druhořadým nářadím.

Zatřetí: ačkoliv můj strýc každého na potkání informoval, že se chystá znovu ten důl otevřít, nikdy celý plán nekonzultoval s Ernestem Bloserem, předchozím majitelem dolu. Stručně řečeno, můj strýc uchvátil cizí důlní míru. Pro muže jeho morálních kvalit věc naprosto neuvěřitelná.

Začtvrté: první zpráva o možném neštěstí přišla až příští den odpoledne, kdy předák z dolu Satan, nějaký Bili Mahoney, pod svými dveřmi nalezl vzkaz se slovy: ‚Pomoc! Důl Andělíček. Přijďte rychle!' Sakramentsky divný způsob, jak spustit poplach, nemyslíte? Samozřejmě, ten vzkaz nebyl podepsaný.

Zapáté: Šerif v Central City vypověděl, že můj strýc mu dal seznam jmen všech svých mužů s požadavkem, aby ho v případě neštěstí předal novinám. Trochu podivná neblahá předtucha, přinejmenším. Vypadalo to, jako by si strýc Joshua chtěl být jistý, že nenastanou sebemenší pochybnosti, pokud jde o totožnost obětí.“

Donner odstrčil svůj talíř a napil se vody. „Vaše teorie mi připadá zajímavá, ale není zcela přesvědčivá.“

„No, konečně, a možná především, pane Donnere, nakonec jsem si nechal *piece de resistance.*

Zašesté: několik měsíců po tragédii moje matka a můj otec, kteří byli na cestě po Evropě, zahlédli mého strýce stát na přístavišti lodí v Southamptonu v Anglii. Matka často vypravovala, jak se k němu přiblížila a oslovila ho: ‚Bože na nebesích, Joshuo, jsi to opravdu ty?' Obličej, který na ni hleděl, byl zarostlý vousy a mrtvolně bledý, s lesklýma očima. ´Zapomeň na mě,' zašeptal, obrátil se a utekl pryč. Můj otec ho chvíli po nástupišti pronásledoval, ale brzy ho ztratil v davu.“

„Logicky se nabízí možnost mylné identifikace.“

„Sestra, která nepozná svého bratra?“ pronesl Young sarkasticky. „No tak, pane Donnere, jistě jste schopný poznat svého bratra v davu, ne?“

„Obávám se, že ne. Jsem jedináček.“

„Vaše chyba. Přišel jste o jednu z velkých životních radostí.“

„Aspoň jsem se nemusel s nikým dělit o hračky.“ Když přinesli účet, položil Donner na tác svou kreditní kartu. „Takže vy chcete říct, že celé to neštěstí v Andělíčku byla jenom jakási bouda.“

„To je moje teorie.“ Young si otřel ubrouskem ústa. „Nemůžu to dokázat, samozřejmě, ale vždycky jsem měl takový nutkavý pocit, že v pozadí celé aféry byla Société des Mines de Lorraine.“

„Kdo to byl?“

„Byl to, a pořád to je, stejný podnik, jako Krupp pro Německo, Mitsubishi pro Japonsko a Anaconda pro Spojené státy.“

Jak do toho ta Société – jak ji jmenujete – zapadá?“

„Byli to francouzští finančníci, kteří najali Joshuu Hays Brewstera jako svého ředitele průzkumu. Byli jediní, kteří měli dostatek peněz, aby zaplatili devíti mužům za to, že zmizí z povrchu země.“

„Ale proč? Kde je motiv?“

Young bezradně rozpažil: „Nevím.“ Naklonil se kupředu a oči se mu zaleskly. „Co ale vím, je skutečnost, že ať to byl kdokoliv, nebo ať to byla jakákoliv cena, můj strýc a osm dalších mužů

zmizelo v jakémsi neznámém místě mimo tuto zemi.“

„Pokud nebudou objevena těla, nikdo nemůže tvrdit, že nemáte pravdu.“

Young na něm nadále spočíval svým pohledem. „Jste zdvořilý muž, pane Donnere. Děkuji vám.“

„Za co? Za oběd na státní útraty?“

„Za to, že jste se nesmál,“ odpověděl Young tiše.

Donner přikývl a zůstal mlčet. Muž sedící proti němu právě navázal jednu nit roztřepených konců hádanky týkající se kostí rusobradého muže, odpočívajícího v dole hory Bědná. Na tom nebylo nic k smíchu. Ani trochu.

15

Seagram opětoval stevardčin úsměv na rozloučenou, vystoupil z letadla United Airlines a připravil se na čtvrtmílový pochod k východu z mezinárodního letiště v Los Angeles. Konečně se dostal do přední haly a na rozdíl od Donnera, který si vypůjčil auto od čísla 2, Seagram dal přednost číslu 1 mezi půjčovnami aut a vyzvedl si lincolna od Hertze. Zahnul na Century Boulevard a po několika blocích sjel jižní nájezdovou rampou směrem na dálnici do San Diega. Byl bezmračný den a smog byl překvapivě řídký, takže umožňoval jen mírně zamlžený pohled na hory Sierra Madre. Jel pohodlným tempem v pravém jízdním pruhu dálnice rychlostí šedesáti mil za hodinu, zatímco hlavní proud místních vozidel míjel jeho lincolna rychlostí pětasedmdesáti až osmdesáti mil, bez ohledu na značku omezující maximální rychlost na pětapadesát. Brzy minul chemické rafinérie Torrance a naftové věže podél Long Beach a dostal se do nekonečného prostoru Orange County, kde se okolní krajina náhle přelila do roviny a otevřela pohled na obrovské, nekonečné moře prostorných domů.

Trvalo mu něco přes hodinu, než dorazil na odbočku k Leisure World.

Prostředí bylo idylické: golfová hřiště, bazény, stáje, pečlivě sestříhané trávníky a parky, do bronzova opálení staří obyvatelé na kolech.

Zastavil u hlavní brány, kde postarší strážce v uniformě zkontroloval jeho doklady a ukázal mu směr k 261-B Calle Aragon. Byl to pitoreskní dvojdomek, příjemně zasazený do svahu s výhledem do neposkvrněného parku. Seagram zaparkoval svůj lincoln u obrubníku, prošel malým patiem se spoustou růžových keřů a u dveří zmáčkl zvonek. Dveře se otevřely a v té chvíli jeho obavy zmizely. Adeline Hobartová rozhodně nebyla senilní typ.

„Pan Seagram?“ Hlas měla poměrně slabý a veselý.

„Ano. Paní Hobartová?“

„Pojďte dál, prosím.“ Napřáhla ruku. Stisk měla pevný jako muž. „Bože, takhle mě nikdo neoslovil už dobrých sedmdesát let. Když jste mi volal ohledně Jaka, byla jsem tak překvapená, že jsem si málem zapomněla vzít Geritol.“

Adeline byla trochu silnější, ale svá kila navíc snášela lehce. Její modré oči se při každé větě usmívaly a ve tváři měla vřelý a laskavý výraz. Vypadala přesně tak, jak si každý představuje hodnou, starou, šedovlasou dámu.

„Nepřipadáte mi jako typ na Geritol,“ poznamenal.

Poklepala ho po paži. „Jestli to bylo myšlené jako lichotka, tak to beru.“ Pokynula mu směrem ke křeslu ve vkusně zařízeném obývacím pokoji. „Pojďte se posadit. Zůstanete na oběd, ano?“

„Bude mi ctí, jestli nebudu obtěžovat.“

„Samozřejmě, že nebudete obtěžovat. Bert se venku honí po golfovém hřišti a já mám ráda společnost.“

Seagram vzhlédl. „Bert?“

„Můj manžel.“

Já se domníval, že –“

„Že jsem stále vdova po Jaku Hobartovi,“ dokončila za něj větu s bezelstným úsměvem. „Pravda je ta, že jsem se před dvaašedesáti lety stala paní Austinovou.“

„Ví o tom armáda?“

„Proboha, ano. Už před hodně dlouhou dobou jsem napsala několik dopisů na Ministerstvo války, kde jsem je upozorňovala na svůj nový stav, ale oni mi vždycky poslali zdvořilou, nic neříkající odpověď a poukazovali šeky dál.“

„I když jste se znovu vdala?“

Adeline pokrčila rameny. „Jsem jenom člověk, pane Seagrame. Proč se s vládou hádat? Když trvají na tom, že mi budou posílat peníze, kdo jim má povídat, že jsou blázni?“

„To je docela výhodná filozofie.“

Přikývla. „To nepopírám, zvlášť když do toho zahrnete šek na deset tisíc dolarů, který jsem dostala po Jakově smrti.“

Seagram se předklonil, s očima přivřenýma. „Armáda vám poslala deset tisíc dolarů jako odškodné? Nebyla to v roce 1912 trochu přemrštěná částka?“

„Nemůžete být ani z poloviny tak překvapený, jak jsem byla já sama,“ přiznala. „Ano, ta suma znamenala v těch dnech malé bohatství.“

„Bylo u toho nějaké vysvětlení?“

„Žádné,“ odpověděla. „Ještě stále po těch letech mám ten šek před očima. Jediné, co na něm bylo napsané, bylo „Vdovské vyrovnání“ a byl vystaven na mé jméno. Nic jiného tam nebylo.“

„Možná, že bychom mohli začít od začátku.“

„Když jsem potkala Jaka?“

Seagram kývl.

Její oči se na chvíli zahleděly mimo něj. „Poprvé jsem Jaka potkala během té hrozné zimy v roce 1910. Bylo to v Leadvillu v Coloradu a mně bylo právě šestnáct. Můj otec byl na služební cestě po dolech v té oblasti, aby prozkoumal možnosti investic do několika důlních podílů. Protože to bylo krátce před Vánocemi a já měla ve škole volno, dal se obměkčit a vzal mě a matku s sebou. Sotva vlak dorazil na nádraží do Leadvillu, náhorní planinu Colorada zasáhla největší sněhová bouře za posledních čtyřicet let. Trvala dva týdny a věřte mi, nebyla to žádná legrace, zvláště když uvážíte, že Leadville leží v nadmořské výšce více než tři tisíce metrů.“

„Pro šestnáctiletou dívenku to muselo být pořádné dobrodružství.“

„Taky bylo. Taťka pořád rázoval hotelovou halou jako býk v ohradě a matka jenom seděla a bála se. Mně to připadalo jako něco úžasného.“

„A Jake?“

Jednoho dne jsme se s matkou vydaly do obchodu přes ulici, což bylo docela utrpení, protože do tváří nám šlehala sedmdesátikilometrová vichřice a bylo skoro třicet pod nulou. Najednou se odněkud vynořil takový obrovitý chlap, každou z nás uchopil pod jednu paži, pronesl nás závějemi sněhu a postavil nás na práh obchodu tak drze, jak si jen dokážete představit.“

„To byl Jake?“

„Ano,“ odpověděla energicky, „to byl Jake.“

„Jak vypadal?“

„Byl velký, měl víc než sto osmdesát centimetrů, mohutný hrudník. Když byl chlapec, pracoval v dolech ve Walesu. Kdykoliv jste z dálky zahlédli dav lidí, Jaka jste mezi nimi vždycky mohli snadno rozpoznat. Byl to ten, který měl rezaté vlasy a vousy a vždycky se smál.“

„Rezaté vlasy a vousy?“

„Ano, byl dokonce trochu pyšný na to, že se od ostatních lidí odlišuje.“

„Celý svět miluje muže, který se směje.“

Široce se usmála. „Z mé strany to rozhodně nebyla láska na první pohled, to vám můžu říct. Mně Jake připadal jako veliký, neohrabaný medvěd. Byl sotva ten typ, který by vzrušoval fantazii mladého děvčete.“

„Ale vzala jste si ho.“

Přikývla. „Dvořil se mi po celou tu dobu, co trvala bouře, a když se konečně čtrnáctého dne mezi mraky ukázalo slunce, přijala jsem jeho nabídku k sňatku. Matka i otec byli samozřejmě celí bez sebe, ale Jake si je také získal.“

„Dlouho jste spolu být nemohli.“

„O rok později jsem ho viděla naposledy.“

„Toho dne, kdy se on a další muži ztratili v dole Andělíček.“ Bylo to spíše konstatování než otázka.

„Ano,“ pronesla zamyšleně. Uhnula pohledem a začala nervózně pokukovat ke kuchyni. „Můj bože, měla bych nám začít připravovat nějaký oběd. Musíte mít hlad, pane Seagrame.“

Seagramův nezúčastněný výraz náhle zmizel a oči se mu zaleskly vzrušením. „Vy jste o Jakovi slyšela i po tom neštěstí v Andělíčkovi, viďte, paní Austinová?“

Zdálo se, jako by se vzdálila a zabořila do polstrování svého křesla. V její mírné tváři se objevila obava. „Nevím, co máte na mysli.“

„Myslím, že víte,“ pronesl jemně.

„Ne… ne, mýlíte se.“

„Proč se bojíte?“

Náhle se jí začaly chvět ruce. „Řekla jsem vám všechno, co můžu.“

Je toho ale víc, mnohem víc, paní Austinová.“ Vzal její ruce do dlaní. „Proč se bojíte?“ opakoval.

„Přísahala jsem, že zachovám tajemství,“ zamumlala.

„Můžete to vysvětlit?“

Váhavě odpověděla: „Vy jste od vlády, pane Seagrame. Víte tedy, co to znamená udržet tajemství.“

„Kdo to byl? Jake? Požádal vás, abyste mlčela?“

Zavrtěla hlavou.

„Tak kdo?“

„Prosím vás, věřte mi,“ žadonila. „Nemůžu vám to říct… nemůžu vám říct nic.“

Seagram vstal a podíval se na ni. Zdálo se, jako by zestárla, jako by se jí do letité kůže vrásky zaryly hlouběji. Stáhla se do ulity. Dostat ji z ní vyžadovalo menší šok.

„Můžu si od vás zavolat, paní Austinová?“

„Jistě, samozřejmě. Nejbližší aparát najdete v kuchyni.“

Trvalo to sedm minut, než se ve sluchátku ozval známý hlas. Seagram rychle vysvětlil situaci a vyslovil svoji prosbu. Pak se obrátil do obývacího pokoje. „Paní Austinová, mohla byste sem na okamžik přijít?“

Bojácně se přiblížila k telefonu.

Předal jí sluchátko. „Je tu někdo, kdo s vámi chce mluvit.“

Opatrně převzala sluchátko z jeho ruky. „Haló,“ zamumlala, „tady je Adeline Austinová.“

Na krátký okamžik se jí v očích objevil zmatený výraz, který postupně přerostl do upřímného ohromení. Beze slova začala přikyvovat, jako by ten vzdálený hlas patřil někomu, kdo stojí před ní.

Konečně, na závěr jednostranné konverzace, ze sebe vypravila několik slov: „Ano, pane… udělám to. Sbohem.“

Pomalu položila sluchátko a zůstala stát v němém úžasu. „Byl… byl to opravdu prezident Spojených států?“

„Byl. Jestli chcete, tak se o tom můžete přesvědčit. Zavolejte meziměstsky Bílý dům. Až se ozvou, chtějte Gregga Collinse. To je prezidentův hlavní pobočník. On to byl, kdo prezidenta spojoval.“

„Jenom si to představte, prezident mě požádal, abych mu pomohla.“ Omámeně kroutila hlavou. „Nemůžu uvěřit, že se to opravdu stalo.“

„Stalo se to, paní Austinová. Věřte mi, že jakákoliv informace, kterou nám můžete poskytnout v souvislosti s vaším bývalým manželem a podivnými okolnostmi jeho smrti, bude velmi prospěšná pro celý náš národ. Vím, že to zní otřepaně, ale…“

„Kdo může odmítnout prezidentovi?“ Do tváře se jí vrátil milý úsměv. Třes rukou zmizel. Znovu našla rovnováhu, alespoň navenek.

Seagram ji vzal za ruku a jemně ji dovedl zpět ke křeslu v obývacím pokoji. „Tak, povězte mi o vztahu Jaka Hobarta s Joshuou Hays Brewsterem.“

„Jake byl specialista na výbušniny, minér, jeden z nejlepších ve svém oboru. Znal dynamit stejně, jako kovář zná svoji kovárnu, a protože pan Brewster trval na tom, aby jeho důlní týmy tvořili jen ti

nejlepší, často si k té práci vybíral Jaka.“

„Věděl Brewster, že Jake je ženatý?“

„To je zvláštní, že se na to ptáte. Měli jsme malý domek v Boulderu, kus od ubytoven lidí z dolu, protože Jake nechtěl, aby někdo věděl, že má manželku. Vždycky prohlašoval, že žádný předák by nezaměstnal minéra, který je ženatý.“

„Takže Brewster, protože netušil, že Jake má rodinu, ho najal, aby vyhodil do povětří důl Andělíček.“

„Vím, co se psalo v novinách, pane Seagrame, ale Jake nikdy do dolu Andělíček ani nevkročil, stejně jako nikdo z celé té party.“

Seagram si přitáhl křeslo, takže se skoro dotýkali koleny. „Takže to neštěstí byla bouda,“ pronesl chraptivě.

Vzhlédla. „Vy to víte?“

„Mysleli jsme si to, ale neměli jsme důkaz.“

„Jestli chcete důkaz, pane Seagrame, tak vám ho dám.“ Vstala, gestem odmítla Seagramovu pomoc a zmizela v sousední místnosti. Za chvilku se objevila se starou krabicí od bot a s posvátnou úctou ji otevřela.

„Den před tím, než měl vstoupit do Andělíčka, mě vzal do Denveru a tam jsme to po obchodech roztočili. Koupil mi přepychové šaty, šperky a v nejlepší restauraci ve městě mě hostil šampaňským. Poslední noc jsme strávili v novomanželském apartmá v hotelu Brown Palace. Znáte ho?“

„Mám jednoho přítele, který tam právě teď bydlí.“

„Ráno mi pověděl, abych nevěřila ničemu, co uslyším nebo budu číst v novinách o důlním neštěstí a jeho smrti, a že bude několik měsíců pracovně pryč někde v Rusku. Sliboval, že až se vrátí, budeme neuvěřitelně bohatí. Pak řekl něco, čemu jsem nikdy nerozuměla.“

„Co to bylo?“

„Povídal, že Francouzi se o všechno postarají, a až to všechno skončí, že budeme žít v Paříži.“ Do tváře se jí vloudil zasněný výraz. „Ráno byl pryč. Na polštáři byl jenom jeho vzkaz ‚Miluju tě, Ado' a obálka s pěti tisíci dolary.“

„Máte nějakou představu, odkud ty peníze pocházely?“

„Ne. Tehdy jsme v bance měli jen nějakých tři sta dolarů.“

„A to bylo naposledy, co jste o něm slyšela?“

„Ne.“ Podala Seagramovi vybledlou pohlednici s kolorovanou fotografií Eiffelovy věže. „Tohle přišlo poštou asi o měsíc později.“

Drahá Ado! Počasí je tady deštivé a pivo hrozné. Mám se prima, stejně jako ostatní chlapci. Neboj. Jak vidíš, tak zdaleka nejsem mrtvý. Víš, kdo.

Vzkaz byl zjevně napsaný těžkou rukou. Razítko na pohlednici bylo z Paříže, ze dne 1. prosince 1911.

„Asi za týden přišel další pohled,“ pokračovala Adeline a podala mu ho. Byl na něm zachycený Sacré Coeur, ale odeslaný byl z Le Havru.

Drahá Ado! Vyjíždíme do Arktidy. Tohle možná bude na nějaký čas moje poslední zpráva. Bud statečná. Francouzi se o nás starají dobře. Dobré jídlo, dobrá loď. Víš, kdo.

Jste si jistá, že to je Jakovo písmo?“ otázal se Seagram.

„Určitě. Mám od Jaka ještě jiné papíry a dopisy. Můžete si je porovnat, jestli chcete.“

„To nebude potřeba, Ado.“ Usmála se, když uslyšela svoji přezdívku. „Ozval se ještě někdy?“

Přikývla. „Třetí a poslední vzkaz. Jake si musel udělat zásobu pohlednic z Paříže. Na tomhle je Sainte-Chapelle, ale poslal ho z Aberdeenu ve Skotsku 4. dubna 1912.“

Drahá Ado! Je to tu strašné místo. Zima je hrůzostrašná. Nevíme, jestli vůbec přežijeme. Jestli ti dokážu tohle poslat, bude o tebe postaráno. Bůh ti žehnej. Jake.

Po straně nějaká jiná ruka připsala:

Drahá paní Hobartová! V bouři jsme ztratili Jaka. Křesťansky jsme se za něho pomodlili. Je nám to moc líto. V. H.

Seagram vytáhl seznam obětí, který mu telefonem nadiktoval Donner.

„V. H. musí být Vernon Hall,“ poznamenal.

„Ano, Vern a Jake byli velcí kamarádi.“

„Co se stalo pak? Kdo vás zavázal mlčením?“

„Asi o dva měsíce později, myslím, že to bylo začátkem června, přišel do našeho domu v Boulderu nějaký plukovník Patman nebo Patmore, nevím. Povídal, že je svrchovaně důležité, abych nikdy nikomu nic neřekla o svých kontaktech s Jakem po té záležitosti s Andělíčkem.“

„Uvedl nějaký důvod?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, jenom prostě řekl, že je v zájmu státu, abych zůstala zticha, pak mi dal šek na deset tisíc dolarů a odjel.“

Seagram v křesle poklesl, jako by mu někdo sejmul z ramen obrovskou tíhu. Nezdálo se možné, že by tato drobná, třiadevadesátiletá paní mohla mít klíč k úkrytu ztracené rudy za miliardu dolarů. Ale bylo to tak.

Seagram na ni pohlédl a usmál se. „To pozvání na oběd se mi teď začíná sakramentsky zamlouvat.“

Ušklíbla se na něj a v očích se jí objevilo uličnictví.

„Jak by řekl Jake, k čertu s obědem. Dejme si nejdřív pivo.“

16

Karmínové paprsky zapadajícího slunce stále ještě zářily na západním horizontu, když první zahřmění vzdáleného hromu upozornilo na blížící se bouřku. Vzduch byl teplý a jemná mořská bríza hladila Seagramovu tvář, když seděl na terase Balboa Bay Clubu a po večeři popíjel koňak.

Bylo osm hodin, hodina, kdy módně vyfiknutí obyvatelé Newport Beach zahajovali svoje společenské aktivity. Seagram si zaplaval v klubovém bazénu a pak si dal časnou večeři. Teď tu seděl a naslouchal rachocení blížící se bouře. Vzduch ztěžkl a jiskřil elektřinou, ale zatím se neobjevil ani náznak deště nebo větru. V magnéziovém zablesknutí bylo vidět výletní lodě, jak křižují zálivem a blikají svými červenými a zelenými pozičními světly. Jejich bílá barva jim propůjčovala vzhled tichých, klouzajících duchů. Noční vzduch probodl další blesk, jako klikatá vidlice, roztínající zamračenou oblohu. Pozoroval, jak blesk udeřil kdesi za střechami domů na Balboa Islandu. Téměř současně zaútočilo na jeho ušní bubínky zadunění hromu jako výstřel z děla.

Všichni ostatní se nervózně přesunuli do jídelny, takže Seagram za chvilku zjistil, že je na terase sám. Zůstal sedět a potěšeně pozoroval ohňostrojové představení matky přírody. Dopil svůj koňak, opřel se v křesle a hleděl na oblohu v očekávání dalšího blesku. Objevil se brzy a osvítil postavu, stojící vedle stolku. V tom chvilkovém záblesku rozpoznal vysokého muže s černými vlasy a ostrými rysy v obličeji, jak na něj shlíží chladnýma pronikavýma očima. Pak se cizinec opět rozplynul v temnotě.

Když doznělo burácení hromu, ozval se zdánlivě odhmotněný hlas: „Jste Gene Seagram?“

Seagram zaváhal, počkal, až se jeho oči opět přizpůsobí temnotě, a teprve pak odpověděl: „To jsem.“

„Myslím, že jste mě hledal.“

„Pro tuto chvíli jste ve výhodě.“

„Omlouvám se. Jmenuju se Dirk Pitt.“

Obloha se znovu rozsvítila a Seagramovi se ulevilo, když zahlédl usmívající se tvář. „Skoro by se mohlo zdát, pane Pitte, že k vašim způsobům patří dramatická entrée. Tu elektrickou bouři jste si také vykouzlil?“

Pittův smích v odpověď se ozval jako doprovod rachocení hromu. „Tenhle výkon jsem ještě nezvládl, ale určitý pokrok jsem už udělal například při rozestupování Rudého moře.“

Seagram pokynul k prázdné židli. „Neposadíte se?“

„Díky.“

„Objednal bych vám drink, ale můj číšník se zřejmě bojí blesků.“

„To nejhorší se už přehnalo," řekl Pitt s pohledem na oblohu. „Zavolal jsem vaší ženě do Washingtonu a ona mi sdělila, že jste na služební cestě v Leisure Worldu. Protože je to jenom pár mil odsud, zeptal jsem se vrátného u brány. Ten mi řekl, že vpouštěl nějakého Gena Seagrama, a to na doporučení paní Bertram Austinové. Ta se potom zmínila, že vám doporučila Balboa Bay Club, když jste jí pověděl, že hodláte odložit odlet do Washingtonu a zůstat do zítřka. Zbytek byl snadný."

„Měl bych se cítit vaší vytrvalostí polichocen."

Pitt přikývl. „Všechno úplně jednoduché."

„Šťastná shoda náhod, že jsme se oba ocitli ve stejném koutu světa?" poznamenal Seagram.

„Touhle roční dobou si pokaždé rád beru pár dní dovolené, abych si zasurfoval. Moji rodiče mají dům právě naproti přes záliv. Mohl jsem se s vámi spojit už dřív, ale admirál Sandecker povídal, že to nespěchá."

„Vy znáte admirála Sandeckera?"

„Pracuju pro něj."

„To znamená, že jste z agentury NUMA."

„Ano. Jsem ředitelem zvláštních projektů agentury."

„Myslel jsem si, že mi vaše jméno zní nějak povědomě. Moje žena se o vás zmiňovala."

„Dana?"

„Ano. Pracoval jste s ní?"

Jenom jednou. Minulé léto jsem létal se zásobami na ostrov Pitcairn, kde se ona a její archeologický tým NUMA potápěli k vraku *Bounty*."

Seagram na něho pohlédl. „Tak admirál Sandecker vám řekl, že není žádný spěch, abyste se se mnou spojil."

Pitt se usmál. „Z toho, co jsem pochopil, jste ho moc nepotěšil, když jste mu volal o půlnoci."

Černé mraky se valily směrem k moři a blesky nyní zasahovaly Catalinu za průlivem.

„No, a když mě tu teď máte," pronesl Pitt, „co pro vás můžu udělat?"

„Můžete začít s tím, že mi povíte o Nové zemi."

„K povídání toho moc není," pronesl nenuceně Pitt. „Vedl jsem expedici k naložení a transportu vašeho muže. Když se podle časového rozvrhu neukázal, vypůjčil jsem si lodní helikoptéru a provedl jsem průzkumný let směrem k ruskému ostrovu."

„To jste dost riskoval. Mohly vás zachytit sovětské radary."

„Tuhle možnost jsem uvážil. Zůstal jsem ve výšce tří metrů nad hladinou a letěl jsem rychlostí patnácti uzlů. I kdyby mě zachytili, mysleli by si, že je to nějaký malý rybářský člun."

„Co se stalo, když jste se dostal na ostrov?"

„Letěl jsem podél pobřeží, až jsem našel Koplinovu šalupu, zakotvenou v zátoce. Posadil jsem se s helikoptérou poblíž a začal jsem po něm pátrat. V tu chvíli jsem přes stěnu sněhu rozvířeného větrem zaslechl výstřely."

„Jak jste dokázal Koplina a tu ruskou hlídku najít? Ve sněhové bouři to muselo být jako zakopnout o jehlu ve zmrzlé kupce sena."

„Jehly ale neštěkají," opáčil Pitt. „Sledoval jsem štěkot psa a ten mě dovedl ke Koplinovi a k hlídce."

„Toho strážného jste, samozřejmě, zavraždil," konstatoval Seagram.

„Předpokládám, že žalující státní návladní by to tak mohl formulovat." Pitt udělal ležérní gesto rukou. „Na druhou stranu se tehdy zdálo, že to je právě ono, co je třeba udělat."

„Co kdyby to ale byl také některý z mých agentů?"

„Soudruzi ve zbrani obvykle sadisticky nevlečou jeden druhého za krk, obzvláště když jeden z nich je vážně zraněný."

„A ten pes. Musel jste zabíjet toho psa?"

„Napadlo mě, že když ho nechám být, mohl by pátrací skupinu zavést k tělu svého pána. Takhle je šance, že ani jedno tělo nemusí být nikdy objeveno."

„Vždycky nosíte pistoli s tlumičem?"

„To nebylo poprvé, kdy mě admirál Sandecker pověřil nějakou špinavou prací, která nespadá do

mých obvyklých povinností," objasňoval Pitt.

„Mám za to, že než jste odletěl s Koplinem k vaši lodi, zničil jste jeho šalupu," řekl Seagram.

„Myslím, že docela chytře," odpověděl Pitt. V tónu jeho hlasu nebyla ani stopa ješitnosti. „Prorazil jsem díru v trupu, vytáhl plachty a poslal ji po větru na moře. Řekl bych, že našla svůj podmořský hrob asi tak tři míle od pobřeží."

„Byl jste si nějak moc jistý," pronesl Seagram podrážděně. „Odvážil jste se zaplést do něčeho, co se vás v nejmenším netýkalo. Zcela opovážlivě jste vyprovokoval ruskou pozornost tím, že jste bez rozkazu podstoupil obrovské riziko. A navíc, chladnokrevně jste zavraždil člověka a jeho psa. Kdybychom všichni byli jako vy, pane Pitte, tak by tenhle národ opravdu za moc nestál."

Pitt se zvedl a naklonil se přes stůl, až se jeho oči ocitly v rovině se Seagramovýma očima. „Nejste vůči mně spravedlivý," pronesl s pohledem studeným jako led. „Tu nejlepší část jste vynechal. Byl jsem to já, kdo Koplinovi dal litr krve během jeho operace. Byl jsem to já, kdo nařídil kapitánovi, aby loď minula Oslo a nasadila kurs k nejbližšímu americkému vojenskému letišti. A byl jsem to já, kdo z velitele základny vydundal jeho soukromé transportní letadlo, aby Koplina dopravil zpátky do Států. Podtrženo a sečteno, pane Seagrame, krvelačný, jako pes vzteklý Dirk Pitt se přiznává k vině… k vině za záchranu rozsypané mozaiky, která zbyla z celé té vaší pokoutní špionážní mise do Arktidy. Nečekal jsem nějaké oslavné pochody po Broadwayi, ani zlatou medaili. Obyčejné děkuju by bohatě stačilo. Místo toho se z vašich úst valí průjem sprostot a sarkasmů. Nevím, Seagrame, jaké k tomu máte důvody, ale jedna věc z toho všeho vyplývá úplně jasně. Jste prvotřídní vůl. A když to mám říct hodně jemně, můžete se jít vysrat."

S tím se Pitt otočil, odkráčel mezi stíny a zmizel.

17

Profesor Petr Baršov si tvrdou rukou prohrábl šedivějící vlasy a namířil přes stůl na Prevlova troubel své pěnovky.

„Ne, ne, ujišťuji vás, kapitáne, že ten muž, kterého jsem poslal na Novou zemi, žádnými halucinacemi netrpí."

„Ale důlní šachta…," zamumlal nevěřícně Prevlov. „Neznámá, nezaznamenaná důlní šachta na ruské půdě? Nikdy bych si nemyslel, že je něco takového možné."

„Přesto však to tak skutečně je," odpověděl Baršov. „První známky se objevily už na našich satelitních snímcích. Podle mého geologa, který do dolu vstoupil, je šachta velmi stará, možná sedmdesát až osmdesát let."

„Odkud se tam vzala?"

„Ne odkud se vzala, kapitáne. Otázka je kdo. Kdo ji vykopal a proč?"

„Říkal jste, že Geologický institut v Leonogradu o ní nemá žádný záznam?" ujišťoval se Prevlov.

Baršov zavrtěl hlavou. „Ani slovo, kapitáne. Přesto byste ale třeba mohl něco najít ve starých záznamech Ochranky."

„Ochranka… aha, ano, tajná carská policie." Prevlov se na okamžik odmlčel. „Ne, to asi ne. Jejich jediným zájmem tenkrát byla revoluce. O nějaké tajné důlní akce by se nezajímali."

„Tajné? Tím si nemůžete být jistý."

Prevlov se odvrátil a zahleděl se oknem ven. „Odpusťte mi, profesore, ale ve své práci přisuzuju machiavelistické motivy všemu."

Baršov uvolnil stisk svého zažloutlého chrupu, vytáhl dýmku a vyklepal ji. „Často jsem čítal o tajemných dolech na západní polokouli, ale tohle je první záhada na sovětském území, o níž jsem slyšel. Skoro jako by ten starodávný artefakt byl nějaký dárek od Američanů."

„Proč to říkáte?" Prevlov se obrátil zpět, tváří v tvář Baršovovi. „Co s tím mají oni společného?"

„Možná, že nic, možná všechno. Nářadí nalezené uvnitř bylo vyrobené ve Spojených státech."

„To je sotva nějaký pozitivní důkaz," odpověděl Prevlov skepticky. „Nářadí si od Američanů mohl koupit kdokoliv jiný."

Baršov se usmál. „Správný předpoklad, kapitáne, až na tu skutečnost, že ve štole bylo nalezeno tělo. Podle věrohodných zpráv vím, že jeho epitaf byl napsaný americkým dialektem.“

„Zajímavé,“ pronesl Prevlov.

„Omlouvám se, že jsem vám neposkytl žádná podrobnější fakta,“ ospravedlňoval se Baršov. „Veškeré mé poznatky jsou, jak vidíte, čistě jen z druhé ruky. Podrobnou zprávu ohledně našich nálezů na Nové zemi budete mít na stole zítra ráno a všichni moji lidé vám budou plně k dispozici pro další dotazy.“

„Námořnictvo Sovětského svazu je velmi vděčné za vaši spolupráci, profesore.“

„Leonogradský institut je kdykoliv připraven posloužit našemu státu.“ Baršov povstal a prkenně se uklonil. „Jestli to je prozatím vše, kapitáne, vrátím se do své kanceláře.“

„Ještě jedna věc, profesore.“

„Ano?“

„Nezmínil jste se, zda vaši geologové nenalezli nějaké stopy nerostů?“

„Nic cenného.“

„Vůbec nic?“

„Jenom stopy niklu a zinku, plus lehké radioaktivní záření uranu, thoria a byzania.“

„Ty poslední dva neznám.“

„Thorium se dá pomocí bombardování neutrony přeměnit na jaderné palivo,“ vysvětloval Baršov. „Používá se také při výrobě různých hořčíkových slitin.“

„A byzanium?“

„O něm se ví dost málo. Doposud nebylo nikdy objeveno v takovém množství, aby bylo možno provést podrobnější zkoušky.“ Baršov vyklepal svou dýmku do popelníku. Jediní, kdo o něj v průběhu let projevili nějaký zájem, byli Francouzi.“

Prevlov zdvihl hlavu. „Francouzi?“

„Utratili miliony franků za to, že rozesílali geologické expedice, které po tomhle nerostu pátraly po celém světě. Pokud vím, tak žádná z nich nebyla úspěšná.“

„Zdá se, že tedy vědí něco, co naši vědci neznají.“

Baršov pokrčil rameny. „Nejsme v čele všech světových vědeckých výzkumů, kapitáne. Kdybychom byli na místě Američanů, tak by po povrchu Měsíce jezdilo naše auto.“

„Ještě jednou díky, profesore. Těším se na vaši závěrečnou zprávu.“

18

Na lavičce v parku, asi čtyři bloky od budovy Ministerstva námořnictva, odpočíval poručík Pavel Marganin, nedbale pročítající knížku básní. Bylo poledne a trávníky byly zaplněné úředníky, kteří ve stínu pravidelných řad alejí pojídali oběd. Co chvíli zvedl oči, aby si s oceněním prohlédl krásné dívky procházející občas kolem.

O půl jedné se na druhý konec jeho lavičky posadil obtloustlý muž v pracovním oblečení. Vybalil kousek černého chleba a hrníček bramborové polévky. Otočil se k Marganinovi a zeširoka se usmál.

„Dáte si se mnou kousek chleba, námořníku?“ řekl cizinec žoviálně. Poklepal na své značně velké břicho. „Mám toho dost i pro dva. Moje žena se bojí, abych nezhubnul a nezačaly mě prohánět mladý holky.“

Marganin odmítavě zavrtěl hlavou a pokračoval v četbě.

Muž pokrčil rameny, naoko si ukousl chleba a začal zuřivě žvýkat. Byla to však jenom hra, protože pusu měl prázdnou.

„Co pro mě máte?“ zamumlal mezi pohyby čelistí.

Marganin dál hleděl do knížky, jen ji lehce pozdvihl, aby si zakryl rty. „Prevlov má známost s nějakou ženou s černými vlasy, ostříhanými nakrátko. Nosí drahé oblečení, boty s nízkým podpatkem číslo 6 a má ráda chartreusku. Jezdí autem americké ambasády, poznávací značka je americká, číslo 145.“

„Jste si tím jistý?“

„Nevymýšlím si žádné pohádky,“ zamumlal Marganin a nonšalantně obrátil stránku. „Doporučuji, abyste na základě mých informací začal okamžitě jednat. Mohla by to být skulina, kterou hledáme.“

„Její totožnost budu mít do západu slunce.“ Cizinec začal hlasitě srkat polévku. Ještě něco?“

„Potřebuji údaje o Sicilském projektu.“

„O tom jsem nikdy neslyšel.“

Marganin sklonil knížku a promnul si oči tak, že si rukou zakryl ústa. „Je to jakýsi obranný projekt, který nějakým způsobem souvisí s Národní podmořskou a oceánskou agenturou.“

„S prozrazením obranného projektu asi nebudou souhlasit.“

„Pověz jim, aby neměli strach. Bude se s tím zacházet diskrétně.“

„Ode dneška za šest dní. Pánské záchodky v Borodinské restauraci. Šest čtyřicet večer.“ Marganin zaklapl knížku a narovnal se.

Cizinec souhlasně usrkl další lžíci polévky. Marganina, který se zvedl z lavičky a pomalu se vydal směrem k budově Sovětského námořnictva, si ani nevšiml.

19

Prezidentův tajemník se uctivě usmál a vstal od svého stolku. Byl to vysoký, mladý muž s přátelskou, dychtivou tváří.

„Paní Seagramová, samozřejmě. Pojďte, prosím, tudy.“

Zavedl Danu k výtahu v Bílém domě a ukročil stranou, aby do něj mohla vstoupit. Ta nasadila lhostejnou masku a utkvěle zírala přímo před sebe. Jestli něco ví nebo má nějaké podezření, tak ji teď určitě v duchu svléká do naha. Pohledem střelila po mužově obličeji; jeho oči se nepřestávaly upírat na blikající světélka jednotlivých poschodí.

Když se otevřely dveře, následovala ho přes halu až do jedné ze tří ložnic ve třetím patře.

„Je to tamhle na krbové římse,“ poznamenal tajemník. „Nalezli jsme to v jedné neoznačené krabici ve sklepě. Je to krásný kousek. Prezident trval na tom, abychom to umístili někde, kde to bude možné obdivovat.“

Dana přimhouřila oči a zadívala se na model plachetnice, trůnící pod skleněným poklopem nad krbem.

„Pan prezident doufá, že budete schopna poněkud osvětlit jeho historii,“ pokračoval sekretář. „Jak vidíte, na trupu ani na ochranném obalu není ani známka po nějakém jméně.“

Nejistě se přiblížila ke krbu, aby se podívala zblízka. Byla zmatená; tohle tedy nečekala. Dnes dopoledne jí prezidentův sekretář telefonicky sdělil: „Pan prezident by rád věděl, zda by se vám hodilo dostavit se kolem druhé hodiny odpoledne do Bílého domu.“ Tělem jí projel zvláštní pocit. Nevěděla jistě, jestli ten pocit znamená zklamání, nebo úlevu.

„Podle vzhledu jde o obchodní loď z časného osmnáctého století,“ řekla. „Budu si muset udělat pár nákresů a porovnat je se starými záznamy v Námořním archivu.“

„Admirál Sandecker prohlásil, že jestli to někdo dokáže identifikovat, pak jste to vy.“

„Admirál Sandecker?“

„Ano, on to byl, kdo vás panu prezidentovi doporučil.“ Sekretář se pohnul směrem ke dveřím. „Na nočním stolku vedle postele je blok s tužkou. Já se musím vrátit ke svému stolu. Prosím, nemusíte vůbec spěchat.“

„Ale nebude prezidentovi…“

„Dnes odpoledne hraje golf. Nebude vás vyrušovat. Až skončíte, sjeďte, prosím, výtahem do přízemí.“ Pak, dříve než mohla Dana odpovědět, se sekretář otočil a zmizel.

Dana se ztěžka posadila na postel a povzdechla si. Po tom dopoledním telefonickém hovoru se hnala domů, aby se vykoupala ve voňavé lázni a přes černé prádlo si oblékla dívčí, panensky bílé šaty. A teď to všechno bylo zbytečné. Prezident nechtěl sex, chtěl ji prostě jenom proto, aby mu

podala vysvětlení k nějakému zatracenému modelu staré lodi.

S pocitem totální prohry zašla do koupelny a upravila si obličej. Když z koupelny vyšla, byly dveře do ložnice zavřené a u krbu stál prezident; opálený, mladistvého vzhledu, v saku a ve sportovních kalhotách.

Daně se údivem rozšířily oči. Na okamžik nevěděla, co říct. „Měl jste být přece na golfu," připitoměle ze sebe nakonec vypravila.

„To je také zapsané v mém diáři."

„Takže celá ta věc ohledně lodního modelu…"

„Briga *Roanoke* z Virginie," konstatoval prezident. Její kýl byl položen v roce 1728, ztroskotala roku 1743 na skalách u Nova Scotia. Celý ten model postavil můj otec asi před čtyřiceti lety."

„To jste se takhle namáhal jenom proto, abyste byl se mnou sám?" zeptala se, celá omráčená.

„To je přece zřejmé, ne?"

Zůstala na něho zírat. Díval se jí zpříma do očí, až se začervenala.

„Víte," pokračoval, „chtěl jsem si s vámi neformálně popovídat, jenom vy a já, aniž bychom byli rušeni těmi různými zmatky mé kanceláře."

Místnost kolem ní se zatočila. „Vy… vy si chcete prostě jenom popovídat?"

Okamžik na ni zvědavě hleděl a pak se zakuckal. „Vy mi lichotíte, paní Seagramová. Nikdy jsem nehodlal vás svádět. Obávám se, že moje pověst záletníka je poněkud přehnaná."

„Ale na večírku –"

„Myslím, že to chápu." Uchopil ji za ruku a odvedl ke křeslu. „Když jsem vám šeptal do ucha ‚Musím se s vámi osobně setkat', vzala jste to jako návrh starého chlípníka. Promiňte mi, prosím, to ale nebyl můj záměr."

Dana si povzdechla. „Divila jsem se, co by takový muž, který může mít kteroukoli z jednoho sta milionů žen, sotva luskne prsty, asi tak viděl na šedivé, vdané, jednatřicetileté mořské archeoložce."

„Nejste sama vůči sobě fér," odpověděl, náhle s vážností v hlase. „Jste stále opravdu docela krásná."

Opět si uvědomila, že se červená. „Žádný muž si ke mně už pěknou řádku let nic nedovolil."

„Možná proto, že většina čestných mužů si ke vdaným ženám nic nedovoluje."

„Ráda bych tomu věřila."

Přitáhl si křeslo a posadil se proti ní. Dana seděla upjatě, s koleny přitisknutými k sobě, s rukama v klíně. Otázka, kterou dostala, ji zastihla naprosto nepřipravenou.

„Povězte mi, paní Seagramová, pořád ho ještě milujete?"

Zírala na něj, v očích nechápavý výraz. „Koho?"

„Svého manžela, samozřejmě."

„Gena?"

„Ano, Gena," ujistil ji s úsměvem. „Pokud nemáte ještě někde nějakého jiného."

„Proč se na to ptáte?"

„Gene je na pokraji zhroucení."

Dana vypadala zmateně. „Pracuje těžce, ale pochybuji, že by byl na pokraji nervového zhrouceni'."

„Ne, pokud mluvíme přísně klinicky. To ne." Výraz prezidentovy tváře byl pochmurný. „Nicméně je pod obrovským tlakem. Jestliže k tomu navíc přibudou ještě vážné manželské problémy, pak se může sesypat. Nemohu dovolit, aby k tomu došlo, teď ne; nikoliv do té doby, než dokončí přísně tajný projekt, který je pro náš národ životně důležitý."

„Je to právě ten zatracený tajný projekt, který se mezi nás postavil," vybuchla hněvivě.

„To, a pak ještě pár dalších problémů – jako třeba vaše nechuť mít dítě."

Zůstala zírat jako zasažená bleskem. „Jak můžete tohle vůbec vědět?"

„Obvyklé metody. Nezáleží na tom, jak to vím. Záleží na tom, abyste s Genem vydržela pohromadě alespoň po dobu šestnácti dalších měsíců a abyste mu poskytovala veškerou něžnou a milující péči, jakou dokážete v duši najít."

Nervózně si proplétala a zase rozpojovala prsty. „Je to tak důležité?" zeptala se slabým hlasem.

„Je to tak důležité," odpověděl. „Pomůžete mi?"

Beze slova přikývla.

„Dobře.“ Popleskal ji po rukou. „Mezi námi, snad se nám podaří udržet Gena v pohodě.“

„Pokusím se, pane prezidente. Jestli to znamená tolik moc, pokusím se. Víc vám slíbit nemůžu.“

„Mám ve vás naprostou důvěru.“

„Ale abych měla dítě, to je na mě už moc,“ vyhrkla vzdorovitě.

Ušklíbl se svým typickým úsměvem, tak často zachycovaným na fotografiích. „Můžu nařídit válku, dokážu poručit mužům, aby zemřeli, ale ani prezident Spojených států nemá tu moc nařídit ženě, aby otěhotněla.“

Za celou dobu své návštěvy se poprvé zasmála. Bylo to zvláštní, intimně hovořit s mužem, který vládl tak neuvěřitelnou mocí. Uvědomila si, že moc je opravdu silným afrodiziakem, takže začínala pociťovat trpké zklamání nad tím, že ji nedostal do postele.

Prezident povstal a uchopil ji za paži. „Musím teď jít. Za pár minut mám poradu se svými ekonomickými poradci.“ Vedl ji směrem ke dveřím. Pak se zastavil, přitáhl si její tvář ke své a ona ucítila pevnost jeho rtů. Jste velmi žádoucí žena, paní Seagramová. Nezapomeňte na to.“ Potom ji doprovodil k výtahu.

20

Když Seagram vystupoval z letadla, čekala Dana v tlačenici.

„Co se děje?“ Pohlédl na ni s otázkou v očích. „Už léta jsi mě na letišti nečekala.“

„Vše přehlušující impuls lásky.“ Usmála se.

Gene si vyzvedl zavazadlo a pak se spolu vydali k parkovišti. Pevně se ho držela za paži. Dnešní odpoledne jí teď připadalo jako strašně vzdálený sen. Musela sama sobě připomínat, že jiný muž ji shledal atraktivní a že ji dokonce i políbil.

Posadila se za volant a vyjela s autem na dálnici. Poslední zbytky dopravní špičky již ze silnice zmizely, takže venkovskou krajinou Virginie projížděli velmi rychle.

„Znáš Dirka Pitta?“ přerušil ticho.

„Ano, je ředitelem speciálních programů admirála Sandeckera. Proč?“

„Chystám se toho bastarda zpérovat,“ odpověděl.

S údivem na něho pohlédla. „Jakou on má s tebou souvislost?“

„Pohnojil jednu důležitou část našeho projektu.“

Ruce na volantu se jí sevřely. „Zjistíš, že proti pérování je dost odolný,“ varovala ho.

„Jak to myslíš?“

„V NUMA je považován za něco jako legendu. Seznam jeho hrdinských činů od té doby, co vstoupil do agentury, je jenom o chlup menší než jeho výjimečné válečné zásluhy.“

„No a?“

„Takže je Sandeckerovým oblíbencem.“

„Zapomínáš, že mám za sebou prezidenta, a to je sakra víc než celý admirál Sandecker.“

„Víc než senátor George Pitt z Kalifornie?“ otázala se energicky.

Otočil se a překvapeně na ni pohlédl. „Oni jsou příbuzní?“

„Otec a syn.“

Po několik dalších mil seděl nevrle a tiše, celý nahrbený.

Dana mu položila ruku na koleno. Když zastavila na červenou, naklonila se k němu a políbila ho.

„Co to má znamenat?“

„To je úplatek.“

„Kolik mě to bude stát?“ zabrumlal.

„Mám takový skvělý nápad,“ oznámila mu. „Co kdybychom si zašli na ten nový film s Brandem, potom bychom si mohli dát prima humrovou večeři v Old Potomac Inn a pak zajít domů, zhasnout světla –“

„Hoď mě do kanceláře,“ přerušil ji. „Mám práci.“

„Prosím tě, Gene, nepřeháněj to,“ žadonila. „K práci se dostaneš zítra.“

„Ne, teď.“

Propast mezi nimi se nedala překlenout a od nynějška už to nikdy nebude jako dřív.

21

Seagram pohlédl nejprve na kovový kufřík ležící na jeho stole, pak na plukovníka a kapitána, kteří stáli proti němu. „Nemůže to být nějaký omyl?“

Plukovník zavrtěl hlavou. „Prozkoumáno a potvrzeno ředitelem archivu Ministerstva obrany, pane.“

„To byla rychlá práce. Děkuji vám.“

Plukovník se neměl k odchodu. „Lituji, pane, ale musím tady počkat a osobně celou složku doručit zpět na Ministerstvo obrany.“

„Na čí rozkaz?“

„Ministra,“ odpověděl plukovník. „Zásady Ministerstva obrany vyžadují, aby všechny materiály s kódem utajení pět byly neustále pod dohledem.“

„Rozumím,“ řekl Seagram. „Můžu si prostudovat ty materiály o samotě?“

„Jistě, pane. Můj pobočník a já počkáme venku, ale musím vás zdvořile požádat, aby po dobu, kdy budete mít tyto materiály u sebe, nikdo nevstoupil, ani z vaší kanceláře neodešel.“

Seagram přikývl. „Dobře, pánové, udělejte si pohodlí. Sekretářka vám bude k službám, jestliže si budete přát kávu nebo nějaké občerstvení.“

„Děkujeme za laskavost, pane Seagrame.“

„A ještě něco,“ dodal Segram s náznakem úsměvu. „Mám tady svoji soukromou toaletu, takže mě nějakou chvíli nečekejte.“

Když se zavřely dveře, Seagram zůstal sedět několik okamžiků bez hnutí. Před sebou měl definitivní ospravedlnění pěti let práce. Nebo ne? Možná ty dokumenty v kufříku povedou jenom k nějaké další záhadě, nebo, což by bylo ještě horší, nepovedou nikam. Zastrčil klíček do zámku a otevřel schránku. Uvnitř byly čtyři svazky a malý zápisník. Štítky na svazcích zněly:

CD5C 7665 1911 Zpráva o vědecké a finanční hodnotě vzácného prvku byzanium

CD5C 7687 1911 Korespondence mezi ministrem války a Joshuou Hays Brewsterem ohledně možného získání byzania

CD5C 7720 1911 Memorandum ministra války prezidentovi ohledně finančních fondů pro tajný plán armády 371-990-R85

CD5C 8039 1912 Zpráva o uzavřeném vyšetřování okolností zmizení Joshuy Hays Brewstera

Zápisník byl označen prostě: „Deník Joshuy Hays Brewstera.“

Logicky by měl Seagram prostudovat nejprve složky, ale on veškerou logiku odsunul stranou, usadil se pohodlně v křesle a otevřel deník.

Po čtyřech hodinách položil pečlivě sešit na svazky a zmáčkl knoflík na boku místního telefonu. Téměř okamžitě se odsunul skrytý panel na boční stěně a do kanceláře vstoupil muž, oblečený v bílém plášti technika.

„Jak rychle můžete tohle všechno okopírovat?“

Technik prolistoval zápisník a letmo dloubl do složek. „Dejte mi pětačtyřicet minut.“

Seagram přikývl. „Oukej, hned se do toho dejte. Na tyhle originály čeká někdo v přední kanceláři.“

Když se panel opět zasunul, Seagram se unaveně zdvihl z křesla a přešel do koupelny. Zavřel dveře a opřel se o ně, tvář zkřivenou do groteskní masky.

„Ach, bože můj, ne,“ zaúpěl. „To není fér, to není fér.“

Pak se naklonil nad výlevku a začal zvracet.

22

Prezident si ve dveřích do své pracovny v Camp Davidu se Seagramem a Donnerem potřásl rukou.

„Omlouvám se, že jsem vás sem vytáhl v sedm hodin ráno, ale byla to jediná doba, kam jsem vás mohl vmáčknout.“

„To nevadí, pane prezidente,“ ujistil ho Donner. „V tuhle dobu stejně už většinou venku běhám.“

Prezident se pobaveně zadíval na Donnerovu kulatou postavu. „Kdo ví? Možná, že jsem vás zachránil od infarktu.“ Zasmál se Donnerovu žalostnému výrazu a pozval je do pracovny. „Pojďte, pojďte dál, sedněte si a chovejte se jako doma. Objednal jsem lehkou snídani.“

Sesedli se na sofa a křeslo před velikým panoramatickým oknem, které bylo obrácené směrem k pahorkům Marylandu. Objevila se káva spolu s tácem sladkých rohlíků a prezident je nabídl kolem.

„Dobrá, Gene, doufám, že novinky budou tentokrát pro změnu dobré. Sicilský projekt je naše jediná naděje, jak zastavit ty bláznivé závody ve zbrojení s Ruskem a Čínou.“ Prezident si unaveně promnul oči. Je to určitě ten největší projev hlouposti od úsvitu lidstva, zvláště, když uvážíte onu tragickou a absurdní skutečnost, že každý z nás může tu druhou zemi obrátit v prach a popel přinejmenším pětinásobně.“ Bezmocně mávl rukou. „To jsou smutná životní fakta. Doufám, že mi povíte, jak jsme na tom.“

Seagram, s kopii spisů archivu Ministerstva obrany v ruce, se kalným pohledem zadíval na druhou stranu stolu. „Vy jste, pane prezidente, o našich krocích až do dneška samozřejmě informován.“

„Ano, prostudoval jsem si záznamy o vašem vyšetřování.“

Seagram podal prezidentovi kopii Brewsterova deníku. „Domnívám se, že tady najdete poutavé svědectví o intrikách a lidském utrpení na začátku tohoto století. První záznam je z 8. července 1910 a týká se odjezdu Joshuy Hays Brewstera z hor Tajmyru, blízko severního pobřeží Sibiře. Tam, na základě smlouvy se svým zaměstnavatelem Société des Mines de Lorraine, strávil devět měsíců otvíráním olověného dolu pro ruského cara. Pak pokračuje ve vyprávění, jak se jeho malý parník pro příbřežní plavbu na cestě do Archangelska v mlze ztratil a najel na skaliska u horního ostrova Nové země. Naštěstí se loď nerozpadla a trosečníci v promrzlém trupu přežili až do doby, než je téměř po měsíci zachránila ruská fregata. Během tohoto dočasného pobytu Brewster trávil čas prozkoumáváním ostrova. Někdy v průběhu osmnáctého dne narazil na zvláštní skálu, vyčnívající z úbočí hory Bědná. Kameny s podobným složením ještě nikdy neviděl, proto si vzal pár vzorků s sebou do Států. Do New Yorku se dostal dvaašedesát dní po odjezdu z dolu na Tajmyru.“

„Takže nyní víme, jak bylo byzanium objeveno,“ poznamenal prezident.

Seagram přikývl a pokračoval: „Brewster předal všechny vzorky svému zaměstnavateli, s výjimkou jednoho jediného, který si nechal jako obyčejný suvenýr. Po několika měsících, během nichž se nic nedělo, se obrátil na amerického ředitele Société des Mines de Lorraine s dotazem, co se stalo s jeho vzorky rudy z hory Bědná. Bylo mu řečeno, že jejich analýza prokázala jejich naprostou bezcennost a vzorky byly vyhozeny. Brewster pojal určité podezření, a proto vzal svůj kus horniny k analýze na Báňský úřad ve Washingtonu. Byl ohromený, když se dozvěděl, že jde o byzanium, doposud vlastně neznámý prvek, který bylo možno vidět jen pod velmi silným mikroskopem.“

„Informoval Brewster Société o přesném místě naleziště byzania?“ otázal se prezident.

„Ne, hrál to mazaně. Ohledně toho místa jim dal jenom velmi přibližné vodítko. Vlastně jim naznačil, že tu horninu našel na dolním ostrově Nové země, spoustu mil jižněji.“

„Proč takový uskok?“

„Běžná taktika mezi prospektory,“ ozval se Donner. „Zamlčením přesné lokalizace slibného ložiska mohl prospektor ještě před otevřením dolu licitovat o vyšší procento z výnosu.“

„To dává smysl,“ zamumlal prezident. „Ale co Francouze mělo k takovým tajnostem, tehdy, v roce 1910? Co mohli na byzaniu vidět tak důležitého, když na to nikdo jiný nepřišel ještě dalších

sedmdesát let?“

„Tak především, je to podobné radiu,“ vysvětloval Seagram. „Société des Mines poslalo Brewsterovy vzorky do Radiového institutu v Paříži, kde vědci zjistili, že byzanium a radium mají některé vlastnosti totožné.“

„A jelikož izolovat jeden gram radia stálo padesát tisíc dolarů,“ pokračoval Donner, „francouzská vláda najednou uviděla šanci vyšroubovat cenu jediného známého naleziště tohoto fantasticky drahého prvku na světě. Kdyby měli dost času, pak by na pár kilogramech byzania mohli vydělat stovky milionů dolarů.“

Prezident pochybovačně zavrtěl hlavou. „Bože můj, jestli si ještě dobře pamatuju míry a váhy, tak jedna unce je asi 28 gramů.“

„Správně, pane. Jedna unce byzania měla hodnotu jeden milion čtyři sta tisíc dolarů. A to v cenách roku 1910.“

Prezident se pomalu zvedl a zadíval se z okna. „Co udělal Brewster dál?“

„Předal tu informaci Ministerstvu války.“ Seagram vytáhl složku s tajným armádním plánem 371-990-R85 a otevřel ji. „Kdyby znali celou tu historii, hoši ze CIA by byli na své předchůdce pořádně pyšní. Jakmile generálové z tehdejší armádní informační agentury pochopili, na co Brewster přišel, vymysleli největší podfuk století. Nařídili Brewsterovi, aby informoval Société des Mines, že identifikoval jeden vzorek rudy, a aby předstíral, že hodlá založit svůj vlastní syndikát a chce se do těžby byzania pustit sám. Tím držel Francouze u krku a oni to věděli. Tou dobou už zjistili, že jeho informace o lokalizaci naleziště jsou mylné. Bez Brewstera nebylo byzania. Neměli tedy na výběr, než ho, za pořádný podíl na výtěžku, najmout jako vrchního inženýra.“

„Proč ale celou těžební operaci nepodpořil samotný náš stát?“ zeptal se prezident. „Proč do toho zapojili ty Francouze?“

„Ze dvou důvodů,“ odpověděl Seagram. „Zaprvé, byzanium bylo na cizím území, a důl tudíž musel být utajený. Kdyby horníky chytili Rusové, vinu by nesla francouzská vláda, ne americká. Zadruhé, v tehdejší době Kongres ostrouhával armádní rozpočet na úplné minimum. Neměli prostě dost financí, aby se pustili do těžařského dobrodružství v Arktidě, a to bez ohledu na obrovský budoucí zisk.“

„Zdá se, že všechno bylo proti Francouzům.“

„Bylo to oboustranné, pane prezidente. Brewster ani v nejmenším nepochyboval, že jakmile důl v hoře Bědná otevře a začne odtud odvážet rudu, zabijí ho se všemi jeho spolupracovníky vrahové, najatí Société des Mines de Lorraine. To bylo naprosto zřejmé z fanatického lpění Société na utajení celé akce. A ještě jedna maličkost. Byla to Société, ne Brewster, kdo vymyslel tu tragédii na dole Andělíček.“

„Musíte jim přiznat, že to zahráli dobře,“ poznamenal Donner. „Ten podvod s dolem Andělíček představoval perfektní alibi pro pozdější vraždu Brewstera a všech jeho lidí. Konec konců, jak by mohl být kdo obviněn z vraždy devíti mužů někde v Arktidě, když se všeobecně vědělo, že všichni zemřeli už před šesti měsíci při důlním neštěstí v Coloradu?“

Seagram pokračoval. „Můžeme si být dostatečně jistí, že Société des Mines propašovala naše hrdiny do New Yorku v soukromém železničním vagónu. Odtud zřejmě odjeli pod falešnými jmény na francouzské lodi.“

„Chtěl bych si vyjasnit jednu věc,“ ozval se prezident. „Když jsem pročítal vaše záznamy, narazil jsem na Donnerův objev, že důlní zařízení, jež bylo nalezeno v dole na Nové zemi, objednala americká vláda. To do toho nezapadá.“

„To bylo zase alibi Francouzů,“ odpověděl Seagram. „Záznamy Jensena a Thora prokazují, že vrtací zařízení bylo zaplaceno šekem, vystaveným jednou bankou ve Washingtonu, D. C. Jak se ukázalo, příslušné konto u banky patřilo francouzskému velvyslanci. Byl to prostě jenom další trik, jak celou záležitost zamlžit.“

„Nevynechali tedy žádnou maličkost, že?“

Seagram přikývl. „Naplánovali si to dobře, ale navzdory své pečlivosti nikdy nepochopili, že jsou vodění za nos.“

„Co se stalo po Paříži?“ dotazoval se dále prezident.

„Muži z Colorada tam strávili dva týdny v kancelářích Société, objednávali zásoby a dokončovali poslední přípravy k zahájení dolování. Když bylo konečně všechno připraveno, nalodili se v Le Havru na francouzskou loď a proklouzli do kanálu La Manche. Trvalo dvanáct dní, než se jejich loď propletla mezi krami v Barentsově moři, aby nakonec zakotvila u Nové země. Jakmile byli muži s kompletním vybavením bezpečně vyloděni, Brewster zahájil první fázi tajného armádního plánu a nařídil kapitánovi zásobovací lodi, aby se pro vytěženou rudu nevracel před prvním červnovým týdnem příštího roku, což bylo za téměř sedm měsíců.“

„Plán měl tedy zajistit, aby vše, muži z Colorada i ruda, bylo pryč dávno předtím, než se loď Société des Mines vrátí.“

„Přesně. Termín dokončení se jim podařilo zkrátit o dva měsíce. Trvalo jim jenom pět měsíců, než ten vzácný prvek z ledového pekla vyvrtali. Byla to vražedná dřina, vrtání, odstřelování a kopání tvrdé žuly, a to ještě za pětačtyřicetistupňového mrazu. Ještě nikdy, ani za dlouhých zimních měsíců vysoko na kontinentálním předělu Skalistých hor, nezažili takový ledový vichr, jaký skučel přes moře od velikého severního polárního ledového příkrovu. Vítr, který se odmlčoval jenom proto, aby za sebou nechal příšernou zimu a doplnil věčný ledový plášť hory Bědná a aby se potom opět rozletěl směrem k ruskému pobřeží těsně pod jižním obzorem. Od mužů si vybíral hrozné oběti. Jake Hobart zmrzl, když zabloudil v bouři, a ostatní příšerně trpěli vyčerpáním a omrzlinami. Podle Brewsterových slov to byl ‚zmrzlý očistec, který nestál ani za pořádné plivnutí.“

„Byl to zázrak, že nezemřeli všichni,“ řekl prezident.

„Přežít jim pomohla jenom jejich stará dobrá odvaha,“ přidal se Seagram. „Nakonec ale přesto všechno vyhráli. Dokázali z pustiny vyrvat nejvzácnější rudu světa a odtáhli, aniž by po sobě zanechali sebemenší stopu. Byla to klasická akce plná lsti a technické zdatnosti.“

„Takže opustili ostrov společně s rudou?“

‚.Ano, pane prezidente,“ přisvědčil Seagram. „Brewster a jeho muži zakryli skládku hlušiny i koleje po důlních vozících a vchod do šachty zamaskovali. Pak odvezli rudu s byzaniem na pobřeží, kde ji naložili na palubu malého trojstěžňového parníku, vyslaného Ministerstvem války pod záminkou polární expedice. Lodi velel poručík Pratt z Námořnictva Spojených států.“

„Kolik rudy naložili?“

„Podle odhadů Sida Koplina asi půl tuny vysoce bohaté rudy.“

„Kolik to mohlo být po vytavení?“

„Podle hrubého odhadu maximálně kolem pěti set uncí.“

„Víc než dost k dokončení Sicilského projektu,“ pronesl prezident.

„Víc než dost,“ potvrdil Donner.

„Dostali se do Států?“

‚Ne, pane. Francouzi nějak tu hru prokoukli a trpělivě čekali, až Američané dokončí svoji nebezpečnou, špinavou práci, aby se pak objevili a všechno jim vzali. Pár mil od jižního pobřeží Norska, ještě než poručík Pratt mohl nasadit kurs ke Spojeným státům, byla jeho loď napadena záhadným parním kutrem, který nenesl žádnou vlajku.“

„Žádná identifikace, žádný mezinárodní skandál,“ poznamenal suše prezident. „Mysleli na všechno.“

Seagram se usmál. „Až na to, když dovolíte slovní hříčku, že si spletli loď. Jako většina Evropanů, podcenili důmysl starých dobrých Yankeeů. Naše ministerstvo války se před všemi nepředvídatelnými okolnostmi zajistilo také. Ještě než mohli Francouzi vystřelit na americkou loď třetí salvu, posádka spustila boční stěny falešné palubní nástavby a začala z maskovaného pětipalcového děla opětovat palbu.“

„Dobře, dobře,“ pronesl prezident. Jak by řekl Teddy Roosvelt: ‚Náramné pro nás'.“

„Bitva trvala skoro do noci,“ pokračoval Seagram. „Potom Pratt trefil francouzský kotel a kutr se ocitl v plamenech. Ale americká loď byla také poškozená. Nabírala vodu a Pratt měl jednoho mrtvého a čtyři členy posádky vážně zraněné. Po domluvě se Brewster a Pratt rozhodli zamířit do nejbližšího spřáteleného přístavu, vysadit zraněné a odeslat odtud rudu do Států. Za svítání se dobelhali kolem vlnolamu do Aberdeenu ve Skotsku.“

„Proč prostě nenaložili tu rudu na nějakou americkou válečnou loď? Jistě by to bylo bezpečnější,

než ji posílat obyčejnou obchodní lodí?“

„Tady si nejsem jistý,“ odvětil Seagram. „Brewster se zřejmě obával, že Francouzi by pak mohli rudu vymáhat diplomatickou cestou a přinutit tak Američany, aby se přiznali ke krádeži a vzdali se byzania. Dokud to všechno měl ve svém držení on, mohla naše vláda prohlašovat, že o celé záležitosti nic neví.“

Prezident zavrtěl hlavou. „Ten Brewster musel být pořádný kus chlapa.“

„A přitom, kupodivu,“ poznamenal Donner, „měřil jenom sto šedesát centimetrů.“

„Přesto to byl úžasný muž a velký vlastenec, když absolvoval celé to peklo bez pomyšlení na nějaký osobni profit. Člověk nemůže, než mu z duše přát, aby to všechno dostal v pořádku domů.“

‚Naneštěstí jeho odysea ještě neskončila.“ Segramovi se začaly chvět ruce. „Francouzský konzulát v přístavu si na muže z Colorada posvítil. Jedné noci, ještě než mohli byzanium vyložit z lodě na vozy, na ně ze stínu doku znenadání vyrazili francouzští agenti. Nepadl jediný výstřel. Byla to rvačka na pěsti, nože a hole. Ti horníci z legendárních měst jako Cripple Creek, Leadville a Fairplay nebyli ve rvačkách žádní nováčci. Dokázali rozdat víc, než sami schytali, takže než útočníci zmizeli ve tmě, naházeli do černé vody přístavu šest jejich mrtvol. Ale to byl jenom začátek. Zdálo se, že na každé křižovatce, v jedné každé vesnici, na ulicích měst, snad za každým stromem nebo domovními dveřmi na ně čekal jeden zákeřný útok za druhým, takže celá trasa jejich putování přes Británii byla potřísněná krví a posetá mrtvými a raněnými. Bitva se začala podobat stravující válce. Proti mužům z Colorada stála rozsáhlá organizace, která za každé dva, kterých se naši horníci zbavili, dodala pět nových. Opotřebování se nakonec začalo projevovat. John Caldwell, Alvin Coulter a Thomas Price zemřeli před Glasgowem, Charles Widney padl u Newcastlu, Walter Schmidt nedaleko Staffordu a Warner O'Demming u Birminghamu. Počet těch tvrdých chlapů se postupně zmenšoval a jejich prolitá krev barvila dláždění ulic daleko od domova. Jenom Vernon Hall a Joshua Hays Brewster přežili, aby v oceánském doku v Southamptonu rudu naložili na loď.“

Prezident sevřel rty a stiskl pěsti. „Takže Francouzi vyhráli.“

„Ne, pane prezidente. Francouzi se byzania nikdy ani nedotkli.“ Seagram vzal do ruky Brewsterův deník a zalistoval na jeho konec. „Přečtu vám jeho poslední zápis. Je datován 10. dubna 1912.“

„Budiž nyní pochváleno naše konání, jinak bych byl již mrtev. Chvála Bohu za to, že drahocenná ruda, kvůli které jsme se tak dřeli, abychom ji vyrvali z oné prokleté hory, leží nyní bezpečně v útrobách lodi. Jenom Vernon zůstane, aby všechno vypověděl, protože já během hodiny odjíždím velikým parníkem společnosti White Star do New Yorku. Vím, že ruda je v bezpečí. Ponechávám tento deník v opatrování Jamese Rodgerse, zástupce konzula Spojených států v Southamptonu, který se postará, aby se v případě mé smrti dostal do rukou příslušným úřadům. Bůh opatruj ty, kteří odešli přede mnou. Jak toužím vrátit se do Southby!“

V pracovně se rozhostilo mrtvé ticho. Prezident se odvrátil od okna a znovu se posadil do křesla. Chvíli tak zůstal beze slova. Pak konečně promluvil: „Má to znamenat, že byzanium je ve Spojených státech? Je možné, že Brewster…“

„Obávám se, že ne, pane,“ zamumlal Seagram, s tváří bledou a pokrytou potem.

„Vysvětlete mi to!“ žádal prezident.

Seagram se zhluboka nadechl. „Protože, pane prezidente, jediný parník společnosti White Star, který 10. dubna 1912 ze Southamptonu odplul, byl R. M. S. *Titanic.“*

„Titanic!“ Prezident vypadal, jako by do něj uhodil hrom. Náhle pochopil celou pravdu. „To souhlasí,“ pronesl nehlasně. „To je důvod, proč celé ty roky nebylo po byzaniu ani stopy.“

„Osud si s muži z Colorada krutě zahrál,“ zamumlal Donner. „Prolévali krev a umírali jenom proto, aby poslali rudu na loď, která byla odsouzená k zániku uprostřed oceánu.“

Další chvíle mlčení, tentokrát ještě hlubšího než předtím.

Prezident seděl, tvář jako z žuly. „Co budeme teď dělat, pánové?“

Nastala přestávka, snad deset vteřin dlouhá, pak se Seagram nejistě zvedl a zadíval se na prezidenta. Byl poznamenaný napětím posledních dní i agónií porážky. Už jim nezbývala žádná možnost; neměli na vybranou, než bojovat až do konce. Odkašlal si. „Vyzvedneme *Titanic,*“ zamumlal.

Prezident s Donnerem na něho vzhlédli.

„Ano, zatraceně!“ opakoval Seagram a hlas měl najednou tvrdý a odhodlaný. „Vyzvedneme *Titanic!*“

ČÁST TŘETÍ

Černá hlubina

Září 1987

23

Do lodního průzoru se tiskla hrůzostrašná krása čiré, absolutní černoty a smazávala jakýkoliv kontakt s pozemskou realitou. Absolutní nepřítomnost světla, napadlo Alberta Giordina, dovede vykolejit lidské myšlení do stavu zmatenosti během několika minut. Měl pocit, jako by se zavřenýma očima padal z obrovské výšky bezměsíčnou nocí; jako by se bez sebemenšího vjemu snášel nesmírnou černou prázdnotou.

Konečně mu přes obočí sjela kapka potu a s pálením mu vnikla do levého oka. Setřásl se sebe pocit obluzení, otřel si obličej rukávem a rukou jemně přejel po kontrolním panelu přímo před sebou. Ucítil různé známé nerovnosti, až se jeho pátrající prsty dotkly vypínače. Přepnul páčku směrem vzhůru.

Reflektory na povrchu trupu hloubkové ponorky se rozzářily a úzkým pruhem prořízly věčnou noc. I když se paprsek v nedaleké vzdálenosti okamžitě zbarvil do tmavě modra, jemné organismy, plovoucí mimo přímý dosah světla několik stop nad a pod okénkem, světélkovaly. Giordino pootočil hlavu, aby plexisklo nezamlžil, zhluboka vydechl a pak se opět opřel do měkkého polstrování pilotního křesla. Uplynula téměř minuta, než se sklonil nad řídicí pákou a začal ztichlý stroj oživovat. Pohledem kontroloval řady ciferníků, až se jejich neklidné ručičky ustálily k jeho spokojenosti. Přejel pohledem signalizační světélka jednotlivých okruhů, ujistil se, že všechna vydávají uklidňující zelenou barvu, a teprve potom znovu spustil elektrické systémy *Sapfó I.*

Sapfó I. Pootočil se v křesle a střední chodbou se líně zadíval směrem k zádi. Podle NUMA to mohla být nejmodernější a největší ponorka svého druhu na světě, ale Al Giordinovi od okamžiku, kdy na ni pohlédl poprvé, připomínala veliký doutník na bruslích.

*Sapfó1*nebyla sestrojená, aby soupeřila s vojenskými ponorkami. Byla vysoce funkční. Jejím úkolem bylo vědecké zkoumání mořského dna a každý kubický centimetr jejího prostoru byl maximálně využit, aby se do ní vešlo sedm mužů posádky a dvě tuny oceánografického vybavení a výzkumného zařízení. *Sapfó1*nikdy nevypálí žádnou raketu, ani nebude prorážet mořskou vodu rychlostí sedmdesáti uzlů. Zato je schopná pracovat tam, kde dosud nepracovala žádná jiná ponorka – 24 000 stop pod hladinou. Přesto nebyl Giordino nikdy úplně klidný. Zkontroloval ukazatel hloubky, chvějící se na značce 12 500 stop. Tlak mořské vody stoupá o patnáct liber na čtverečný coul za každých třicet stop hloubky. Zamrkal, když si v duchu spočítal, že v této chvíli působí na každý čtverečný coul červeného povrchu silného titanového obalu *Sapfó I* síla zhruba 6200 liber.

„Co takhle šálek čerstvého sedimentu?“

Giordino pohlédl do vážné tváře Omara Woodsona, fotografa expedice. Woodson držel kouřící konvici kávy.

„Hlavní obsluhovač ventilů a vypínačů měl svůj nápoj dostat už před pěti minutami,“ poznamenal Giordino.

„Omlouvám se. Nějaký idiot totiž vypnul světla.“ Omar mu podal hrníček. „Všechno v pořádku?“

„Na palubě všechno oukej,“ ujistil ho Giordino. „Zadní sadě baterií jsem dal na chvíli oddech. Příštích osmnáct hodin budeme brát šťávu ze střední sekce.“

„Štěstí, že jsme nevrazili do nějakého skalnatého výčnělku, když jsme se ponořovali.“

„Děláš si legraci.“ Giordino se ve svém sedadle uvolnil, zašilhal a nenucené zažíval. „Za posledních šest hodin sonar neobjevil nic většího, než je baseballový míček. Dno je tady ploché

jako břicho mé přítelkyně.“

„Chceš říct jako její prsa,“ poznamenal Woodson. „Viděl jsem její fotografii.“ Woodson se usmíval, což bylo u něj vzácné.

„Nikdo není dokonalý,“ připustil Giordino. „Nicméně, když uvážím, že její otec je bohatý velkoobchodník s kořalkami, pak člověk může některé stinné stránky přehlédnout.“

Odmlčel se, protože Rudi Gunn, velitel výpravy, se právě naklonil do pilotního prostoru. Byl malý, štíhlý, s výraznýma očima, které byly ještě zvětšené brýlemi s obroučkami z rohoviny. Upřeně koukal přes svůj velký románský nos, takže vypadal jako podvyživená sova připravená k útoku. Jeho zjev byl ale značně zavádějící. Rudi Gunn byl laskavý a vřelý. Každý, kdo pod ním kdy sloužil, ho bezvýhradně uznával.

„Vy dva jste už zase v tom?“ usmál se tolerantně Gunn.

Woodson se tvářil vážně. „Opět stejný starý problém. Zase začíná být nadržený na to svoje děvče.“

„Po jednapadesáti dnech v téhle plovoucí skříni by mu ten lesk v očích odpustila dokonce i jeho babička.“ Gunn se natáhl přes Giordina, aby se podíval průzorem. Na pár vteřin viděl jenom kalné modro, až teprve po chvíli začal rozeznávat načervenalou sedlinu horní vrstvy mořského dna, několik stop pod *Sapfó1*. Přes paprsek reflektoru krátce přeplula malá, sotva coul dlouhá, jasně červená kreveta, aby pak opět zmizela v temnotě.

„Zatracená škoda, že nemůžeme ven a trochu se projít kolem,“ poznamenal Gunn, když odstoupil od okénka. „Člověk neví, co bychom tam našli.“

„To samé, co bys našel uprostřed pouště Mojave,“ zabručel Giordino. „Absolutně nic.“ Natáhl ruku a zaklepal na jeden ciferník. „I když tady je trochu větší zima. Ukazuje mi to 1,5 stupně.“

„Skvělé místo k procházkám,“ poznamenal Woodson, „ale svoje nejlepší léta bych tu strávit asi nechtěl.“

„Je něco na sonaru?“ otázal se Gunn.

Giordino kývl směrem k velké zelené obrazovce uprostřed přístrojové desky. Snímaný terén byl úplně plochý. „Před námi ani po stranách nic. Profil dna se za posledních několik hodin ani trochu nezvlnil.“

Gunn si unaveně sundal brýle a promnul si oči. „Oukej, pánové, naše výprava je prakticky u konce. Dáme tomu ještě tak deset hodin a pak se vynoříme.“ Téměř reflexivně vzhlédl k panelu nad hlavou. „Je Matka pořád ve spojení?“

Giordino přikývl. „Matka se nás pořád drží.“

Stačilo mu jenom mrknout na kolísající ručičku na měniči přístroje, aby věděl, že mateřská loď, hladinové doprovodné plavidlo, neustále *Sapfó1*sleduje sonarem.

„Spoj se s nimi,“ řekl Gunn, ,a pošli Matce signál, že začneme výstup za 09.00 hodin. Měli by tak mít dost času, aby nás dostali na palubu a *Sapfó1* do vleku ještě před západem slunce.“

„Už jsem skoro zapomněl, jak západ slunce vypadá,“ zamumlal Woodson. „Pro tatˇku Woodsona teď už jenom pláž, chytit trochu bronzu a potěšeně okouknout všechny ty senzační pusinky v bikinách. Na mě už tyhle směšné podmořské výpravy nejsou.“

„Díky bohu, že konec je už na dohled,“ připojil se Giordino. „Ještě týden zavřený v tomhle přerostlém buřtu a začnu si povídat s kytkama v květináči.“

Woodson na něj pohlédl. „Nemáme tu žádné kytky v květináči.“

„Víš, jak to myslím.“

Gunn se usmál. „Všichni si zasloužíme pořádný oddech. Odvedli jste dobrou práci. Údaje, které jsme nashromáždili, zaměstnají chlapce v laboratoři na pěkně dlouhou dobu.“

Giordino se obrátil ke Gunnovi, dlouze se na něho zadíval a pomalu pronesl: „Tohle byla sakra tajuplná výprava, Rudi.“

„Nechápu, co tím míníš,“ odvětil Gunn.

„Ubohý ansámbl, to chci říct. Jenom se podívej na svoji posádku.“ Pokynul směrem ke čtyřem mužům, pracujícím v zadní části ponorky –Benu Drummerovi, vytáhlému Jižanovi s hlubokým alabamským protahováním řeči, Ricku Spencerovi, nevelkému blonďákovi z Kalifornie, který si neustále se stisknutými zuby pohvizdoval, Samu Merkerovi, kosmopolitovi městského vzhledu,

podobnému kterémukoliv makléři z Wall Streetu, a Henrymu Munkovi, tichému vtipálkovi se šikmýma očima, který dával jasně najevo, že by byl nejraději kdekoliv jinde, jen ne na palubě *Sapfó1*. „Ti klauni vzadu, ty, Woodson a já – všichni jsme technici, obyčejní mechanici. Mezi námi není ani jeden vědec."

„První lidé na Měsíci také nebyli intelektuálové," opáčil Gunn. „Nejdřív jsou potřeba mechanici, aby dali do pořádku vybavení. Vy, chlapci, jste *Sapfó1*odzkoušeli. Potvrdili jste její možnosti. Další výlet ať si udělají oceánografové. Pokud jde o nás, naše výprava bude zapsaná do knihy velkých vědeckých úspěchů."

„Ze mě," prohlásil pompézně Giordino, „nikdo žádného hrdinu neudělá."

„Ze mě také ne," dodal Woodson. „Ale musíš přiznat, že ve srovnání s takovým prodáváním životních pojistek je to přece jen něco trochu lepšího."

„Jemu úplně uniká celá dramatičnost," poznamenal Gunn. „Jenom si představ, jaké historky budeš moct vypravovat těm svým přítelkyním. Pomysli na ty okouzlené pohledy na jejich krásných tvářičkách, až budeš vykládat, jak jsi neomylně pilotoval největší podmořský výzkum v historii."

„Neomylně?" zeptal se Giordino. „Tak mi tedy pověz, proč jezdím s tímhle vědeckým zázrakem dokolečka dobrých pět set mil od plánovaného kursu?"

Gunn pokrčil rameny. „Rozkazy."

Giordino na něj zůstal zírat. „Máme být pod hladinou Labradorského moře. Místo toho admirál Sandecker změní na poslední chvíli náš směr a pošle nás, abychom se honili po rozsáhlých hlubinách pod Velkými newfounlandskými lavicemi. To nedává smysl."

Gunn se záhadně usmál. Chvíli nikdo z nich nepromluvil, ale Gunn nepotřeboval být obdařen žádným zvláštním nadáním pro mimosmyslové vnímání, aby věděl, co se jeho mužům honí v hlavách. Byl si jistý, že uvažovali stejným způsobem jako on sám. Stejně jako on se v duchu přenesli do okamžiku před třemi měsíci, kdy je na základně NUMA ve Washingtonu, D. C. admirál Sandecker, šéf agentury, seznamoval s nejneuvěřitelnější podmořskou operací desetiletí.

„Zatraceně," zahřměl admirál Sandecker. „Dal bych svůj roční plat za to, abych mohl být s vašimi muži."

Pouhý slovní obrat, napadlo Giordina. Ve srovnání se Sandeckerem totiž například takový Ebenezer Scrooge utrácel svoje peníze jako opilý námořník. Giordino se uvolněně rozvalil v hlubokém koženém křesle a zaposlouchal se do admirálovy instruktáže. Lenivě přitom popotahoval z gigantického doutníku a vypouštěl prstýnky kouře. Ten doutník ukořistil z krabice ležící na obrovském Sandeckerově stole ve chvíli, kdy pozornost všech byla upřena na nástěnnou mapu Atlantského oceánu.

„Tak, tady to je," zaklepal hlasitě už podruhé Sandecker ukazovátkem na mapu. „Proud Lorelei. Začíná u západního cípu Afriky, sleduje středo-atlantický val směrem na sever a pak se stáčí k východu mezi ostrov Baffin a Grónsko, aby posléze skončil svoji pouť v Labradorském moři."

Giordino poznamenal: „Nemám žádné oceánografické vzdělání, admirále, ale zdá se, jako by se Lorelei sbíhala s Golfským proudem."

„Ani ne. Golfský proud je v povrchních vodách. Lorelei je ten nejchladnější a nejtěžší proud všech světových moří a pohybuje se v průměrné hloubce čtrnácti tisíc stop."

„Takže Lorelei tedy křižuje pod Golfským proudem," poznamenal potichu Spencer. Bylo to poprvé od začátku celé instruktáže, co promluvil.

„Dalo by se to tak říct." Sandecker se odmlčel, shovívavě se usmál a pak pokračoval. „Oceán je v podstatě tvořen dvěma vrstvami – povrchní neboli horní vodou, prohřívanou sluncem a pečlivě promíchávanou větrem, a studenou, velmi hustou vrstvou, která sestává ze střední, hluboké a spodní vody. Tyhle dvě vrstvy se nikdy nemísí."

„Zní to hodně nudně a odpudivě," poznamenal Munk. „Už sama skutečnost, že nějaký chlápek s černým smyslem pro humor pojmenoval ten proud podle nymfy, která na Rýně lákala plavce na skály, z toho vytváří představu místa, jaké bych nechtěl navštívit ani ve snu."

Na Sandeckerově ptačí tváři se pomalu objevil neradostný úsměv. „Zvykněte si na to jméno, pánové, protože tam dole, uprostřed proudu Lorelei, strávíte padesát dní. *Vy* tam strávíte padesát dní."

„Co tam budeme dělat?“ zeptal se drze Woodson.

„Plovoucí expedice proudu Lorelei znamená přesně to, co říká její název. Sestoupíte ve speciální ponorce pět set mil severozápadně od pobřeží Dakaru a zahájíte svoji plavbu snášením podmořským proudem. Vašim hlavním úkolem bude monitorovat a vyzkoušet ponorku a její vybavení. Jestliže nenastane žádná porucha, která by si vynutila zkrácení plavby, měli byste se vynořit kolem poloviny září zhruba uprostřed Labradorského moře.“

Merker si jemně odkašlal. „Žádná ponorka nevydržela takhle dlouho tak hluboko.“

„Chcete z toho vycouvat, Same?“

„No… nechci.“

„Tohle je dobrovolná výprava. Nikdo vás k tomu nenutí.“

„Proč my, admirále?“ Ben Drummer zvedl svou hubenou kostru z podlahy, kde se dosud pohodlně povaloval. Já jsem mořský inženýr. Tady Spencer je inženýr přes vybavení. A Merker je systémový expert. Nechápu, jak do toho všeho zapadáme.“

„Všichni jste ve svých specifických oborech profesionály. Woodson je například fotograf. *Sapfó1* bude mít na palubě řadu fotografických systémů. Munk je nejlepší chlap na přístrojové součástky v celé Agentuře. A navíc budete pod velením Rudiho Gunna, který v průběhu času velel každé výzkumné lodi naší NUMA.“

„Teď už zbývám jenom já,“ ozval se Giordino.

Sandecker se podíval na doutník čnějící z Giordinových úst, poznal v něm jeden ze své soukromé zásoby a věnoval mu spalující pohled, jenž byl zcela ignorován. „Jako agenturní zástupce ředitele pro plánování budete vrchním velitelem celé mise. Můžete být navíc užitečný jako pilot stroje.“

Giordino se ďábelsky usmál a upřený pohled opětoval. „Moje pilotní licence mě opravňuje k řízení letadel, ne ponorek.“

Admirál se lehce zarazil. „Budete muset důvěřovat mému úsudku, že ano?“ pronesl chladně. „Mimoto, a to je vůbec nejdůležitější, jste ta nejlepší posádka, kterou mám teď k dispozici. Už jste společně pracovali v expedici v Beaufortově moři. Jste chlapi s velkými zkušenostmi a prokázali jste dost schopností a vynalézavosti. Umíte ovládat každý přístroj, každý kus oceánografického vybavení, jaký byl doposud vynalezen – analýzu výsledků necháme samozřejmě potom na vědce – a, jak jsem se už zmínil, jste přirozeně všichni dobrovolníci.“

„Přirozeně,“ ozval se v odpověď Giordino s kamennou tváří.

Sandecker se vrátil za svůj stůl. „Všichni se pozítří sejdete a zahájíte příslušný trénink na naší přístavní základně v Key West. Pelholme Aircraft Company už s tou ponorkou provedla dosti rozsáhlé podvodní testy, takže na vás jenom zbývá, abyste se seznámili s jejím vybavením a s instrukcemi k experimentům, které budete během expedice provádět.“

Spencer hvízdl mezi sevřenými zuby. „Letecká společnost? Svatý bože, co oni můžou vědět o konstrukci ponorek?“

„Pro klid vaší duše,“ trpělivě odpověděl Sandecker, „Pelholme už před deseti lety zaměřil svoji leteckou technologii na moře. Od té doby postavili čtyři podvodní laboratoře na zkoumání životního prostředí a dvě nesmírně úspěšné ponorky pro Námořnictvo.“

„Bylo by fajn, kdyby tuhle ponorku postavili opravdu dobře,“ poznamenal Merker. „Byl bych krajně rozrušený, kdybych ve čtrnácti tisících stopách zjistil, že sákne.“

„Chceš říct, k smrti vystrašený,“ zamumlal Giordino.

Munk si protřel oči a pak se zadíval na podlahu, jako by místo koberce viděl mořské dno. Když promluvil, hovořil velmi pomalu. „Je tenhle výlet opravdu nezbytný, admirále?“

Sandecker vážně přikývl. Je. Oceánografové potřebují mít představu o průběhu proudu Lorelei, aby si prohloubili znalosti o cirkulaci vody v hloubce oceánů. Věřte mi, že tahle expedice je stejně důležitá jako první let člověka do vesmíru. Vedle odzkoušení nejdokonalejší ponorky na světě prohlédnete a zmapujete oblast, kterou dosud nikdy žádný člověk neviděl. Zapomeňte na svoje pochybnosti. *Sapfó1*má v trupu zabudované všechny bezpečnostní prvky, jaké kdy věda objevila. Máte moji osobní záruku, že vaše cesta bude pohodlná a bezpečná.“

To se mu lehko říká, pomyslel si líně Giordino. On tam nebude.

24

Henry Munk přesunul svoji svalnatou postavu do jiné polohy na dlouhé vinylové podložce, potlačil zívnutí a dál zadním průhledem *Sapfó1* pozoroval terén. Rovná, nekonečná plocha usazeniny byla asi tak zajímavá jako knížka s nepotištěnými stránkami, ale Munk zažíval příjemný pocit z toho, že ani jednu vyvýšeninu, ani jediný kámen či kteréhokoliv obyvatele hlubin, který se občas mihl před okénkem z tlustého plexiskla, dosud žádný člověk nespatřil. Byla to sice malá, ale přesto uspokojující odměna za dlouhé, nudné hodiny, jež trávil kontrolou řady výzkumných přístrojů, rozmístěných po obou stranách nad jeho sedadlem.

Zdráhavě se přiměl odtrhnout oči od průzoru a přejet pohledem po stupnicích měřicích zařízení: S-T-RZ-T senzoru, který pracoval nepřetržitě od okamžiku jejich ponoření a na magnetický pásek zaznamenával výsledky zevní koncentrace soli, teploty, rychlosti zvuku a tlaku; přístroje na určování kvality dna, který pomocí ultrazvuku odhaloval tloušťku mořského sedimentu i složení hlubších struktur dna; gravimetru, který každé čtvrt míle zapisoval příslušné hodnoty; čidla proudu, jež pečlivě registrovalo rychlost a směr proudu Lorelei, a konečně i magnetometru, přístroje na měření a zaznamenávání magnetického pole mořského dna, včetně všech odchylek způsobených místními ložisky kovů.

Munk si toho téměř nevšiml. Pohyb jehly na záznamu magnetometru byl tak nepatrný, byl to sotva milimetrový zoubek, že by ho byl jistě ani nezaregistroval, kdyby se právě v tom okamžiku na příslušný záznam přímo nedíval. Rychle se naklonil do průzoru a zahleděl se na dno. Pak se obrátil a vykřikl směrem k Giordinovi, který právě seděl v křesle pilota, sotva deset stop daleko: „Stát!“

Giordino se otočil a pohlédl směrem k zádi. Jediné, co mohl vidět, byly Munkovy nohy. Zbytek jeho těla byl skrytý mezi baterií přístrojů. „Co vidíš?“

„Právě jsme přepluli nad něčím kovovým. Vrať se kousek zpátky, ať se na to podívám.“

„Jedu zpátky,“ oznámil Giordino hlasitě, aby ho Munk slyšel.

Spustil oba motory, umístěné uprostřed trupu na obou bocích, a zařadil poloviční rychlost zpět. Zhruba na deset vteřin se *Sapfó1*, unášená proudem o síle asi dvou uzlů, zastavila a zůstala se vznášet na místě, jako by byla neschopná vlastního pohybu. Pak se však přece jen začala pomalu prodírat zpět proti silnému proudu. Gunn i zbytek posádky se nahrnuli kolem Munkova přístrojového tunelu.

„Vidíš něco?“ zeptal se Gunn.

„Nejsem si jistý,“ odpověděl Munk. „Asi dvacet metrů za námi něco trčí ze dna. V zádovém světle vidím jenom nějaký neurčitý obrys.“

Všichni vyčkávali.

Trvalo to skoro věčnost, než se Munk znovu ozval. „Oukej, mám to.“

Gunn se otočil na Woodsona. „Spusť obě kýlové stereokamery a zapni bleskové světlo. Měli bychom to zachytit na film.“

Woodson přikývl a přesunul se směrem ke své aparatuře.

„Můžeš to popsat?“ vyzvídal Spencer.

„Vypadá to jako trychtýř, který ční vertikálně z usazeniny na dně.“ Munkův hlas vycházel z úzkého prostoru mezi řadami přístrojů celý odhmotněný, ale i v jeho odraženém zvuku byla patrná stopa vzrušení. Gunn se tvářil skepticky. „Trychtýř?“

Drummer se naklonil přes Gunnovo rameno. „Jaký druh trychtýře?“

„Nálevka s dutým kornoutem, zužujícím se do hrdla, kterým se leje tekutina, ty zabedněný šťouro,“ zareagoval Munk podrážděně. „Právě to máme pod kýlem na pravoboku. Řekni Giordinovi, aby držel ponorku na místě, jakmile se to objeví pod příďovým průzorem.“

Gunn se postavil nad Giordina. „Můžeš nás udržet na místě?“

„Zkusím to, ale jestli nás proud začne obracet bokem, neudržím loď dokonale pod kontrolou a s tou věcí venku ztratíme vizuální kontakt, ať už je to cokoliv.“

Gunn se přesunul do přídě a položil se na gumovou podlahu. Upřeně se zahleděl jedním ze čtyř přídových průzorů ven. Marker a Spencer se k němu připojili. Téměř vzápětí všichni uviděli ten

předmět. Vypadal přesně tak, jak ho Munk popsal. Připomínal prostě obrácenou nálevku ve tvaru zvonu, asi pět coulů v průměru, s úzkým koncem trčícím ze dna. Zdálo se, že je kupodivu v dobrém stavu. Kovový povrch byl samozřejmě matný, ale vypadal dostatečně pevný, bez známek odlupování či výraznější koroze.

„Stojíme," oznámil Giordino, „ale nemůžu říct, na jak dlouho."

Aniž by se od průzoru odvrátil, Gunn pokynul Woodsonovi, který byl skloněný nad kamerami a zaostřoval jejich objektivy na přemet na mořském dně. „Omare?"

„Zaostřeno a jedu."

Merker se kolem něho protáhl a pohlédl na Gunna. „Pojďme to chytit."

Gunn stále mlčel, s nosem téměř přitisknutým na sklo průzoru. Byl ve svém soustředění duchem zcela nepřítomný.

Merkerovy oči se tázavě zúžily. „Co ty na to, Rudi? Říkám, abychom to chytili."

Do Gunnových myšlenek konečně ta slova pronikla. „Ano, ano, určitě," zamumlal nejasně.

Merker sundal kovovou krabičku, která byla připojená jedenapůlmetrovým kabelem k přední přepážce, a usadil se před prostřední průhled.

Na krabičce bylo několik páčkových vypínačů, umístěných kolem malého kulatého knoflíku. Dohromady to představovalo kontrolní jednotku manipulátoru, čtyři sta liber těžké mechanické ruky, jež groteskně visela ze dna *Sapfó I.*

Merker zmáčkl knoflík, který ruku aktivoval. Pak obratně začal přejíždět prsty po páčkách, takže se mechanismus rozhučel a rameno se natáhlo do své plné délky sedmi stop. K té nálevce zabořené na dně jí stále chybělo asi osm palců.

„Potřebuju ještě jednu stopu," oznámil Merker.

„Připrav se," odpověděl Giordino. „Pohyb kupředu nás může snést z naší pozice."

Cizí předmět se s agonizující pomalostí začal posunovat pod nerezová klepeta mechanické ruky. Merker nad okrajem trychtýře kleště jemně otevřel a pak je zmáčknutím další páčky sevřel. Špatně si to však načasoval; proud se opřel do ponorky a ta se začala obracet bokem. Kleště minuly předmět sotva o palec a klepeta se sevřela naprázdno.

„Stáčí se na levobok," vykřikl Giordino, „nemůžu ji udržet."

Merkerovy prsty se rychle roztančily po ovládacím panelu. Druhý pokus o zachycení bude muset udělat při pohybu lodě. Jestli mine i tentokrát, pak bude téměř nemožné za velmi špatné viditelnosti ten trychtýř znovu najít. Na obočí se mu objevily kapky potu, ruce se mu napnuly.

Ohnul mechanickou ruku až na doraz a pootočil kleště o šest stupňů na pravobok, aby vyrovnal opačný pohyb ponorky. Znovu se dotkl vypínače, drápy se pohnuly směrem dolů a téměř současně se kleště uzavřely. Okraj nálevky se ocitl mezi nimi.

Merker ten předmět držel.

Nyní zdvihal mechanické rameno a postupně předmět uvolňoval z bahna. Teď už se mu pot do očí jenom řinul. Držel je však stále naplno otevřené. Nesměl zaváhat; jediná chyba, a dotyčná věc by navždy zmizela na mořském dně. Konečně lepkavá usazenina na dně povolila a nálevka začala stoupat směrem k průhledu.

„Můj bože!" zašeptal Woodson. „To není žádná nálevka."

„Vypadá to jako trumpeta," poznamenal Merker.

Gunn zavrtěl hlavou. „To je kornet."

„Jak si můžeš být tak jistý?" Girodino pustil řídicí páku a pošilhával přes Gunnovo rameno do průhledu.

„Hrál jsem na takový nástroj ve školní kapele."

Také ostatní nyní ten předmět poznávali. Brzy mohli rozeznat zvonovitě se rozšiřující ústí a za ním ohnuté trubičky, vedoucí k pístům a náustku.

„Podle toho, jak to vypadá," poznamenal Merker, „bych řekl, že to je mosaz."

„Proto to taky Munkův magnetometr téměř nezaregistroval," přidal se Giordino. „Náustek a písty jsou asi jediné součástky, které obsahují železo."

„Rád bych věděl, jak dlouho to tady dole bylo?" otázal se Drummer.

„Bylo by zajímavější vědět, odkud se to sem dostalo," opáčil Merker.

„Zřejmě to někdo vyhodil z lodi přes palubu," řekl Giordino bezstarostně. „Nejspíš nějaké dítě, kterému se nechtělo učit hrát."

„Možná, že jeho majitel je také někde tady dole," promluvil Merker, aniž by zvedl hlavu.

Spencer se otřásl. „To je teda mrazivá představa."

Kabina *Sapfó I* zmlkla.

25

Starodávné třímotorové letadlo Ford, z historie letectví slavně známé pod názvem *Plechová husa*, vypadalo příliš nemotorně, než aby mohlo létat. Když se však rovnalo k přistání na ranvej Washintonského národního letiště, naklánělo se stejně elegantně a majestátně jako albatros.

Pitt k sobě přitáhl tři plynové páky a starý stroj dosedl na zem s jemnosti, s jakou se padající podzimní list dotýká vysoké trávy. Přeroloval k jednomu z hangárů NUMA na severním okraji letiště, kde tým čekajících mechaniků podložil kola letadla klíny a známým gestem, znázorňujícím podřezávání krku, signalizoval povel k vypnutí motoru. Pitt vypnul páčky zapalování a pozoroval, jak stříbřité listy vrtule postupně zpomalují, až se úplně zastavily a zůstaly se blýskat v záři odpoledního slunce.

Pak sejmul helmu se sluchátky, položil ji na ovládací páku, uvolnil západky postranního okna a otevřel ho.

Na Pittově čele se zvolna objevily vrásky rozpaků a vtiskly se mu do opálené kůže. Na asfaltu pod letadlem stál muž a zuřivě mával rukama.

„Můžu na palubu?" křičel Gene Seagram.

„Slezu dolů," zakřičel Pitt v odpověď.

„Ne, prosím vás, zůstaňte, kde jste."

Pitt pokrčil rameny a opřel se o opěradlo. Seagramovi trvalo jen několik vteřin, než se vyšplhal na palubu třímotoráku a zatlačením otevřel dveře kabiny. Na sobě měl stylový hnědý oblek s vestou, ale dojem z jeho dokonalého oblečení byl pokažený spoustou záhybů pomačkané látky, které svědčily o tom, že jejich majitel neviděl postel nejméně čtyřiadvacet hodin.

„Kde jste objevil tuhle nádhernou starou mašinu?" zeptal se Seagram.

„Narazil jsem na ni v Keflavíku na Islandu," odpověděl Pitt. „Podařilo se mi ji koupit za rozumnou cenu a převézt ji do Států."

„Je nádherná."

Pitt pokynul Seagramovi směrem k prázdnému sedadlu druhého pilota. „Jste si jistý, že chcete hovořit tady? Během pár minut udělá slunce z kabiny dokonalou pec."

„Co chci říct, nebude trvat dlouho." Seagram se usadil na sedadle a dlouze vydechl.

Pitt si ho pečlivě prohlížel. Vypadal jako muž, kterému se do něčeho nechce a ani neví, jak do toho… jako hrdý muž, který se ale sám vehnal do neúnosné pozice.

Když Seagram promluvil, nedíval se Pittovi do tváře, ale nervózně zíral předním oknem ven. „Předpokládám, že se divíte, co tu dělám," začal.

„Ta myšlenka mě napadla."

„Potřebuji vaši pomoc."

A bylo to. Ani zmínka o ostrých slovech v minulosti. Žádné úvodní řeči; prostě přímá žádost.

Pittovy oči se zúžily. „Z nějakého zvláštního důvodu jsem měl pocit, že moje společnost je vám asi tak stejně příjemná jako dávka syfilis."

„Vaše pocity, moje pocity, na ničem z toho nezáleží. Na čem *záleží*, to je váš talent, a právě ten naše vláda zoufale potřebuje."

„Talent… zoufalá potřeba…" Pitt neskrýval své překvapení: „Vy to na mě hrajete, Seagrame."

„Věřte mi, přál bych si, aby to tak bylo, ale admirál Sandecker mě ujistil, že vy jste jediný člověk, který má alespoň nějakou šanci zhostit se jedné choulostivé záležitosti."

„Jaké záležitosti?"

„Zachránit *Titanic*.“

„Samozřejmě. Není nic lepšího k zahnání nudy –“ Pitt se zarazil uprostřed věty, jeho tmavozelené oči se rozšířily a do tváře se mu nahrnula krev. Jakou loď jste to jmenoval?“ Jeho hlas se náhle změnil v chraplavý šepot.

Seagram na něho pohlédl s pobaveným výrazem v tváři. „*Titanic*. Určitě jste o něm slyšel.“

Uběhlo asi deset vteřin naprostého ticha, během nichž Pitt seděl jako omráčený. Pak promluvil: Jste si vědom toho, co navrhujete?“

„Naprosto.“

„To přece není možné!“ Pittovi se ve tváři odrážela nedůvěra a jeho hlas byl stále chraptivě šeptavý. „I kdyby to bylo technicky možné, což není, stálo by to stamiliony dolarů… a pak je tu nekonečný právní spletenec ve spojitosti s původními majiteli a pojišťovnami ohledně zachraňovacích práv.“

„Touhle dobou už na technických problémech pracuje přes dvě stě inženýrů a vědců,“ pustil se Seagram do vysvětlování. „Financování se provede přes tajný vládní fond. A pokud jde o právní stránku věci, zapomeňte na to. Podle mezinárodního práva platí, že jakmile je nějaká loď ztracená bez naděje na záchranu, pak je pole otevřené naprosto pro všechny, kdo chtějí věnovat čas i úsilí k jejímu vyzvednutí.“ Odvrátil se a znovu se zadíval oknem ven. „Nemůžete pochopit, Pitte, jak důležitá akce to je. *Titanic* představuje mnohem víc než jenom poklad historické hodnoty. Hluboko v jeho trezoru je něco, co je životně důležité pro bezpečnost našeho státu.“

„Jistě mi prominete, když řeknu, že mi to všechno zní trochu přitažené za vlasy.“

„Snad, ale za celým tím vlastenčením jsou fakta.“

Pitt zavrtěl hlavou. „Plácáte čiré nesmysly. *Titanic* leží skoro pod dvěma a půl mílemi vody. Tlak v téhle hloubce je několik tisíc liber na čtveřečný palec, pane Seagrame, ne na čtverečnou stopu nebo čtverečný yard, ale palec. To znamená neskutečné potíže a překážky. Doposud nikdo se vážně nepokusil vyzvednout ze dna ani takovou *Andreu Dorii* nebo *Luisitanii*… a přitom obě leží jenom tři sta stop pod hladinou.“

„Když jsme schopni dostat člověka na Měsíc, tak taky dokážeme vyzdvihnout *Titanic* znovu na hladinu,“ přel se Seagram.

„To nejde srovnávat. Trvalo to deset let, než se podařilo dostat na měsíční povrch desetitunový modul. Vyzvednout pětačtyřicet tisíc tun oceli je něco trochu jiného. Může trvat měsíce, jenom než ji najdeme.“

„Hledání už probíhá.“

„Nic jsem neslyšel –“

„O hledání?“ dokončil větu Seagram. „Není pravděpodobné, že byste měl. Dokud zbývá špetka naděje na možnost udržet celou operaci v tajnosti, zůstává v zájmu bezpečnosti důvěrná. Dokonce ani váš asistent ředitele speciálních projektů, Albert Giordano –“

„Giordino.“

„Ach, Giordino, díky. Právě teď pilotuje průzkumnou plavbu po dnu Atlantiku, aniž by cokoliv věděl o skutečném cíli své mise.“

„Ale expedice k proudu Lorelei… původním cílem *Sapfó1*mělo být sledování hlubokého oceánského proudu.“

„Příznivá shoda okolností. Admirál Sandecker byl schopen nasměrovat ponorku do oblasti poslední známé polohy *Titaniku* jenom pár hodin před jejím plánovaným vynořením.“

Pitt se otočil a zůstal se chvíli dívat na proudové letadlo, jak se odlepuje z hlavní rozjezdové dráhy. „Proč já? Co jsem udělal, že jsem si vysloužil přizvání k nejztřeštěnějšímu projektu století?“

„Jednoduše řečeno, vy nemáte být v té akci hostem, můj drahý Pitte. Vy byste měl být vrchním velitelem celé záchranné akce.“

Pitt se na Seagrama chmurně podíval. „Ta otázka stále platí. Proč já?“

„Ujišťuju vás, že to není výběr, který by mě zrovna těšil,“ odvětil Seagram. „Nicméně, jelikož Národní podmořská a oceánská agentura je celostátně největší a nejuznávanější autoritou v oceánografické vědě a protože k jejímu personálu patří největší experti na záchranu lodí z velkých hloubek a, konečně, jelikož jste ředitelem speciálních projektů této agentury, padla volba na vás.“

„Začíná mi svítat. Prostě je to proto, že mám špatné zaměstnání ve špatnou dobu.“

„Vysvětlujte si to, jak chcete,“ řekl Seagram unaveně. „Musím přiznat, že vaše profesionální anamnéza úspěšných řešení těch nejobtížnějších úkolů na mne udělala značný dojem.“ Vytáhl kapesník a osušil si čelo. „Můžu dodat, že dalším faktorem, který promluvil závažným způsobem ve váš prospěch, byl fakt, že jste považován za jakéhosi experta, právě co se týče *Titaniku.*“

„Shromaždování a studium zajímavostí o *Titaniku* je jenom mým koníčkem, nic víc. To mě sotva může kvalifikovat na šéfa záchranných prací.“

„Přesto, pane Pitte, mi admirál Sandecker prozradil, že jste, abych užil jeho slov, génius v řízení lidí a logistice kooperace.“ Nejistýma očima se zadíval na Pitta. „Vezmete tu práci?“

„Vy si nemyslíte, že to dokážu, viďte, Seagrame?“

„Upřímně řečeno, ne. Když ale visíte nad okrajem propasti, tak moc nehledíte na to, kdo vás zachrání.“

Pittovi se na rtech objevil lehký úsměv. „Vaše důvěra ve mne je dojemná.“

„Takže?“

Pitt chvíli seděl, ztracený ve svých myšlenkách. Nakonec téměř neznatelně přikývl a zpříma pohlédl Seagramovi do očí. „Oukej, příteli, jsem váš. Ale neradujte se do té doby, dokud ten starý rezatý trup nebude přivázaný v doku v New Yorku. V Las Vegas byste určitě nenašli ani jednoho sázkaře, kterého by třeba jen na vteřinu napadlo vsadit na tohle bláznivé dobrodružství. Až *Titanic* najdeme, jestli ho najdeme, tak jeho trup může být příliš zeslabený, než abychom s ním mohli hnout. Na druhou stranu ale nic není nemožné, a i když nemám ani zdání, co je na té lodi pro vládu tak cenného, že to stojí za takovouhle námahu, pokusím se o to, Seagrame. Víc vám neslibuju.“

Pittův obličej se rozzářil do širokého úsměvu a s ním se vysoukal ze svého sedadla. „Konec povídání. Vylezme teď z téhle horké krabice a pojďme najít nějaký pěkný, chladný, klimatizovaný bar, kde mi můžete koupit drink. To je to nejmenší, co můžete udělat, když jste tak úspěšně dokázal uzavřít tenhle nejbláznivější obchod století.“

Seagram tam zůstal sedět, příliš vyčerpaný, než aby byl schopen čehokoliv jiného, než setrvat v rezignovaném smíření.

36

John Vogel nejdříve s kornetem zacházel stejně jako s jakoukoliv jinou věci předloženou k restaurováni. Podle vzhledu se nejednalo o žádnou raritu. Pokud šlo o jeho konstrukci, nebylo tu nic výjimečného, co by mohlo vzrušit nějakého sběratele. V tuhle chvíli to nemohlo vzrušit vůbec nikoho. Klapky byly zkorodované a nepohyblivé, mosaz měla zašlou barvu a byla pokrytá zvláštním druhem nahromaděné špíny a z bahna uvnitř trubek vycházel hnusný zápach rybiny.

Vogel se rozhodl, že tenhle kornet je pod jeho úroveň. K restaurování ho předá jednomu ze svých asistentů. Vogelovou láskou byly exotické nástroje, kterým navracel zářivou novost: čínské a římské trouby s dlouhými rovnými trubičkami a uši drásajícími tóny, omlácené staré trubky prvních velikánů džezu, nástroje, spojené s historií. Takovéto instrumenty Vogel opravoval s hodinářskou trpělivostí a lopotil se s nimi s dokonalou řemeslnou zručností, dokud opět neposkvrněně nezářily a nevydávaly dokonale čistý tón.

Zabalil kornet do starého polštářového povlaku a odložil ho ke vzdálené zdi své pracovny.

Z domácího telefonu na stole se ozvalo jemné cinknutí. „Ano, Mary, co se děje?“

„Admirál James Sandecker z Národní podmořské a oceánské agentury je na telefonu.“ Hlas sekretářky v telefonu zněl skřípavě, jako když nehty drásají po tabuli. „Říká, že to spěchá.“

„Oukej, přepojte ho.“ Vogel zdvihl sluchátko. „Tady John Vogel.“

„Pane Vogele, tady James Sandecker.“

Skutečnost, že si Sandecker vytočil číslo sám a že se nevychloubal svým titulem, udělala na Vogela dojem.

„Ano, admirále, co pro vás můžu udělat?“

„Už jste to dostal?“

„Dostal co?“

„Tu starou trubku.“

„Aha, ten kornet,“ pochopil Vogel. „Dnes ráno jsem ho bez jakéhokoliv vysvětlení našel na stole. Domníval jsem se, že je to nějaký dar muzeu.“

„Omlouvám se, pane Vogele. Měl jsem vás předem informovat, ale byl jsem zaneprázdněný.“

Upřímná omluva.

„Jak vám můžu pomoct, admirále?“

„Byl bych vám vděčný, kdybyste si mohl tu věc prohlédnout a dal mi vědět, co si o tom myslíte. Datum výroby a tak dále.“

„Jsem polichocen, pane. Proč já?“

„Vaše jméno jako hlavního kurátora Síně hudby ve washingtonském muzeu se přímo nabízí. A navíc, jeden náš společný přítel mi řekl, že svět přišel o dalšího Harryho Jamese, když jste se rozhodl stát badatelem.“

Bože můj, pomyslel si Vogel, prezident. Další bod pro Sandeckera. On tedy zná ty správné lidi.

„To je věc názoru,“ řekl Vogel nahlas. „Kdy byste chtěl moji zprávu?“

„Tak brzo, jak vám to jenom bude vyhovovat.“

Vogel se pro sebe usmál. Zdvořilá žádost zasluhovala mimořádné úsilí. „Časově nejnáročnější je máčecí proces k odstranění koroze. Při troše štěstí bych pro vás mohl něco mít zítra ráno.“

„Děkuji vám, pane Vogele,“ živě odpověděl Sandecker. „Jsem vám vděčný.“

„Nemáte nějakou informaci o způsobu a místě nálezu té věci, která by mi mohla pomoct?“

„Raději bych vám to neříkal. Moji lidé by chtěli znát vaše mínění, aniž bychom vás z naší strany nějak ovlivňovali.“

„Vy chcete porovnat můj nález s vaším, je to tak?“

Sandeckerův hlas ve sluchátku ztvrdl. „Chtěli bychom, abyste potvrdil naše naděje a očekávání, pane Vogele, nic víc.“

„Budu se snažit, admirále. Sbohem.“

„Hodně štěstí.“

Vogel zůstal několik minut sedět a s rukou na telefonu zíral na polštářový povlak v rohu. Pak stiskl knoflík domácího telefonu. „Mary, pro zbytek dne mi sem nepřepojujte už žádné hovory a pošlete mi pro středně velkou pizzu s kanadskou slaninou a dva litry burgundského Gallo.“

„Zase se hodláte zavřít v té své zatuchlé dílně?“ zaskřípal Maryin hlas v odpověď.

„Ano,“ povzdechl si Vogel. „Bude to dlouhý den.“

Nejdříve Vogel udělal několik fotografií kornetu z různých úhlů. Pak zaznamenal rozměry, celkový stav viditelných částí, stupeň znečištění a cizí tělesa, která pokrývala povrch instrumentu. Poznatky si zapsal do velkého zápisníku. Začal s kornetem zacházet se zvýšeným profesionálním zájmem. Byl to kvalitní nástroj, mosaz byla určitě lepší třídy a podle jemných závitů na hrdle a klapkách usoudil, že byl vyroben před rokem 1930. Zjistil, že to, co původně považoval za korozi, byla jen tvrdá vrstva bahna, která se při silnějším tlaku gumovou lžicí odlupovala.

Poté naložil instrument do rozředěného změkčovače z Calgonu, jemně roztok promíchával a střídal namáčecí nádoby, aby odplavil všechnu nečistotu. Pak započal s únavným omýváním povrchu hadříkem, namočeným ve slabém roztoku kyseliny chromové, aby oživil zářivost mosazi. Pomalu, postupně, po několika koupelích, se začal na hrdle trumpety objevovat složitý vinutý vzor a několik ozdobně vyvedených písmen.

„Bože,“ vyhrkl Vogel nahlas. „Darovací model.“

Vzal si zvětšovací sklo a začal si nápis prohlížet. Když lupu odložil a sáhl po telefonu, třásly se mu ruce.

27

Přesně v osm hodin byl Vogel vpuštěn do Sandeckerovy kanceláře v nejvyšším poschodí desetipodlažní budovy, zakryté solárním sklem, která hostila velitelství NUMA. Od měl podlité krví a ani se nepokoušel skrývat zívání.

Sandecker se zdvihl od svého stolu a potřásl si s Vogelem rukou. Malý, podsaditý admirál se musel zaklánět a vzhlížet hodně do výšky, aby dohlédl návštěvníkovi do očí. Vogel měřil dva centimetry přes dva metry. Byl to muž s laskavou tváří, s chomáči nečesaných šedivých vlasů okolo lysé lebky. Měl hnědé oči jako Santa Claus a vřelý úsměv. Plášť měl pečlivě vyžehlený, ale kalhoty byly pomačkané a pod koleny potřísněné stovkami skvrn. Bodře se usmíval.

„Tak tedy," uvítal ho Sandecker. „Je mi potěšením setkat se s vámi osobně."

„Potěšení je na mé straně, admirále." Vogel položil na koberec černé pouzdro na trubku. „Omlouvám se, že vypadám tak neupraveně."

„Právě jsem chtěl říct, že jste měl asi namáhavou noc."

„Když člověk svoji práci miluje, tak čas a nepohodlí moc neznamenají."

„To je pravda." Sandecker se otočil a kývl směrem k menšímu muži připomínajícímu skřítka, který stál v jednom rohu kanceláře. „Pane Johne Vogele, dovolte, abych vám představil velitele Rudiho Gunna."

„Ovšem, velitel Gunn," odpověděl Vogel s úsměvem. „Patřil jsem k těm několika milionům, kteří v novinách každodenně sledovali vaši expedici k proudu Lorelei. Zasloužíte si gratulaci, veliteli. Byl to veliký úspěch."

„Děkuji vám," řekl Gunn.

Sandecker pokynul k dalšímu muži, sedícímu na gauči. ‚A to je můj ředitel speciálních projektů, Dirk Pitt."

Vogel pokývl směrem k snědé tváři, která se zvlnila do úsměvu. „Pane Pitte."

Pitt vstal a kývnutí opětoval. „Pane Vogele."

Vogel se posadil a vytáhl otlučenou starou dýmku. „Nebude vám vadit, když si zapálím?"

„Ani v nejmenším." Sandecker vylovil z krabice jeden ze svých churchillovských doutníků a zamával s ním. „Připojím se k vám."

Vogel nejdříve rozdýmal lulku, pak se opřel a pronesl: „Povězte mi, admirále, nebyl ten kornet nalezen na dně severního Atlantiku?"

„Ano, jenom kousek jižně od Velkých newfoundlandských lavic." Přemýšlivě se na Vogela zadíval. „Jak jste na to přišel?"

„Elementární dedukce."

„Co nám o tom můžete říct?"

„Ve skutečnosti celkem dost. Tak předně: jde o vysoce kvalitní nástroj, vyrobený pro profesionálního muzikanta."

„Takže není pravděpodobné, že by ho vlastnil nějaký amatérský hudebník?" zeptal se Gunn ve vzpomínce na Giordinova slova na *Sapfó I.*

„Ne," odpověděl Vogel kategoricky. „To je nepravděpodobné."

„Mohl byste určit období a místo výroby?" dotazoval se Pitt.

„Přibližný měsíc výroby byl buď říjen, nebo listopad. Rok výroby přesně 1911- A byl vyroben velmi váženou a dobrou starou britskou firmou jménem Boosey & Hawkes."

V Sandeckerových očích se objevil výraz úcty. „Odvedl jste pozoruhodný kus práce, pane Vogele. Upřímně řečeno, my měli pochybnosti, jestli se dozvíme třeba jen zemi, kde byl ten nástroj vyrobený, tím méně vlastního výrobce."

„Z mé strany to žádný brilantní výzkumný výkon nebyl, to vás ujišťuji." zareagoval Vogel. „Víte, ten kornet byl dárkový model."

„Dárkový model?"

„Ano. Na většině kovových výrobků, jejichž zhotovení vyžaduje vysoký stupeň řemeslné zručnosti, je často k nějaké výjimečné příležitosti vyryto věnování nebo poděkování za dlouholeté

služby.“

„Obvyklá praxe i mezi výrobci zbraní,“ poznamenal Pitt.

„I mezi výrobci kvalitních hudebních nástrojů. V tomto případě byl kornet darován zaměstnanci společnosti jako výraz uznání za jeho zásluhy. Na hrdle kornetu je vyryto datum předání, jméno výrobce, jméno zaměstnance i společnosti.“

„Vy skutečně můžete říct, komu patřil?“ zeptal se Gunn. „Ta rytina je čitelná?“

„Ale samozřejmě.“ Vogel se předklonil a otevřel pouzdro. „Tady, můžete si to přečíst sami.“

Postavil kornet na Sandeckerův stůl. Tři muži se na něj dlouze zadívali – na blýskavý nástroj, od jehož zlatého povrchu se odráželo ranní slunce, dopadající sem oknem. Kornet vypadal jako nový. Každý centimetr byl vyblýskaný do vysokého lesku a vyryté mořské vlnky, vinoucí se kolem trubky a kolem hrdla, byly patrné stejně jasně jako v den, kdy byly vyleptané. Sandecker se přes kornet díval na Vogela s obočím nedůvěřivě pozdviženým.

„Pane Vogele, zdá se mi, že nechápete závažnost celé situace. Netoužím po žertování.“

„Přiznávám,“ odsekl Vogel, „že skutečně nechápu vážnost celé situace. Co však vidím, je vaše značné vzrušení. Ale věřte mi, admirále, že to není žádný žert. Restaurováním vašeho nálezu jsem strávil větší část uplynulých čtyřiadvaceti hodin.“ Hodil na stůl dost tlustý svazek. „Tady je moje zpráva, kompletní, i s fotografiemi a mými pozorováními, která jsem učinil krok za krokem během celého procesu restaurování. V tom svazku jsou také obálky s různými typy zbytků a bahna, které jsem postupně odstranil, a také součásti, které jsem nahradil. Nic jsem nepřehlédl.“

„Omlouvám se,“ ozval se Sandecker. „Přesto se mi ale zdá nepochopitelné, že instrument, který jsme vám včera poslali, a ten nástroj tady na stole jsou totožné.“ Sandecker se zarazil a vyměnil si pohled s Pittem. „Víte, my jsme…“

„…mysleli, že ten kornet ležel na mořském dně dlouho,“ dokončil větu Vogel. „Plně chápu, k čemu směřujete, admirále. A přiznávám, že jsem z pozoruhodně dobrého stavu toho nástroje také poněkud zmatený. Už jsem pracoval na spoustě instrumentů ponořených v mořské vodě třeba jen tři nebo pět let, které byly v podstatně horším stavu, než je tento. Já nejsem oceánograf, takže vysvětlení téhle hádanky mi uniká. Přesto vám můžu říct přesně na den, jak dlouho byl tenhle kornet v moři i jak k tomu došlo.“

Vogel se natáhl a vzal kornet do ruky. Pak si nasadil brýle bez obroučeк a začal nahlas předčítat. „Grahamu Farleyovi jako upřímné ocenění za jeho vynikající výkony při poskytování zábavy našim pasažérům. Vděčné ředitelství White Star Line.“ Vogel si sundal brýle a laskavě se na Sandeckera usmál. „Když jsem si přečetl slova White Star Line, vytáhl jsem dnes brzy ráno z postele jednoho svého přítele a požádal ho, aby se pro mě podíval do archivů Námořnictva. Volal mi před slabou půlhodinkou, chvíli předtím, než jsem šel k vám.“ Vogel zmlkl, aby vytáhl z kapsy kapesník a vysmrkal se. „Zdá se, že Graham Farley byl ve White Star Line velmi oblíbený. Po tři roky byl sólistou na jedné z jejich lodí… myslím, že se jmenovala *Oceanic.* Když se měla na panenskou plavbu vydat jejich nejnovější luxusní zaoceánská loď, vybralo ředitelství společnosti vynikající hudebníky z ostatních lodí a vytvořilo soubor, který byl v té době považován za nejlepší námořní orchestr. Graham byl samozřejmě první, kdo byl vybrán. Ano, pánové, tento kornet spočíval na dně Atlantského oceánu hodně dlouhou dobu… protože Graham Farley na něj hrál ještě ráno dne 12. dubna 1912, předtím, než se nad ním i nad *Titanikem* zavřela voda.“

Reakce na Vogelovo náhlé odhalení byly smíšené. Na Sandeckerově tváři byly napůl chmury, napůl výraz přemítání, Gunnův obličej ztuhl, zatímco Pittův výraz svědčil pouze o živém zájmu. Když si Vogel ukládal brýle do kapsy, vládlo v místnosti napjaté ticho.

„*Titanic.*“ Sandecker pomalu opakoval to slovo jako muž, který si vychutnává jméno krásné ženy. Pronikavě se díval na Vogela, v očích stále směsici pochyb a úžasu. „To je neuvěřitelné.“

„Přesto je to skutečnost,“ zareagoval Vogel nenucené. „Mám za to, veliteli Gunne, že ten kornet objevila *Sapfó1* ?“

„Ano, ke konci své cesty.“

„Zdá se, že vaše podmořská expedice zakopla o poklad. Škoda, že jste nenarazili na samotnou loď.“

„Ano, to je škoda,“ souhlasil Gunn a očima se Vogelovi vyhnul.

„Stále ještě nechápu, že je ten nástroj v tak dobrém stavu," ozval se Sandecker. „Sotva bych čekal, že nějaká troska potopená v moři pětasedmdesát let může po vytažení vypadat skoro jako nová."

„Minimální stupeň koroze představuje skutečně zajímavý problém," odvětil Vogel. „Mosaz samozřejmě vydrží, ale, kupodivu, i součástky obsahující železo přežily v pozoruhodně nedotčeném stavu. Originální náustek, jak můžete vidět, je téměř bezvadný."

Gunn zíral na kornet, jako by to byl svatý grál.

„Je možné na něj hrát?"

„Ano," ujistil ho Vogel. „Docela krásně, řekl bych."

„Vy jste to nezkusil?"

„Ne… nezkusil." Vogel uctivě přejel prsty po klapkách kornetu. „Až dosud jsem vždycky každý nástroj, který jsem já nebo můj asistent zrestauroval, sám vyzkoušel a vzkřísil čistotu jeho tónu. Tentokrát nemůžu."

„Nerozumím," řekl Sandecker.

„Tento nástroj připomíná sice nevelký, ale obdivuhodně statečný čin, který se stal během nejhorší námořní tragédie v lidské historii," odpověděl Vogel. „Vyžaduje to jen trochu představivosti, aby člověk viděl, jak Graham Farley a jeho spoluhráči hudbou uklidňují vyděšené pasažéry; obětovali přitom vlastní bezpečí v době, kdy se *Titanic* už potápěl do ledového moře. Poslední melodie z tohoto kornetu vyšla ze rtů velmi statečného muže. Mám pocit, že by to hraničilo se svatokrádeží, kdyby na něj hrál kdokoliv jiný."

Sandecker zůstal na Vogela zírat a zkoumal každý rys tváře starého muže, jako by jej právě viděl poprvé.

„Podzim," zamumlal Vogel sám pro sebe téměř blouznivě. „Podzim, starý hymnus. To byla poslední melodie, kterou Graham Farley hrál na tenhle kornet."

„Ne tedy Blíž k tobě, Bože můj?" pronesl pomalu Gunn.

„To je jen mýtus," ozval se Pitt. „Podzim byla poslední skladba, kterou kdo od orchestru *Titaniku* slyšel těsně před jeho koncem."

„Zdá se, že jste toho o *Titaniku* dost nastudoval," poznamenal Vogel.

„Ta loď a její tragický osud je něco jako nakažlivá choroba," odpověděl Pitt. Jakmile se o to jednou začnete zajímat, už se té horečky nezbavíte."

„Loď sama mě tolik neláká. Ale jako historika muzikantů a jejich instrumentů mě vždycky silně oslovovala sága orchestru *Titaniku.*" Vogel schoval kornet do pouzdra, zavřel jeho víko a podal ho přes stůl Sandeckerovi. Jestli nemáte další dotazy, admirále, tak bych rád spořádal vydatnou snídani a svalil se do postele. Byla to únavná noc."

Sandecker vstal. „Zůstáváme vašimi dlužníky, pane Vogele."

„Doufal jsem, že to řeknete." Oči Santa Clause se mazaně rozzářily. „Je tu způsob, jak se mi můžete odvděčit."

„A to?"

„Věnovat ten kornet washingtonskému muzeu. Byl by to unikátní výstavní kousek pro Síň hudby."

„Jakmile naši laboratorní technici ten nástroj a vaši zprávu prostudují, pošlu vám ho."

„Jménem ředitelství muzea vám děkuji."

„Nicméně, nebude to ale dar."

Vogel se na admirála nejistě zadíval.

„Nerozumím."

Sandecker se usmál. „Můžeme to nazvat trvalým zapůjčením. To nám ušetří těžkosti, kdybychom si to někdy potřebovali půjčit na čas zpátky."

„Souhlas."

Ještě jedna věc," dodal Sandecker. „O tomhle objevu jsme se tisku nezmínili. Uvítal bych, kdybyste prozatím hrál v tomto smyslu s námi."

„Nechápu sice vaše důvody, ale samozřejmě souhlasím."

Dlouhatánský kurátor se rozloučil a odešel.

„Zatraceně!“ vyhrknul Gunn, sotva se zavřely dveře. „Museli jsme minout trup *Titaniku* jenom o fous.“

„Určitě jste byli hodně blízko binga,“ přitakal Pitt. „Sonar *Sapfó1* je schopen prohlédnout oblast o poloměru dvou set yardů. *Titanic* musel ležet někde těsně za okrajem tohoto dosahu.“

„Kdybychom bývali měli jenom trochu víc času. Kdybychom jenom věděli, po čem, sakra, pátráme!“

„Zapomínáte,“ vmísil se Sandecker, „že vaším primárním úkolem bylo odzkoušení *Sapfó1* a provedení pokusů v proudu Lorelei, což jste vy i vaše posádka zvládli zatraceně dobře. Oceánografové budou nad údaji, které jste z té hloubky přinesli, sedět celé příští dva roky. Já jenom lituji, že jsem vás nemohl informovat o tom, po čem jdeme, ale Gene Seagram a jeho bezpečáci trvají na tom, abychom všechno ohledně *Titaniku* drželi přísně pod pokličkou, dokud v celé záchranné operaci dostatečně nepokročíme.“

„Asi to nebudeme moct udržet v tichosti dlouho,“ uvažoval Pitt nahlas. „Všechna média na celém světě začnou brzo čenichat největší historický nález od objevení Tutanchamonovy hrobky.“

Sandecker se zvedl ze své židle za stolem a přešel k oknu. Když promluvil, jeho slova plynula klidně a měkce, skoro jako by přilétala s větrem odněkud z dálky. „Kornet Grahama Farleye.“

„Pane?“

„Kornet Grahama Farleye,“ opakoval Sandecker roztouženě. Jestli ta stará trubka něco naznačuje, potom *Titanic* může sedět tam v té temné hlubině pěkně zachovalý, skoro ve stejném stavu, jako tu noc, kdy se potopil.“

28

Náhodnému pozorovateli, stojícímu na břehu, nebo rekreačním jachtařům, brázdícím řeku Rappahannock, mohli tři muži choulící se ve staré zchátralé veslici připadat jako trio obyčejných víkendových rybářů. Měli na sobě vybledlé košile a pracovní kalhoty. Sportovní klobouky měli ověšené obvyklými sadami rybářských háčků a mušek. Dohromady tvořili typickou scénu, včetně plechovek piva, spočívajících v síti ve vodě vedle člunu.

Nejmenší z těch tří, zrzavý, s vyzáblým obličejem, se vleže opíral o záď a vypadal, jako kdyby dřímal. Rukama volně svíral rybářský prut, pod kterým se, sotva dvě stopy od boku lodi, pohupoval červenobílý splávek. Druhý muž se prostě hrbil nad otevřeným časopisem, zatímco třetí rybář seděl zpříma a mechanicky nahazoval stříbrnou třpytku. Byl to velký chlap s dobře živeným břichem, které mu vykukovalo rozepnutou košilí. Na okolní svět se jeho veselý kulatý obličej díval línýma modrýma očima. Vypadal jako čítankový vzor laskavého starého dědečka.

Admirál Joseph Kemper si mohl dovolit vypadat laskavě. Když člověk vládne takřka neuvěřitelnou autoritou jako on, nemusí vrhat hypnotizující pohledy, ani chrlit oheň jako drak. Shovívavě shlížel na dřímajícího muže.

„Napadá mě, Jime, že tomu rybaření moc nepropadáš.“

„Musí to být ta nejneužitečnější námaha, kterou kdy člověk vynalezl,“ odpověděl Sandecker.

„A co vy, pane Seagrame? Od té doby, co jsme zakotvili, jste ještě ani jednou nehodil háček do vody.“

Seagram nad okrajem časopisu pohlédl na Kempera. „Jestli nějaká ryba dokáže přežít to znečištění v řece, admirále, pak jistě vypadá jako mutant z nějakého laciného hororu a chutnat bude ještě hůř.“

„Jelikož jste to byli vy, pánové, kteří mě sem pozvali,“ pronesl Kemper, „začínám vás skoro podezírat z nečestných motivů.“

Sandecker neprojevil ani souhlas, ani nesouhlas. „Jenom se uvolni a užívej si toho pobytu venku na vzduchu, Joe. Zapomeň na pár hodin, že jsi náčelníkem štábu Námořnictva.“

„To je snadné, když jsi se mnou ty. Jsi jediný, kdo se mnou mluví bez servítků.“

Sandecker se ušklíbl. „Nemůžeš jít životem, aby ti celý svět pořád lezl do zadku. Dívej se prostě

na mě jako na nezbytný léčebný prostředek.“

Kemper si povzdechl. „Když jsi odešel ze služby, doufal jsem, že jsem se tě jednou provždy zbavil. Teď to ale vypadá, že ses vrátil, abys mě pronásledoval jako nějakou zatracenou nadmutou kozu.“

„Dokážu si představit, že když jsem odešel, personál Pentagonu tancoval radostí na chodbách.“

„Řekněme, že při tvém odchodu netekly slzy.“ Kemper pomalu navinul třpytku. „Oukej, Jime, znám tě už příliš mnoho let, než abych nepoznal, že mě chceš zmáčknout. Copak máte, ty a pan Seagram, za lubem?“

„Jde nám o *Titanic,*“ odpověděl nenuceně Sandecker.

Kemper pokračoval v navíjení. „Skutečně?“

„Skutečně.“

Kemper znovu nahodil. „Proč to? Abyste udělali několik fotografií kvůli svému zviditelnění?“

„Ne, abychom ho vyzvedli.“

Kemper přestal navíjet. Otočil se a zůstal na Sandeckera zírat. „Řekl jsi *Titanic?*“

„Ano.“

„Jime, hochu, tentokrát ses ale opravdu utrhl ze řetězu. Jestli si myslíš, že uvěřím –“

„Nejde o žádnou pohádku,“ přerušil je Seagram. „Schválení celé té záchranné akce pochází přímo z Bílého domu.“

Kemperovy oči se zadívaly do Seagramovy tváře. „Takže mám mít za to, že zastupujete prezidenta?“

„Ano, pane. To souhlasí.“

Kemper se nadechl. „Musím říct, že máte poněkud podivný způsob jednání, pane Seagrame. Kdybyste byl tak laskav a poskytl mi vysvětlení…“

„Proto jsme tady, admirále, abychom to vysvětlení podali.“

Kemper se obrátil k Sandeckerovi. „Ty jsi v té hře taky, Jime?“

Sandecker přikývl. „Řekněme, že pan Seagram mluví sice jemně, ale v ruce má přitom hromsky veliký klacek.“

„Oukej, Seagrame, jeviště je vaše. Proč všechny ty triky a co to naléhání na vyzdvižení starého vraku?“

„Popořádku, admirále. Začal bych tím, že jsem šéfem přísně tajného vládního orgánu, který se nazývá Oddělení Meta.“

„O tom jsem nikdy neslyšel.“

„Nejsme registrovaní v žádném parlamentním protokolu federálních úřadů. Dokonce ani CIA, FBI nebo NSA nemají o naší činnosti ani ponětí.“

„Tajný mozkový trust,“ dodal Sandecker úsečně.

„Jsme něco víc než obyčejný mozkový trust,“ pokračoval Seagram. „Naši lidé vymýšlejí nejrůznější futuristické koncepce a pak se pokoušejí sestavit je do úspěšně funkčních systémů.“

„To musí stát miliony dolarů,“ poznamenal Kemper.

„Skromnost mi brání, abych vám prozradil náš přesný rozpočet, admirále, ale moje ego mě svádí, abych vám přiznal, že na hraní mám sumu s více než devíti nulami.“

„Bože můj!“ nehlasně zamumlal Kemper. „Víc než miliardu dolarů na hraní, říkáte. Organizace vědců, o níž nikdo neví. Vzbuzujete moji zvědavost, pane Seagrame.“

„Moji taky,“ poznamenal kysele Sandecker. „Doposud jste si vymáhal pomoc od naší organizace NUMA prostřednictvím kanálů Bílého domu, jakožto poradce prezidenta. Proč ty machiavelistické způsoby?“

„Protože prezident nařídil přísné utajení, admirále, zejména pokud jde o Kapitol. Poslední věc, kterou by jeho administrativa potřebovala, je honba na čarodějnice ze strany Kongresu a šťourání do financí Oddělení Meta.“

Kemper a Sandecker na sebe pohlédli a oba pokývli hlavou. Pak se obrátili k Seagramovi v očekávání dalších informací.

Ten pokračoval. „No, Oddělení Meta vyvinulo obranný program pod označením Sicilský projekt…“

„Sicilský projekt?“

„Pojmenovali jsme ho podle jedné šachové strategie, známé pod názvem sicilská obrana. Projekt je založen na určité variantě principu maseru. Když, kupříkladu, pustíme zvukovou vlnu o dané frekvenci do prostředí obsahujícího excitované atomy, můžeme pak zvuk zesílit až na extrémně vysokou hladinu.“

„Podobně jako u laseru,“ poznamenal Kemper.

„Do určité míry,“ souhlasil Seagram. „Až na to, že laser vydává velice úzký svazek světelné energie, kdežto naše zařízení emituje široké, vějířovité pole zvukových vln.“

„K jakému účelu to slouží kromě toho, že to protrhne spoustu ušních bubínků?“ zeptal se Sandecker.

„Když si vybavíte základní školní vědomosti, admirále, tak víte, že zvuk se šíří v kruhových vlnách, podobně jako vlny na rybníce, když do něho hodíte kámen. V případě našeho Sicilského projektu jsme schopni zvukovou vlnu zesílit zhruba miliónkrát. Když je pak tahle ohromná energie uvolněná, šíří se do atmosféry a tlačí před sebou částečky vzduchu tak rychle, že je komprimuje do pevného stavu, takže ty pak vytvoří pevnou bariéru o průměru několika čtverečných mil.“ Seagram se odmlčel a poškrábal se na nose. „Nebudu vás unavovat různými rovnicemi a technickými detaily ohledně vlastní aparatury. O těch podrobnostech se tady dá diskutovat jen velmi obtížně, avšak můžete vidět docela jasně přinejmenším možnosti této koncepce. Jakákoliv nepřátelská raketa vyslaná proti Americe, která se dostane do kontaktu s touto neviditelnou bariérou, vybuchne daleko dřív, než dorazí ke svému cíli.“

„Je… je ten systém reálný?“ zeptal se váhavě Kemper.

„Ano, admirále. Ujišťuji vás, že to funguje. Dokonce už v této chvíli se buduje nezbytná řada zařízení, která budou schopna zastavit jakýkoliv raketový útok.“

Ježíši!“ vybuchl Sandecker. „Nepřekonatelná zbraň.“

„Sicilský projekt není vlastně zbraň. Je to jenom vědecký způsob ochrany naší země.“

„Je těžké vůbec si to představit,“ pronesl Kemper.

„Zkuste si tedy představit sonickou vlnu od nějakého tryskáče, zesílenou zhruba desetimilionkrát.“

Kemper vypadal bezradně. „Ale ten zvuk – nezničí všechno na Zemi?“

„Ne, síla energie je nasměrovaná do kosmu a během svého šíření se sama zesiluje. Každému, kdo by stál nedaleko zdroje, může připomínat maximálně leda neškodné dunění vzdáleného hromu.“

„A co má tohle všechno společného s *Titanikem?*“

„Prvek, který je nezbytný k dosažení optimální hladiny zvuku, se nazývá byzanium, a právě to je ta zrada, pánové, protože jediné na zeměkouli známé množství byzaniové rudy bylo posláno do Spojených států v roce 1912 na palubě *Titaniku.*“

„Aha,“ přikývl Kemper. „Takže vyzvednutí *Titaniku* vlastně představuje váš poslední pokus o uvedení obranného systému do provozu?“

„Atomová struktura byzania je jediná, která našim účelům vyhovuje. Když jsme jeho známé vlastnosti vložili do počítače, vyšla nám pravděpodobnost třicet tisíc ku jedné, že to bude fungovat.“

„Proč ale vyzvedávat celou loď?“ zeptal se Kemper. „Proč jenom nerozřezat bok lodi a nevyzvednout pouze byzanium?“

„Museli bychom do nákladového prostoru proniknout pomocí trhaviny. To představuje příliš velké nebezpečí trvalého zničení rudy. Prezident i já si myslíme, že finance na vyzvednutí celé lodi jsou ve srovnání s nebezpečím ztráty té rudy zanedbatelné.“

Kemper opět nahodil svoji návnadu. „Jste pozitivista, Seagrame. To vám tedy musím přiznat. Ale co vás vede k přesvědčení, že *Titanic* je v takovém stavu, aby ho bylo možné vytáhnout vcelku? Po pětasedmdesáti letech ležení na dně z něho nemusí být víc než jenom obrovská hromada rezatého harampádí.“

„Mí lidé na to mají takovou teorii,“ vmísil se Sandecker. Odložil svůj prut, otevřel krabici s rybářským náčiním a vytáhl z ní obálku. „Podívej se na tohle.“ Podal Kemperovi několik fotografií desetkrát dvanáct.

„To vypadá jako samá podmořská veteš," komentoval obrázky Kemper.

„Přesně tak," odvětil Sandecker. „Kamery naší ponorky každou chvíli zachytí nějaké odpadky odhozené z projíždějících lodí přes palubu." Ukázal na fotografii, jež ležela navrchu. „Tohle je sporák z lodní kuchyně, který jsme našli v hloubce čtyř tisíc stop nedaleko Bermud. Na tom dalším snímku je blok motoru auta, vyfotografovaný v pětašedesáti stech stopách u pobřeží Aleut. Datovat ty věci není možné. No, ale tady je letadlo Grumman F4F ze 2. světové války, nalezené v deseti tisících stopách nedaleko Islandu. O tomhle vraku jsme nějaké podklady sehnali. Letadlo spadlo do moře nepoškozené dne 17. března 1946, protože jejímu pilotovi, poručíku Straussovi, došlo palivo."

Kemper vzal do ruky další fotografii a pozvedl ji. „Co je, k sakru, tohle?"

„Na tomhle obrázku je nález *Sapfó1* z její výpravy k proudu Lorelei. To, co původně vypadalo jako obyčejný kuchyňský trychtýř, je ve skutečnosti trubka." Přistrčil Kemperovi další snímek, na němž bylo vidět hudební nástroj poté, co ho Vogel zrestauroval.

„To je kornet," opravil do Kemper. „Říkáš, že ho vytáhla *Sapfó1*?"

„Ano. Z dvanácti tisíc stop. Ležel na dně od roku 1912."

Kemper pozvedl obočí. „To mi chceš říct, že pochází z *Titaniku?"*

„Můžu ti ukázat průkazné důkazy."

Kemper si povzdechl a vrátil obrázek Sandeckerovi.

Náhle mu poklesla ramena; unavená, vyčerpaná a schoulená postava již nemladého muže, muže, který nesl příliš těžké břímě po příliš dlouhou dobu. Ze sítě vytáhl plechovku piva a otevřel ji. „Co tohle všechno dokazuje?"

Sandeckerova ústa se roztáhla do lehkého úsměvu. „Měli jsme to přímo před sebou po celé dva roky – tedy od té doby, kdy bylo objevené to letadlo – ale my jsme význam téhle skutečnosti zcela přehlédli. Samozřejmě se objevily různé poznámky ohledně výtečného stavu aeroplánu, ale nikdo z mých oceánografii důležitost tohoto faktu nepochopil. Došlo nám to, až když *Sapfó I* zachránila tu trubku."

„Teď tě nechápu já," pronesl nehlasně Kemper.

„Především," pokračoval Sandecker, „devadesát procent celého F4F je z hliníku a ty dobře víš, že mořská voda žere hliník jako ďas. Přesto letadlo po čtyřiceti letech v moři vypadá skoro stejně jako v den, kdy vyjelo z továrny. To samé platí pro tu trumpetu. Válela se na dně pomalu osmdesát let, a teď se leskne jako prdelka nemluvněte."

„Máš nějaké vysvětlení?"

„Dva z nejschopnějších oceánografů NUMA teď krmí náš počítač všemi dostupnými údaji. V současnosti máme takovou teorii, že se jedná o kombinaci různých faktorů: nepřítomnost škodlivého mořského života ve velkých hloubkách, nízký obsah soli ve vodách blízko dna a nižší obsah kyslíku ve vodě, což zpomaluje korozi kovů. Kterýkoliv z těchto vlivů, nebo možná všechny tři dohromady, mohou být příčinou zpomaleného rozkladu vraků ve velkých hloubkách. Až, nebo jestli, se dostaneme k *Titaniku*, budeme moudřejší."

Kemper se na chvilku zamyslel. „Co chcete ode mne?"

„Ochranu," odpověděl Seagram. „Jestli Sověti chytí vítr, po čem jdeme, budou schopni všeho, s výjimkou rozpoutání války, jen aby nás zastavili a sami se byzania zmocnili."

„Tak v tomhle můžete být klidní," pronesl Kemper náhle překvapivě pevným hlasem. „Rusové si to dvakrát rozmyslí, než začnou strkat ten svůj zatracený nos na naši stranu Atlantiku. Vaše záchranná operace na *Titaniku* bude pod ochranou, pane Seagrame. Na to máte mé nezpochybnitelné slovo."

Sandeckerovu tvář přelétl náznak úsměvu. „Když jsi v tak štědré náladě, Joe, nemohli bychom si půjčit *Modoc"*

„*Modoc"* opakoval Kemper. „To je nejlepší hlubinné záchranné plavidlo, jaké Námořnictvo má."

„Taky bychom uvítali celou jeho posádku," přitlačil Sandecker.

Kemper si ochladil zpocené čelo studenou plechovkou piva. „Oukej, dostanete *Modoc* plus jeho posádku a navíc vám dám všechny další muže a vybavení, které budete potřebovat."

Seagram si oddechl. „Díky, admirále. Jsem vám velmi vděčný."

„Máte zajímavý plán," odpověděl Kemper, „který ale přináší plno problémů."

„Nic není zadarmo," odvětil Seagram.

.Jaký bude váš další krok?"

Na to odpověděl Sandecker: „Posíláme dolů televizní kamery, aby lokalizovaly trup a zjistily rozsah škod."

„Jen Bůh ví, co najdete –" Kemper se náhle zarazil a ukázal na Sandeckerův poskakující splávek. „Proboha, Jime, myslím, že jsi chytil rybu!"

Sandecker se líně nahnul přes bok člunu. „Taky že jo," pronesl s úsměvem. „Doufejme jenom, že *Titanic* bude spolupracovat stejně dobře."

„Obávám se, že tahle naděje se může ukázat jako hodně drahý předpoklad," opáčil Kemper bez úsměvu na rtech.

***

Pitt zaklapl deník Joshuy Hays Brewstera a přes konferenční stůl pohlédl na Mela Donnera. „Takhle to tedy je."

„Celá pravda a nic než pravda," souhlasil Donner.

„Ale cožpak to byzanium, nebo jak se to jmenuje, po těch letech, co bylo ponořené v moři, neztratilo svoje vlastnosti?"

Donner zavrtěl hlavou. „Kdo ví? Nikdo ještě neměl k dispozici dostatečné množství toho prvku, aby se vědělo, jak bude za různých okolností reagovat."

„Takže ta ruda může být bezcenná."

„Ne, jestli je doposud bezpečně zavřená v sejfu *Titaniku.* Naše výzkumy naznačují, že trezor je vodotěsný."

Pitt se pohodlně opřel a zadíval se na deník.

„Je to zatracená sázka do loterie."

„Toho jsme si vědomi."

„Je to jako poslat hejno dětí, aby s pomocí několika provazů a voru vytáhly z jezera Eerie Pattonův tank."

„Uvědomujeme si to," opakoval Donner.

„Jenom cena za vyzdviženi *Titaniku* bude nepředstavitelná," varoval ho Pitt.

„Řekněte sumu."

„Před časem, v roce 1974, zaplatila CIA přes tři sta milionů dolarů za vyzdvižení trupu ruské ponorky. Nechci ani hádat, na co by přišlo vyzvednutí dopravní lodi o váze šestačtyřiceti tisíc tun z hloubky dvanácti tisíc stop."

„Zkuste si tedy tipnout."

„Kdo celou operaci financuje?"

„O finance se postará Oddělení Meta," ujistil ho Donner. „Považujte mě za svého přátelského bankéře ze sousedství. Povězte mi, kolik myslíte, že bude potřeba na rozběhnutí celé operace, a já se postarám, aby příslušná suma byla tajně převedená do ročního rozpočtu NUMA."

„Dvě stě padesát milionů dolarů by mělo pro začátek stačit."

„To je trochu méně, než jsme odhadovali," pronesl Donner nenuceně. „Radil bych vám, abyste se neomezoval. Abyste tedy měli nějakou rezervu, zařídím převod dalších pěti."

„Pěti milionů?"

„Ne," usmál se Donner. „Pěti set milionů."

Když strážný otevřel vrata, Pitt vyjel, zastavil na okraji cesty a zůstal civět zpátky přes plot na Smith Van and Storage Company. „Nevěřím tomu," pronesl sám k sobě. „Ničemu z toho nevěřím." Pak pomalu, značně namáhavě, jako by bojoval proti příkazu hypnotizéra, posunul Pitt řadicí páku do polohy „vpřed" a vydal se na cestu zpět do města.

29

Pro prezidenta to byl zvlášť hořký den. Zdánlivě donekonečna probíhající schůze s opozičními

kongresmany, schůze, na nichž bojoval, většinou marně, aby je přiměl k podpoře svého nového návrhu na modifikaci daně z příjmu. Pak měl proslov na setkání téměř nepřátelsky naladěných státních guvernérů a později odpoledne následovalo horké zasedání s agresivním, zpupným ministrem zahraničí.

Nyní, těsně po desáté hodině, měl před sebou už jen jednu zbývající nepříjemnou záležitost, se kterou se ještě musel vypořádat. Seděl v příliš polstrovaném křesle, v pravé ruce držel drink a levou rukou drbal dlouhé uši baseta se smutnýma očima.

Proti němu, na velkém sektorovém sofa, seděli Warren Nicholson, ředitel CIA, a Marshall Collins, jeho vrchní bezpečnostní poradce v záležitostech Kremlu.

Prezident lehce usrkl ze sklenice a chmurně se podíval na muže před sebou. „Má někdo z vás alespoň tušení, co ode mne žádáte?“

Collins nervózně pokrčil rameny. „Abych byl upřímný, pane, tak nemáme. Ale tentokrát jde jasně o případ, kdy účel světí prostředky. Já osobně si myslím, že tady Nicholson má nějaký zatracený plán. Cena za tajné informace nemůže být jiná než velmi vysoká.“

„Bude to opravdu stát příliš moc,“ řekl prezident.

Nicholson se naklonil kupředu. „Věřte mi, pane, že to tu cenu má.“

„To se vám lehko řekne,“ postěžoval si prezident. „Ani jeden z vás nemá ponětí, o co v Sicilském projektu jde.“

Collins přikývl. „O to se nechceme hádat, pane prezidente. Tajemství toho projektu je dobře střežené. Proto to byl pro nás šok, Když jsme jeho existenci odhalili prostřednictvím KGB, a ne díky našim zpravodajcům.“

„Kolik, podle vás, Rusové vědí?“

„V tomto ohledu si nemůžeme být absolutně jistí,“ odpověděl Nicholson, „ale těch pár faktů, které máme, nasvědčuje tomu, že KGB zná zatím jenom kódové jméno.“

„Zatraceně!“ zamumlal prezident hněvivě. „Jak to jenom mohlo uniknout?“

„Skoro bych se přimlouval za předpoklad, že to byl jenom náhodný únik,“ odpověděl Collins. „Moji lidé v Moskvě by určitě něco vyčuchali, kdyby si analytici sovětské zpravodajské služby mysleli, že jsou na stopě nějakému ultratajnému americkému obrannému projektu.“

Prezident upřel pohled na Collinse. „Co vás vede k tomu, že to má něco společného s obranou?“

„Jestliže je bezpečnostní zajištění kolem Sicilského projektu tak dokonalé, jak říkáte, pak se ke spekulacím nabízí především nová válečná zbraň. A podle mého názoru, ke stejnému závěru dojdou brzy i Rusové.“

„Souhlasím s Collinsovou logikou,“ přizvukoval Nicholson.

„To všechno nám hraje přímo do ruky.“

„Pokračujte.“

„Budeme sovětské námořní rozvědce postupně předávat malé dávky informací o Sicilském projektu. Jestli na tu návnadu skočí…,“ Nicholsonovy ruce naznačily .sklapnutí pasti, …“pak sovětská elitní zpravodajská služba bude prakticky naše.“

Prezidentův baset se protáhl, znuděn lidským povídáním, a pokojně usnul. Prezident se na psa chvíli přemítavě díval a v duchu vážil pro a proti. Toto rozhodování bylo bolestivé. Připadal si, jako by právě své přátele z Oddělení Meta bodal nožem do zad.

„Nechám muže, který projekt vede, aby vypracoval úvodní zprávu,“ přislíbil nakonec. „Vy, Nicholsone, mě budete informovat, kde a jak to budete chtít předat Rusům, aby nevytušili podraz. Veškeré další informace ohledně Sicilského projektu půjdou přese mně a jedině přese mně. Je to jasné?“

Nicholson přikývl. „Ten zpravodajský kanál zařídím osobně.“

Prezident vypadal, jako by v křesle celý zvadl a scvrkl se. „Nemusím vám snad, pánové,“ pronesl unaveným hlasem, „zdůrazňovat tu smutnou skutečnost, že jestliže se o tomto našem rozhodnutí kdokoliv dozví, budeme označeni za zrádce.“

30

Sandecker se sklonil nad velikou profilovou mapou dna severního Atlantiku a pohrával si s malým ukazovátkem. Pohlédl na Gunna a pak na Pitta, kteří postávali na opačné straně miniaturního modelu dna. „To nechápu," poznamenal po chvíli mlčení. „Jestli ta trumpeta něco znamená, pak *Titanic* leží někde jinde, než by měl."

Gunn vzal do ruky fix a udělal na mapě malé znaménko. Jeho poslední poloha těsně před potopením byla 41 stupňů 46' severní šířky a 50 stupňů 14' západní délky."

„A kde jste našli tu trubku?"

Gunn namaloval další značku. „Přesná poloha mateřské lodi *Sapfo 1* v době, kdy jsme našli Farleyův kornet, byla tady, šest mil na jihovýchod."

„Rozdíl šesti mil. Jak je to možné?"

„Když šel *Titanic* pod hladinu, názory na jeho polohu se dost různily," řekl Pitt. „Kapitán jedné ze záchranných lodí, *Mount Temple*, lokalizoval *Titanic* daleko východněji a jeho určení polohy vycházelo z navigace podle slunce, což je daleko přesnější než odhadnutá pozice vypočítaná čtvrtým důstojníkem *Titaniku* těsně po srážce s ledovcem."

„Ale loď, která zachránila trosečníky, myslím, že to byla *Carpathia,"* ozval se Sandecker, „přispěchala v kursu podle polohy dané radistou z *Titaniku* a během několika hodin skutečně záchranné čluny objevila."

„Existují však jisté pochybnosti, jestli *Carpathia* dojela opravdu tak daleko, jak její kapitán předpokládal," odvětil Pitt. Jestliže je na tom něco pravdy, tak místo, kde spatřili zbytky záchranných člunů, mohlo být několik mil jihovýchodně od polohy *Titaniku* oznámené rádiem."

Sandecker bezmyšlenkovitě poklepával ukazovátkem o rám mapy. „Takže tápeme hodně hluboko, pánové, abych tak řekl. Budeme náš průzkum provádět přesně v místě 41 stupňů 46' severně a 50 stupňů 14' západně? Nebo vsadíme na trubku Grahama Farleye, tedy nějakých šest mil jihovýchodně? Jestli se netrefíme, pak Bůh sám ví, nad kolika hektary dna Atlantského oceánu budeme muset tahat podmořskou televizní kameru, než narazíme na vrak. Co říkáte vy, Rudi?"

Gunn ani trochu nezaváhal. Jelikož naše pátrání se *Sapfó1* v oblasti oficiálně udané pozice *Titaniku* tu loď nelokalizovalo, přimlouvám se, abychom kameru ponořili v blízkosti místa, kde jsme našli Farleyův kornet."

„A co vy, Dirku?"

Pitt chvíli mlčel. Pak promluvil. „Hlasuju pro to, abychom osmačtyřicet hodin počkali."

Sandecker se na něho přes mapu přemítavě zahleděl. „Nemůžeme si dovolit ztratit ani hodinu, natož osmačtyřicet."

Pitt opětoval jeho pohled. „Navrhuju, abychom vynechali televizní kameru a přeskočili k další fázi."

„Což jest?"

„Pošleme dolů ponorku s posádkou."

Sandecker zavrtěl hlavou. „To není dobrý nápad. Televizní kamera tažená vlečnou lodí pokryje pětkrát větší území za polovinu času, než který by potřebovala pomalá ponorka."

„Ne, jestliže předem lokalizujeme pozici vraku."

Výraz Sandeckerova obličeje potemněl. „A jak si myslíte, že tohohle menšího zázraku dosáhneme?"

„Shromáždíme každý kousek vědomosti týkající se posledních hodin *Titaniku* – sebereme záznamy o jeho rychlosti, nejrůznější zprávy o jeho poloze, mořské proudy, úhel, ve kterém sklouzával pod hladinu, lokalizaci kornetu – prostě všechno, a nakrmíme tím počítač agentury NUMA. S trochou štěstí bychom mohli dostat výsledky, které nás navedou na pozici *Titaniku* s přesností yardu."

„To je logický přístup," přiznal Gunn.

„A mezitím," poznamenal Sandecker, „ztratíme dva dny."

„„Neztratíme nic, pane. Získáme," pronesl Pitt naléhavě. „Admirál Kemper nám půjčil *Modoc.*

Kotví právě v Norfolku, je plně vybavený a připravený k vyplutí.“

„Samozřejmě!“ vyrazil ze sebe Gunn. „*Sea Slug.*“

„Přesně,“ odpověděl Pitt. „*Sea Slug* je nejmodernější ponorka Námořnictva, navržená a vyrobená speciálně pro záchranářské práce ve velkých hloubkách, a toho času leží připravená na zadní palubě *Modoku.* Během dvou dnů můžeme, Rudi a já, mít obě lodi v operační oblasti, připravené zahájit pátrání.“

Sandecker se podrbal ukazovátkem na bradě. „A já vám budu v té době, jestli počítače splní svůj úkol, schopný sdělit přesnou polohu vraku. Tak to myslíte?“

„Ano, pane, tak to myslíme.“

Sandecker odstoupil od mapy a klesl do křesla. Pak vzhlédl do odhodlaných tváří Pitta a Gunna. „Oukej, pánové, ať je po vašem.“

31

Mel Donner se opřel o zvonek u dveří Seagramova domu v Chevy Chase a potlačil zívnutí.

Seagram otevřel dveře a vykročil přes práh. Němě, bez obvyklých ranních roztomilostí, na sebe kývli a odkráčeli k Donnerovu autu u obrubníku.

Seagram nastoupil do vozu a zůstal tupě zírat bočním okénkem ven. Pod očima měl tmavé kruhy. Donner zařadil rychlost.

„Vypadáš jako Frankenstein, než obživl,“ poznamenal Donner. „Jak dlouho do noci jsi včera pracoval?“

„Vlastně jsem se dostal domů dost brzo,“ odpověděl Seagram. „Byla to chyba; měl jsem zůstat v práci déle. Takhle to Daně a mně prostě jenom dává víc času, abychom spolu mohli bojovat. V poslední době se chová tak zatraceně blahosklonně, že mi s tím jde na nervy. Nakonec jsem se naštval a zavřel jsem se v pracovně. Usnul jsem u stolu. Teď mě bolí i místa, o kterých jsem až dodnes nevěděl, že vůbec existují.“

„Díky,“ odvětil Donner s úsměvem.

Seagram se k němu s překvapením obrátil. „Díky za co?“

„Že jsi přidal další kamínek k mému předsevzetí zůstat svobodný.“

Oba pak zůstali zticha, zatímco se Donner proplétal washingtonským dopravním ruchem.

„Gene,“ ozval se Donner konečně, „vím, že to je citlivá záležitost; můžeš mě považovat za blbce, jestli chceš, ale začíná se z tebe stávat sebemrskačský cynik.“

Od Seagrama se nedočkal žádné reakce, takže pokračoval: „Proč si třeba nevezmeš jeden nebo dva týdny dovolené a nevypadnete s Danou kupříkladu na nějakou klidnou, slunečnou pláž. Prostě, dostat se na chvíli z Washingtonu. Stavba obranných zařízení pokračuje bez problémů a ohledně byzania nemůžeme udělat nic, než jenom sedět, čekat a modlit se, aby ho Sandeckerovi hoši z NUMA vylovili z *Titaniku.*“

„Teď mě potřebují víc než kdy jindy,“ odvětil Seagram kategoricky.

„To si jenom namlouváš, abys uklidnil svoje ego. V současnosti jde všechno mimo nás.“

Na Seagramově tváři se objevil neradostný úsměv. „Jsi blíž pravdě, než sám tušíš.“

Donner po něm střelil pohledem. „Co tím myslíš?“

„Jde to mimo nás,“ odpověděl bezvýrazně Seagram. „Prezident mi nařídil, abych pustil Rusům nějaké informace ohledně Sicilského projektu.“

Donner zabočil k chodníku a vyvalil na Seagrama ohromeně oči.

„Bože můj, proč?“

„Warren Nicholson z CIA prezidenta přesvědčil, že když budeme Rusy postupné krmit kousky informací, získáme tím kontrolu nad jejich špičkovou špionážní sítí.“

„Nevěřím ti ani slovo,“ vydechl Donner.

„Nezáleží na tom, čemu věříš,“ příkře odsekl Seagram.

„Jestli je to, co říkáš, pravda, tak jakoupak výhodu budou Rusové mít z nějakých útržků a

drobků? Bez nezbytných detailních rovnic a výpočtů jim bude trvat přinejmenším dva roky, než dají dohromady nějakou funkční teorii. A bez byzania bude i ta teorie bezcenná.“

„Jestli se jim dostane byzanium do ruky, pak funkční systém můžou vybudovat do třiceti měsíců.“

„To je nemožné. Admirál Kemper to nikdy nedovolí. Jakmile se Rusové pokusí na *Titaniku* o pirátství, pěkně rychle je vypakuje.“

„Předpokládejme,“ zamumlal Seagram, „jenom předpokládejme, že Kemper třeba dostal rozkaz, aby se držel zpátky a nic nedělal.“

Donner se nahnul přes volant a s nevěřícím výrazem si promnul čelo. „To chceš, abych věřil, že prezident Spojených států spolupracuje s komunisty?“

Seagram unaveně pokrčil, rameny a řekl: „Jak od tebe můžu chtít, abys něčemu věřil, když sám nevím, čemu mám věřit?“

32

Pavel Marganin, vysoký muž vzbuzující respekt ve své bílé námořní uniformě, se zhluboka nadechl večerního vzduchu a vstoupil do vyzdobené haly restaurace Borodino. Prozradil svoje jméno vrchnímu a pak ho následoval k Prevlovovu obvyklému stolu. Kapitán tu seděl a pročítal si silnou složku papírů v deskách. Na moment zdvihl oči, aby znuděným pohledem zaregistroval Marganinovu přítomnost, a pak znovu věnoval pozornost papírům.

„Můžu se posadit, kapitáne?“

„Pokud si nechcete přehodit přes ruku utěrku a uklidit ze stolu nádobí,“ odpověděl Prevlov, stále pohroužený do své četby, „tak rozhodně ano.“

Marganin si objednal vodku a čekal, až Prevlov zahájí konverzaci. Trvalo to téměř celé tři minuty, než kapitán odložil papíry stranou a zapálil si cigaretu.

„Povězte mi, poručíku, sledoval jste plovoucí expedici k proudu Lorelei?“

„Ne podrobně. Jenom jsem zhruba pročetl tu zprávu, než jsem vám ji předal.“

„Škoda,“ pronesl Prevlov uštěpačně. „Jenom si pomyslete, poručíku; ponorka, schopná ujet patnáct set mil těsně nad mořským dnem, aniž by se za téměř celé dva měsíce jedinkrát vynořila. Sovětští vědci by na tom byli dobře, kdyby měli alespoň z poloviny takové výsledky.“

„Upřímně řečeno, pane, čtení té zprávy mi připadalo dost nudné.“

„Nudné čtení, to zrovna! Kdybyste ji během nějakého svého vzácného záchvatu svědomité horlivosti opravdu prostudoval, pak byste zaznamenal, že se v průběhu posledních dnů expedice velmi podivně odchýlili od kursu.“

„Nevidím žádný skrytý smysl v prosté změně kursu.“

„Dobrý zpravodajec hledá skrytý smysl ve všem, Marganine.“

Po zásluze pokáraný, Marganin mrkl na hodinky a zadíval se k pánským toaletám.

„Myslím, že bychom měli vypátrat, co Američani nacházejí u Velkých newfoundlandských lavic tak zajímavého,“ pokračoval Prevlov. „Po té záležitosti na Nové zemi chci mít dokonalý přehled o každé operaci, kterou NUMA provedla v posledních šesti měsících. Moje intuice mi napovídá, že Američani jdou po něčem, co pro naši matičku Rus bude znamenat problémy.“ Prevlov mávl na kolemjdoucího číšníka a ukázal na svoji prázdnou skleničku. Opřel se v židli a povzdychl si. „Věci jsou vlastně vždycky jiné, než jak vypadají, že? Děláme zvláštní a záhadné povolání, ve kterém každá čárka, každý kousek textu na útržku papíru, je pro nás něčím, co může představovat součást nějakého mimořádného tajemství. Odpověď většinou leží v těch nejméně pravděpodobných oblastech.“

Dostavil se číšník s Prevlovovým koňakem. Ten sklenici vyprázdnil, její obsah chvíli převaloval v ústech a pak jedním douškem polkl.

„Omluvíte mě na okamžik, pane?“

Prevlov zdvihl oči a Marganin kývl směrem k pánským toaletám.

„Samozřejmě.“

Marganin vstoupil do vykachlíkované místnosti s vysokým stropem a postavil se k pisoáru. Nebyl sám. Pod stěnou kabiny bylo vidět pár nohou s kalhotami kolem kotníků. Zůstal na místě a čekal, než uslyšel spláchnutí. Pak se přesunul k umyvadlu a pomalu si oplachoval ruce. V zrcadle pozoroval tlustého muže z lavičky v parku, jak si utahuje opasek a blíží se k němu.

„Dovolte, poručíku,“ pronesl tlustý muž. „Tohle vám upadlo na zem.“

Podal Marganinovi malou obálku.

Marganin ji bez váhání převzal a zastrčil do kapsy. „Och, to bylo ode mě neopatrné. Děkuji vám.“

Když se Marganin odvrátil pro ručník, tlustý muž se naklonil nad umyvadlem. „V té obálce máte pořádně horkou informaci,“ zašeptal. „Zacházejte s ní opatrně.“

„Budu s tím zacházet delikátně.“

33

Přesně uprostřed Seagramova stolu v pracovně ležel dopis. Rozsvítil lampu, složil se do křesla a začal číst.

Drahý Gene,

miluju Tě. Určitě to vypadá jako banální začátek dopisu, ale je to pravda. Stále Tě miluju z celého srdce.

Strašně jsem se v těch posledních měsících stresu snažila Ti porozumět a uspokojit Tě. Jak jsem jenom trpěla čekáním na to, až moji lásku a pozornost přijmeš, a přitom jsem za to nechtěla vůbec nic, jenom snad malý náznak tvých citů. V mnoha směrech jsem silná, Gene, ale sílu a trpělivost k boji s nevšímavým odmítáním nemám. Žádná žena nemá takovou sílu.

Toužebně vzpomínám na naše první společné dny, kdy náš zájem jeden o druhého převažoval nad nároky našeho povolání. Bylo to tehdy jednodušší. Přednášeli jsme na univerzitě, smáli jsme se a milovali tak, jako by to vždycky mělo být naposledy. Možná, že jsem mezi nás zasela neshodu tím, že jsem nechtěla dítě. Možná, že náš syn nebo dcera by nás dokázali více spojit. Nevím. Můžu jenom litovat, že všechno, co jsem dělala, bylo málo.

Vím jistě, že nejlepší, co pro nás oba můžu učinit, je na chvíli nás oddělit, protože to vypadá, že společný život pod jednou střechou v nás vyvolává podlost a sobectví, o nichž jsme ani nevěděli, že je vůbec v sobě máme.

Nastěhovala jsem se k Marii Sheldonové, mořské geoložce z NUMA. Byla tak laskavá, že mi pronajala volnou místnost ve svém domě v Georgetownu, dokud se nedokážu zbavit těch svých pavučin na duši. Prosím Tě, nesnaž se se mnou spojit. Vzešla by z toho jenom další ošklivá slova. Dej mi čas, Gene, abych si všechno mohla promyslet. Úpěnlivě Tě o to prosím.

Říká se, že čas zhojí všechny rány. Modleme se, aby to tak bylo. Nechci Tě opustit, Gene, ve chvíli, kdy máš pocit, že mě potřebuješ nejvíc. Věřím ale, že takhle utlumím alespoň část z toho tlaku, kterému jsi vystavený.

Odpusť mi mou ženskou slabost, ale z druhé strany, z té mojí, to vypadá, jako bys mě od sebe zapudil. Doufejme, že budoucnost umožní naší lásce přežít.

Ještě jednou Tě zdravím, s láskou

Dana.

Seagram si ten dopis přečetl čtyřikrát. Nemohl od úhledně popsaných stránek odtrhnout oči. Nakonec vypnul světlo a zůstal sedět ve tmě.

34

Dana Seagramová stála před skříní a procházela ženským rituálem rozhodování, co na sebe, když se ode dveří do ložnice ozvalo zaťukání.

„Dano? Jsi už hotová?“

„Jen pojď dál, Marie.“

Marie Sheldonová otevřela dveře a nakoukla do ložnice. „Dobrý bože, drahoušku, vždyť ještě nejsi ani oblečená.“

Mariin hlas vycházel z hloubi jejího hrdla. Byla to malá, štíhlá, vitální žena s živýma modrýma očima, odvážně ohrnutým nosem a spoustou odbarvených světlých vlasů zastřižených nakrátko. Nebýt hranaté brady, mohla být velmi přitažlivá.

„Tohle zažívám každé ráno,“ pronesla podrážděně Dana. „Kdybych si jenom dokázala zorganizovat a připravit věci večer, ale já to vždycky nechávám až na poslední chvíli.“

Marie přistoupila k Daně. „Co tu modrou sukni?“

Dana sundala sukni s ramínka a pak ji hodila na podlahu. „Zatraceně! Blůzu k téhle sukni jsem poslala do čistírny.“

„Jestli si nedáš pozor, začne ti brzo jít pěna od pusy.“

„Já si nemůžu pomoct,“ přiznala se Dana. „V poslední době se zdá, že nic nejde hladce.“

„Myslíš od té doby, co jsi odešla od manžela.“

„Poslední věc, kterou teď potřebuji, je kázání.“

„Uklidni se, zlatíčko. Jestli si chceš na někom vylít vztek, tak si stoupni před zrcadlo.“

Dana znehybněla, celá napjatá, jako panenka na hraní, jejíž pero někdo příliš natáhl. Marie viděla, že přichází emocionální záchvat pláče, a proto se strategicky stáhla.

„Uvolni se. Nespěchej. Půjdu dolů a zatím zahřeju auto.“

Dana počkala, než ztichly Mariiny kroky, a pak zašla do koupelny, aby si vzala dvě kapsle libria. Jakmile trankvilizéry začaly účinkovat, klidně si oblékla tyrkysově modré lněné šaty a zamířila dolů.

Cestou na ředitelství NUMA seděla Dana v autě celá rozzářená a sebejistá, dokonce si do rytmu hudby z autorádia poťukávala nohou.

„Jedna pilulka, nebo dvě?“ zeptala se Marie nenuceně.

„Hm?“

„Ptala jsem se, jestli to byla jedna nebo dvě pilulky. Člověk se může vsadit, že jakmile se takhle rychle změníš z potvory na hodnou holčičku, tak sis určitě zobla prášek.“

„To ohledně kázání jsem myslela vážně.“

„Oukej, ale chci tě varovat, drahá spolubydlící. Jestli tě jedné temné noci najdu po předávkování sesypanou na podlaze, klidně se sbalím a potichu se vytratím do noci. Nesnáším scény násilných úmrtí.“

„To přeháníš.“

Marie na ni pohlédla. „Opravdu? Ty bereš tyhle prášky, jako by to byly vitaminy.“

„Jsem v pořádku,“ pronesla Dana vzdorovitě.

„Hovno jsi v pořádku. Jsi klasický případ emocionálně depresivní a frustrované ženské. A můžu dodat, že toho nejhoršího druhu.“

„Nějaký čas to trvá, než se otupí všechny ostré hrany.“

„Houbeles ostré hrany. Chceš říct, než se otupí tvůj pocit viny.“

„Nebudu si nalhávat, že jsem udělala nejlepší věc, když jsem odešla od Gena. Ale jsem přesvědčená, že jsem udělala dobře.“

„Copak si myslíš, že tě nepotřebuje?“

„Kdysi jsem doufala, že ke mně vztáhne ruku, ale pokaždé, když jsme spolu, pereme se jako toulavé kočky. On se přede mnou uzavřel, Marie. Je to pořád ta stará písnička. Když se mužský jako Gene stane otrokem své práce, postaví si kolem sebe zeď, přes kterou není možné se dostat. A ten pitomý důvod, neuvěřitelně blbý důvod zní, že věří tomu, že kdyby mě zasvětil do svých

problémů, postavil by mě tím také do první palebné linie. Muž se dokáže s nevděčným nákladem své zodpovědnosti vyrovnat. My, ženy, to neumíme. Pro nás je život jenom hra, kterou hnijeme den po dni. Nikdy dopředu neplánujeme jako muži.“ Tvář jí zesmutněla a protáhla se. „Můžu jenom čekat a vrátit se, teprve až Gene ve své soukromé bitvě padne. Jsem si jistá, že potom, teprve potom, uvítá můj návrat.“

„Mohlo by ale už být pozdě,“ poznamenala Marie. „Podle tvého popisu vypadá Gene jako prvotřídní kandidát na duševní zhroucení nebo na infarkt. Kdybys v sobě měla kousek odvahy, tak bys mu byla po boku.“

Dana zavrtěla hlavou. „Nedovedu se vyrovnat s odmítáním. Dokud spolu nedokážeme vycházet zase v míru, chci žít vlastní život.“

„Zahrnuje to také jiného muže?“

„Jenom platonickou lásku.“ Dana vynutila na tváři úsměv. „Nechystám se hrát si na nezávislou ženskou a skočit na každý penis, který mi zkříží cestu.“

Marie se mazaně ušklíbla. .Jedna věc je být vybíravá a neupřímně si slibovat kdovíjak vysoké standardy, drahoušku, ale úplně něco jiného je praxe. Zapomínáš, že tohle je Washington, D. C. Nás je tady asi osmkrát víc než mužských. Jenom ty nejšťastnější si můžou dovolit vybírat.“

„Když se něco stane, pak se to stane. Nehodlám vyhledávat žádné aféry. Mimoto, vyšla jsem ze cviku. Flirtovat jsem už zapomněla.“

„Svádět chlapa je jako jezdit na kole,“ pronesla se smíchem Marie. „Jak se to jednou naučíš, už to nezapomeneš.“

Zaparkovala auto na velikém otevřeném parkovišti vedle budovy ředitelství NUMA. Vykráčely spolu po schodech do haly, kde se připojily k proudu dalších zaměstnanců, pospíchajících k výtahům a do svých kanceláří.

„Co takhle si dát sraz na oběd?“ zeptala se Marie.

„Prima.“

„Přivedu s sebou pár mužských přátel, abys měla na kom cvičit svůj skrytý šarm.“

Než mohla Dana zaprotestovat, Marie se vmísila do davu. Když pak Dana stála ve výtahu, uvědomila si se zvláštním pocitem kradmého potěšení, že se jí rozbušilo srdce.

35

Sandecker zajel se svým autem na parkoviště Alexandrijské fakulty oceánografie, vysoukal se zpoza volantu a přešel k muži stojícímu vedle elektrického golfového vozíku.

„Admirál Sandecker?“

„Ano.“

„Doktor Murray Silverstein.“ Obtloustlý plešatý mužíček napřáhl ruku. „Jsem rád, že jste mohl přijet, admirále. Myslím, že máme něco, co vám pomůže.“

Sandecker se usadil do vozíku. „Jsme vděční za každý sebemenší údaj, který nám můžete poskytnout.“

Silverstein se chopil řídicí tyče a vozík se rozjel po asfaltové cestičce. „Od včerejší noci jsme udělali rozsáhlou sadu pokusů. Nemůžu vám slíbit nic matematicky přesného, chápete, ale výsledky jsou přinejmenším zajímavé.“

„Nějaké problémy?“

„Pár. Hlavní komplikací, která nám nedovoluje vyslovit naše závěry dostatečně přesně, je nedostatek podložených faktů. Například, nikdy se nepodařilo objasnit, jaký byl směr trupu *Titaniku* ve chvíli, kdy šel pod vodu. Jenom tento jeden neznámý faktor může přidat zhruba čtyři čtvereční míle k oblasti, kterou bude nutné prozkoumat.“

„Nerozumím. Cožpak se pětačtyřicetitisícitunová ocelová loď nepotopí kolmo?“

„To není zdaleka jisté. *Titanic* se otočil do vývrtky a vklouzl pod hladinu v úhlu zhruba sedmdesáti osmi stupňů. Jak klesal ke dnu, váha mořské vody, která naplnila jeho přídové prostory,

mu udělila rychlost mezi čtyřmi až pěti uzly. Dále musíme zvažovat jeho kinetickou energii, danou ohromnou váhou lodi a skutečností, že ke dnu musel projet vzdálenost dvou a půl míle. Ne, obávám se, že na dno dosedl v dosti velké horizontální vzdálenosti od původního místa, kde se potopil pod hladinu.“

Sandecker zůstal na oceánografa překvapeně zírat. „Jak můžete vůbec znát přesný úhel náklonu v době, kdy se *Titanic* potápěl? Výpovědi zachráněných lidí byly vcelku nespolehlivé.“

Silverstein ukázal na obrovskou betonovou věž po své pravici. „Tamhle je odpověď, admirále.“ Zastavil vozík u předního vchodu do budovy. „Pojďte se mnou a já vám předvedu praktickou demonstraci toho, o čem mluvím.“

Sandecker ho následoval nevelkou halou do místnosti s obrovským oknem z tlustého plastu ve vzdálené stěně. Silverstein pokynul admirálovi, aby přistoupil blíže. Z druhé strany okna na ně zamával potápěč oblečený v akvalungu. Sandecker jeho zamávání opětoval.

„Nádrž s hlubokou vodou,“ suše poznamenal Silverstein. „Vnitřní stěny jsou z oceli a dosahují výšky dvou set stop při průměru třiceti stop. Hlavní tlaková kabina pro vstup a výstup je na úrovni dna a dalších pět vzduchových uzávěrů je umístěno postupně po celé délce věže. To nám umožňuje pozorovat naše pokusy v různých hloubkách.“

„Chápu,“ odpověděl pomalu Sandecker. „Máte tedy možnost simulovat pád *Titaniku* k mořskému dnu.“

„Ano, ukážu vám to.“ Silverstein zdvihl telefonní sluchátko z poličky pod pozorovacím oknem. „Owene, za třicet vteřin to spusťte.“

„Vy máte model *Titaniku* v nějakém měřítku?“

„Není to zrovna výstavní kus pro námořní muzeum, samozřejmě,“ připustil Silverstein, „ale jako zmenšená verze celkového tvaru lodi, její váhy a výtlaku je to téměř dokonalá, vyvážená replika. Hrnčíř odvedl zatraceně dobrou práci.“

„Hrnčíř?“

„Je to keramika,“ pronesl Silverstein s neurčitým gestem. „Za tu dobu, než bychom vyrobili jeden kovový model, jich můžeme z hlíny vymodelovat a vypálit dvacet.“ Položil ruku Sandeckerovi na paži a přitáhl ho k oknu. „Tady je.“

Sandecker zvedl svůj pohled a zahlédl podlouhlý stín, zhruba čtyři stopy dlouhý, jak se pomalu snáší vodou ke dnu. Před ním padalo cosi, co vypadalo jako déšť kuliček. Bylo vidět, že výrobci si nedělali příliš starostí s autentickými detaily. Model vypadal jako hladká hrouda neglazované hlíny: na jednom konci zakulacená, na druhém zúžená, na horní části se třemi trubičkami, které představovaly komíny *Titaniku.* Přes pozorovací okno uslyšel zřetelné cinknutí, jak trup modelu narazil na dno nádrže.

„Nemohou být vaše výpočty zkreslené malou chybičkou v konfiguraci modelu?“ dotazoval se Sandecker.

„Jistě, chyba by mohla znamenat určitý rozdíl.“ Silverstein na něj pohlédl. „Ale ujišťuji vás, admirále, že jsme nic neopomněli!“

Sandecker ukázal na model. „Skutečný *Titanic* měl čtyři komíny, a váš model má jenom tři.“

„Těsně předtím, než se *Titanic* potopil,“ vysvětloval Silverstein, „se jeho záď zvedla, až stála zcela kolmo. Napětí lan upevňujících komín číslo jedna se zvětšilo natolik, že praskla a komín se zhroutil přes pravobok.“

Sandecker přikývl. „Blahopřeji, doktore. Měl jsem to vědět a nezpochybňovat důkladnost vašich experimentů.“

„Nic se neděje, opravdu ne. Dáváte mi vlastně možnost, abych prokázal stupeň své odbornosti.“ Otočil se a přes okno ukázal palcem nahoru. Potápěč uvázal model na lanko, které vedlo směrem k vrcholu nádrže. Ještě si ten pokus zopakujeme a mezitím vám vysvětlím, jak jsme přišli k našim závěrům.“

„Mohl byste začít s objasňováním těch kuliček.“

„Ty představují kotle,“ vysvětloval Silverstein.

„Kotle?“

„Dokonalé napodobení. Víte, když záď *Titaniku* mířila kolmo k nebi, jeho kotle se utrhly a

provalily se skrz lodní přepážky směrem k přídi. Byly to masivní kusy – celkem jich bylo devětadvacet a některé měřily téměř šestnáct stop v průměru a dvacet stop na délku.“

„Ale ty kuličky z modelu vypadly.“

„Ano, podle našich výpočtů nejméně devatenáct z nich prorazilo bok lodi a spadlo na dno odděleně.“

„Jak si tímhle můžete být jistí?“

„Protože kdyby jejich pád byl zadržen stěnou lodi, tak by obrovský posun zátěže ze středu lodi do její přídě způsobil potopení *Titaniku* v naprosto kolmém směru. Zprávy od pozorovatelů ze záchranných člunů – pro tentokrát se všichni shodují – však svědčí o tom, že malou chvíli po uši drásajícím šíleném rachotu, jenž provázel hrnoucí se lavinu kotlů k přídi, si loď trochu zádí sedla, a teprve pak sklouzla pod hladinu. Tato skutečnost pro mě znamená, že *Titanic* svoje kotle vyplivl, a jakmile se tohoto svého nadměrného břemene zbavil, trochu se narovnal a zůstal v náklonu sedmdesáti osmi stupňů, o kterém jsem už hovořil.“

„A ty kuličky vaši teorii potvrzují?“'

„Do písmene.“ Silverstein znovu zdvihl telefon. „Jsme připraveni, jakmile budete moct, Owene.“ Položil sluchátko do vidlice. „Owen Dugan je můj asistent nahoře. Teď zrovna pokládá model do vody přesně kolmo nad olovnicí, kterou vidíte spuštěnou ke dnu tamhle na okraji nádrže. Jakmile voda začne pronikat otvory strategicky vyvrtanými do trupu, začne se model potápět přídí napřed. V určitém náklonu se kuličky začnou kutálet k přídi, odkud se dvířky s pružinou dostanou ven.“

Jako na povel se kuličky začaly sypat na dno nádrže. Brzy po nich následoval celý model. Dosedl na dno ve vzdálenosti zhruba dvanácti stop od olovnice. Potápěč udělal na dně malou značku, pak zvedl ruku a palcem a ukazováčkem naznačil vzdálenost jednoho palce.

„Tady to máte, admirále, ve sto deseti pokusech ten model přistál pokaždé v kruhu o průměru čtyř palců.“

Sandecker dlouze hleděl do prostoru nádrže a pak se konečně obrátil k Silversteinovi. „Kde tedy máme hledat?“

„Po několika precizních výpočtech našeho fyzikálního oddělení,“ odpověděl Silverstein, „se přikláníme k místu třináct set yardů jihovýchodně od místa, kde *Sapfó I* našla ten kornet, ale je to samozřejmě stále jenom odhad.“

„Jak si můžete být jistí, že kornet nepadal ke dnu také nějak šikmo?“

Silverstein zahrál dotčený výraz. „Podceňujete můj sklon k perfekcionismu, admirále. Kdybychom jasně neprokázali, jak kornet putoval ke dnu, byly by všechny tyto naše výpočty bezcenné. V mých výkazech vydání najdete účet za dva kornety z Moe Pawnshopu. Po sérii testů v nádrži jsme ty instrumenty vzali, odvezli je dvě stě mil od Cape Hatteras a pustili jsme je do hloubky dvanácti tisíc stop. Můžu vám ukázat záznamy našeho sonaru. Oba dopadly do vzdálenosti padesáti yardů od kolmice z místa ponoření.“

„Nechtěl jsem vás urazit,“ pronesl Sandecker mírně. „Mám takové neblahé tušení, že nedostatek důvěry ve vás mě bude stát bednu Chardonnay Robert Mondavi, ročník 1984.“

„1981,“ opravil ho Silverstein s úsměvem.

„Jestli někoho nesnáším, tak jsou to otravové s dobrým gustem.“

„Jenom si pomyslete, jak by byl svět bez nás fádní.“

Na to Sandecker neodpověděl. Přistoupil k oknu a zahleděl se do nádrže na keramický model *Titaniku.* Silverstein ho následoval. „Celá ta historie je bezpochyby fascinující.“

„*Titanic* je zvláštní,“ pronesl tiše Sandecker. „Jakmile jednou narazíte na tohle kouzelné jméno, už nikdy vás to nepustí.“

„Ale proč? Co to v něm je, že to přitahuje představivost člověka takovou silou?“

„Protože je to vrak, který zastiňuje všechny ostatní,“ řekl Sandecker. „Představuje ten nejlegendárnější, a přitom nejprchavější poklad moderní doby. Pouhá jeho fotografie dokáže zdvihnout hladinu adrenalinu. To, že člověk zná jeho příběh, posádku, lidi, kteří se procházeli po jeho palubě během těch několika dní jeho krátkého života, to všechno rozpaluje fantazii, Silversteine. *Titanic* reprezentuje obrovský archiv doby, kterou už nikdy nezažijeme. Bůh sám ví, jestli je v našich silách vytáhnout tu velkolepou starou dámu znovu na denní světlo. Ale, přísámbůh,

pokusíme se o to.“

36

Ponorka *Sea Slug* měla aerodynamicky čisté a hladké zevní tvary, ale její vnitřek připadal Pittovi, který svoje stopětaosmdesát centimetrů dlouhé tělo právě soukal do pilotního křesla, jako klaustrofobická noční můra, plná různých hydraulických trubek a elektrického vedení. Trup ponorky byl dvacet stop dlouhý a měl válcovitý tvar s oblými konci, podobný mořské okurce, po které byla loď také pojmenována. Byla natřená zářivě žlutou barvou a měla čtyři velké průzory, umístěné po dvou na každé straně trupu. Na horní části lodi se nacházely dva silné reflektory, které vypadaly jako radarové kopule.

Pitt dokončil podle seznamu kontrolu a otočil se na Giordina, sedícího v křesle napravo.

„Zahájíme ponořování?“

Giordinovi se v úsměvu zablýskly zuby. „Ano, začneme.“

„Co ty na to, Rudí?“

Gunn, který ležel u spodního průzoru, vzhlédl a přikývl. „Připraven.“

Pitt promluvil do mikrofonu a zadíval se na malou televizní obrazovku nad kontrolním panelem, která ukazovala, jak jeřáb *Modoku* pomalu zdvihá *Sea Slug* z její podpěrné konstrukce na palubě a jemně ji přenáší přes bok lodi do vody. Jakmile potápěč odpojil závěsné lano, Pitt otevřel ventily zátěžových komor a ponorka se začala pomalu ponořovat pod vzedmuté vlny.

„Čas běží,“ oznámil Giordino. „Hodinu na cestu ke dnu, deset hodin na hledání, dvě na vynoření a dalších pět hodin jako rezerva, kdyby něco.“

„Ten rezervní čas využijeme k hledání,“ oznámil Pitt.

Giordino dobře věděl, o čem mluví. Kdyby se něco stalo, nějaká nehoda ve dvanácti tisících stopách, tak by neměli šanci na záchranu. Pak si mohli jenom přát rychlou smrt, která by je uchránila od pomalého děsivého udušení. S pocitem pobavení si uvědomil, že by si přál být zpátky na palubě *Sapfó I*, kde si mohl užívat nestísněného pohodlí a jistoty osmitýdenní záruky přežití. Opřel se v sedadle a pozoroval, jak okolní voda s ponořováním *Sea Slugu* tmavne. Myšlenky se mu zatoulaly k tomu nevyzpytatelnému muži, který ponorku řídil.

Giordino se ve vzpomínkách vrátil do časů, společně strávených na střední škole, kdy si s Pittem postavili fára, se kterými pak závodili po opuštěných venkovských cestách za Newport Beach v Kalifornii. Znal Pitta lépe než kterýkoliv žijící muž; a stejně tak lépe než kterákoliv žena. V Pittovi se snoubily v podstatě dvě osobnosti, vzájemně zdánlivě oddělené. Byl tu jednak sympatický Dirk Pitt, který se zřídkakdy odchyloval od zlaté střední cesty, vtipný, skromný a zářící vstřícností a přátelstvím vůči všem okolo. Pak tu ale byl Dirk Pitt jako chladně výkonný stroj, který jen velmi zřídka chyboval a který se často, zdrženlivý a odtažitý, uzavíral sám do sebe. Jestli existoval nějaký klíč, který odemykal dveře mezi těmito dvěma osobnostmi, pak Giordino ho za ta léta ještě neobjevil.

Giordino znovu obrátil svoji pozornost k hloubkoměru. Jeho ručička ukazovala dvanáct set stop. Brzy minuli značku dvou tisíc stop a vstoupili do oblasti věčné temnoty. Od této hloubky níže zaznamenávalo lidské oko pouze neprostupnou černotu. Giordino stiskl vypínač, načež se rozzářily zevní světlomety, jež z okolní tmy vyřízly uklidňující cestičku.

.Jakou máme podle tebe šanci, že to najdeme hned na první pokus?“ zeptal se.

„Jestli jsou počítačové výsledky, které nám admirál Sandecker poslal, správné, tak by *Titanic* měl ležet někde v úhlu sto deseti stupňů ve vzdálenosti třinácti set yardů od místa, kde jste našli ten kornet.“

„To je skvělé,“ zamumlal sarkasticky Giordino. „Tím se náš úkol zjednodušuje z hledání nehtu v písku na Coney Islandu na pátrání po albínské odrůdě brouka nosatce v bavlníkovém poli.“

„Už je to tady,“ pronesl Gunn, „právě tu máme pesimistickou předpověď dnešního dne.“

„Když si ho nebudeme všímat,“ zasmál se Pitt, „třeba půjde pryč.“

Giordino se ušklíbl a pokynul směrem k vodní prázdnotě: „Jistě, jenom mě vysaďte na příštím rohu.“

„My tu starou holku najdeme,“ rezolutně prohlásil Pitt. Ukázal na osvětlené hodiny na kontrolním panelu. „Tak, teď je 6.40. Tipuju, že nad palubou *Titaniku* budeme před obědem, řekněme tak v jedenáct čtyřicet.“

Giordino na něho úkosem pohlédl. „Velký utěšitel promluvil.“

„Trochu optimismu nikdy neuškodí,“ pronesl Gunn. Upravil poněkud kryt zevního reflektoru a spustil bleskové světlo. To se na okamžik rozzářilo oslepujícím, blesku podobným zážehem a odrazilo se od milionu drobných součástí planktonu, který ponorku obklopoval.

O deset tisíc stop a o půl hodiny později ohlásil Pitt na *Modoc* jejich hloubku a teplotu okolní vody, jež dosahovala 1,5 stupně Celsia. Tři muži uvnitř ponorky fascinovaně sledovali, jak před jejich průzorem pomalu proplouvá malý mořský ďas, ohavné stvoření s ostny. Drobná světélkující kulička na konci výběžku z jeho hlavy zářila jako osamělý maják.

Ve 12 375 stopách se v dohledu objevilo dno a začalo se přibližovat k *Sea Slugu*, jako kdyby ponorka stála na místě. Pitt zapnul motory a upravil křivku sestupu, až se vertikální pohyb *Sea Slugu* postupně zcela zastavil a nad černočerveným bahnem, pokrývajícím mořské dno, se loď posunovala pouze vodorovně.

Zlověstné ticho začal přerušovat rytmický hukot, vydávaný elektrickými motory *Sea Slugu.* Zpočátku dělalo Pittovi potíže rozeznávat mírné stoupání a klesání dna; postrádal totiž jakékoliv vodítko k trojrozměrnému vidění světa. Jeho oči zaznamenávaly pouze rovnou plochu, která mizela za hranicemi dosahu světla.

V dohledu nebyl patrný žádný život. A přesto tu byly důkazy svědčící o opaku. V usazenině na dně se klikatě ve všech směrech táhly roztroušené stopy nějakých obyvatel hlubin. Zdálo se, jako by je něco zanechalo jen nedávno, avšak moře může klamat. Stopy po hlubokomořských pavoucích, mořských okurkách či hvězdicích mohly být staré jen několik minut, ale také několik set let. Zbytky mikroskopických živočichů a rostlin, tvořící sedlinu na dně hlubokých oceánů, se totiž z horních vrstev vody filtrují rychlostí jednoho až dvou centimetrů za tisíc let.

„Tamhle je nějaké rozkošné stvoření,“ ukázal Giordino.

Pitt sledoval pohledem Giordinův prst, až zahlédl podivného modro-černého živočicha, který vypadal jako kříženec mezi olihní a chobotnicí. Měl osm chapadel, spojených navzájem něčím, co připomínalo kachní plovací blány, a zíral na *Sea Slug* dvěma vyvalenýma očima, které zaujímaly téměř celou jednu třetinu jeho těla.

„Upíří oliheň,“ informoval je Gunn.

„Zeptej se jí, jestli nemá nějaké příbuzné v Transylvánii,“ ušklíbl se Giordino.

„Víš,“ pronesl Pitt, „tahle věc mi nějak připomíná tvoji přítelkyni.“

Gunn se vmísil do hovoru. „Myslíš tu, co nemá žádný kozy?“

„Tys ji viděl?“

„Jenom si kecejte, vy závistivá holoto,“ zavrčel Giordino. Je do mě celá blázen a její otec mě nepřestává nalévat kvalitní kořalkou.“

„To tedy je nějaká kvalita,“ odfrknul Pitt. „Old Cesspool Bourbon, Atilla the Hun Gin, Tijuana Vodka. Kdo, proboha, kdy o takových značkách vůbec slyšel?“

V následujících několika hodinách se mezi stěnami *Sea Slugu* vznášely další podobné vtípky a sarkasmy. Ve skutečnosti byly do jisté míry vynucené; fungovaly jako obranný mechanismus proti tísnivému pocitu monotónnosti. Na rozdíl od romantických představ může být hledání vraků v hloubce pořádně namáhavou a nudnou prací. K tomu je ještě nutno přičíst rozčilující nepohodlí stísněných prostor, vysokou vlhkost a mrazivou teplotu uvnitř lodi. To vše dohromady vytváří dostatečné předpoklady k možnému vzniku lidské chyby s případným drahým či tragickým důsledkem.

Pittovy ruce na ovládacích pákách, stále pevné a klidné, dále vedly *Sea Slug* necelé čtyři stopy nade dnem. Giordinova pozornost se ani na okamžik neodpoutala od sledování kontrol životně důležitých systémů, zatímco Gunn neustále upínal oči na sonar a magnetometr. Dlouhé hodiny plánování měli za sebou. Nyní to už byla jen otázka trpělivosti a vytrvalosti, smíšená s onou

zvláštní kombinací věčného optimismu a touhy po neznámém, která provází všechny hledače pokladů. „Před námi to vypadá jako nějaká kupa kamení," oznámil Pitt. Girodino vyhlédl průhledem. „Leží přímo na povrchu bahna. Zajímalo by mě, odkud pocházejí."

„Možná, že to je jenom zátěž, kterou někdo vyhodil přes palubu ze staré plachetnice."

„Daleko spíš pocházejí z ledovce," ozval se Gunn. „Spousta skal a všelijakých zbytků se v nich dostane na moře a pak, když se ledovec rozpustí, spadnou na dno –" Gunn se uprostřed své přednášky odmlčel. „Počkej… mám silný signál na sonaru. Teď to zaznamenává také magnetometr."

„Směr?" zeptal se Pitt.

„Směr sto třicet sedm stupňů."

„Sto třicet sedm," opakoval Pitt. S elegantním náklonem, jako by řídil letadlo, stočil *Sea Slug* do nového kursu. Giordino intenzivně civěl přes Gunnovo rameno na zelené kaňky na obrazovce sonaru. Malá, blikající tečka ohlašovala nějaký solidní objekt, tři sta yardů za hranicí viditelnosti.

„Moc se netěšte," uklidňoval je potichu Gunn. „Ten kontakt je na loď moc malý."

„Co si o tom myslíš?"

„Těžko říct. Nemá to víc než dvacet až pětadvacet stop na délku a je to vysoké asi jako dvě poschodí. Mohlo by to být cokoliv…"

„Nebo by to taky mohl být jeden z kotlů *Titaniku,"* vmísil se Pitt. „Na dně by jich mělo být naseto."

„Vypadá to, že ses trefil," souhlasil Gunn, do jehož hlasu se začalo vkrádat vzrušení. „Mám další identický signál směrem 115 stupňů. A tady je další, směr 160 stupňů. Ten poslední má délku asi sedmdesát stop."

„To by mohl být jeden z komínů," ozval se Pitt.

„Bože," zamumlal chraptivě Gunn. „Začíná to tady dole vypadat jako na nějakém smetišti."

Náhle se na zevním okraji osvětleného pole zjevil jakýsi okrouhlý objekt, olemovaný tajuplnou září, připomínající obrovskou hrobku. Brzy nato už mohly tři páry očí v ponorce rozeznat mříž topeniště obrovského kotle. Pak se začala zjevovat jedna řada nýtů podél kovových spárů za druhou a potrhaná, zubatá chapadla zbytků parního potrubí.

„Jak by se vám líbilo být v tehdejší době topičem a muset takovéhle bejby krmit?" zamumlal Giordino.

„Mám další," ohlásil Gunn. „Ne, počkejte… signál je silnější. Tady je jeho délka. Sto stop… dvě stě…"

Jenom pokračuj, děťátko," modlil se Pitt.

„Pět set… sedm… osm set stop. Máme ho! Máme ho!"

Jaký kurs?" zeptal se Pitt.

„Náměr devadesát sedm stupňů," odpověděl Gunn šeptem.

Po dobu několika následujících minut, kdy se ponorka *Sea Slug* blížila k cíli, nikdo na palubě ani nepromluvil. Tváře všech mužů byly bledé a napjaté očekáváním. Pittovi bolestivě bušilo srdce v hrudníku a připadal si, jako by měl v žaludku železo a zevně mu ho tiskla nějaká obrovská ruka. Uvědomil si, že se s ponorkou příliš blíží k usazenině na dně. Přitáhl poněkud řídicí páku a nespouštěl oči z průzoru. Co najdou? Zrezivělou starou loď, zcela neschopnou záchrany? Narušený, rozbitý trup, až po palubní nástavbu zabořený do bahna? A pak jeho napjatý pohled zachytil masivní stín, nejasně a hrozivě se rýsující v temnotě.

„Bože na nebesích!" vydechl v posvátné bázni Giordino. „Jsme přímo před jeho přídí."

Když se jejich vzdálenost zmenšila až na padesát stop, Pitt zpomalil motory a otočil *Sea Slug* rovnoběžně s bokem nešťastné lodi. Závratný pohled poskytovala již samotná velikost vraku pozorovaného ze strany. Dokonce i po téměř osmdesáti letech byla potopená loď prakticky prosta koroze; zlatý pruh, obkružující 882 stop dlouhý černý trup, se v intenzivním světle reflektorů stále leskl. Pitt pozdvihl ponorku kolem osmitunové kotvy na levoboku, až zahlédli tři stopy vysoká zlatá písmena, jež stále pyšně ohlašovala jméno lodi *Titanic.*

Pitt, plný okouzlení, zdvihl z vidlice mikrofon a zmáčkl vysílací knoflík. „*Modoku, Modoku.* Tady je *Sea Slug…* slyšíte mě?"

Radista na *Modoku* odpověděl téměř okamžitě. „Tady *Modoc, Sea Slugu.* Slyšíme. Přepínám.“

Pitt upravil hlasitost, aby omezil praskání v amplionu. „*Modoku,* uvědomte velitelství NUMA, že jsme našli velké T. Opakuji, našli jsme velké T. Hloubka dvanáct tisíc tři sta čtyřicet stop. Čas: jedenáct čtyřicet dva.“

„Jedenáct čtyřicet dva?“ zopakoval Giordino. „Ty nafoukanej mizero. Spletl ses jenom o dvě minuty.“

ZNOVUZROZENÍ

Titanic ležel zahalený v tajuplném tichu černých hlubin, poznamenaný ponurými jizvami své tragédie. Zubatá trhlina po srážce s ledovcem se táhla od předního kolizního prostoru na pravoboku až ke kotelně číslo pět, téměř tři sta stop po boku trupu, zatímco zející otvory v přídi pod čarou ponoru svědčily o ničivém nárazu kotlů, jež se vytrhly ze svých. míst, prorazily jednu přepážku po druhé, až se vyvalily ven do moře.

Loď byla těžce dosedlá na usazeninu dna v lehkém náklonu na levobok, s přídí směřující k jihu, jako by se pateticky stále ještě snažila pokračovat v plavbě do vod přístavu, kterého nikdy nedosáhla. Světla ponorky tančila po přízračné nástavbě a vrhala dlouhé strašidelné stíny na její rozlehlé týkové paluby. Široké prostory boků lodi lemovala v pravidelných řadách okénka, některá uzavřená, jiná otevřená. Teď, když byla bez komínů, vypadala loď téměř moderně, aerodynamicky; po předních třech komínech nebylo ani stopy, dva z nich zřejmě odpadly během pádu ke dnu, zatímco komín číslo čtyři ležel napříč přes zadní člunovou palubu. Mimo změti přetrhaných, zrezivělých komínových poutacích lan, která se jako had plazila přes zábradlí lodi, vyčnívalo nad člunovou palubu jen několik velkých větracích průduchů, jež zde stály jako tichá stráž nad prázdnými Welinovými výložníky, v nichž byly kdysi uloženy záchranné čluny.

Celá scenerie vyvolávala dojem jakési morbidní krásy. Muži uvnitř ponorky téměř viděli její jídelny a reprezentační kajuty, zaplavené světlem a zaplněné stovkami smějících a bavících se cestujících. Představovali si knihovny plné knih, kuřárny, jimiž se linul modrý kouř z doutníků džentlmenů, a slyšeli orchestr, hrající ragtime z přelomu století. Po palubách se procházeli pasažéři, bohatí, slavní mužové v neposkvrněných večerních oblecích, dámy v barevných šatech ke kotníkům, chůvy s dětmi, jež svíraly své oblíbené hračky. Astorové, Guggenheimové a Strausové v první třídě; střední vrstva učitelů, kněží, studentů a spisovatelů ve třídě druhé a různí imigranti, irští farmáři s rodinami, tesaři, pekaři, krejčí a horníci ze zapadlých vesnic Švédska, Ruska či Řecka v nejlevnějším podpalubí. Navíc se tu pohybovalo na devět set členů posádky, od lodních důstojníků až k zásobovatelům, stewardům, poslíčkům a strojníkům.

V temnotě za dveřmi a okénky leželo obrovské bohatství. Jak asi bude vypadat bazén, kurt na squash nebo turecké lázně? Visí na stěně přijímací haly stále ještě nějaké zetlelé zbytky obrovské tapiserie? Co zůstalo z bronzových hodin nad hlavním schodištěm nebo z křišťálových lustrů v elegantním Café Parisien či konečně z vybraně zdobeného stropu nad jídelnou první třídy? Budou snad někde ve stínu můstku stále ještě odpočívat kosti kapitána Edwarda J. Smithe? Jaké záhady se objeví, až, nebo jestli, na tento kdysi plovoucí palác opět dopadne sluneční světlo?

Jak ten malý vetřelec obeplouval ohromný trup lodi, kamery ponorky se zapjatým bleskovým světlem donekonečna zaznamenávaly jeden záběr za druhým. Nad sešikmenou palubou proplouvala velká, asi dvě stopy dlouhá ryba s krysím ocasem, velkýma očima a opancéřovanou hlavou; zdálo se, že si blikajících paprsků světla ani v nejmenším nevšímá.

Po době, která se zdála být hodinami, se ponorka, jejíž posádka měla oči stále upřené do průzorů, pomalu začala zvedat nad střechu salonu první třídy, kde se na moment zastavila, aby sem upevnila malou kapsli, vydávající elektronický signál. Jeho nízkofrekvenční impulsy budou od nynějška bezpečným vodítkem pro budoucí cesty k vraku. Pak ponorka provedla klouzavý obrat vzhůru, zhasla světla a rozplynula se v temnotě, odkud přijela.

S výjimkou několika jiskřiček mořského života, které byly nějakým způsobem schopné adaptovat se na přežití v černočerném, ledově studeném prostředí, zůstal *Titanic* znovu sám. Ale brzy se objeví další ponorky a loď na své ocelové kůži zase ucítí dotyk lidských nástrojů, tak, jako je pociťovala před mnoha lety v loděnici firmy Harland a Wolff v Belfastu.

Pak, možná, snad, dosáhne konečně svého prvního přístavu.

ČÁST ČTVRTÁ

Titanic

Květen 1988

37

Sovětský generální tajemník Georgij Antonov si s uvážlivou pečlivosti zapálil dýmku a pohledem přelétl po tvářích ostatních mužů, sedících kolem dlouhého mahagonového konferenčního stolu.

Po jeho pravici trůnili admirál Boris Slojuk, ředitel Sovětské námořní rozvědky, a jeho pobočník, kapitán Prevlov. Naproti nim byli Vladimír Polevoj, šéf oddělení zahraničních záležitostí KGB a Vasilij Tilevič, maršál Sovětského svazu a vrchní velitel Státní bezpečnosti.

Antonov přešel přímo k věci: „Tak, zdá se, že Američani se rozhodli vyzvednout *Titanic.*“ Než pokračoval dál, zahloubal se na chvíli do papírů před sebou. „Podle toho, jak to vypadá, půjde o rozsáhlou akci. Dvě zásobovací lodi, tři pomocné lodi, čtyři hloubkové ponorky.“ Pohlédl na admirála Slojuka a Prevlova. „Máme v té oblasti nějaké pozorovatele?“

Prevlov přikývl: „Na hranici oblasti, kde se vedou záchranné práce, křižuje oceánografická výzkumná loď *Michail Kurkov,* jíž velí kapitán Ivan Parotkin.“

„Znám Parotkina osobně,“ dodal Slojuk. „Je to dobrý námořník.“

„Jestliže Američani utrácejí stovky milionů dolarů na záchranu pětasedmdesát let starého vraku,“ podotkl Antonov, „musí mít nějaký logický motiv.“

„Motiv existuje,“ pronesl chraplavě admirál Slojuk. „A to motiv, který ohrožuje samu naši bezpečnost.“ Kývl na Prevlova, který Antonovovi přes stůl podal červenou složku s nápisem Sicilský projekt. „Proto jsem si vyžádal dnešní schůzi. Moji lidé získali rámcový plán nového tajného amerického obranného systému. Myslím, že zjistíte, jak je šokující, ne-li dokonce hrozivý.“

Antonov, spolu s ostatními, otevřel složku a začal číst. Generální tajemník četl zhruba pět minut a jen občas zabloudil zrakem směrem ke Slojukovi. Výraz jeho tváře se průběžně měnil od profesionálního zájmu přes upřímný úžas, údiv, až konečně k ohromujícímu pochopení.

„To je neuvěřitelné, admirále Slojuku, absolutně neuvěřitelné.“

„Je takový obranný systém možný?“ zeptal se maršál Tilevič.

„Stejnou otázku jsem položil pěti našim nejzkušenějším vědcům. Všichni se shodli, že teoreticky vzato takový systém uskutečnitelný je, máte-li k dispozici dostatečně silný zdroj energie.“

„A vy předpokládáte, že takový zdroj leží v trezorech *Titaniku?*“ obrátil se na něj Tilevič.

„Tím jsme si jistí, soudruhu maršále. Jak jsem uvedl ve své zprávě, k dokončení celého Sicilského projektu je nezbytný jeden málo známý prvek jménem byzanium. Nyní už víme, že Američané před šestasedmdesáti lety vyloupili jediný jeho známý zdroj, a to na ruském území. Naštěstí pro nás měli smůlu při jeho transportu. Použili loď odsouzenou k záhubě.“

Antonov zavrtěl naprosto nechápavě hlavou. Jestli to, co uvádíte ve zprávě, je pravda, pak jsou Američani schopní odstřelovat naše interkontinentální rakety jako mouchy plácačkou.“

Slojuk vážně přikývl. „Obávám se, že je to krutá pravda.“

Polevoj se naklonil přes stůl, na tváři masku podezřívavého zděšení. „Tady uvádíte, že vaším kontaktem je vysoce postavený pobočník na Ministerstvu obrany Spojených států.“

„Správně,“ zdvořile přikývl Prevlov. „Během aféry Watergate ztratil iluze o americké vládě a od té doby mi poslal řadu materiálů, o nichž soudil, že jsou důležité.“

Antonov probodával Prevlova svým pohledem. „Myslíte si, že jsou schopni to dokázat, kapitáne Prevlove?“

„Vyzdvihnout *Titanic!* “

Antonov přikývl.

Prevlov se na něj upřeně zadíval. Jestliže si připomenete, jak CIA v roce 1974 zachránila jednu naši jadernou ponorku z hloubky sedmnácti tisíc stop nedaleko Havaje – myslím, že CIA to tenkrát nazvala Projekt Jennifer – pak můžeme mít opravdu jen nepatrné pochybnosti o tom, že by Američané neměli technické možnosti k dopravě *Titaniku* do přístavu v New Yorku. Ano, soudruhu Antonové, jsem si jistý, že to dokážou.“

„Nesdílím vaše mínění,“ pronesl Polevoj. „Loď velikosti *Titaniku* je něco úplně jiného, než byla nějaká ponorka.“

‚Musím se přiklonit k názoru kapitána Prevlova,“ nesouhlasil Slojuk. „Američané mají nepříjemný zvyk dokončit všechno, do čeho se pustí.“

„A co ten Sicilský projekt?“ trval na svém Polevoj. „KGB neobdržel žádné podrobnější informace ohledně jeho existence, s výjimkou toho kódového označení, ovšem. Jak můžeme vědět, že Američani si prostě jenom nevycucali z prstu nějaký mýtický projekt, aby mohli blafovat při rozhovorech o omezení strategických nukleárních nosičů?“

Antonov zaklepal kotníky na stůl. „Američané neblafují. Soudruh Chruščov to zjistil už před pětadvaceti lety během kubánské krize. Nemůžeme přehlédnout žádnou možnost, jakkoliv vzdálenou, že vyzvednutím byzania z trupu *Titaniku* získají možnost vytvořit funkční obranný systém.“ Odmlčel se, aby si potáhl z dýmky. „Navrhuji, aby naše další plány směřovaly k nějaké akci.“

„Evidentně se musíme postarat, aby se byzanium nikdy nedostalo do Spojených států,“ pronesl maršál Tilevič.

Polevoj poklepával prsty po složce se Sicilským projektem. „Sabotáž. Musíme celou záchrannou operaci sabotovat. Jiná cesta není.“

„Nesmí dojít k žádnému incidentu s možným mezinárodním ohlasem,“ pronesl rozhodně Antonov. „Žádná otevřená vojenská akce nepřichází v úvahu. Nepřeji si v dalším roce špatné úrody ohrozit sovětsko-americké vztahy. Je to jasné?“

„Pokud nepronikneme do oblasti záchranných prací, nemůžeme nic dělat,“ trval na svém Tilevič. Polevoj zíral přes stůl na Slojuka. „Jaké kroky Američané podnikli k zajištění bezpečnosti své operace?“

„Na dohled od záchranných lodí patroluje po čtyřiadvacet hodin denně jaderný křižník *Juneau* s řízenými raketami.“

„Smím promluvit?“ otázal se Prevlov, téměř blazeované. Ani nepočkal na odpověď. „Po zralé úvaze, soudruzi, pronikání již začalo.“

Antonov vzhlédl. „Prosím, vysvětlete to, kapitáne.“

Prevlov po očku pohlédl na svého představeného. Admirál Slojuk v náznaku souhlasu lehce přikývl.

„Máme dva agenty, kteří pracují jako členové záchranné posádky NUMA,“ vysvětloval Prevlov. „Výjimečně talentovaný tým. Zásobují nás daty z amerických oceánografických misí již celé dva roky.“

„Dobře, dobře. Vaši lidé se činí, Slojuku,“ pronesl Antonov, ale v jeho tónu nebyla ani stopa po vřelosti. Pohledem se opět vrátil k Prevlovovi. „Máme předpokládat, kapitáne, že jste vymyslel nějaký plán?“

„Ano, soudruhu.“

Když se Prevlov vrátil, Marganin byl v jeho kanceláři a zcela nenuceně se rozvaloval za jeho stolem. Byl jako vyměněný. Už nevypadal jako obyčejný podlézavý pobočník, jakého Prevlov opustil jen před několika hodinami. Měl v sobě cosi, co mu dodávalo pocit vítězství, jakousi sebejistotu. To všechno se mu obráželo ve tváři. Kdysi nejisté oči nyní zrcadlily troufalost muže, který věděl, o co mu jde.

„Jak proběhla konference, kapitáne?“ zeptal se Marganin, aniž se zvedl z křesla.

„Myslím, že mohu s jistotou prohlásit, že brzy přijde den, kdy mě budete oslovovat admirále.“

„Musím přiznat,“ pronesl Marganin chladně, „že s vaší bujnou fantazií může soutěžit snad jen vaše ego.“

Prevlova to překvapilo. Tvář mu zbledla těžko kontrolovaným vztekem, a když promluvil, nebyl k postřehnutí pravých emocí v jeho hlase potřeba ani zvláště jemný sluch, ani bujná představivost. „Vy se odvažujete mě urážet?“

„Proč ne. Nepochybně jste význam Sicilského projektu a záchranné operace *Titaniku* podal soudruhu Antonovovi jako svoji geniální dedukci, i když to byl *můj* zdroj, který tu informaci poskytl. A také jste je pravděpodobně informoval o svém skvělém plánu, jak Američanům vyrvat byzanium z rukou. I tuhle myšlenku jste mi ukradl. Zkrátka, Prevlove, nejste nic než zloděj bez vlastního talentu.“

„Tak dost!“ Prevlov s ledovým hlasem namířil na Marganina ukazovák. Náhle ztuhl a už se zase dokonale kontroloval, soustředěný, uhlazený, plně profesionální. „Za tohle porušení subordinace zaplatíte, Marganine,“ pronesl sladkým hlasem. „Dohlédnu na to, že za to zaplatíte nejmíň tisíckrát, ještě než uplyne tenhle měsíc.“

Marganin neodpověděl. Jeho úsměv byl stejně ledový jako hrobka.

38

„Tak tady máte to svoje tajemství,“ povzdechl si Seagram a položil noviny na Sandeckerův stůl: „Tohle jsou noviny z dnešního rána. Koupil jsem si je před necelými patnácti minutami.“

Sandecker je obrátil a pohlédl na jejich přední stránku. Dál se nemusel ani dívat, bylo tam všechno.

„NUMA se chystá vyzvednout *Titanic,*“ četl nahlas. „No, alespoň kolem toho už nemusíme chodit po špičkách. ´Mnohamilionový pokus zachránit osudový parník.' Musíte přiznat, že je to fascinující čtení. „Informované zdroje dnešního dne prohlásily, že Národní podmořská a oceánská agentura provádí usilovné záchranné pokusy, aby vyzdvihla R.M.S. *Titanic,* který se potopil uprostřed Atlantiku po srážce s ledovcem dne 15. dubna 1912. Následkem tohoto neštěstí přišlo o život patnáct set lidí. Tento obrovský podnik ohlašuje nový úsvit v záchranářství z velkých mořských hlubin, jaký dosud v historii lidského pátrání po pokladech nemá obdoby'.“

„Mnohamilionový hon za pokladem,“ zasmušil se Seagram. „To se nebude prezidentovi líbit.“

„Dokonce tu mají moji fotografii,“ poznamenal Sandecker. „Není mi ale moc podobná. Musí to být nějaký jejich archivní snímek, pět nebo šest let starý.“

„Nemohlo to přijít v horší chvíli,“ stěžoval si Seagram. „Ještě tři týdny… Pitt povídal, že se pokusí o vyzdvižení během tří týdnů.“

„Nebojte se. Pitt a jeho muži na tom dělají už devět měsíců; devět vyčerpávajících měsíců boje s každou zimní bouří, kterou na ně Atlantik poslal, a přitom se dokázali vypořádat se všemi překážkami a technickými záludnostmi, se kterými se setkali. Je vlastně zázrak, že toho v tak krátkém čase dokázali tolik. A přesto všechno se pořád ještě tisíc a jedna věc může pokazit. Můžou se objevit nějaké skryté praskliny, které budou třeba schopné rozlomit trup, jakmile se odtrhne ode dna, nebo ho ta ohromná přísavná síla mezi dnem a kýlem nemusí vůbec pustit. Na vašem místě, Seagrame, bych ještě vlajku nevytahoval, přinejmenším dokud neuvidíte, jak *Titanic* vlečou kolem Sochy svobody v New Yorku.“

Seagram vypadal uraženě. Admirál se ušklíbl jeho sklíčenému výrazu a nabídl mu doutník. Seagram ho odmítl.

„Na druhé straně,“ uklidňoval ho admirál, „může se stát, že se zvedne ode dna a vyplave tak lehce, jak si jenom můžete přát.“

„To na vás mám rád, admirále, to vaše neustálé střídání optimismu a pesimismu.“

„Dávám přednost tomu, být připravený na možné zklamání. Pomáhá to pak zmírnit bolest.“

Seagram neodpověděl. Na minutu se odmlčel. Pak pronesl: „Takže o *Titanic* se začneme bát, až přijde čas. Stále ale máme problém s tiskem. Jak to s nimi sehrajeme?“

„Jednoduše,“ odvětil lehkomyslně Sandecker. „Uděláme přesně to, co by udělal kterýkoliv obyčejný živý politik, jehož pochybné aktivity odhalil nějaký skandálu lačný reportér.“

„A to je?“ opatrně se zeptal Seagram.

„Svoláme tiskovou konferenci.“

„To je bláznovství. Jestli se Kongres a veřejnost někdy jen doslechnou o tom, že jsme do téhle akce napumpovali tři čtvrtě miliardy dolarů, půjdou po nás jako kansaské tornádo.“

„Takže zahrajeme trochu falešného pokera a pro veřejnost snížíme výdaje za záchrannou operaci na polovinu. Kdo se to může dozvědět? Neexistuje způsob, jak by se mohli dostat k pravdivým číslům.“

„Pořád se mi to nelíbí,“ namítal Seagram. „Tihle washingtonští reportéři dovedou mluvčího na tiskové konferenci rozporcovat s bravurou špičkových chirurgů. Rozkrájejí vás jako krocana na Den díkůvzdání.“

„Nemluvil jsem o sobě,“ pronesl pomalu Sandecker.

„Tak o kom? Určitě ne o mně. Já jsem jen takový malý človíček, který tu vlastně vůbec nic neznamená, vzpomínáte si?“

„Měl jsem na mysli někoho jiného. Někoho, kdo o naší zákulisní fintě nic neví. Někoho, kdo je autoritou na potopené lodě a s kým budou novináři zacházet s největší úctou a respektem.“

„A kde chcete najít takový vzor ctnosti?“

„Jsem nesmírně rád, že jste použil slovo ctnost,“ odpověděl Sandecker vychytrale. „Víte, myslel jsem na vaši ženu.“

39

Dana Seagramová stála sebevědomě za řečnickým pultem a hbitě zachycovala otázky, které na ni pálilo nějakých osmdesát žurnalistů, posedávajících v přednáškové síni na ředitelství NUMA. Trvale se usmívala a na tváři měla šťastný výraz ženy se sebou spokojené a vědomé si toho, že se dokáže prosadit. Byla oblečená do úzké sukně terakotové barvy a svetru s hlubokým výstřihem ve tvaru V, nevtíravě zdůrazněným malým mahagonovým náhrdelníkem. Byla vysoká, přitažlivá a elegantní; zjev, který její inkvizitory okamžitě nutně znevýhodňoval.

Na levé straně místnosti povstala bělovlasá žena a mávla rukou. „Doktorko Seagramová?“

Dana se šarmem přikývla.

„Doktorko Seagramová, čtenáři mých novin, *Chicago Daily*, by rádi věděli, proč vláda utrácí miliony na záchranu nějaké staré zrezivělé lodi. Proč by ty peníze nemohly být vynaloženy jinde, řekněme na sociální sféru nebo na tolik potřebnou obnovu města?“

„Moc ráda vám to vysvětlím,“ odvětila Dana. „Předně, vyzvednutí *Titaniku* není žádné mrhání penězi. Rozpočet byl vypracován na dvě stě devadesát milionů dolarů a do současné doby jsme stále hodně pod tímto limitem, přičemž, jak bych ráda dodala, jsme v časovém předstihu.“

„Vy tuhle sumu nepovažujete za spoustu peněz?“

„Ne, když uvážíte možnou návratnost. Víte, *Titanic* je skutečným skladištěm pokladů. Jejich odhad dosahuje sumy tří set milionů dolarů. Na palubě je spousta osobních šperků cestujících, v jediné luxusní kajutě minimálně za čtvrt milionu. Pak tu je lodní kování, stejně jako vybavení a drahá výzdoba, z čehož část mohla přežít. Za jeden porcelánový šálek nebo křišťálový pohár z jídelny první třídy kterýkoliv sběratel rád zaplatí od pěti set do tisíce dolarů. Ne, dámy a pánové, toto je případ, kdy federální projekt není, dovolíte-li mi ten výraz, loupením peněz daňových poplatníků. Nakonec vykážeme zisk, jak v dolarech, tak i v historických artefaktech staré doby. A to už ani nehovořím o neuvěřitelném přínosu poznatků pro mořskou vědu a technologii.“

„Doktorko Seagramová?“ zaznělo zezadu od vysokého muže s vyzáblým obličejem. „Neměli jsme dosud čas, abychom si přečetli tiskové prohlášení, které jste nám před chvíli předala. Můžete nám tedy, prosím, objasnit techniku vyzdvižení vraku?“

„Jsem ráda, že se mě na to ptáte,“ zasmála se Dana. „Úplně vážně, omlouvám se za to staré klišé, ale vaše otázka, pane, je klíčem k uvedení několika diapozitivů, které pomohou objasnit mnohá tajemství, spojená s touto záchrannou operací.“ Obrátila se k okraji pódia. „Světlo, prosím.“

Světlo ztemnělo a na plátně nad řečnickým stolkem se objevil první diapozitiv.

„Začneme s kompozicí z více než osmdesáti diapozitivů sestavených tak, aby ukázaly *Titanic*, jak nyní sedí na dně. Naštěstí je téměř ve svislé poloze, jen s lehkým náklonem na levobok, což je výhodné proto, že celý stoyardový otvor proražený ledovcem v pravoboku je dostatečně přístupný, aby mohl být uzavřen."

„Jak je možné zalepit tak veliký otvor v té hrozné hloubce?"

Následoval další obrázek, který znázorňoval muže držícího cosi jako velikou hroudu tekutého tmelu.

„Toto je odpověď na vaši otázku," oznámila Dana. „Na snímku vidíte doktora Amose Stannforda, jak demonstruje látku, kterou vyvinul a nazval Wetsteel neboli Mokrá ocel. Jak jméno napovídá, zatímco na vzduchu zůstává Mokrá ocel vláčná, během devadesáti vteřin po kontaktu s vodou ztvrdne skutečně jako ocel a spojí se s kovovými předměty, jako by k nim byla přivařená."

Toto poslední konstatování doprovázela vlna mumlání v sále.

„Hliníkové tanky kulovitého tvaru o průměru deseti stop, které obsahují Mokrou ocel, jsou ponořeny na vhodných místech kolem trupu lodi," pokračovala Dana. „Jsou zkonstruovány tak, že se k nim může připojit ponorka způsobem, ne nepodobným přistání kosmické rakety na vesmírné základně. Pak ponorka s nádrží pokračuje k pracovnímu stanovišti, kde posádka může na příslušné místo namířit speciálně vyvinutou trysku a tuto hmotu z ní vystříknout."

„Jak se Mokrá ocel z toho tanku vypumpuje?"

„Abych to trochu přirovnala, obrovský tlak v hloubce působí na hliníkový obal podobně jako na tubu zubní pasty, takže okolní voda vymačkává látku přesně tam, kam je potřeba."

Požádala o další diapozitiv.

„Tady vidíme obrázek průřezu moře, znázorňující zásobovací lodě na hladině a ponorky, shromážděné v okolí vraku na dně. Na této operaci spolupracují čtyři ponorky s lidskou posádkou. *Sapfó I*, na kterou si možná vzpomínáte v souvislosti s plovoucí expedicí k proudu Lorelei, se v současnosti zabývá zakrýváním defektu v boku lodi po srážce s ledovcem a otvory v přídi, způsobené několika utrženými kotli. *Sapfó II*, novější a modernější sesterská ponorka, uzavírá menší otvory, například ústí větráků a okénka. Ponorka Námořnictva *Sea Slug* má za úkol odřezat zbytečné trosky, včetně stožárů, takeláže a zadního komínu, který padl napříč přes zadní člunovou palubu. A konečně, *Deep Fathom*, ponorka patřící Uranus Oil Corporation, instaluje na trup a nástavbu *Titaniku* přetlakové ventily."

„Mohla byste, doktorko Seagramová, prosím, vysvětlit účel těch přetlakových ventilů?"

Jistě," odpověděla Dana. Jakmile trup lodi začne stoupat směrem k hladině, vzduch, který byl do trupu napumpován, se začne roztahovat, protože protitlak vody se bude se stoupáním lodi zmenšovat. Pokud by se tento vnitřní přetlak nesnižoval, trup *Titaniku* by se pochopitelně roztrhl. Ventily jsou zde tedy k tomu, aby tomuto neštěstí zabránily."

„Takže NUMA plánuje, že k vyzvednutí *Titaniku* použije stlačený vzduch?"

„Ano, podpůrná loď *Capricorn* má dvě kompresorové jednotky, které jsou schopné vytěsnit vodu z trupu dostatečným objemem vzduchu tak, aby se *Titanic* zvedl."

„Doktorko Seagramová," ozval se další hlas bez tváře, „zastupuji *Science Today* a náhodou vím, že tam, kde *Titanic* leží, je tlak vody větší než šest tisíc liber na čtverečný palec. Také vím, že největší dostupný kompresor je schopen vyvinout tlak jenom čtyř tisíc liber. Jak hodláte překonat tento rozdíl?"

„Hlavní kompresorová jednotka na palubě *Capricornu* pumpuje povrchový vzduch přes vyztužené trubky do sekundární pumpy, která je umístěna uprostřed vraku. Tato druhá pumpa připomíná vzhledem radiální letecký motor s řadou pístů, vybíhajících z centrální hlavy. Opět jsme zde využili obrovského tlaku vody v hloubce, který pumpou pomáhá pohybovat, spolu s elektrickým pohonem a tlakem vzduchu přicházejícím shora. Lituji, že vám nemůžu podat detailnější popis, ale jsem námořní archeoložka, nikoliv námořní inženýrka. Avšak později během dnešního dne vám bude k dispozici admirál Sandecker, aby vám zodpověděl vaše technické dotazy podrobněji."

„Co přísavná síla?" nedal se hlas ze *Science Today*. „Poté, co je *Titanic* tolik let usazený v bahně,

nebude ke dnu doslova přilepený?“

„To tedy skutečně bude.“ Dana si pokynutím vyžádala světla. Ta se rozsvítila a Dana chvíli pomrkávala v jejich záři, až byla schopna rozpoznat tazatele. Byl to muž středních let, s dlouhými hnědými vlasy a velkými brýlemi s kovovými obroučkami.

Jakmile bude podle výpočtů v trupu lodi dostatek vzduchu na to, aby celou váhu pozdvihl k hladině, bude vzduchový přívod od trupu odpojen a jeho ústí bude přesunuto tak, aby do sedimentu v okolí kýlu *Titaniku* vstříklo chemický elektrolyt, vyrobený firmou Meyers-Lentz Company. Výsledným efektem působení tohoto elektrolytu je rozpad molekul sedimentu a vytvoření jakéhosi polštáře ze vzduchových bublinek. Ty poruší síly statického tření a umožní obrovskému trupu, aby se ze sevření uvolnil.“

Ruku pozvedl další muž.

Jestliže bude operace úspěšná a *Titanic* se začne vznášet k hladině, není tu nebezpečí, že se převrhne? Dvě a půl míle je dost dlouhá vzdálenost, než aby pětačtyřicet tisíc tun těžký předmět zůstal bez přiměřené zátěže ve vzpřímené poloze.“

„Máte pravdu. Je tu samozřejmě nebezpečí, že by se mohl převrátit, ale plánujeme ponechat v dolní části jeho trupu dostatečný zbytek vody jako zátěž, což by tenhle problém mělo vyřešit.“

Nato povstala mladá mužatka a mávla rukou:

„Doktorko Seagramová, já jsem Connie Sanchezová z *Female Eminence Weekly* a mé čtenářky by zajímalo, jaké obranné mechanismy jste si vy osobně vybudovala, abyste dokázala obstát v každodenním střetu s profesionálně dominujícími egoistickými mužskými zabedněnci.“

Obecenstvo reportérů na tuto otázku zareagovalo stísněným mlčením. Bože, řekla si Dana potichu, tohle muselo dříve nebo později přijít. Postavila se vedle řečnického pultu a nedbale, téměř vyzývavě se o něj opřela.

„Moje odpověď, slečno Sanchezová, je zcela mimo zápis.“

„Takže uhýbáte,“ vyhrkla Connie Sanchezová s vítězným úsměvem.

Dana tohle šťouchnutí ignorovala. „Zaprvé, zjistila jsem, že jakékoliv obranné mechanismy jsou sotva nezbytné. Mí mužští kolegové respektují moji inteligenci dost na to, aby přijímali i moje mínění. Zadruhé, dávám přednost zůstat na domácí půdě a soutěžit s příslušnicemi stejného pohlaví, což není nic divného, když uvážíte, že z pěti set čtyřiceti vědců stálého personálu NUMA je sto čtrnáct žen. A zatřetí, slečno Sanchezová, jediní tupohlavci, které jsem měla tu smůlu během svého života potkat, nebyli muži, ale spíše jisté ženské.“

Na několik okamžiků zůstal sál v naprostém tichu. Pak se náhle z obecenstva ozval hlas, který rozpačité mlčení přerušil. „Výborně, doktorko,“ zaječela malá bělovlasá dáma z *Chicago Daily.* „To jí zavře pusu.“

Nejprve se ozval potlesk, skromný jako mírné zčeření moře, aby se pak auditoriem rozburácel jako bouře souhlasu. Washingtonští dopisovatelé ošlehaní řadou bitev jí projevovali svoje uznání potleskem vestoje.

Connie Sanchezová seděla na svém místě a její tvář, zrudlá hněvem, ledově na Danu zírala. Ta si z Conniiných rtů přečetla slovíčko „čubko“, za což se jí odvděčila líbezným, posměšným úsměvem, jaký dokážou jen ženy. To pochlebování, pomyslela si Dana, jak jen může být sladké.

40

Už od časného rána ze severovýchodu vytrvale foukal vítr. Později odpoledne zesílil na vichřici o síle pětatřiceti uzlů, která zdvihala mořskou hladinu do obrovských vln. Záchranná plavidla na nich poskakovala jako papírové šálky v myčce nádobí. Bouře s sebou přinášela otupující chlad z rozsáhlých pustin polárního kruhu. Muži se na zmrzlé paluby ani neodvažovali vycházet. Není žádným tajemstvím, že největším nepřítelem tělesné teploty je právě vítr. Člověk se cítí daleko chladněji a bídněji při teplotě kolem nuly a větru o síle pětatřiceti uzlů, než při 30 stupních pod nulou a bezvětří. Vítr dokáže tělo oloupit o teplo prakticky stejnou rychlostí, jakou je vyráběno –

odporná situace, nazývaná mrazivý faktor.

Joel Farquar, meteorolog z *Capricornu*, kam byl zapůjčen z ústřední Federální meteorologické služby, vypadal, že se ho bouře venku nijak netýká. Seděl ve velitelské místnosti a studoval přístroje, jež byly napojeny na Národní meteorologické satelity a dodávaly mu každých čtyřiadvacet hodin čtyři družicové snímky severního Atlantiku.

„Jakoupak budoucnost nám vaše prognostická dušička předpoví?“ zeptal se Pitt, pevně zapřený proti kymácivému pohybu lodi.

„Během hodiny to začne polevovat,“ odpověděl Farquar. „Zítra za východu slunce nebude vítr silnější než deset uzlů.“

Když Farquar odpovídal, ani nevzhlédl. Byl to pečlivý červenolící mužíček s naprostým nedostatkem smyslu pro humor a bez sebemenší stopy po přátelské vřelosti. Přesto ho všichni muži z celé záchranné expedice plně respektovali, protože byl své práci plně oddaný a jeho předpovědi bývaly neobyčejně přesné.

„I ty nejlepší plány…,“ zamumlal líně Pitt. „Další ztracený den. To je už počtvrté v jednom týdnu, co se musíme odpojit a nechat kyslíkový přívod na boji.“

„Jenom Bůh může vyvolat bouři,“ pronesl netečně Farquar. Kývl ke dvěma řadám televizních obrazovek, kompletně zakrývajících přídovou přepážku operační místnosti *Capricornu.* „Alespoň že to nevadí jim.“

Pitt pohlédl na monitory, na nichž bylo vidět ponorky, jak klidně pokračují ve své práci na vraku v hloubce dvanácti tisíc stop pod rozbouřenou hladinou. Jejich nezávislost na povrchových zásobovacích lodích byla obrovským darem. S výjimkou *Sea Slugu,* která jediná měla dobu ponoření omezenou na osmnáct hodin a nyní byla pevně připevněná na palubě *Modoku,* zbývající tři mohly zůstat u *Titaniku* nepřetržitě po dobu pěti dnů, a teprve potom se vracely na hladinu k výměně posádek. Obrátil se k Giordinovi, který se skláněl nad velkým mapovým stolem.

„Jaká je poloha zásobovacích lodí?“

Giordino ukázal na malé, asi pěticentimetrové modely, roztroušené po mapě. „*Capricorn* udržuje svou obvyklou pozici uprostřed. *Modoc* je úplně vpředu a *Bomberger* se drží tři míle za námi.“

Pitt se zadíval na model *Bombergeru.* Byla to nová loď, zkonstruovaná speciálně pro hlubinné záchranářské práce. „Řekni jejich kapitánovi, aby se k nám přiblížil na jednu míli.“

Giordino kývl na holohlavého radistu, sedícího před svými přístroji, pevně připoutaného k naklánějící se palubě. „Slyšel jsi, Curly. Řekni *Bombergerovi,* aby se přiblížil na jednu míli za naši záď.“

„Co zásobovací lodě?“ zeptal se Pitt.

„Bez problémů. Plavit se v tomhle počasí je pro veliké desetitisícitunové lodi, jako jsou tyhle dvě, skoro stejné, jako plácat se ve slepičí polívce. *Alhambra* je v pozici na levoboku a *Monterey Park* na pravoboku, přesně tam, kde mají být.“

Pitt pokynul k malému červenému modelu. „Vidím, že naši ruští přátelé se nás stále drží.“

„*Michail Kurkov* ?“ zeptal se Girodino. Vzal do ruky modrou repliku válečného plavidla a položil ji vedle červeného modelu. „Jo, ale dovolovat si moc nemůžou. *Juneau,* námořní raketový křižník, se jich drží jako přilepený.“

„Co signální jednotka vrakové boje?“

„Klidně si pípá osmdesát stop pod hladinou,“ oznámil Girodino. Je od nás jenom dvanáct set yardů, plus minus centimetr, náměr 59 stupňů, jsme tedy od ní jihozápadně.“

„Díky bohu, že nás to z našeho dvorku neodfouklo,“ oddechl si Pitt.

„Uklidni se,“ ušklíbl se Giordino konejšivě. „Pokaždé, když se zvedne nějaký vánek, chováš se jako matka dcery, která je ještě po půlnoci venku s klukem na rande.“

„Ten kvočnovský komplex je tím horší, čím víc se blížíme do finále,“ přiznal Pitt. „Ještě deset dní, Ale. Mít takových deset klidných dní, tak to máme pod střechou.“

„To záleží tady na našem orákulu.“ Giordino se obrátil k Farquarovi. „Co ty na to, ó, veliký jasnovidče veškeré meteorologické moudrosti?“

„Dvanáctihodinová předpověď, to je maximum, co ode mne dostanete,“ zavrčel Farquar, opět bez vzhlédnutí. „Tohle je severní Atlantik a to je ten nejhůř předvídatelný oceán na světě. Počasí se tu

udrží stejné sotva jeden den. Kdyby se ten váš milovaný *Titanic* potopil v Indickém oceánu, tak bych vám mohl dát předpověď na deset dní dopředu s takovou osmdesátiprocentní přesností.“

„Výmluvy, samé výmluvy,“ zareagoval Giordino. „Vsadím se, že když se miluješ se ženskou, tak jí při začátku soulože vždycky řekneš, že bude mít tak čtyřicetiprocentní šanci, že se jí to bude líbit,“

„Čtyřicet procent je lepší než nic,“ pronesl nedbale Farquar.

Pitt zachytil gesto obsluhy sonaru a přešel k němu. „Copak máš?“

„Ve sluchátkách mám zvláštní cinkavý zvuk,“ odpověděl muž. Měl bledý obličej a velikostí i tvarem těla připomínal gorilu. „Zachycuju to čas od času v průběhu posledních dvou měsíců. Zvláštní zvuk, skoro to vypadá, jako by někdo vysílal nějaký signál.“

„Rozumíš z toho něčemu?“

„Ne, pane. Nechal jsem Curlyho, aby si to poslechl, a on říká, že je to jenom nesrozumitelná matlanina.“

„Nejspíš nějaký uvolněný předmět na vraku, který v proudu řachtá.“

„Nebo to může být třeba duch,“ navrhl muž u sonaru.

„Ty na ně nevěříš, ale bojíš se jich, vid?“

„S *Titanikem* šlo ke dnu patnáct set duší,“ přemítal muž. „Není tedy nepravděpodobné, že by se alespoň jedna z nich nemohla vrátit a strašit na lodi.“

„Jediný duch, který mě zajímá,“ ozval se Giordino od mapového stolu, „je duch kořalky…“

„Teď najednou zhasla kamera uvnitř kabiny *Sapfó II,*“ ozvalo se hlášení od muže se světlými vlasy, který seděl před televizními monitory.

Pitt stál v okamžiku za nim a zíral na ztmavlou obrazovku. „Není problém na našem konci?“

„Ne, pane. Všechny obvody tady i na boji fungují. Musí to být na *Sapfó II.* Vypadalo to, jako by někdo přes kameru pověsil nějaký hadr.“

Pitt se obrátil k radistovi. „Curly, kontaktuj *Sapfó II* a požádej je, aby zkontrolovali svoji kameru v kabině.“

Giordino vzal do ruky papír se jmény a prošel si rozpis směn. „Na *Sapfó II* je teď velitelem Omar Woodson.“

Curly stiskl tlačítko vysílání. „*Sapfó II,* haló, *Sapfó II,* tady *Capricorn.* Prosím, odpovězte.“ Pak se předklonil a přitiskl si sluchátka k uším. „Kontakt je slabý, pane. Spousta rušení. Slova jsou špatně slyšet. Nerozumím jim.“

„Zapni reproduktor,“ nařídil Pitt.

Operační místností se rozlehl hlas, přehlušovaný praskáním statických výbojů v pozadí.

„Něco ruší jejich vysílání,“ pronesl Curly. „Retranslační jednotka na boji by je měla zachycovat hlasitě a jasně.“

„Zesil to na maximum. Možná, že něco z Woodsonovy odpovědi zachytíme.“

„*Sapfó II,* můžete to, prosím, opakovat? Neslyšíme vás. Přepínám.“

Jakmile Curly zesílil zvuk, všichni v místnosti při náhlém výbuchu uši drásajícího praskání leknutím povyskočili.

„------corn, my –ás----------ně.------nám.“

Pitt uchopil mikrofon. „Omare, tady je Pitt. Vaše kamera v kabině je vypnutá. Můžete ji opravit? Čekáme na vaši odpověď. Přepínám.“

Všechny oči v operační místnosti se upíraly na reproduktor, jako by to byl živý člověk. Uplynulo pět nekonečných minut netrpělivého čekání na Woodsonovu odpověď. Pak se v amplionu znovu ozval jeho rozlámaný hlas.

„Hen----------Munk----------. –---------tší os----------a –-------- urč----------.“

Giordino zmateně zkřivil obličej. „Něco o Henry Munkovi. Zbytek je příliš zkomolený, než aby tomu bylo rozumět.“

„Jsou zpátky na monitoru!“ Ne všechny zraky byly tedy upřené na reproduktor. Mladý muž před televizními obrazovkami z nich nespustil oči ani na okamžik. „Vypadá to, jako by celá posádka byla natlačená kolem něčeho na palubě.“

Hlavy všech se najednou jako na tenise obrátily k monitoru. Před kamerou se pohybovaly

postavy tam a zpět, zatímco v pozadí bylo vidět tři muže, kteří se skláněli nad tělem, groteskně nataženým na úzké palubě ponorky.

„Omare, poslouchej mě," vyštěkl do mikrofonu Pitt. „Nerozumíme tvému vysílání. Jste zpátky na monitoru. Opakuji, jste zpátky na televizním monitoru. Napište svoji zprávu a podržte ji před kamerou. Přepínám."

Sledovali, jak se jedna postava oddělila od ostatních, na chvíli se naklonila nad stolem a pak se přiblížila ke kameře. Byl to Woodson. V ruce držel kus papíru, na němž bylo načmáráno: „Henry Munk je mrtvý. Žádáme povolení k vynoření."

„Dobrý bože!" Výraz Giordinovy tváře zračil naprostý údiv. „Henry Munk je mrtvý? To snad nemůže být pravda."

„Omar Woodson není z těch, kteří by si vymýšleli," opáčil ponuře Pitt. Začal vysílat odpověď. „Zamítá se, Omare. Nemůžete se vynořit. Tady je pětatřicetimílová vichřice. Moře je rozbouřené. Opakuji, nemůžete se vynořit."

Woodson přikývl, že rozumí. Pak začal psát něco dalšího, přičemž se každou chvíli kradmo otáčel přes rameno. Na papíru se objevilo: „Obávám se, že Munk byl zavražděn!"

Dokonce i Farquarův obvykle neproniknutelný obličej zbledl. „Přece je musíte nechat hned vynořit," zašeptal.

„Udělám, co musím." Pitt rozhodně zavrtěl hlavou. „Moje pocity teď musí stranou. V *Sapfó II* je stále ještě pět živých, dýchajících mužů. Nebudu riskovat jejich vynoření, abych je pak v desetimetrových vlnách ztratil. Ne, pánové, musíme zůstat sedět v klidu až do svítání, kdy uvidíme, co se na *Sapfó II* stalo."

41

Jakmile vítr polevil na dvacet uzlů, nechal Pitt *Capricorn* opět přiblížit k signální bóji. Znovu napojili vzduchovou hadici z kompresoru na trubici k *Titaniku* a pak již jen čekali, až se *Sapfó II* vynoří z hlubin. Když skončily poslední přípravy k přijetí ponorky, obloha na východě už začínala blednout. Na palubě čekali potápěči, aby mohli okamžitě naskákat do vody kolem *Sapfó II* a zajistit ji lany, aby se ve vlnách nepřevrátila. Byly připraveny navijáky a kabely, kterými bude ponorka vtažena otevřenou zádí do *Capricornu.* Dole v lodní kuchyni zahájil kuchař přípravu kotle černé kávy a vydatné snídaně posádce *Sapfó II* na přivítanou. Když bylo všechno hotovo, technici i vědci se shromáždili na palubě, v chladu časného rána tiše drkotajíce zuby, a rozjímali nad smrtí Henryho Munka.

Bylo přesně 6.10, když se ponorka vynořila mezi vlnami asi sto yardů nalevo od zádi *Capricornu.* Vyrazil k ní člun s lanem a během dvaceti minut byla už *Sapfó II* přitahována na rampu na zádi lodi. Jakmile byla zabezpečená, otevřel se poklop a z něho vylezl Woodson, po němž následovali další čtyři žijící členové posádky.

Woodson vyšplhal na vrchní palubu, kde na něho čekal Pitt. Oči měl rudé od nevyspání, tvář zarostlou strništěm a celou šedivou, ale když mu Pitt strčil do ruky hrnek s kouřící kávou, vykouzlil na obličeji prchavý úsměv. „Nevím, co vidím radši, jestli tebe, nebo to kafe," pronesl upřímně.

„Ve své zprávě ses zmínil o vraždě," oslovil ho Pitt místo pozdravu.

Woodson chvíli usrkával kávu a hleděl na muže, kteří právě opatrně vytahovali Munkovo tělo průlezem ponorky. „Tady ne," řekl tiše.

Pitt pokynul směrem ke své kajutě. Jakmile se zavřely dveře, neztrácel čas. „Oukej, povídej."

Woodson se těžce posadil na Pittovu kóji a promnul si oči. „Moc k povídání toho není. Vznášeli jsme se asi šedesát stop nade dnem a zalepovali jsme průchody na pravoboku paluby C, když jsem dostal tvoji zprávu, že naše kamera má poruchu. Šel jsem tedy dozadu a našel jsem tam Munka, jak leží na palubě s dírou v levém spánku."

„Nějaká známka po původu té rány?"

„Vypadalo to jasné jako facka," odpověděl Woodson. „Na hraně krytu alternátoru byly kousky

kůže, krev a vlasy.“

„Neznám zařízení na *Sapfó II*. Kde je ten alternátor umístěný?“

„Na pravoboku, zhruba deset stop od zádi. Kryt vyčnívá asi šest palců nad úroveň paluby, což znamená, že k alternátoru pod ním je docela snadný přístup.“

„Takže to mohla být nehoda. Munk mohl zakopnout a hlavou spadnout na roh toho krytu.“

„Mohl, až na to, že jeho nohy směřovaly nesprávným směrem.“

„Co s tím mají co společného jeho nohy?“

„Ty mířily k zádi.“

„No a?“

„Copak to nechápeš?“ pronesl Woodson netrpělivě. „Když Munk upadl, musel jít směrem k přídi.“

Pittovi začalo pomalu svítat. A náhle rozeznal kousky skládanky, které sem nepatřily. „Kryt alternátoru je na pravoboku, takže Munk měl mít proražený pravý spánek, a ne levý.“

„Konečně jsi to pochopil.“

„Co způsobilo poruchu kamery?“

„Žádná porucha. Někdo přes ni pověsil ručník.“

„A co posádka? Kde se v té době všichni nacházeli?“

„Já ovládal trysku, zatímco Sam Merker řídil ponorku. Munk opustil přístrojový panel, aby si zašel na záchod, který je na zádi. Byli jsme druhá směna. V první byli Jack Donovan –“

„Ten mladý blonďák, strukturální inženýr z Oceánské techniky?“

„Správně. A dál, poručík Leon Lucas, záchranářský technik zapůjčený od Námořnictva, a Ben Drummer. Všichni tři spali ve svých kójích.“

„To ovšem nemusí nutně znamenat, že Munka zabil někdo z nich,“ poznamenal Pitt. „Jaký by měli důvod? Člověk někoho prostě jen tak, bez motivu, nezabíjí. Zvlášť, když je zavřený v prostoru, z něhož nelze uniknout, dvanáct set stop pod hladinou.“

Woodson pokrčil rameny. „Na to budeš muset zavolat Sherlocka Holmese. Já vím jenom to, co jsem viděl.“

Pitt pokračoval v pátrání: „Munk se mohl při pádu nějak zkroutit.“

„Jestli neměl gumový krk, který by se otočil o sto osmdesát stupňů, tak ne.“

„Zkusme jinou hádanku. Jak můžeš zabít stokilového muže tím, že mu praštíš hlavou o kovovou hranu, která je jenom šest palců nad palubou? Budeš ho držet za nohy a mávat s nim jako s nějakou železnou palicí?“

Woodson bezmocně rozhodil ruce. „Oukej, možná, že jsem se nechal unést a začal jsem hledat vraždícího maniaka tam, kde žádný nebyl. Bůh ví, že ten vrak tam dole člověku za chvíli začne pěkně lízt na mozek. Je nějak nadpřirozený, nebo co. Byly chvíle, kdy jsem byl ochotný přísahat, že dokonce vidím lidi chodit po palubě, naklánět se přes zábradlí a dívat se na nás.“ Jak zívl, bylo jasné, že se musí hodně snažit, aby udržel oči otevřené.

Pitt se vydal ke dveřím, ale ještě se otočil. „Měl by ses trochu vyspat. Projdeme si to později.“

Woodson další přemlouvání nepotřeboval. Než Pitt ušel polovinu cesty k ošetřovně, byl už Woodson pro svět ztracený.

Doktor Cornelius Bailey byl obr se širokými rameny a bojovně vysunutou hranatou bradou. Světlé vlasy mu padaly až na límec a vousy měl sestřižené do elegantní špičaté bradky. Mezi záchranáři byl oblíbený, a když se mu zachtělo, dokázal v pití porazit kterýchkoliv pět mužů z posádky. Jeho ruce jako lopaty obracely tělo Henryho Munka na vyšetřovacím stole tak snadno, jako by to byla vycpaná panenka, což, vzhledem k pokročilé posmrtné ztuhlosti těla, bylo do určité míry skoro pravda.

„Chudák Henry,“ povzdechl si. „Díky bohu, že nebyl ženatý. Zdravý kus chlapa. Jediné, co pro něj můžu při téhle poslední prohlídce udělat, je vyčistit mu trochu mazu z uší.“

„Co mi můžete říct o příčině smrti?“ zeptal se Pitt.

„To je evidentní,“ odpověděl Bailey. „Zaprvé, příčinou bylo masivní krvácení do spánkového laloku –“

„Co myslíte tím – zaprvé?“

„Přesně to, co říkám, drahý Pitte. Tenhle muž byl v podstatě zabit dvakrát. Podívejte se na tohle.“ Stáhl trochu Munkovi košili, až se objevila zadní část jeho krku. Pod spodinou lebky byla velká, tmavě rudá pohmožděnina. „Těsně pod prodlouženou míchou mu někdo přerušil míšní provazec. Pravděpodobně nějakým tupým nástrojem.“

„Takže Woodson měl pravdu. Munk *byl* zavražděný.“

„Zavražděný, říkáte? Och ano, samozřejmě, bezpochyby,“ pronesl Bailey tak chladně, jako by vraždy na lodi byly na denním pořádku.

„Zdá se tedy, že vrah udeřil Munka zezadu a pak mu hlavou praštil o hranu krytu alternátoru, aby to vypadalo jako nehoda.“

„To je asi docela správný předpoklad.“

Pitt položil Bailymu ruku na rameno. „Uvítal bych, kdybyste tenhle objev nějakou chvíli udržel v tajnosti, doktore.“

„Ani muk; ústa mám naprosto němá a tak dál. Už na to ani nemyslete. Moje zpráva a svědectví budou k dispozici, až je budete potřebovat.“

Pitt se na doktora usmál a opustil ho. Jeho kroky teď zamířily na záď, kde ze *Sapfó II* na rampě ještě odkapávala voda. Vylezl po žebříku k jejímu poklopu a seskočil dovnitř. Přístrojový technik právě prohlížel televizní kameru.

„Jak to vypadá?“ zeptal se Pitt.

„Tohle děťátko je v naprostém pořádku,“ odpověděl technik. „Jakmile strukturální četa prohlédne trup, můžete ji znovu poslat dolů.“

„Čím dřív, tím líp,“ poznamenal Pitt. Protáhl se vedle technika k záďovému konci ponorky. Kaluž krve po Munkově zranění byla již z krytu alternátoru i ze zadní paluby odstraněna.

Pittovi vířila hlavou řada myšlenek. Jen jedna z nich se však vydrala na povrch. Vlastně ani ne tak myšlenka, jako spíše nějaká, nijak neopodstatněná jistota, že tady něco na Munkova vraha ukáže prstem. Počítal, že mu to může trvat tak hodinu, ale osud mu přál. To, o čem byl přesvědčen, že najde, nalezl během deseti minut.

42

„Podívejme se, jestli vám dobře rozumím,“ pravil Sandecker s pohledem upřeným přes stůl. „Jeden ze členů mé záchranné výpravy byl brutálně zavražděn a vy po mně chcete, abych nečinně seděl a nedělal nic, zatímco vrah se může volně potulovat?“

Warren Nicholson si v křesle stísněně poposedl a snažil se vyhnout Sandeckerovým plamenným pohledům. „Chápu, že je to pro vás obtížné.“

„To je velmi mírně řečeno,“ zasupěl Sandecker. „Předpokládejme, že si třeba vezme do hlavy, že bude vraždit znovu?“

„To je ovšem určité riziko, se kterým počítáme.“

„Se kterým počítáte?“ opakoval Sandecker. „Pro vás to je jednoduché, říct něco takového, když si sedíte na ředitelství CIA. Vy nejste tam dole, Nicholsone, zavřený v ponorce, tisíce stop pod hladinou, a nemusíte pořád přemýšlet, jestli ten chlap vedle vás se zrovna nechystá vyrazit vám mozek z hlavy.“

„Jsem si jistý, že se to znovu nestane,“ klidně pronesl Nicholson.

„Kde berete tu jistotu?“

„Protože profesionální ruští agenti nevraždí, pokud to není absolutně nezbytné.“

„Ru… agenti –“ Sandecker zůstal na Nicholsona vyděšeně, nevěřícně zírat. „O čem to, proboha, mluvíte?“

„Právě o tom. Henry Munk byl zavražděn agentem pracujícím pro sovětskou námořní špionáž.“

„Tím si nemůžete být jistý. Neexistuje přece žádný důkaz…“

„Ne stoprocentně, samozřejmě. Mohl to být také někdo jiný, někdo s osobní nevraživostí proti Munkovi. Ale fakta ukazují na špiona placeného Sověty.“

„Ale proč Munk?“ nechápal Sandecker. „Vždyť byl jenom přístrojovým specialistou. Jak by mohl on představovat nějakou hrozbu pro jakéhokoliv agenta?“

„Domnívám se, že Munk uviděl něco, co neměl, a proto musel být umlčen,“ odpověděl Nicholson. „A to je, tak říkajíc, pouze polovina. Víte, admirále, do vaší záchranné operace pronikli celkem dva agenti.“

„Tomu nevěřím.“

„My se zabýváme špionáží, admirále. My objevujeme tyhle věci.“

„Kdo jsou ti špioni?“ dožadoval se Sandecker.

Nicholson bezmocně pokrčil rameny. „Lituji, ale to vám říct nemůžu. Z našich pramenů známe jen jejich krycí jména, Silver a Gold. Ale pokud jde o jejich skutečnou totožnost, nemáme ani tušení.“

V Sandeckerových očích byly chmury. „A když moji lidé objeví, kdo jsou ti muži?“

„Doufám, že budete spolupracovat, alespoň prozatím, a poručíte jim, aby si to nechali pro sebe a do ničeho se nepouštěli.“

„Ti dva ale můžou celou záchrannou operaci sabotovat.“

„Sázíme na to, že nemají mezi svými rozkazy pokyn k destrukcím.“

„To je šílenství, čiré šílenství,“ zamumlal Sandecker. „Máte představu, co ode mne žádáte?“

„Před několika měsíci mi prezident položil stejnou otázku. Ne, nemám. Jsem si sice vědom toho, že vaše aktivity jdou za rámec samotné záchrany lodi, ale prezident neuznal za nutné, aby mě se skutečnými důvody vaší operace seznámil.“

Sandecker stiskl zuby. „Když tedy přistoupím na vaše podmínky, co dál?“

„Budu vás informovat o veškerých novinkách. A až nadejde čas, dám vám zelenou, abyste ty ruské agenty mohli zatknout.“

Admirál zůstal na několik okamžiků zticha, a když konečně promluvil, uvědomil si Nicholson, jak smrtelně vážně jeho slova znějí.

„Oukej, Nicholsone, hraju s vámi. Ale bůh vás ochraňuj, jestli tam dole dojde k nějaké tragické nehodě nebo další vraždě. Důsledky by byly daleko strašnější, než si vůbec dovedete představit.“

43

Mel Donner, v šatech zkropených jarním deštěm, vstoupil do předních dveří domu Marie Sheldonové. „Počítám, že tohle mě naučí vozit v autě deštník,“ pronesl, když vytahoval kapesník a vysušoval si vlhké skvrny. Marie dveře zavřela a zvědavě se na něj podívala. „Útočiště v bouři. Je to tak, hezoune?“

„Prosím?“

„Podle toho, jak vypadáte,“ pronesla Marie, „jste potřeboval střechu nad hlavou, než přestane pršet, a osud vás zavedl pod tu moji.“

Donner na okamžik přimhouřil oči, ale jen na okamžik. Pak se usmál. „Omlouvám se, jsem Mel Donner. Jsem starý přítel Dany. Je doma?“

„To jsem měla vědět, že to nemůže být pravda; cizí mužský žebrající na mém prahu.“ Usmála se. Já jsem Marie Sheldonová. Posaďte se a udělejte si pohodlí. Hned Danu zavolám a udělám vám šálek kávy.“

„Díky. To kafe zní lákavě.“

Jak se Marie otočila ke kuchyni, Donner si se zalíbením prohlédl její zadeček. Měla na sobě bílou tenisovou sukni, pletený vršek bez rukávů a byla bosá. Pohupování jejích pevných boků rozvlnilo sukni kupředu a dozadu způsobem, který byl odvážný a svádivý.

Vrátila se s šálkem kávy. „Dana je o víkendech trošku líná. Málokdy se vyhrabe z postele před desátou. Půjdu nahoru a trochu ji popoženu.“

Zatímco čekal, prohlížel si Donner knížky na policích vedle krbu. Touhle hrou se bavil často. Tituly knih většinou odhalovaly osobní rysy majitelů a jejich vkus.

Zdejší výběr zahrnoval škálu obvyklou pro osamocené ženy. Bylo tam několik knih básní, *Snář, Kuchařka New York Timesů* a příslušná dávka fantastických románů a bestselerů. Donnera však zaujalo celkové uspořádání. Mezi *Fyzikou mezikontinentálních proudů lávy* a *Geologií podvodních kaňonů* nalezl *Vysvětlení sexuální fantazie ženy* a *Příběh O.* Právě se natahoval pro posledně jmenovanou knížku, když uslyšel zvuk kroků na schodech. Jakmile Dana vstoupila do místnosti, obrátil se k ní.

Přistoupila k němu a objala ho. „Mele, to je nádhera, že tě zase vidím."

„Vypadáš skvěle," poznamenal. Měsíce napětí a úzkostí byly teď z její tváře vymazány. Vypadala, že je v pohodě, a usmívala se zcela uvolněně.

„Jak se má náš čilý starý mládenec?" zeptala se. „Čímpak jsi pro ubohé nevinné dívky tenhle týden, mozkovým chirurgem nebo astronautem?"

Poklepal si rukou na břicho. „Astronauta jsem nechal plavat, dokud neshodím pár liber. Vlastně díky všité publicitě, která zahrnuje vaše lidi v souvislosti s *Titanikem*, nemůžu prohloupit, když těm malým kráskám po barech pro osamělé ve Washingtonu vykládám, že jsem hloubkový potápěč."

„Proč jim ale prostě neřekneš pravdu? Koneckonců, jsi přece jeden z nejlepších fyziků v celé zemi a nemáš se vůbec za co stydět."

„Já vím, ale když vystupuju sám za sebe, chybí tomu ta legrace. Kromě toho, ženy mají rády milence, kteří jsou trochu podezřelí."

Pokývla směrem k jeho šálku. „Můžu ti ještě nalít kávu?"

‚Ne, díky." Usmál se, ale pak jeho výraz zvážněl. ‚Ty víš, proč jsem tady."

„Domýšlím se."

„Mám obavy o Gena."

„To já taky."

„Mohla by ses k němu vrátit…"

Dana se podívala Melovi zpříma do očí. ‚Ty tomu nerozumíš. Když jsme spolu dohromady, tak je to všecko ještě horší."

„Je bez tebe ztracený."

Zavrtěla hlavou. „On má za milenku svoji práci. Já byla jenom takový ventil pro jeho frustrace. Jako většina manželek nejsem ale schopná snášet ta duševní muka, přicházející ruku v ruce s manželovou lhostejností, když je přetížený pracovním stresem. Copak to nechápeš, Mele? Musela jsem Gena opustit dřív, než se vzájemně zničíme." Dana se odvrátila, schovala obličej do dlaní, ale brzy se dala znovu dohromady. „Kdyby jenom mohl opustit tu svou práci a jít zpátky učit, tak by bylo všechno jiné."

„Neměl bych tohle povídat," pronesl Donner, „ale jestli půjde všechno podle plánu, celý projekt bude do měsíce ukončený. Pak už nebude Gena ve Washingtonu nic držet. Bude volný a bude se moct vrátit na univerzitu."

„Ale co vaše smlouvy s vládou?"

„Skončeno. Najali nás na jeden specifický projekt, a jakmile ten skončí, tak my taky. Pak se všichni pěkně ukloníme a zamíříme zpět do těch univerzitních kruhů, odkud jsme přišli."

„Třeba mě už ani nebude chtít."

„Znám Gena," řekl Donner. Je to mužský jenom pro jednu ženu. Bude na tebe čekat… jestli ses už ovšem nezapletla s nějakým jiným."

Překvapeně vzhlédla. „Proč to říkáš?"

„Minulou středu večer jsem byl náhodou ve Websterově restauraci."

Ach, bože! pomyslela si Dana. Takhle se jí vrací jedna z jejích tak vzácných schůzek za celou tu dobu, co odešla do Gena. Byl to takový přátelský, příjemný večer ve čtyřech, s Marií a dvěma biology z mořské vědecké laboratoře NUMA. To bylo všechno, k ničemu jinému nedošlo.

Vstala a zadívala se na Donnera. „Ty, Marie, a dokonce i prezident, vy všichni očekáváte, že se připlazím zpátky ke Genovi, že pro něj budu něco jako talisman, na který je zvyklý a bez kterého neusne. Ale ani jeden z vás se nenamáhal zeptat, jak se cítím *já*. Jakým emocím a frustracím musím čelit. Kruci, k čertu s vámi se všemi. Jsem svéprávná ženská a se svým životem si budu dělat, co se mi líbí. Ke Genovi se vrátím, jestli, nebo až se na to budu sakra cítit. A jestli si budu chtít vyjít s

nějakým mužským a vyspat se s ním, tak to prostě udělám.“

Otočila se a opustila Donnera, který zůstal sedět v rozpacích jako omráčený. Vyběhla po schodech do ložnice, kde se vrhla na postel. Před chvílí totiž neříkala nic než pouhá slova. Ve skutečnosti už nikdy v jejím životě nebude žádný muž, jako je Gene Seagram. A byla si úplně jistá, že jednoho dne se k němu vrátí. Ale teď se jí po tváři vyhrnulo tolik slz, že za chvíli jí už žádné nezůstaly.

***

Diskžokejkou obsluhovaný gramofon, zabudovaný do jedné ze stěn pokrytých zrcadly, burácel svými čtyřmi obrovskými čtyřcestnými reproduktory. Taneční parket velikosti poštovní známky byl přecpaný a přes jasná, barevná světla, která explodovala u stropu diskotéky, se převaloval hustý opar cigaretového kouře. Donner seděl sám u stolu a líně pozoroval taneční páry, svíjející se podle vřeštící hudby.

Směrem k jeho stolku se blížila malá blondýnka, která se u něj náhle zastavila. „Přivolávač deště?“

Donner vzhlédl. Zasmál se a vstal. „Slečno Sheldonová.“

„Marie,“ opravila ho příjemným hlasem.

Jste sama?“

„Ne, ale jsem tu jako páté kolo u vozu s jedním manželským párem.“

Donnerovy oči se stočily ve všeobecném směru jejího gesta, ale bylo nemožné říci, koho ze směsice těl na tanečním parketu měla na mysli. Přidržel jí židli. „Můžete za svůj doprovod považovat mě.“

Objevil se číšník s nápoji a Donner přes všeobecný rámus zakřičel svoji objednávku. Když se otočil, zjistil, že si ho Marie Sheldonová uznale prohlíží. „Víte, pane Donnere, že na fyzika jste docela pěkný mužský?“

„Zatraceně! Dneska jsem chtěl vystupovat jako agent CIA.“

Ušklíbla se. „Dana mi vyprávěla o několika vašich eskapádách. Takhle vodit ubohé nevinné dívenky za nos. Jaká hanba.“

„Nevěřte všemu, co slyšíte. Ve skutečnosti jsem plachý a introvertní, zejména pokud jde o ženy.“

„Ale, skutečně?“

„Čestné skautské.“ Připálil jí cigaretu. „Kdepak je dnes večer Dana?“

„To bylo od vás velmi vychytralé. Pokusil jste se ke mně dostat přes ni.“

„Opravdu ne. Jenom jsem –“

„Samozřejmě, nic vám po tom není, ale Dana je právě teď na nějaké lodi kdesi uprostřed severního Atlantiku.“

„Dovolená jí udělá dobře.“

„Vy tedy umíte z ubohého děvčete ždímat informace,“ pronesla Marie. „Jenom pro pořádek, abyste to mohl povědět svému příteli Genu Seagramovi, není na žádné dovolené, ale hraje si na matku kvočnu pro regiment novinářů, kteří si vzali do hlavy, že chtějí být při tom, až se příští týden *Titanic* vynoří.“

„Asi jsem si o to řekl.“

„Dobře. Chlap, který umí přiznat svoji pošetilost, na mě vždycky udělá dojem.“ V ironickém pobavení k němu pozvedla oči. „Tak, když jsme si to teď vyjasnili, proč nevyrazíte s nabídkou k sňatku?“

Donner svraštil obočí. „Cožpak by taková ostýchavá panna neměla teď pronést: Ale pane, vždyť vás skoro neznám?“

Zavrtěla hlavou a zvedla se. „Tak tedy pojďme.“

„Můžu se zeptat kam?“

„K vám,“ odpověděla s nezbedným ušklíbnutím.

„Ke mně?“ Na Donnera to bylo všechno nějak moc rychlé.

„Jistě. Musíme se přece pomilovat, ne? Jak jinak se mají dva snoubenci vzájemně poznat?“

44

Pitt se schoulil na svém sedadle ve vlaku a líně pozoroval venkov Devonu, ubíhající kolem okna. Trať zatáčela podél pobřeží Dawlishe. V Kanále zahlédl malou flotilu rybářských traulerů, jak míří za svým ranním úlovkem. Po chvíli postříkal okenní sklo jemný déšť a zamlžil mu výhled, takže se opět ponořil do časopisu na klíně. Listoval jím, aniž by pořádně vnímal jeho obsah.

Kdyby mu přede dvěma dny někdo řekl, že si během záchranářské operace udělá dočasnou dovolenou, považoval by ho za blbce. A kdyby mu někdo navrhl, aby se jel podívat do Teignmouthu v Devonshiru, malého, pitoreskního, dosti vyhledávaného městečka na jihozápadním pobřeží Anglie s 12 260 obyvateli, aby si pohovořil s jedním umírajícím mužem, byl by ho považoval za naprostého šílence.

Za tuto svoji pouť mohl poděkovat admirálu Sandeckerovi. Ten to také přesně tak nazval, když Pittovi volal z ústředí NUMA ve Washingtonu. Pouť k poslednímu dosud žijícímu členu posádky *Titaniku.*

„Nemá cenu se o tom dál bavit," prohlásil nekompromisně Sandecker. „Pojedeš prostě do Teignmouthu."

„Je to úplně k ničemu." Pitt nervózně přecházel, jeho cit pro rovnováhu byl stále ovlivněn měsíci nekonečného naklánění a kolébání *Capricornu.* „Odvoláváte mě na břeh v době, kdy se blíží zásadní bod celé záchranné operace, a přitom mi sdělujete, že dva ruští agenti, jejichž totožnost nikdo nezná, mají přímo od CIA bianko svolení dále zabíjet členy mé posádky. A jedním dechem mě klidně posíláte do Anglie, abych vyslechl zpověď nějakého letitého anglického mariňáka na smrtelné posteli."

„Ten ‚letitý mariňák' je náhodou jediný člen posádky *Titaniku,* který dosud nezemřel."

„Ale co ta naše záchranářská operace?" trval na svém Pitt. „Podle počítačů by se trup *Titaniku* mohl uvolnit ode dna kdykoliv po následujících dvaasedmdesáti hodinách."

„Uklidni se, Dirku. Zítra večer bys měl být zpátky na palubě *Capricornu.* Do té důležité chvíle zbývá tedy spousta času. Prozatím může jakýkoliv problém, který by se snad během tvé nepřítomnosti objevil, zvládnout Rudi Gunn."

„Moc velkou možnost výběru mi nenabízíte," vzdal se Pitt.

Sandecker se shovívavě usmál. „Vím, co si myslíš…, že jsi nenahraditelný. No, mám pro tebe novinku. Tohle je nejlepší záchranářský tým na celém světě. Jsem si naprosto jistý, že si během následujících šestatřiceti hodin bez tebe poradí."

Pitt se neradostně usmál. „Kdy odjíždím?"

„V hangáru NUMA na letišti Dulles na tebe čeká tryskové letadlo. To tě doveze do Exeteru. Odtamtud chytneš vlak do Teignmouthu."

„Až se vrátím, mám se vám hlásit tady ve Washingtonu?"

„Ne, můžeš se mi ohlásit na palubě *Capricornu"*

Pitt vzhlédl. „Na *Capricornu* ?"

„Jistě. Snad si nemyslíš, že když ty si budeš někde na anglickém venkově odpočívat, já si nechám ujít znovuzrození *Titaniku* v případě, kdyby si to rozmyslel a vyplaval před termínem?"

Sandecker se ďábelsky usmál. Mohl si to dovolit, jelikož to bylo jediné, co mu pomohlo potlačit smích nad ztrápeným a sklíčeným výrazem Pittovy tváře.

Pitt se na nádraží vsoukal do taxíku a vydal se úzkou cestou podle ústí řeky k malé chatě, postavené tak, že hleděla na moře. Zaplatil řidiči, prošel vrátky obrostlými vínem a cestičkou mezi růžovými keři. Na zaklepání vyšla mladá dívka se zajímavýma fialovýma očima a obličejem orámovaným pečlivě učesanými rudými vlasy. Její jemný hlas měl lehký skotský přízvuk.

„Dobré jitro, pane."

„Dobré jitro," odpověděl s lehkou úklonou. Jmenuju se Dirk Pitt a –"

„Ach, ano, dnes ráno přišel telegram od admirála Sandeckera, ve kterém vás ohlašuje. Prosím, pojďte dál. Komodor vás očekává."

Byla oblečena do pečlivě vyžehlené bílé blůzky a zeleného vlněného svetru, se sukní odpovídající

barvy. Pitt ji následoval do obývacího pokoje. Byl útulný a pohodlný; v krbu hořel oheň, a kdyby Pitt doposud nevěděl, že jde navštívit starého námořníka, tak by na to musel snadno přijít podle výzdoby. Na všech možných poličkách byly lodní modely, zatímco všude na stěnách visely zarámované obrazy slavných lodí. Před oknem, které hledělo na Kanál, stál velký mosazný teleskop. V jednom rohu bylo dřevěné kormidelní kolo, které díky mnohahodinovému leštění jasně zářilo a které jako by každou chvíli očekávalo dotek ruky nějakého dávného kormidelníka.

„Vypadáte, že jste měl asi velmi nepohodlnou noc," řekla dívka. „Nechtěl byste něco k snídani?"

„Slušnost mi napovídá, abych odmítl, ale žaludek mi kručí, abych vaši nabídku přijal."

„Američané jsou svojí chutí k jídlu pověstní. Zklamal byste mě, kdybyste téhle pověsti nedostál."

„Takže se budu ze všech sil snažit dodržet yankeeovskou tradici, slečno…"

„Promiňte mi, prosím. Jmenuju se Sandra Rossová a jsem komodorova pravnučka."

„Asi se o komodora staráte, že?"

„Když můžu. Pracuju jako stevardka u Bristol Airlines. Když mám let, stará se o něj jedna paní z vesnice." Pokynula směrem do haly. „Zatímco budete čekat na jídlo, mohl byste si s dědečkem promluvit. Je velmi, velmi starý, ale celý umírá touhou, aby slyšel – nemůže se dočkat, až uslyší všechno o vašich snahách vyzvednout *Titanic.*"

Lehce zaťukala na dveře a pootevřela je. „Komodore, je tady pan Pitt."

„Dobře, vem ho dál," zaskřehotal zevnitř hlas, „dřív, než uváznu na útesu."

Ustoupila stranou a Pitt vešel do ložnice.

Komodor Sir John L. Bigalow, K.B.E" R.D" R.N.R. (v důchodu) seděl podepřený v posteli, která připomínala lodní kóji, a pohlížel na Pitta svýma hlubokýma modrýma očima, zasněnýma očima z jiného věku. Několik pramínků vlasů mělo sněhově bílou barvu, stejně jako jeho bradka. Začervenalá tvář patřila muži, který strávil mnoho let na volném moři. Byl oblečený do vytahaného roláku, z něhož vykukoval okraj noční košile, tak z Dickensovy doby. Natáhl kožovitou ruku, která byla pevná jako skála.

Pitt ji uchopil a podivil se jeho pevnému stisku. „Je to pro mne opravdová čest, komodore. Často jsem četl o vašem hrdinském úniku z *Titaniku"*

„Samé kecy," zabručel. „Byl jsem torpédovaný a vydaný na pospas vlnám v obou světových válkách a jediné, na co se mě kdokoliv kdy zeptá, je poslední noc na *Titaniku."* Pokynul směrem ke křeslu. „Nestůjte tam jako nějaký holobrádek na své první plavbě. Posaďte se. Posaďte se."

Pitt uposlechl.

„Tak, a teď mi povídejte o lodi. Jak vypadá po všech těch letech? Když jsem na ní sloužil, byl jsem ještě mladík, ale stále si pamatuju každou její palubu."

Pitt sáhl do náprsní kapsy pláště a podal Bigalowovi obálku s fotografiemi. „Možná, že vám tohle pomůže udělat si představu o jejím současném stavu. Ty snímky vyfotografovala naše ponorka jen před několika týdny."

Komodor Bigalow si nasadil brýle na čtení a zahloubal se do fotografií. Na lodních hodinách vedle postele odtikalo několik minut a starý námořník se zcela ztratil ve vzpomínkách na dávné časy. Pak melancholicky vzhlédl. „Byla to třída sama o sobě. Já to vím. Jezdil jsem na všech: *Olympiku… Aquitanii… Queen Mary.* Ty všechny byly jistě na svou dobu dobře udělané a moderní, ale o té péči a řemeslné dokonalosti, kterých se dostalo zařízení *Titaniku,* si mohly nechat leda tak zdát. To nádherné dřevěné obložení a překrásné luxusní kajuty. Ano, pane, *Titanic* by pořád ještě dokázal zatraceně učarovat, to tedy dokázal."

„A během let to okouzlení ještě narůstá," souhlasil Pitt.

„No ne," pronesl Bigalow a prstem vzrušeně ukázal na snímek, „tenhle ventilátor na levoboku na střeše nad důstojnickými kajutami. Tady jsem stál, když se mi loď pod nohama potopila a mě to spláchlo do moře." Zdálo se, jako by z jeho obličeje zmizelo několik desetiletí. „Panečku, tu noc bylo moře ale studené. Dva stupně pod nulou."

Příštích deset minut vyprávěl o plavání v ledové vodě, o tom, jak zázrakem narazil na lano, vedoucí k převrácenému člunu, o strašném množství lidí bojujících o život, o žalostných výkřicích, jež prořezávaly noční vzduch a poté pomalu odumíraly, o dlouhých hodinách, kdy se křečovitě přidržoval člunového kýlu, kolem něhož se k sobě choulilo asi třicet dalších ztroskotanců v boji

proti ledové zimě, o vzrušení, když se objevila *Carpathia* a zachránila je. Nakonec si povzdechl a podíval se na Pitta přes horní okraj brýlí. „Nenudím vás, pane Pitte?“

„Ani v nejmenším,“ ujistil ho Pitt. „Poslouchat někoho, kdo skutečně tu událost prožil, mi připadá, jako by to člověk prožíval sám.“

„Takže vám teď povím další historku a uvidíme, co tomu budete říkat,“ pronesl Bigalow. „Doposud jsem žádné živé duši neřekl o svých posledních minutách, než šla loď ke dnu. Neřekl jsem o tom ani slovo při žádném z vyšetřování, která se týkala toho potopení, dokonce ani při výpovědi před Senátem Spojených států, ani před Britským vyšetřovacím soudem. Taky jsem z toho ani hlásku neprozradil žádným reportérům nebo spisovatelům, kteří neustále pátrali po podrobnostech té tragédie. Vy, pane, jste první a budete také poslední, kdo to z mých úst uslyší.“

O tři hodiny později seděl Pitt ve vlaku zpět do Exeteru a nebyl ani unavený, ani smutný. Pociťoval cosi skoro jako vzrušení. *Titanic*, s tajemnou hádankou uzamčenou v trezoru v nákladním prostoru číslo 1 na palubě G, ho vábil ještě více než kdy jindy. Southby? podivil se. Jak do celého obrázku zapadá Southby? Už snad popadesáté pohlédl na balíček, který mu věnoval komodor Bigalow. A už vůbec nelitoval, že do Teignmouthu jel.

45

Doktor Ryan Prescott, šéf Hurikánového centra NUMA v Tampě na Floridě, měl opravdu tu nejlepší snahu dostat se projednou domů včas a strávit klidný večer se svojí manželkou při hraní karet. Deset minut před půlnocí byl však stále ještě za svým stolem a unaveně zíral na satelitové fotografie, ležící před ním.

„Právě, když jsme si začali myslet, že o bouřích víme všechno, co se dá,“ pronesl nevrle, „jedna najednou vyskočí prakticky odnikud a naruší celou tu naši šablonu.“

„Hurikán uprostřed května,“ poznamenala mezi dvěma zívnutími jeho asistentka. „To je do knihy rekordů.“

„Ale proč? Období hurikánů trvá normálně od července do září. Co způsobilo, že se tenhle objevil o dva měsíce dřív?“

Je to pro mě záhada,“ odpověděla žena. „Co myslíš, kam ten náš vyvrhel směřuje?“

„Na jakoukoliv trochu přesnější předpověď je ještě moc brzo,“ odpověděl Prescott. „Pravda, zrození toho hurikánu probíhalo normálním způsobem; do rozsáhlé oblasti nízkého tlaku začal pronikat vlhký vzduch, který díky otáčení Země začal proudit proti směru hodinových ručiček. Ale tady veškerá normálnost končí. Obvykle trvá několik dní, někdy i týdnů, než vznikne bouře o průměru čtyř set mil. Tohle bejby to dokázalo během necelých osmnácti hodin.“

Prescott si povzdechl, zvedl se od stolu a přešel k velké nástěnné mapě. Zkontroloval si poznámky ve svém bloku a zaznamenal poslední známou polohu, atmosférické podmínky a rychlost. Pak začal na mapu kreslit předpokládaný směr postupu na západ od bodu sto padesát mil severovýchodně od Bermud, trasu, která se postupně zatáčela severně k Newfoundlandu.

„Dokud nám sám nenaznačí svou další dráhu, je to asi to nejlepší, čeho jsme schopni.“ Odmlčel se, jako by čekal na souhlas. Když se nic neozvalo, zeptal se: „Vidíš to taky tak?“

Když ani teď nedostal žádnou odpověď, otočil se, aby svoji otázku zopakoval, ale už nepromluvil. Jeho asistentka usnula, s hlavou mezi pažemi na desce stolu. Jemně jí zatřásl ramenem, až se konečně její zelené oči se zamrkáním otevřely.

„Tady už nemůžeme nic dělat,“ pronesl jemně. „Pojďme domů a vyspěme se.“ Unaveně se ohlédl na mapu na stěně. „Třeba se z toho vyklube taková náhoda, která se stává asi tak v jednom z tisíce případů, a do rána se hurikán rozplyne a rozpadne do menších místních bouřek.“ Hovořil s jistou autoritou, ale v tónu jeho hlasu žádné přesvědčení slyšet nebylo.

Čeho si nevšiml, byla skutečnost, že čára na mapě, která představovala předpokládaný směr postupu hurikánu, vedla přesně přes bod 41 stupňů 46' severně a 50 stupňů 14' západně.

46

Velitel Rudi Gunn stál na můstku *Capricornu* a pozoroval nevelkou modrou skvrnu, která se objevila na krystalicky čistém nebi daleko na západě. Na několik okamžiků se zdálo, že visí na místě a nemění svoji velikost ani tvar. Tmavěmodrá tečka, zavěšená nad horizontem. Pak se, téměř náhle, zvětšila a zhmotnila do tvaru helikoptéry.

Vydal se k palubní přistávací ploše, kde zůstal stát, než se stroj úplně přiblíží a začne se vznášet nad lodí. O třicet vteřin později se skluznice dotkly paluby, ječení turbín se ztišilo a vrtule se pomalu zastavily.

„Příjemná cesta?“ otázal se Gunn.

„Zajímavá,“ odpověděl Pitt.

Pitt zpozoroval na Gunnově tváři napětí. Ten malý muž měl kolem očí stažené vrásky a zachmuřený obličej. „Rudi, ty vypadáš jako dítě, kterému právě vzali vánoční dárek. Co je za problém?“

„Ponorka od Uranus Oil, *Deep Fathom.* Je zachycená na vraku.“

Pitt zůstal chvíli zticha. Pak se prostě zeptal: „Admirál Sandecker?“

„Zřídil si svoje velitelství na *Bombergeru.* Protože *Deep Fathom* patřila této lodi, myslel si, že bude nejlepší, když do tvého návratu bude záchrannou operaci řídit odtamtud.“

„Řekl jsi *patřila,* jako by ta ponorka byla už ztracená.“

„Nevypadá to dobře. Pojď nahoru a já ti povím detaily.“

V operační místnosti *Capricornu* panovalo napětí a beznaděj. Obvykle společenský Giordino Pittovi na přivítanou jenom pokývl, ale nepronesl ani slovo. Ben Drummer byl právě u mikrofonu a hovořil s posádkou *Deep Fathomu.* Snažil se je povzbuzovat vynucenou veselostí a optimismem. Výraz hrůzy v jeho očích však vypovídal o něčem jiném. Rick Spencer, inženýr přes záchranné vybavení, zíral v němém soustředění na televizní obrazovku. Ostatní muži v místnosti si tiše hleděli své práce, tváře zachmuřené.

Gunn začal objasňovat situaci. „Dvě hodiny před tím, než se měla vynořit a vyměnit posádky, *Deep Fathom* s inženýry Joe Kielem, Tomem Chavezem a Samem Merkerem –“

„Merker byl s tebou v expedici k proudu Lorelei,“ přerušil ho Pitt.

„Stejně jako Munk.“ Gunn vážně přikývl. „Vypadá to, že jsme prokletá posádka.“

„Pokračuj.“

„Byli uprostřed instalování tlakového ventilu na pravoboku palubního pažení přídové nástavby *Titaniku,* když svojí zádí zavadili o přední nákladový jeřáb. Zrezivělé stojany povolily a jeřábové rameno se zřítilo na trup *Deep Fathomu,* napříč přes vztlakové nádrže ponorky, a prorazilo je. Skrz otvory se tam nahrnulo víc než dvě tuny vody a ponorku to přišpendlilo k vraku.“

„Jak je to dlouho, co se to stalo?“ otázal se Pitt.

„Asi před třemi a půl hodinami.“

„Tak proč takový smutek? Vy se, lidičky, chováte, jako kdyby už nebyla nejmenší naděje. *Deep Fathom* má přece dost kyslíku v rezervě, aby udržela při životě posádku tří lidí minimálně jeden týden. To je spousta času, aby *Sapfó I* a *Sapfó II* jeho nádrže zalepily a napumpovaly do nich vzduch.“

„Není to tak jednoduché,“ odvětil Gunn. „Máme jenom šest hodin.“

Jak jsi přišel na ten šestihodinový limit?“

„To nejhorší jsem si nechal na konec.“ Gunn na Pitta vážně pohlédl. „Ten náraz padajícího jeřábu rozlomil jeden svar na trupu *Deep Fathomu.* Je to jenom malinký otvor, ale ten hrozný tlak v hloubce tlačí mořskou vodu dovnitř rychlostí čtyř galonů v minutě. Je vůbec zázrak, že se nerozlomil celý svar, trup se nezbortil a neudělal z těch chlapců rosol.“ Pokynul hlavou směrem k hodinám na kontrolním panelu. „Zbývá jim všehovšudy šest hodin, pak voda zaplní kabinu a oni se utopí… a nevím sakra o ničem, co bychom mohli udělat.“

„Proč neutěsnit zvenčí tu trhlinu Wetsteelem?“

„To se snáz řekne, než udělá. Nemůžeme se k ní dostat. Ta část trupu s porušeným svarem je

přitisknutá k palubnímu pažení příďové nástavby *Titaniku.* Admirál poslal dolů všechny tři další ponorky v naději, že by spojenými silami pohnuly *Deep Fathomem* natolik, aby bylo možné dostat se k tomu místu a zalepit ho. Nešlo to.“

Pitt se posadil do křesla, vzal do ruky tužku a začal si dělat poznámky. „*Sea Slug* je vybavená aparaturou na řezání pod vodou. Kdyby se mohla soustředit na ten jeřáb –“

„To nejde.“ Gunn zklamaně zavrtěl hlavou. „Během pokusů o vyproštění se na *Sea Slugu* zlomilo manipulační rameno. Teď je zpátky na palubě *Modoku* a hoši od Námořnictva hlásí, že ho včas opravit nestihnou.“ Gunn uhodil pěstí do mapového stolu. „Naší poslední nadějí byl naviják na *Bombergeru.* Kdyby bylo možné na jeho naviják připevnit lano, mohli bychom ponorku vytáhnout.“

„To je tedy konec zachraňování,“ řekl Pitt. „*Sea Slug* je jediná ponorka, která je vybavená dostatečně silným pracovním ramenem a bez něho žádné zaháknutí ponorky není možné.“

Gunn si unaveně mnul oči. „Po tisících hodinách práce s plánováním a vymýšlením všemožných dosažitelných bezpečnostních opatření, po sestavování nejrůznějších schémat urgentních operací pro jakoukoliv předvídatelnou událost, se stane něco takhle nečekaného a dá nám to ránu pod pás. A to přesto, že pravděpodobnost nebyla ani milion ku jedné a ani počítače s takovouhle možností nepočítaly.“

„Počítače si poradí jen s těmi daty, jaká do nich vložíš,“ poznamenal Pitt.

Přesunul se k rádiu a vzal si od Drummera mikrofon. „*Deep Fathome,* tady je Dirk Pitt. Přepínám.“

„Rádi zase slyšíme tvůj srdečný hlas.“ Merkerův hlas zněl z reproduktoru tak nevzrušeně, jako by ležel doma v posteli. „Pročpak nezaskočíš sem dolů, potřebovali bychom čtvrtého do bridže.“

„To nehraju,“ odpověděl suše Pitt. „Kolik zbývá času, než vám voda zaplaví baterie?“

„Při rychlosti, jakou hladina stoupá, zhruba patnáct až dvacet minut.“

Pitt se obrátil ke Gunnovi a pronesl celkem zbytečně: „Až jim odejdou baterie, tak budou bez možnosti komunikace.“

Gunn přikývl. „*Sapfó II* se drží nedaleko nich, aby jim dělala společnost. To je ale asi tak všechno, co pro ně můžeme udělat.“

Pitt znovu stiskl vysílací tlačítko. „Merkere, co váš havarijní systém?“

„Jaký havarijní systém? Ten se podělal už před půl hodinou. Vzduch, co dýcháme, je už dost špatný.“

„Pošlu vám dolů bednu osvěžovače vzduchu.“

„Radši si s tím pospěš. Chavezovi dost smrdí z pusy.“ Pak se do Merkerova tónu přece jen vloudil nádech nejistoty. „Jestli dojde k nejhoršímu a my vás už neuvidíme, tak tu dole zůstaneme alespoň v dobré společnosti.“

Při této náhlé Merkerově připomínce mrtvých z *Titaniku* tváře mužů v operační místnosti pobledly. Obličeje všech, s výjimkou Pittovy. Ten se znovu dotkl knoflíku na vysílání. „Až budete odcházet, tak pamatujte na to, abyste po sobě nechali loď uklizenou. Třeba ji budeme ještě potřebovat. Pitt, konec.“

Bylo zajímavé pozorovat reakci na Pittovu poslední, zdánlivě otrlou poznámku. Giordino, Gunn, Spencer i ostatní na něj prostě jenom zůstali civět. Pouze v Drummerově tváři se objevil vztek.

Pitt poklepal radistovi Curlymu na rameno. „Spoj mě s admirálem na *Bombergeru*, ale použij jinou frekvenci.“

Curly vzhlédl. „Vy nechcete, aby to slyšeli mládenci na *Deep Fathomu* ?“

„Co nebudou vědět, to je nebude bolet,“ chladně odvětil Pitt. „A teď si pospěš.“

Za moment zaduněl z amplionu Sandeckerův hlas. „*Capricorne,* tady je admirál Sandecker. Přepínám.“

„Tady je Pitt, admirále.“

Sandecker neztrácel čas žádnými detaily. „Víš, s tím, co se nám stalo?“

„Gunn mě informoval,“ odpověděl Pitt.

„Takže víš, že jsme vyčerpali všechny možnosti. Ať se na to podíváš z kterékoliv strany, tak naším nepřítelem je čas. Kdybychom dokázali zadržet nevyhnutelné na takových deset hodin, měli

bychom přece jen nějakou možnost je zachránit.“

„Jeden způsob by tu byl,“ pronesl Pitt. „Není to moc veliká šance, ale ryze teoreticky to možné je.“

„Poslouchám.“

Pitt zaváhal. „Zaprvé, zapomeňme teď na chvíli na *Deep Fathom* a vrhněme svoji energii jinam.“

Drummer přistoupil těsně k Pittovi. „Co to říkáš, Pitte? Co to znamená ´zapomeňme na *Deep Fathom',*“ křičel na něj cukajícími se ústy. „Zbláznil ses?“

Pitt se odzbrojujícím způsobem usmál. „Je to poslední zoufalý hod kostkou, Drummere. Vy jste neuspěli, a pořádně neuspěli. Možná, že ve světě podmořského výzkumu jste jedničky, ale jako záchranáři jste pouhá parta amatérů. Ke smůle se přidaly vaše chyby, a tak tu teď sedíte a kňučíte, že všechno je ztracené. Tak tedy, všechno ztracené není, pánové. Teď trochu pozměníme pravidla hry a dostaneme *Deep Fathom* na hladinu před tím šestihodinovým limitem, tedy, jestli mi jdou dobře hodinky, do pěti hodin a čtyřiceti tří minut.“

Giordino se tázavě otočil k Pittovi. „Opravdu si myslíš, že se to dá zvládnout?“

„Opravdu si myslím, že dá.“

47

Strukturální inženýři a mořští vědci se krčili v malých hloučcích a mumlavě se mezi sebou domlouvali, přičemž horečně šoupali svými logaritmickými pravítky. Každou chvilku se někdo z hloučku utrhl a poodešel k počítači, aby zkontroloval vytištěné výpočty. Admirál Sandecker, který právě přijel z *Bombergeru,* seděl za stolem, v ruce hrnek s kávou, a kroutil hlavou.

„Tohle se do učebnic záchranných operací nikdy nedostane,“ mumlal. „Odstřelit vrak ze dna pomocí výbušnin. Bože můj, to je bláznovství.“

„Jakou jinou možnost máme?“ opáčil Pitt. „Jestli se nám podaří vykopnout *Titanic* z bahna, tak se *Deep Fathom* vynoří spolu s ním.“

„Celý ten nápad je potrhlý,“ bručel Gunn. „Ten otřes jenom rozšíří trhlinu v trupu ponorky a způsobí její okamžité rozdrcení.“

„Možná ano, možná ne,“ dodal Pitt. „Ale i když by k tomu došlo, tak pro Merkera, Kiela i Chaveze bude lepší zemřít náhle, než protrpět se ke smrti zdlouhavou agónií udušením.“

.A co *Titanic* ?“ trval na svém Gunn. „Můžeme vyhodit do povětří všechno, co jsme za poslední měsíce v té hloubce udělali.“

„Ber to jako provozní riziko,“ utěšoval ho Pitt. „Konstrukce *Titaniku* je pevnější než u většiny dnešních lodí. Jeho žebra, nosníky, pažení i paluby jsou stejně odolné jako tu noc, kdy se potopil. Ta stará holka vydrží všechno, co jí naservírujeme. O tom nepochybuj.“

„Ty si skutečně myslíš, že to vyjde?“ otázal se Sandecker.

„Ano.“

„Mohl bych ti to zakázat. Víš to?“

„Vím,“ odpověděl Pitt. „Sázím ale na to, že mě necháte ve hře až do posledního odpískání.“

Sandecker si rukama promnul oči, pak pomalu potřásl hlavou, jako by si chtěl utřídit myšlenky. Konečně pronesl: „Oukej, Dirku, jsi na tahu.“

Pitt přikývl a odvrátil se.

Zbývalo pět hodin a deset minut.

Dvě a půl míle pod nimi tři muži v *Deep Fathomu,* prokřehlí a osamocení v cizím, nehostinném prostředí, pozorovali vodu, jak se palec po palci plazí vzhůru po stěnách kabiny. Když zaplavila hlavní elektrický obvod, nastal zkrat a celý vnitřek ponorky se ponořil do tmy. Pak vězňové začali naplno pociťovat bodavý chlad vody o teplotě těsně nad hranicí bodu mrazu, která jim začala vířit kolem nohou. Stáli tam a třásli se v mukách blížící se smrti, ale přesto v sobě stále živili jiskřičku naděje na přežití.

„Jen co se dostaneme nahoru,“ zamumlal Kiel, „beru si den volna a je mi jedno, kdo si co bude

myslet.“

„Co říkáš?“ ozval se z temnoty Chavez.

„Můžou mě třeba vyhodit, ale zítra budu celý den spát.“ Chavez zapátral po Kielově ruce, nalezl ji a pevně ji stiskl. „Co to blábolíš?“

„Jen klid,“ ozval se Merker. „Nouzový záchranný systém je mimo provoz, a tak se na něm začíná projevovat vyšší koncentrace kysličníku uhličitého. Samotnému se mi začíná trochu točit hlava.“

„Ještě ke všemu zkažený vzduch,“ zabručel Chavez. „Když se neutopíme, tak nás to rozmačká, až praskne trup lodi, a když nás to nerozpatlá jako vaječné skořápky, tak se udusíme ve vlastním vzduchu. Naše budoucnost tedy moc růžově nevypadá.“

„Vynechal jsi podchlazení,“ ozval se sardonicky Merker. „Jestli se nevyšplháme nad tuhle mrazivou vodu, tak nemáme šanci užít si ty další tři možnosti.“

Kiel neodpověděl, ale mdle dovolil Chavezovi, aby ho vystrkal do nejvýše uložené kóje. Chavez ho pak následoval, posadil se na její okraj a nohy nechal viset dolů.

Merker se prodíral vodou, která mu sahala až do rozkroku, k přednímu průhledu, aby se podíval ven. Jediné, co proti oslnivému reflektoru *Sapfó II* viděl, byla její světlem obklopená silueta. Ačkoliv se druhá ponorka vznášela ve vzdálenosti pouhých deseti stop, nemohla pro postižený *Deep Fathom* udělat vůbec nic, protože obě lodi byly obklopeny obrovským tlakem nepřátelské hlubiny. Dokud je stále tady, pomyslel si Merker, ještě nás neodepsali. Skutečnost, že nejsou sami, pro něj představovala nemalou útěchu. Nebylo toho moc, o co se člověk mohl opřít, ale bylo to jediné, co měli.

***

Na palubě zásobovací lodi *Albambra* se štáby tři největších televizních společností horečně snažily pod vlivem rozvířené vlny očekávání připravit své vybavení k akci. Na každé stopě podél zábradlí na pravoboku stáli rozhlasoví reportéři a v hypnotickém soustředění sledovali dalekohledy *Capricorn*, vzdálený od nich asi dvě míle, zatímco fotografové zaostřovali své teleobjektivy na hladinu moře mezi oběma loděmi. Dana Seagramová, uvězněná v rohu provizorního tiskového střediska, si pevně přitáhla kolem ramen nepromokavou bundu a statečně čelila tuctům novinářů, vyzbrojených magnetofony, jejichž mikrofony cpali do těsné blízkosti jejího obličeje, jako by jí nabízeli nějaká veliká lízátka.

„Je pravda, paní Seagramová, že pokus o vyzvednutí *Titaniku* tři dny před plánovaným termínem je ve skutečnosti posledním pokusem zachránit životy mužů uvězněných dole?“

„Je to pouze jedno z několika řešení,“ odpovídala Dana.

„Máme tomu rozumět tak, že všechny ostatní pokusy selhaly?“

„Nastaly určité komplikace,“ přiznala Dana.

V jedné z kapes bundy Dana nervózně žmoulala kapesník, až ji rozbolely prsty. Začínaly se projevovat dlouhé měsíce polemik s muži a ženami od tisku.

„Když jste ztratili možnost komunikace s *Deep Fathomem*, jak můžete vědět, jestli je jeho posádka stále naživu?“

„Výsledky počítače nám dávají jistotu, že jejich situace se nestane kritickou po dobu ještě dalších čtyř hodin a čtyřiceti minut.“

„Jak hodlá NUMA vyzvednout *Titanic*, když elektrolytové chemikálie nejsou dosud plně aplikovány do bahna kolem jeho trupu?“

„Na to vám nemůžu odpovědět,“ hlesla Dana. „Poslední zpráva od pana Pitta z *Capricornu* pouze konstatovala, že se chystají vrak vyzvednout během několika příštích hodin. Detaily ohledně způsobu neuvedl.“

„Co když bude pozdě? Co jestli jsou Kiel, Chavez a Merker už mrtví?“

Výraz Daniny tváře ztvrdl. „Nejsou mrtví,“ pronesla s plamenným pohledem. „A prvnímu z vás, kdo takovou krutou a nelidskou zprávu uveřejní dřív, než tato skutečnost bude definitivně potvrzena, nakopu zadek tak, že z téhle lodi vypadne, a k čertu s jakoukoliv akreditací nebo slavným jménem vašeho zaměstnavatele. Je to jasné?“

Novináři tam zůstali chvíli stát v němém překvapení nad náhlou ukázkou Danina hněvu, ale pak pomalu a v tichosti začali stahovat mikrofony a mísit se do davu venku na palubě.

***

Rick Spencer rozvinul na mapovém stole velký arch papíru a několika poloprázdnými hrníčky od kávy zatížil jeho okraje. Byl to půdorys *Titaniku*, který znázorňoval jeho polohu na dně. Tužkou začal ukazovat na různá místa kolem trupu, jež byla označena malými křížky.

„Takhle to tedy vychází," začal s vysvětlováním. „Podle počítačových údajů jsme na tato klíčová místa do usazeniny kolem trupu *Titaniku* položili celkem osmdesát náloží, každou s třiceti librami výbušnin."

Sandecker se naklonil nad nákresem a očima přejel po křížcích. „Vidím, že jste je uspořádali do tří řad na každé straně."

„Ano, pane," přisvědčil Spencer. „Zevní řada je šedesát stop daleko, střední čtyřicet a vnitřní pouhých dvacet stop od boků lodi. Nejdříve odpálíme zevní řadu na pravoboku. Po osmi vteřinách bude následovat zevní řada na levoboku. Po dalších osmi vteřinách budeme opakovat celý proces se středními řadami a tak dále."

„Něco jako houpání lodí dopředu a dozadu, když uvázne v bahně," poznamenal Giordino.

Spencer přikývl. „Dalo by se říct, že to je odpovídající přirovnání."

„Proč ji neodtrhnout od bahna jedním pořádným výbuchem?" vyptával se Giordino.

„Je možné, že jeden velký otřes by to dokázat mohl, ale geologové se spíše kloní k odděleným, vzájemně se překrývajícím vlnám otřesů. Jde nám vlastně o vibrace."

„Máme dost výbušnin?" ujišťoval se Pitt.

„*Bomberger* jich má na palubě téměř tunu, k účelům seizmického výzkumu," odpověděl Spencer. „*Modoc* má dalších čtyři sta liber pro potřeby podmořských explozí při záchranných pracích."

„Bude to stačit?" ptal se Pitt.

‚Jen tak tak," přiznal Spencer. „Dalších tři sta liber by nám naději na úspěch vylepšilo."

„Mohli bychom je nechat dopravit z pevniny letecky a dát je tady shodit padákem," navrhoval Sandecker.

Pitt zavrtěl hlavou: „Než bychom ty další výbušniny dostali, naložili je do ponorek a umístili na dno, bylo by už dobré dvě hodiny pozdě."

***

Merker ztratil veškerý smysl pro čas. Hleděl na světélkující ciferník hodinek, ale nebyl schopný na zářící číslice zaostřit oči. Jak je to dlouho, co ten jeřáb padl přes jejich vztlakové nádrže, přemýšlel – pět hodin – deset – bylo to včera? Myšlenky byly tak pomalé, zmatené. Mohl tu jen sedět, aniž by hýbal jediným svalem, a pomalu, povrchně dýchat. Každé dechnutí trvalo zdánlivě celou věčnost. Postupně si začal uvědomovat nějaký pohyb. Vztáhl ruku a v temnotě se dotkl Kiela a Chaveze. Nedočkal se však od nich žádné odpovědi, ani zvuku, ani pohybu. Oba upadli do letargické strnulosti.

Pak si to uvědomil znovu, něco nepatrného, ale zaznamenatelného, co sem jaksi nepatřilo. Myšlenky se mu v hlavě převalovaly, jako by byly ponořené v sirupu. Ale konečně to měl. S výjimkou neúnavného stoupání vody tu nedošlo k žádné změně, k žádnému pohybu uvnitř zaplavené kabiny. Byl to proud světla ze *Sapfó II*, přicházející předním průzorem, který potemněl.

Seskočil z kóje do vody – teď už mu sahala až po prsa – a téměř jako v noční můře se prodíral k předním horním průzorům, kterými upřel zrak do hlubiny venku.

Náhle jeho otupené smysly zachvátil strach, jaký dosud nikdy nepoznal. Oči se mu rozšířily a strnuly, ruce se sevřely v bezmocnosti a beznaději.

„Ach, bože!" vykřikl nahlas. „Oni nás opouštějí. Nechali nás tady!"

***

Sandecker zakroutil velikým doutníkem, který si právě zapálil, a pokračoval v nervózním přecházení po palubě. Když radista zdvihl ruku, admirál se zastavil uprostřed kroku a v okamžení stál za ním.

„Hlásí se *Sapfó I*, pane," oznámil Curly. „Ukončila pokládání svých náloží."

„Řekněte jí, ať se začne vynořovat tak rychle, jak jí jenom její vztlakové nádrže umožní. Čím výše se dostane, tím menší tlak bude na její trup působit, až nálože vybuchnou." Admirál se otočil tváří k Pittovi, který pozorně sledoval čtyři monitory, jejichž kamery a světlomety byly upevněny

na čtyřech strategických místech nástavby *Titaniku.* „Jak to vypadá?“

„Zatím dobře,“ ujistil ho Pitt. Jestli záplaty z Wetsteelu vydrží tlak vody při otřesu, tak máme slušnou šanci na úspěch.“

Sandecker se zadíval na barevné obrázky a svraštil čelo, když si všiml vzduchových bublin unikajících z trupu vraku. „Uchází z něho strašná spousta vzduchu,“ poznamenal.

„To je jenom nadměrný tlak, který uniká pojistnými ventily,“ nehlasně vysvětloval Pitt. „Přepnuli jsme z elektrolytových pump znovu na kompresory, abychom do horní části lodi dostali co nejvíce vzduchu.“ Odmlčel se, aby doladil obraz, a pak pokračoval: „Kompresory *Capricornu* pumpují deset tisíc kubických stop vzduchu za hodinu, takže netrvalo dlouho, než se tlak uvnitř vraku zvedl o dalších deset liber na čtverečný palec, což stačilo otevřít ventilové záklopky.“

Drummer se přiloudal od počítačů a zkontroloval několik poznámek v bloku. „Pokud můžeme odhadovat, tak devadesát procent lodního prostoru je už bez vody,“ oznámil. Jak já to vidím, tak hlavním problémem je skutečnost, že teď máme více vztlakové síly, než bychom podle výpočtů potřebovali. Jestli, nebo až se uvolní ze dna, vyletí jako pták.“

„*Sea Slug* právě položila poslední nálož,“ hlásil Curly.

„Povězte jim, ať projedou kolem *Deep Fathomu,* než se začnou vynořovat,“ instruoval ho Pitt, „a pokusí se s Merkerem a jeho posádkou navázat optický kontakt.“

„Ještě jedenáct minut,“ oznámil Giordino.

„Co, k čertu, zdrželo *Sapfó II“* dožadoval se Sandecker.

Pitt pohlédl přes místnost na Spencera. „Jsou nálože připravené k odpálení?“

Spencer přikývl. „Každá řada je naladěná na jinou vysílací frekvenci. Jediné, co musíme udělat, je otáčet ladicím knoflíkem a nálože v příslušném pořadí vybuchnou.“

„Co myslíš, že uvidíme dřív – příď, nebo záď?“

„O tom není pochyb. Příď je zabořená o dvacet stop hlouběji než kormidlo. Sázím na to, že nejdřív se uvolní záď a bude působit jako vztlaková páka na celý zbytek trupu. Loď by se měla objevit zhruba ve stejném úhlu, jako šla ke dnu – za předpokladu, že se vůbec objeví.“

„Poslední nálože položeny,“ oznámil monotónním hlasem Curly. „*Sapfó II* je na cestě.“

„Nějaká zpráva od *Sea Slugu* ?“

„Nehlásí žádný kontakt s posádkou *Deep Fathomu.“*

„Oukej, řekněte jim, ať upalují k hladině,“ nařídil Pitt. „První řadu náloží odpálíme za devět minut.“

„Jsou mrtví,“ vykřikl náhle Drummer zlomeným hlasem. „Je pozdě, všichni jsou mrtví.“

Pitt udělal dva kroky a uchopil Drummera za rameno. „Přestaň s tou hysterií. Poslední věc, kterou potřebujeme, je předčasné pohřbívání.“

Drummer svěsil ramena, tvář celou popelavou a kamenně ztuhlou strachem. Pak beze slova kývl hlavou a nejistým krokem se přesunul zpátky k řadě počítačů.

„Voda musí teď dosahovat jen pár stop od stropu ponorky,“ pronesl Giordino. Jeho hlas zněl asi o oktávu výše než normálně.

„Kdyby se pesimismus prodával na váhu, byli byste, mládenci, všichni milionáři,“ řekl Pitt suše.

„*SapfóI* dosáhla bezpečné oblasti v hloubce šesti tisíc stop,“ zaznělo od obsluhy sonaru.

„Jedna doma, dvě ještě běží,“ zamumlal Sandecker.

Teď už nebylo možné dělat nic jiného než čekat, až se ponorky dostanou nad bezpečnou hranici, na dostatečnou vzdálenost od centra tlakové vlny. Uplynulo osm minut, osm nekonečných minut, během nichž se ze dvou tuctů tváří jenom řinul pot.

„*Sapfó II* a *Sea Slug* se blíží k bezpečnostní hranici.“

„Jaké je moře a počasí?“ dožadoval se Pitt.

„Vlny čtyři stopy, jasná obloha, vítr ze severovýchodu o síle pěti uzlů,“ odpověděl šéf přes počasí, Farquar. „Lepší podmínky byste si nemohli přát.“

Chvíli nikdo nepromluvil. Pak se ozval Pitt. „Dobře, pánové, nastal čas.“ Hlas měl vyrovnaný a klidný. Ani v Pittově hlase, ani v jeho chování nebyla patrná sebemenší stopa po nějaké špatné předtuše. „Oukej, Spencere, začni s odpočítáváním.“

Spencer s úděsnou pravidelností začal: „Třicet vteřin… patnáct vteřin… pět vteřin… signál…

teď.“ Pak bez váhání přešel k dalšímu rozkazu k odpálení. „Osm vteřin… čtyři vteřiny… signál… teď.“

Všichni v operační místnosti se shlukli kolem obrazovek televize a sonaru, jejich jediným pojítkem se dnem. První exploze vyvolala sotva patrné zachvění paluby *Capricornu* a zvuk tohoto výbuchu jim připadal jen jako vzdálené zahřmění. Mračno obav bylo v tu chvíli tak husté, že by se dalo krájet. Každičké oko bylo upřeno přímo na obrazovky s chvějícími se čárami, které po nich přebíhaly ve chvílích, kdy docházelo k detonacím. Jak Spencer jednotvárně pokračoval v odpočítávání, stáli kolem něho nehybní, napjatí, nervózní muži, ochromení netrpělivým očekáváním, obávající se nejhoršího a očekávající přitom to nejlepší.

Otřesy paluby se zvětšovaly, jak jedna vlna výbuchu následovala po druhé a končila své šíření na hladině. Pak, zcela náhle, všechny monitory zablikaly a po kaleidoskopu výbojů z tavících se pojistek ztemněly.

„Sakra!“ zabručel Sandecker. „Ztratili jsme obrazový kontakt.“

„Ty otřesy musely uvolnit hlavní konektor relé,“ dohadoval se Giordino.

Rychle přesunuli svoji pozornost na obrazovku sonaru, ale jen málokdo z nich mohl skutečně něco vidět. Operátor sonaru se totiž přitiskl těsně k obrazovce, takže ji svojí hlavou zastiňoval. Konečně se Spencer napřímil. Zhluboka si povzdechl, vytáhl ze zadní kapsy kapesník a přetřel si jím obličej i krk. „To je všechno,“ pronesl chraplavým hlasem. „Víc toho už nebude.“

„Stále se nehýbe,“ pronesl technik od sonaru. „Velký T je stále nehybný.“

„Pojď, bejby!“ žadonil Giordino. „Zvedni tu svoji velikou prdel!“

„Och, bože, drahý bože,“ mumlal Drummer. „Přísavná síla ho pořád drží u dna.“

„Hni sebou, ksakru,“ připojil se Sandecker. „Zvedni se… zvedni.“

Kdyby bylo lidsky možné, aby síla vůle odtrhla 46 328 tun oceli od hrobu na dně, v němž ležely po sedmdesát šest dlouhých let, a vynesly je opět na sluneční světlo, pak by to muži shromáždění kolem sonaru určitě dokázali. Ale toho dne se žádné psychokinetické jevy nekonaly. *Titanic* se tvrdohlavě držel mořského dna.

„Zatracená, mizerná smůla,“ pronesl Farquar.

Drummer si rukama zakryl obličej, odvrátil se a vyklopýtal z místnosti.

„Woodson na *Sapfó II* žádá o povolení k ponoření, aby se mohl podívat,“ oznámil Curly.

Pitt pokrčil rameny. „Povoluje se.“

Admirál Sandecker se pomalu a unaveně sesunul do křesla. „To je tedy cena za neúspěch,“ procedil.

Po chmurné vlně pocitu definitivní prohry zaplavila místnost hořká chuť beznaděje.

„Co teď?“ zeptal se Giordino, s pohledem naprázdno upřeným na podlahu.

„To, proč jsme tady,“ unaveně odpověděl Pitt. „Budeme pokračovat v záchranářské operaci. Zítra začneme zase…“

„Hnul se!“

První okamžik nikdo nereagoval.

„Hnul se,“ opakoval operátor sonaru. V jeho hlase zaznělo vzrušení.

Jste si jistý?“ zašeptal Sandecker.

„Vsadím na to svůj život.“

Spencer byl příliš omráčený, než aby mohl mluvit. Byl schopný jenom zírat, s výrazem nejhlubší nedůvěry, na obrazovku sonaru. Pak začal pohybovat rty. „Následný otřes!“ vypravil ze sebe. „Tu opožděnou reakci způsobil následný otřes.“

„Stoupá,“ zakřičel operátor sonaru a udeřil pěstí do opěradla křesla. „Ta senzační stará bečka šroubů se uvolnila. Stoupá.“

48

Zpočátku byli všichni příliš oněmělí úžasem, než aby byli schopni se pohnout. Chvíle, ke které

upínali své modlitby, které věnovali osm nadmíru rušných měsíců práce, se najednou, trochu za jejich zády, připlížila a oni nebyli schopni si uvědomit, co se vlastně stalo. Teprve po chvíli začali tu elektrizující novinku vstřebávat a najednou všichni křičeli, stejně jako to dělají zástupy pracovníků v řídícím centru NASA při startu rakety.

„Pojď, bejby, pojď!“ radostně hulákal Sandecker jako nějaký školák.

„Hni se, stará!“ ječel Giordino. „Hni se, hni se!“

„Jenom poplav, ty velká, úžasná, rezatá plovoucí nádhero, poplav,“ šeptal Spencer.

Náhle se Pitt bleskově přesunul k rádiovému stanovišti a stiskl Curlyho rameno jako svěrák.

„Rychle, kontaktuj Woodsona na *Sapfó II.* Řekni mu, že *Titanic* je na cestě vzhůru, a ať mu koukají honem uvolnit cestu, než je převálcuje.“

„Stále na kursu směrem k hladině,“ oznámil technik od sonaru. „Rychlost stoupání se zvyšuje.“

„Ještě nejsme za vodou,“ varoval Pitt. „Ještě stále se může podělat sto a jedna věc dřív, než dosáhne hladiny. Kdyby jenom –“

Jo,“ vpadl mu do řeči Giordino, „kdyby se jenom Wetsteel udržela na místě, kdyby přetlakové ventily dokázaly držet krok s rychle klesajícím tlakem vody, kdyby si celý trup nevzal do hlavy, že praskne… .kdyby', to je sakramentsky mocné slovo.“

„Stále pokračuje vzhůru, a to rychle,“ informoval operátor sonaru s pohledem upřeným na obrazovku. „Za poslední minutu šest set stop.“

Pitt se otočil k Giordinovi. „Ale, najdi doktora Baileyho a pilota helikoptéry a koukejte být ve vzduchu tak rychle, jako byste měli za zadkem býka. Potom, jakmile se *Titanic* stabilizuje na hladině, přistanete na jeho přední palubě. Je mi jedno, jak to uděláte – provazový žebřík, naviják, sedačka, třeba rozbijte helikoptéru, jestli to bude potřeba – ale ty s doktorem koukejte být na palubě co nejdřív, otevřte poklop *Deep Fathomu* a vytáhněte posádku z té pekelné díry!“

„Už jsme skoro tam,“ ušklíbl se Giordino. Než mohl Pitt vydat další rozkaz Spencerovi, byl Giordino ze dveří.

„Ricku, bud připravený přesunout na palubu *Titaniku* přenosné dieselové pumpy. Čím dřív se vypořádáme s případnými netěsnostmi, tím líp.“

„Budeme potřebovat acetylenové hořáky, abychom se dostali dovnitř,“ zareagoval Spencer, s očima doširoka otevřenýma vzrušením.

„Tak na to dohlédni.“

Pitt se obrátil zpět k sonaru.

„Rychlost vynořování?“

„Osm set padesát stop za minutu,“ ozvala se odpověď.

„Příliš rychlé,“ poznamenal Pitt.

„To je něco, co jsme nechtěli,“ zamumlal Sandecker s doutníkem v puse. Jeho vnitřní prostory jsou přeplněné vzduchem, a proto se vznáší k hladině tak nekontrolovatelně.“

„A jestli jsme špatně spočítali množství vody jako zátěže v dolní části trupu, tak by mohl vyskočit nad hladinu o dvě třetiny své délky a převrátit se,“ dodal Pitt.

Sandecker mu pohlédl do očí. „A to by pro posádku *Deep Fathomu* znamenalo konec.“ Pak, bez dalšího slova, se admirál otočil a zahájil všeobecný exodus z operační místnosti na venkovní palubu. Tam již všichni s bušícím srdcem pozorovali v napjatém očekávání vlnící se hladinu.

Vzadu zůstal jenom Pitt. „V jaké je hloubce?“ zeptal se operátora.

„Právě míjí osm tisíc stop.“

„Hlásí se Woodson,“ ozval se radista. „Říká, že velký T právě minul *Sapfó II* jako namydlený blesk.“

„Odpověz, že rozumíme, a řekni jim, ať se vynoří. Stejnou zprávu pošli také na *Sea Slug* a *Sapfó I.*“ Teď už tu nebylo nic, co by mohl Pitt udělat, a proto vyšel ze dveří, vylezl po žebříku na levé křídlo můstku, kde se připojil ke Gunnovi a Sandeckerovi.

Gunn zdvihl sluchátko palubního telefonu. „Sonare, tady je můstek.“

„Sonar.“

„Můžeš mi dát přibližné místo, kde se objeví?“

„Měl by vyplavat ve vzdálenosti zhruba šesti set stop na levoboku.“

„Čas?“

Nastalo mlčení.

„Čas?“ opakoval Gunn.

„Je *teď* pro vás dost brzo, veliteli?“

Ve stejném okamžiku se na povrchu moře objevily obrovské bubliny a prodloužená záď *Titaniku* prořízla v odpoledním slunci vodu jako nějaká obrovská velryba. Chvíli to vypadalo, že jeho vznášení vzhůru nemůže nic zastavit – záď se zdvihala nad hladinu, až se objevil kryt kotlů, kde kdysi stával komín číslo 2. Byl to neuvěřitelný pohled; vzduch proudící z nitra lodi vytlačoval přetlakovými ventily gigantické proudy gejzírů, které vzedmuly duhový oblak páry. Na chvíli zůstala loď jakoby zavěšená ve vzduchu, přišpendlená na krystalicky modré obloze, a potom, zprvu pomalu, začala klesat, až její kýl s obrovským plácnutím narazil na hladinu, po níž se k okolním lodím rozběhla třímetrová vlna. Nyní se loď naopak začala ponořovat tak, jako kdyby se již nikdy neměla objevit. Tisíce diváků zatajilo dech, když se nakláněla stále více a více na pravobok, třicet, čtyřicet, pětačtyřicet stupňů. V tomto náklonu zůstala snad celou věčnost a každý se zatajeným dechem čekal, že bude ve svém pohybu pokračovat a převrátí se dnem vzhůru. Pak se však přece jen, s agonizující pomalostí, začal *Titanic* probojovávat do vzpřímené polohy. Postupně se narovnával, stopu za stopou, až zůstal v náklonu dvanácti stupňů na pravobok… a pak se konečně přestal pohybovat.

Nikdo nemohl ani promluvit. Všichni tam jen tak stáli, příliš omráčení, příliš fascinováni tím, co právě viděli, než aby, kromě dýchání, byli schopni čehokoliv jiného. I na jasném slunci byl Sandeckerův počasím poznamenaný obličej bledý jako obličej nějakého ducha.

Pitt byl první, kdo nalezl svůj hlas. „Je na hladině,“ podařilo se mu ze sebe dostat v sotva slyšitelném šepotu.

„Je na hladině,“ jemně přizvukoval Giordino.

Kouzlo porušil až zvuk vrtulí helikoptéry, která mířila z *Capricornu* proti větru k přední palubě vraku, pokryté troskami. Pilot zastavil stroj několik stop nad palubou a téměř ve stejném okamžiku z jeho bočních dveří vyskočily dvě drobné postavičky.

Giordino vyšplhal po žebříku, až se ocitl u poklopu průlezu do ponorky *Deep Fathom.* Díky bohu za malé zázraky: trup ponorky byl stále ještě pevný. Opatrně se vysoukal na její zaoblenou kluzkou palubu a zkusmo se dotkl kruhového uzávěru. Jeho povrch byl ledově studený, ale Giordino ho pevně uchopil a zabral. Uzávěr se ani nehnul.

„Přestaň se loudat a otevři tu zatracenou věc,“ zaburácel zespodu hlas doktora Baileyho. „Záleží na každé vteřině.“

Giordino se zhluboka nadechl a zabral veškerou silou, jakou svaly jeho býčího těla dokázaly vyvinout. Uzávěr se pohnul o jeden palec. Znovu se opřel do uzávěru, který se tentokrát pootočil o polovinu kruhu a potom, konečně, šlo uzávěrem točit snadněji. Přitom bylo slyšet, jak se syčením zevnitř uniká stlačený vzduch a tlak na poklop se zmenšuje. Jakmile se konečně točení uzávěru zastavilo, Giordino otevřel poklop a nahlédl do temnoty pod sebou. Z nitra ponorky se na něj linul zatuchlý, žluklý zápach. Když jeho oči přivykly temnotě uvnitř, téměř se mu zastavilo srdce, protože voda cákala a převalovala se necelých půl metru pod stropem.

Doktor Bailey ho odstrčil, protáhl svůj obrovitý trup průlezem a začal sestupovat po vnitřním žebříku. Do kůže ho bodala ledová voda. Odstrčil se od schůdků a začal se brodit směrem k zádi kajuty, až se v tlumeném světle rukou dotkl něčeho měkkého. Byla to noha. Rukou nahmatal nejdříve koleno a pak postupně celý trup. Nakonec se mu ruka opět vynořila z vody a on ucítil nějaký obličej.

Přiblížil se k němu, až měl nos necelý palec před obličejem neznámého. Pokoušel se nahmatat puls, ale prsty měl chladem příliš otupělé, takže žádnou známku života nebo smrti nerozeznal. Pak, zcela náhle, se neznámé oči otevřely, zachvěly se rty a ozval se šeptavý hlas. „Běžte pryč… říkal jsem vám… dneska nepracuju.“

„Můstek?“ Z reproduktoru zaskřehotal Curlyho hlas.

‚Tady můstek,“ odpověděl Gunn.

„Připraven spojit helikoptéru.“

„Můžeš.“

Po chvilce ticha se můstkem rozlehl nějaký cizí hlas. „*Capricorne,* tady je poručík Sturgis.“

„Tady velitel Gunn, poručíku. Slyším vás hlasitě a jasně. Přepínám.“

„Doktor Bailey právě vstoupil do *Deep Fathomu.* Počkejte, prosím.“

Krátká přestávka všem přítomným umožnila, aby si začali *Titanic* prohlížet. Teď, bez čnějících komínů a stěžňů, vypadal jednoznačně stroze, jaksi užitkově a zcela obnaženě. Ocelové pláty jeho boků byly skvrnité a potřísněné rzí, avšak i přes tuto vrstvu prosvítal bílý a černý nátěr trupu i nástavby. Vypadal nepořádně a nečistě, jako šeredná stará prostitutka, která se opájí sny o lepších časech a dávno ztracené kráse. Jeho světlíky i okna byly zakryty nevzhledným šedivým Wetsteelem, jeho kdysi neposkvrněné týkové paluby byly shnilé a povalovaly se po nich celé míle zkorodovaných kabelů. Prázdné výložníky vypadaly, jako by svá ramena vztahovaly ve strašidelné prosbě o návrat dávno ztracených člunů. Celkově se tak zaoceánský parník divákům jevil jako nějaký tajuplný předmět ze surrealistického obrazu. A přesto i teď vyzařovala ta loď jakousi nevysvětlitelnou důstojnost, kterou bylo těžko popsat.

„*Capricorne,* tady je Sturgis. Přepínám.“

„Tady Gunn. Mluvte.“

„Pan Giordino mi právě ukazuje tři prsty a dává znamení Oukej. Merker, Kiel a Chavez jsou stále živí.“

Rozhostilo se podivné ticho. Pak Pitt přešel k panelu s nouzovým vybavením a zmáčkl knoflík sirény. Nad vodou se rozlehlo uši drásající houkání. Pak se v odpověď ozvala píšťala *Modoku* a Pitt náhle spatřil, jak se normálně rezervovaný Sandecker směje na celé kolo a vyhazuje do vzduchu čepici. Postupně se přidávaly *Monterey Park, Alhambra* a nakonec i *Bomberger.* Aby nezůstal pozadu, přiblížil se i *Juneau* a celou bláznivou vřavu korunoval hromovou salvou ze svých osmipalcových děl.

Byla to chvíle, jakou nikdo z přítomných už nikdy v životě nezažije. A Pitt, poprvé za všechny roky své dospělosti, pocítil na tvářích pramínek horkých slz.

49

Pozdně odpolední slunce lehce hladilo vršky stromů, zatímco Gene Seagram seděl, celý schoulený, na lavičce v parku East Potomac. Hloubavě se díval na kolt, který mu ležel v klíně. Výrobní číslo 204 783 teď splní úkol, pro který bylo vyrobeno. Téměř láskyplně přejel prsty hlaveň, bubínek i rukojeť. Sebevražda: zdálo se, že to bude optimální řešení, které ukončí jeho opakované sklouzávání do černé deprese. Podivoval se, že na to nepřišel již dříve. Už žádné nekontrolovatelné vzlykání uprostřed noci. Už žádné pocity neužitečnosti nebo hryzání ve střevech, že život je pouhý klam.

V duchu si představil několik posledních měsíců, které jako by se odrážely v popraskaném, zkřiveném zrcadle náhlého zoufalství. Nejvíc ze všeho mu záleželo na dvou věcech: na jeho ženě a na Sicilském projektu. Dana byla nyní pryč a manželství v troskách. A prezident Spojených států se rozhodl podstoupit to obrovské riziko a nechal prozradit celý drahocenný projekt úhlavním nepřátelům demokracie, což bylo, podle Genova mínění, přinejmenším zbytečné.

Sandecker mu přiznal, že v záchranářském týmu na *Titaniku* jsou dva sovětští agenti. A skutečnost, že CIA admirála varovala, aby se do jejich špionážních aktivit nevměšoval, opět podle Genova názoru jenom zatloukla další hřebík do rakve Sicilského projektu. Jeden z techniků NUMA byl už zavražděn a právě dnes ráno, v pravidelné Sandeckerově zprávě pro sekci Meta, se dozvěděl o uvězněné ponorce a zjevně beznadějné situaci její posádky. To musela být sabotáž. O tom nemohlo být pochyb. Seagramův zmatený mozek násilně skládal kousky mozaiky na nepravá místa. Sicilský projekt byl mrtvý a on se nyní rozhodl zemřít s ním. Právě se chystal uvolnit bezpečnostní pojistku, když na něj dopadl stín a ozval se čísi přátelský hlas:

„Dneska je moc hezkej den na to, abyste se takhle okradl o život, nemyslíte?“

Policista Peter Jones byl na obchůzce a procházel právě po cestičce podél Ohio Drive, když si povšiml muže na lavičce v parku. Na první pohled Jonese napadlo, že Seagram je obyčejná opilá lidská troska, vyhřívající se na slunci. Pomyslel si, že by ho měl zatknout, ale pak si uvědomil, že by to byla jenom ztráta času; zabásnutý pobuda bude zpátky na ulici nejdéle do čtyřiadvaceti hodin. Jones se rozhodl, že by to za tu námahu s vyplňováním nekonečných hlášení ani nestálo. Ale potom si uvědomil, že něco ve vzhledu toho člověka do typického obrazu ztracené duše nezapadá. Jones nenuceně, nenápadně přešel kolem velkolistového jilmu a potichu se vrátil zpět k lavičce. Při bližším pohledu se jeho podezření potvrdilo. Pravda, ten chlápek měl zarudlé, nevidoucí oči alkoholika, stejně jako příliš uvolněně skleslá ramena, ale bylo tu navíc několik věcí, které s celkovým dojmem nehrály. Měl nablýskané boty, šaty byly drahé a vyžehlené, obličej hladce vyholený a nehty pečlivě zastřižené. A pak tu byla ta zbraň.

Seagram pomalu zvedl pohled, aby se černému policistovi podíval do obličeje. Místo aby se setkal s rozhodným výrazem ostražitosti, uviděl tvář plnou upřímného soucitu.

„Neděláte nějak ukvapené závěry?“ zeptal se ho Seagram.

„Člověče, jestli jsem kdy viděl klasickej případ sebevražedný deprese, tak jste to vy.“ Jones pokynul k lavičce. „Můžu si přisednout?“

„Je to přece obecní majetek,“ lhostejně odvětil Seagram.

Jones se opatrně posadil zhruba na dosah od Seagrama, lenivě si natáhl nohy a pohodlně se opřel. Ruce držel tak, aby na ně bylo jasně vidět a aby byly co nejdále od služebního revolveru.

„No, já bych si třeba vybral listopad,“ pronesl lehce. „V dubnu vyrážej kytky a stromy se začíná j zelenat, ale v listopadu, to je pěkně hnusný počasí, vítr vás dokáže profouknout až na kost a obloha je pořád jenom zatažená a pošmourná. Jo, to je teda měsíc, kterej bych si vybral já, kdybych to se sebou chtěl skončit.“

Seagram stiskl kolt pevněji, v obavách se na Jonese zadíval a čekal, co udělá dál.

„Vy se zřejmě považujete za jakéhosi experta na sebevraždy.“

„Ani ne,“ odvětil Jones. „Teda, ve skutečnosti jste můj první případ, kterej při tom vidím. Většinou se dostanu na scénu dlouho po tý hlavní události. Vemte si třeba utopený, ty jsou nejhorší. Těla jsou celý nafouknutý a černý, z očí je v očních důlcích kaše, protože je ryby okousaly. Pak tu jsou skokani. Jednou jsem viděl chlápka, kterej skočil ze třicátýho patra. Dopadnul na nohy. Bérce mu projely až skrz ramena…“

„Tohle přece nemusím poslouchat,“ zavrčel Seagram. „Nepotřebuju, aby mě nějaký negerský policajt krmil hororovými historkami.“

Na okamžik se v Jonesových očích objevil záblesk hněvu, ale brzy zmizel.

„Slova mě nemůžou zranit…,“ řekl. Vytáhl kapesník a líně jím otřel potítko své čepice: „Povězte mi, pane, hm…“

„Seagram. Klidně to můžete vědět. Později na tom nebude záležet.“

„Povězte mi, pane Seagrame, jak to chcete udělat? Kulku do spánku, čela nebo do úst?“

„Co na tom záleží, výsledek je přece stejný.“

„Ne vždycky,“ pronesl konverzačním tónem Jones. „Nedoporučoval bych vám spánek ani čelo, aspoň ne se zbraní malýho kalibru. Podívejme se, co tu máte. Jo, vypadá to jako osmatřicítka. Ta může udělat pěknou spoušť, to jo, ale pochybuju, že by vás spolehlivě zabila. Znal jsem jednoho člověka, co si vpálil ránu do spánku z pětačtyřicítky. Udělal si v mozku paseku a vystřelil si levý oko, ale nezemřel. Ještě několik let pak žil jako blbeček. Neumíte si představit, jak tam ležel, ze střev mu všechno teklo do postele a pořád jenom prosil, aby tu jeho mizérii někdo skončil. Jo, kdybych byl na vašem místě, tak bych si strčil hlaveň do úst a ustřelil bych si celý temeno hlavy. To je nejbezpečnější způsob.“

„Jestli nezavřete hubu,“ odsekl Seagram a namířil na Jonese revolver, „zabiju vás taky.“

„Zabít mě?“ podivil se Jones. „Na to nemáte kuráž. Vy nejste zabiják, Seagrame. To je na vás vidět.“

„Každý člověk je schopný spáchat vraždu.“

„Souhlasím, vražda není nic mimořádnýho. Udělat to může každej. Ale jenom psychopat nevidí ty následky.“

„Teď začínáte mluvit jako filosof.“

„My, hloupý negerský policajti, si často rádi děláme našima fikanejma způsobama srandu z bílejch.“

„Omlouvám se za svůj výběr slov.“

Jones pokrčil rameny. „Vy si myslíte, že máte problémy, pane Seagrame? Já bych si strašně přál mít ty *vaše* problémy. Podívejte se na sebe: jste bílej, zjevně bohatej, nejspíš máte rodinu a dobrý postavení Jak by se vám líbilo vyměnit si to se mnou, změnit barvu kůže, bejt černej policajt se šesti dětma a devadesát roků starým dřevěným barákem, na kterým je ještě třicet let hypotéka? Povídejte mi o tom, pane Seagrame. Řekněte mi, jak opravdu těžkej je ten váš život.“

„Nikdy byste to nepochopil.“

„Co je na tom k nepochopení? Nic pod sluncem nestojí za to, aby se člověk zabil. Jo, jistě, vaše žena nejdřív uroní pár slz, pak dá ale vaše šaty Armádě spásy a ode dneška za šest měsíců bude v posteli s nějakým jiným chlapem, zatímco z vás bude jenom fotka v albu. Podívejte se kolem sebe. Je nádhernej jarní den. Sakra, pomyslete, oč byste přišel. Vy jste se nedíval v televizi na prezidenta?“

„Prezidenta?“

„Vysílali to ve čtyři hodiny. Povídal o všech velkejch věcech, co se dějou. Za tři roky budou už lidi lítat na Mars, došlo k průlomu ve výzkumu rakoviny, a taky ukazoval obrázky nějaký starý potopený lodi, kterou stát nechal vytáhnout z hloubky kolem tří mil pod hladinou.“ Seagram na Jonese nevěřícně vyvalil oči: „Co jste to povídal? Zachráněná loď? Jaká loď?“

„To si nepamatuju.“

„*Titanic?“* zeptal se šeptem Seagram. „Nebyl to *Titanic?“*

„ Jo, to je vono. Někdy hodně dávno narazil na nějakej ledovec a potopil se. Když o tom teď přemejšlím, tak jsem v televizi viděl nějakej film o *Titaniku.* Hráli v tom Barbara Stanwycková a Clifton Webb –“ Jones se zarazil, když na Seagramově tváři zahlédl výraz nedůvěry, pak šok a nakonec jakousi ztrápenou zmatenost.

Seagram podal nechápajícímu Jonesovi svoji zbraň a opřel se o lavičku. Třicet dní. Pouze třicet dní od okamžiku, kdy dostane byzanium do ruky, potřebuje na to, aby Sicilský projekt odzkoušel a uvedl ho do provozu. Bylo to jen tak tak. Kdyby se do toho ten pochůzkář nezamíchal, všechno, co by Seagramovi zbývalo, by bylo posledních třicet vteřin života.

50

„Předpokládám, že jste zvážil zdrcující souvislosti vašeho obvinění?“

Marganin hleděl na tiše hovořícího malého muže s chladnýma modrýma očima. Admirál Boris Slojuk vypadal spíše jako pekař z vedlejší ulice než jako prohnaný náčelník druhé největší špionážní sítě Sovětského svazu.

„Plně si uvědomuji, soudruhu admirále, že ohrožuji svou námořnickou kariéru a že dokonce riskuji uvěznění, ale povinnost vůči vlasti kladu nad svoje osobní ambice.“

„To je od vás velmi šlechetné, poručíku,“ pronesl nevýrazně Slojuk. „Obvinění, která jste vznesl, jsou nesmírně závažná, to přinejmenším. Přesto jste nepředložil jediný důkaz, který by potvrzoval, že kapitán Prevlov zradil tuto zemi, a bez toho, pouze na základě slov jeho podřízeného, ho odsoudit nemohu.“

Marganin přikývl. Svoji konfrontaci s admirálem si však naplánoval pečlivě. Obejít Prevlova i celý normální subordinační postup a jít přímo za Slojukem bylo skutečně značně riskantní, ale nastražil svou past velmi komplikovaně, a proto bylo důležité i přesné načasování. Chladnokrevně sáhl do kapsy a vytáhl z ní obálku, kterou podal přes stůl Slojukovi.

„Zde jsou záznamy transakcí na kontě číslo AZF 7609 z Banque de Lausanne ve Švýcarsku. Zjistíte, že na ně pravidelně přicházely značně velké sumy od jakéhosi V. Volpera, což je neobratný anagram odvozený od jména Prevlov.“

Slojuk se zahloubal do bankovních výpisů a pak po Marganinovi střelil velmi skeptickým pohledem. „Musíte chápat moji podezřívavou povahu, poručíku Marganine, ale tohle má všechny rysy podvržených materiálů.“

Marganin mu podal další obálku. „Zde jsou záznamy tajné komunikace mezi americkým velvyslancem zde v Moskvě a Ministerstvem obrany ve Washingtonu. Konstatuje se zde, že kapitán Andrej Prevlov je nejdůležitějším zdrojem sovětských námořních informací. Velvyslanec dokonce přikládá plán na rozmístění naší flotily v případě prvního nukleárního úderu na Spojené státy.“ Marganin pocítil uspokojení, když zaznamenal, že admirálova obvykle nevyzpytatelná tvář se nejistě zakabonila. „Domnívám se, že všechno je jasné, tady není nic podvrženého. Důstojník s tak nízkou hodností, jakou mám já, by se k rozkazům takového utajení nemohl nikdy dostat. Na druhé straně se kapitán Prevlov těší důvěře Sovětského výboru pro námořní strategii.“

Překážky byly překonány a cesta byla otevřená; Slojuk neměl jinou možnost, než se smířit s fakty. Ve zmatku zakroutil hlavou. „Syn jednoho z vedoucích stranických funkcionářů a zrazuje svoji zemi za peníze… zdá se nemožné tomu uvěřit.“

„Jestliže vezmeme v úvahu extravagantní způsob života kapitána Prevlova, není obtížné si vysvětlit důvod jeho nadměrných finančních požadavků.“

„O chutích kapitána Prevlova dobře vím.“

„Víte také, že udržuje známost se ženou, která se vydává za manželku hlavního poradce amerického velvyslance?“

Po Slojukově obličeji přelétl stín znepokojení. „Vy o ní víte?“ zeptal se opatrně. „Prevlov mi tvrdil, že ji naopak využívá jako zdroj informací od jejího muže na ambasádě.“

„To ne,“ odpověděl Marganin. „Ta žena je ve skutečnosti rozvedená a pracuje jako agentka CIA.“ Marganin se odmlčel a pak vyrazil se svým nejtěžším kalibrem. „Jediné tajné informace, které procházejí jejíma rukama, jsou informace předávané kapitánem Prevlovem. Je to *on,* kdo je *jejím* zdrojem.“

Slojuk se na chvíli odmlčel. Pak se pronikavým pohledem zahleděl na Marganina. .Jak jste se k tomu všemu dostal?“

„Raději bych neprozrazoval svůj pramen informaci, soudruhu admirále. Nechci být nezdvořilý, ale dva roky jsem pěstoval a hýčkal jeho důvěru a navíc jsem dal svatosvatý slib, že jeho jméno a postavení v americké exekutivě zůstane známé pouze mně.“

Slojuk přikývl. S tím mohl souhlasit. „Uvědomujete si, samozřejmě, že nás to staví do velmi těžkého postaveni?“

„Byzanium?“

„Přesně,“ odvětil jadrně Slojuk. „Jestli Prevlov prozradil Američanům náš plán, pak může dojít ke katastrofě. Jakmile se jim byzanium jednou dostane do rukou a Sicilský projekt začne opravdu fungovat, tak se rovnováha sil na příštích deset let zhoupne na jejich stranu.“

„Třeba jim kapitán Prevlov náš plán ještě neprozradil,“ poznamenal Marganin. „Třeba čekal, až se podaří vyzvednout *Titanic.*“

„Už ho vyzvedli,“ oznámil Slojuk. „Před necelými třemi hodinami ohlásil kapitán Parotkin z *Michaila Kurkova,* že *Titanic* je na hladině a připraven k odvlečení do přístavu.“

Marganin překvapeně vzhlédl. „Ale naši agenti, Silver a Gold, nás ujistili, že v nejbližších dvaasedmdesáti hodinách k pokusu o vyzvednutí nedojde.“

Slojuk pokrčil rameny. „Američani vždycky spěchají.“

„Takže musíme nahradit plán kapitána Prevlova na získání byzania nějakým jiným spolehlivým plánem.“

Prevlovův plán – Marganin se musel snažit, aby se neusmál, když to říkal. Mazané, kolosální kapitánovo ego bude příčinou jeho pádu. Od nynějška, pomyslel si Marganin, se celé drama bude muset hrát velmi, velmi opatrně.

„Na to, abychom teď měnili naši strategii, je už příliš pozdě,“ pronesl pomalu Slojuk. „Muži i lodi jsou na svých místech. Budeme pokračovat podle plánu.“

„Ale co kapitán Prevlov? Jistě nařídíte jeho zatčení?“

Slojuk chladně pohlédl na Marganina. „Ne, poručíku, Prevlov bude nadále vykonávat svoje

povinnosti.“

„Přece mu nemůžeme věřit,“ vyhrkl Marganin zoufale. „Viděl jste přece důkazy –“

„Neviděl jsem nic, co by nemohlo být nastraženo,“ odsekl ostře Slojuk. „Váš balíček je až moc hezky zabalený, až příliš pečlivě převázaný stužkou, než aby se dal na první pohled koupit. Co já vidím, je mladý snaživec, který svého nadřízeného bodá do zad, jen aby se dostal na další příčku profesionální kariéry. Čistky vyšly z módy ještě předtím, než jste se narodil, poručíku. Zahrál jste si nebezpečnou hru a prohrál jste.“

„Ujišťuji vás –“

„Dost!“ Tón Slojukova hlasu byl tvrdý jako žula. „Jsem si jistý, že byzanium bude nejdéle do tří dnů bezpečně na palubě sovětské lodi, což dostatečně prokáže jak loajalitu kapitána Prevlova, tak i vaši vinu.“

51

Titanic spočíval nehybně a bez života v nekonečném náporu vln, jež vířily kolem jeho obrovského trupu, aby se pak znovu seřadily a pokračovaly dál, směrem k dosud neznámému a vzdálenému břehu. Loď tam jen tak ležela a pomalu splouvala s proudem, nad jejími promočenými dřevěnými palubami se v pohasínajícím slunci vznášel oblak páry. Byla to mrtvá loď, která se vrátila mezi živé. Mrtvá loď, ale ne prázdná. Zachránci rychle odstranili kompasovou věž na zvýšené palubě nad klubovnou první třídy, aby zde mohla přistávat helikoptéra. Teď sem již proudil nepřetržitý příliv mužů i nejrůznějšího vybavení, aby se co nejdříve mohlo začít s náročným vyrovnáním jejího náklonu a s přípravou k odtažení do newyorského přístavu.

V čase, kdy byla polomrtvá posádka *Deep Fathomu* převážená na *Capricorn*, měl Giordino na několik počátečních minut celý *Titanic* jenom sám pro sebe. Skutečnost, že byl prvním mužem za šestasedmdesát let, který se nohou dotkl jeho paluby, mu vlastně ani nedošla. Ačkoliv bylo ještě jasné denní světlo, Giordino se do jakéhokoliv průzkumu pustit nehodlal. Jak hleděl na 882 stop dlouhý trup, připadalo mu, jako by se díval do vlhké a odporné krypty. Nervózně si zapálil cigaretu, posadil se na mokrý úvazník a čekal na brzkou invazi dalších lidí.

Když na palubu vstoupil Pitt, nepocítil ani náznak zneuctění nebo stísněnosti, spíše v něm převládal pocit hluboké úcty. Přešel k můstku a zůstal stát o samotě, obestřen kouzlem *Titaniku.* Bůh sám ví, podivoval se už posté, jaké to bylo oné nedělní noci, když na stejném místě stál kapitán Edward J. Smith a postupně si uvědomoval, že se mu jeho slavné velení pomalu, ale definitivně potápí pod nohama. Jaké byly jeho myšlenky, když věděl, že záchranné čluny můžou pojmout jen 1180 cestujících, zatímco při panenské plavbě *Titaniku* bylo na palubě 2200 pasažérů a celá posádka? Pak si představoval, co by si starý, ctihodný kapitán pomyslel, kdyby věděl, že po palubě jeho lodi se jednou budou znovu procházet živí lidé, kteří za jeho časů nebyli ještě ani na světě.

Po chvíli, která vypadala jako celé hodiny, ale ve skutečnosti netrvala déle než jednu či dvě minuty, se Pitt ze svého zasnění probral a zamířil dozadu na člunovou palubu. Procházel kolem zakrytých dveří do místnosti, odkud hlavní radista John G. Phillips vyslal první historické SOS; kolem prázdných výložníků záchranného člunu číslo 6, v němž paní J. J. Brownová z Denveru dosáhla věčné slávy jako „Nepotopitelná Molly Brownová“; kolem vchodu na hlavní schodiště, kde až do samého konce hráli Graham Farley a jeho orchestr; kolem místa, kde milionář Benjamin Guggenheim a jeho tajemník stáli v chladnokrevném očekávání smrti, oblečeni do svých nejlepších večerních obleků, aby i pod hladinu mohli odejít jako džentlmeni.

Trvalo mu téměř čtvrt hodiny, než došel k výtahové nástavbě na vzdáleném konci člunové paluby. Tam Pitt přelezl zábradlí a seskočil na promenádní palubu pod sebou. Zde stál zbytek zadního stěžně, který jako opuštěný pahýl vyčníval z prohnilého plaňkování a končil náhle ve výšce osmi stop, kde ho uřízl acetylenový hořák ponorky *Sea Slug.*

Pitt sáhl pod bundu, vytáhl odtud balíček, který mu dal komodor Bigalow, a opatrně ho rozbalil. Zapomněl si přinést lanko nebo provaz, ale pomohl si provázky z obalu. Když byl hotov,

poodstoupil od pahýlu kdysi vysokého stožáru a zadíval se na svůj provizorní výtvor.

Přestože byl starý a vybledlý, rudý prapor White Star Line, který Bigalow před tak dlouhou dobou zachránil ze zapomnění, znovu hrdě vlál nad nepotopitelným *Titanikem.*

52

Ranní slunce právě začalo na východním horizontu ukazovat své první paprsky, když Sandecker vyskočil ze dveří vrtulníku a v předklonu se rozběhl pod jeho vířící vrtulí, přičemž si rukou přidržoval čepici. Přenosná světla stále ještě jasně zářila nad nástavbou opuštěné lodi a osvětlovala bedny s nejrůznějším strojním vybavením, které se povalovalo na palubách v různých stadiích montáže. Pitt a jeho posádka otročili celou noc, jak se horečně snažili zorganizovat záchranářské práce.

Rudi Gunn se setkal se šéfem pod jedním z větráků, pokrytým rzí.

„Vítejte na palubě *Titaniku,* admirále," pronesl Gunn s úsměvem. Vypadalo to, jako by se toho rána usmíval každičký člen celé flotily.

„Jaká je situace?"

„V tomto okamžiku stabilní. Jakmile nastartujeme pumpy, budeme moci zmenšit náklon lodi."

„Kde je Pitt?"

„V tělocvičně."

Sandecker se zastavil uprostřed kroku a zadíval se na Gunna. „Říkal jsi v tělocvičně?"

Gunn přikývl a ukázal směrem k otvoru v přepážce, jehož roztřepané okraje svědčily o práci acetylenového hořáku. „Tudy."

Místnost měřila zhruba patnáct stop na šířku a čtyřicet na délku. Bylo v ní asi tucet mužů, kteří byli zcela pohrouženi do svých pracovních úkolů a kteří zdánlivě ani nevnímali podivnou sbírku starobylých a zrezivělých mechanismů, porůznu připevněných na něčem, co kdysi bylo barevnou podlahou z linoleových kostek. Byly tam ozdobné veslovací přístroje, legračně vyhlížející bicykly na stojanech, které byly připojeny k velkému kulatému ciferníku na stěně, několik mechanických koní s hnijícími koženými sedly a ještě něco, o čem by Sandecker mohl přísahat, že to vypadá jako mechanický velbloud. Jak později zjistil, měl pravdu.

Záchranářská posádka už vybavila místnost rádiovou aparaturou, třemi přenosnými benzinovými elektrickými agregáty, malým pralesem reflektorů na stojanech, malou, kompletní, jako hračka vypadající lodní kuchyní, směsicí stolů a židlí, sestavených z montovaných hliníkových trubkových konstrukcí a beden, a dále několika skládacími polními lůžky.

Když se Sandecker přiblížil, Pitt s Drummerem a Spencerem stáli s hlavami těsně u sebe. Právě studovali nákres příčného řezu lodi.

Pitt vzhlédl a zasalutoval. „Vítejte na velkém T, admirále," pronesl vřele. „Jak se mají Merker, Kiel a Chavez?"

„Jsou bezpečně uložení v postelích na ošetřovně *Capricornu,*" odpověděl Sandecker. „Už se tak z devadesáti procent zotavili a teď škemrají na doktoru Baileym, aby je pustil do práce. Můžu dodat, že k těmto jejich požadavkům je doktor Bailey hluchý. Trvá na tom, že musí zůstat ještě čtyřiadvacet hodin pod kontrolou, a s tak velkým a rozhodným chlapem se prostě nedá hnout." Sandecker se odmlčel, nasál vzduch a pak nakrčil nos. „Bože, co je to za smrad?"

„Hniloba," odpověděl Drummer. „Je to cítit z každé škvíry, z každého kouta. Nedá se tomu uniknout. A je jenom otázkou času, kdy začne smrdět všechna ta mrtvá mořská flora a fauna, kterou si náš vrak přinesl s sebou."

Sandecker pokynul gestem po místnosti. „Udělali jste si tady z toho útulné hnízdečko, ale proč jste se usadili v tělocvičně, a ne na můstku?"

„Změna tradice z praktických důvodů," vysvětloval Pitt. „Na mrtvé lodi je můstek k ničemu. Tělocvična, naopak, je uprostřed lodi a umožňuje nám stejný přístup na příď i na záď. Také je přímo v sousedství improvizované přistávací plochy pro helikoptéru na stropě nad klubovnou první

třídy. Čím blíže jsme k zásobování, tím efektivněji můžeme pracovat.“

„Ani jsem se nemusel ptát,“ vážně pronesl Sandecker. „Mělo mě napadnout, že jste si tohle muzeum mechanických monster nevybrali jenom proto, abyste mohli začít cvičit.“

Admirálovu pozornost upoutalo něco v hromadě trosek, které se v promočené kupě vršily u přední stěny tělocvičny. Přišel blíž, zastavil se a chvíli pochmurně zíral na zbytky kostry jednoho z bývalých pasažérů nebo členů posádky *Titaniku.*

„Zajímalo by mě, co to bylo za nebožáka?“

„To se zřejmě nikdy nedozvíme,“ poznamenal Pitt. „Všechny zubní záznamy z roku 1912 jsou už jistě celá léta zničeny.“

Sandecker se předklonil a začal zkoumat pánevní část kostry. „Dobrý bože, ona to byla žena.“

„Buď jedna z cestujících první třídy, která se rozhodla zůstat, nebo jedna z žen z mezipalubí, která se dostala na člunovou palubu až poté, co byly spuštěny záchranné čluny.“

„Našli jste ještě nějaká další těla?“

„Měli jsme moc napilno, než abychom prováděli nějaké rozsáhlejší pátrání,“ omlouval se Pitt. „Ale jeden ze Spencerových mužů hlásil další kostru, která je zaklíněná vedle krbu v klubovně.“

Sandecker pokývl směrem k otevřeným dveřím. „Co je tamhle?“

„To je vchod na hlavní schodiště.“

„Pojďme se podívat.“

Přešli na odpočívadlo nad halou paluby A a zadívali se dolů. Na schodech byly rozházené zbytky hnijících židlí a sofa, které sem napadaly, jak se loď potápěla přídí napřed. Půvabně hladké zábradlí vypadalo stále pevné a nepoškozené a ručičky na bronzových hodinách ukazovaly 2.21. Sešli po schodech pokrytých bahnem a vstoupili do chodby vedoucí k luxusním kajutám. Protože zvenčí nedopadalo světlo, vypadala ta scéna tajuplně. Všechny místnosti byly vyplněny shnilými a odpadlými panely, mezi nimiž se povaloval převrácený a na hromadu navršený nábytek. Bylo příliš tma, než aby bylo možno rozeznat nějaké detaily, a po asi třiceti stopách zjistili, že cesta dál je zablokovaná stěnou trosek. Otočili se tedy a zamířili zpět do tělocvičny.

Právě když procházeli dveřmi, obrátil se muž sedící za radiopřístrojem. Byl to Al Giordino.

„Bylo mi divné, kam jste vy dva šli. Lidi z Uranus Oil chtějí vědět, co je s jejich ponorkou.“

„Řekni jim, že si *Deep Fathom* můžou vyzvednout z přední paluby *Titaniku*, jakmile přistaneme v suchém doku v New Yorku,“ oznámil mu Pitt.

Giordino přikývl a obrátil se zpět k rádiu.

„Hlavně že se obchodníci nezapomenou starat o svoje drahocenné vlastnictví i při takovéhle významné příležitosti,“ pronesl Sandecker se zablesknutím v oku. „A když už mluvíme o významné příležitosti, co byste, pánové, říkali malé oslavě s trochou alkoholu?“

„Řekl jste alkoholu?“ vzhlédl Giordino v očekávání.

Sandecker zalovil v plášti a vytáhl dvě lahve. „Aby nikdo nemohl tvrdit, že Sandecker se nestará o blaho své posádky.“

„Vyvarujte se admirálů, přinášejících dary,“ zamumlal Giordino.

Sandecker po něm střelil unaveným pohledem. „Jaká škoda, že už minula doba, kdy provinilci chodili po prkně.“

‚A kdy je protahovali pod kýlem,“ přidal se Drummer.

„Přisahám, že už do svého mistra nikdy nebudu rýpat. Samozřejmě za přepokladu nepřetržité dodávky alkoholu,“ sliboval Giordino.

„To je malá cena za to potěšení,“ povzdechl si Sandecker. „Vyberte si svoji značku, pánové. Tady je, jak vidíte, sedmička skotské Cutty Sark pro městské fešáky a sedmička Jacka Danielse pro hochy z venkova. Rozdejte sklenice a poslužte si.“

Giordinovi trvalo sotva deset vteřin, než z miniaturního, plně elektrizovaného sporáku vyhrabal požadovaný počet plastikových pohárků.

„Pánové, na *Titanic.* Ať už nikdy neodpočívá v pokoji.“

„Na *Titanic.*“

„Na *Titanic*, na *Titanic.*“

Pak se Sandecker pohodlně usadil v rozkládacím křesílku, usrkával skotskou a přemýšlel, který z

mužů v téhle promočené místnosti je asi na výplatní pásce sovětské vlády.

53

Sovětský generální tajemník Georgij Antonov krátce a intenzivně potahoval z dýmky a zadumaně zkoumal Prevlovovu tvář.

„Musím říct, kapitáne, že celý ten podnik vidím trochu matně."

„Pečlivě jsme zvážili všechny možnosti a došli jsme k závěru, že tohle je pro nás jediná schůdná cesta," ujišťoval ho Prevlov.

„Je plná nebezpečí. Obávám se, že Američani nebudou uloupení byzania nečinně přihlížet."

„Jakmile se nám to jednou dostane do rukou, tak už nebude záležet na tom, jak hlasitě budou Američané křičet. Zabouchneme jim tím dveře před nosem."

Antonov sepnul a pak zase rozpojil ruce. Na stěně za ním se vznášel veliký Leninův portrét. „Nesmí dojít k žádnému mezinárodnímu skandálu. Pro svět to musí vypadat tak, že právo je zcela na naší straně."

„Tentokrát se americký prezident nebude mít o co opřít. Mezinárodní právo *je* na naší straně."

„Bude to ale znamenat konec toho, co jsme nazývali détente," poznamenal těžkým hlasem Antonov.

„Bude to také znamenat začátek konce Spojených států jako supervelmoci."

„Ta perspektiva zní radostně, kapitáne; to se mi líbí." Mezitím Antonovovi vyhasla dýmka. Znovu si ji tedy zapálil a začal zaplavovat místnost aromatickou vůní. „Kdybyste však neuspěli, Američani budou to samé moci říkat o nás."

„My uspějeme."

„To jsou jen slova," řekl Antonov. „Dobrý žalobce si musí plánovat nejen obžalobu, ale i obhajobu. Jaká opatření jste podnikli pro případ nějaké nepředvídatelné nešťastné náhody?"

„V takovém případě bude byzanium zničeno," ujistil ho Prevlov. „Když ho nebudeme mít my, nebudou ho mít ani Američané."

„Myslíte tím také *Titanic*?"

„To bude nutné. Zničením *Titaniku* zničíme byzanium. Bylo by to provedeno tak, že by nezůstala sebemenší naděje na znovuzachránění."

Prevlov se odmlčel, ale Antonov byl spokojený. Svůj souhlas s akcí již dal. Pečlivě si Prevlova prohlížel. Kapitán vypadal jako člověk, který není zvyklý prohrávat. Každý jeho pohyb, každé gesto, všechno vypadalo předem naplánované. Dokonce i v jeho slovech zněla sebejistota. Ano, Antonov byl spokojený.

„Kdy odjíždíte do severního Atlantiku?" zeptal se.

„Když dovolíte, soudruhu tajemníku, tak okamžitě. Na letišti v Gorkém mě očekává dálkový průzkumný bombardér. Je nezbytné, abych byl osobně přítomný na můstku *Michaila Kurkova* nejdéle do dvanácti hodin. Dobrý osud nám poslal hurikán, který chceme maximálně využít k odvrácení pozornosti od akce, která bude vypadat jako naprosto legální zabavení *Titaniku.*"

„Pak vás nebudu zdržovat." Antonov se zvedl a rozloučil se s Prevlovem medvědím objetím. „Celý Sovětský svaz ve vás vkládá své naděje, kapitáne Prevlove. Naléhavě vás prosím, nezklamte je."

54

Od okamžiku, kdy Pitt přerušil vlastní záchranářskou práci a přesunul se dolů do nákladového prostoru číslo 1 na palubě G, začalo všechno jít špatně.

To, co v potemnělém prostoru uviděl, bylo obrazem totální devastace. Trezor obsahující

byzanium byl doslova pochován pod zřícenou přední lodní přepážkou.

Dlouhou dobu tam jen tak stál a zíral na záplavu rozlámané a pokroucené oceli, která znemožňovala jakékoliv jednoduché dosažení vzácného prvku. Tehdy ucítil, že za ním někdo stojí.

„Vypadá to, že jsme ve srabu," pronesl Sandecker.

Pitt přikývl. „Alespoň prozatím."

„Možná, že kdybychom –"

„Trvalo by celé týdny, než bychom s našimi přenosnými hořáky dokázali vyčistit průchod přes tuhle ocelovou džungli."

„Jiná cesta není?"

„Velký Dopplemannův jeřáb by tyhle trosky odstranil během pár hodin."

„Takže říkáš, že nemáme na vybranou, než trpělivě počkat, až se dostaneme do suchého doku v New Yorku."

Pitt se k němu v pološeru obrátil a Sandecker na jeho tváři, v jeho ostře řezaných rysech, zaregistroval známky zklamání. Ani nemusel odpovídat.

„Přeložení byzania na *Capricorn* by pro nás znamenalo velkou výhodu," pronesl Pitt. „Určitě by nám to ušetřilo spoustu trápení."

„Třeba bychom ten převoz mohli alespoň předstírat."

„Naši přátelé, kteří pracují pro Sověty, by vycítili podraz ještě dřív, než bychom přenesli první bednu."

„Samozřejmě za předpokladu, že jsou oba na *Titaniku."*

„Zítra touhle dobou to budu vědět."

„Mám za to, že tušíš, o koho se jedná?"

„Jednoho z nich jsem už identifikoval, toho, co zabil Henryho Munka. Pokud jde o toho druhého, tak se jenom dohaduju."

„Zajímalo by mě, koho jsi vyslídil," dotazoval se Sandecker.

„Moje důkazy by zatím takového federálního žalobce nepřesvědčily, tím méně porotu. Dejte mi ještě pár hodin, admirále, a já vám je oba dva, Silvera i Golda, nebo jak zní ta jejich stupidní krycí jména, položím do klína."

Sandecker na něj chvíli zíral a pak pronesl: ‚To jsi už tak blízko?"

„Jsem už takhle blízko."

Sandecker si unaveně přejel rukou po obličeji a sevřel rty. Znovu pohlédl na ty tuny oceli, které zakrývaly trezor. „Nechám to na tobě, Dirku. Budu tě plně podporovat. Taky nemám moc na vybranou."

Pitt měl ale také jiné starosti. Dvě vlečné lodě Námořnictva, které přislíbil admirál Kemper, byly stále ještě několik hodin daleko a někdy k polednímu si z nějakého neznámého důvodu *Titanic* vzal do hlavy, že zvýší svůj náklon na pravobok na sedmnáct stupňů.

Loď byla příliš ponořená; vrcholky vln olizovaly zakrytá okénka paluby E, pouhých deset stop pod palubními odtoky. A přesto, že se Spencerovi a jeho partě podařilo dostat sací trubky od přenosných pump nouzovými průlezy až na dno nákladových prostorů, do strojovny a kotelen se nebyli schopni probojovat přes kupy trosek, jež zaplňovaly chodby. Voda v těchto prostorech tedy zůstávala stále nedostupná a nedosažitelná.

Drummer seděl v tělocvičně, po nepřetržité práci umazaný a vyčerpaný. Popíjel z hrnku kakao. „Po téměř osmdesáti letech hnití pod vodou," pronesl, „spadlo na chodbách dřevěné obložení a ucpalo je hůř než cestu smetištěm v Georgii."

Pitt seděl stále tam, kde strávil celé odpoledne, skloněný nad kreslícím stolem vedle vysílačky. Zarudlýma očima civěl na nákres příčného řezu nástavbou *Titaniku.*

„Nemohli bychom prorazit cestu hlavním schodištěm nebo výtahovými šachtami?"

„Jakmile se dostaneš pod palubu D, je schodiště ucpané tunami uvolněného harampádí," prohlásil Spencer.

„A na proniknutí výtahovými šachtami nemůžeš ani pomyslet," přidal se Gunn. Jsou přecpané změtí zrezivělých kabelů a rozbitých strojů. Jako by to nestačilo, tak všechny vodotěsné dvojité dveře ve spodních prostorách jsou zarezlé v uzavřené poloze."

„První důstojník je automaticky zavřel, když loď narazila na ledovec," řekl Pitt.

V tu chvíli do tělocvičny vklopýtal malý, spory chlapík, od hlavy k patě pokrytý olejem a špínou. Pitt vzhlédl a lehce se usmál. „To jsi ty, Ale?"

Giordino se dovlekl k polnímu lůžku, kde se sesunul jako pytel vlhkého cementu. „Uvítal bych, kdyby v mojí blízkosti nikdo neškrtal sirkou," zamumlal. Jsem ještě moc mladý, než abych umřel v ohnivém plameni slávy."

„Měl jsi štěstí?" zeptal se Sandecker.

„Dostal jsem se až ke squashovému kurtu na palubě F. Bože, je tam tma jako v pekle… takže jsem do jedné chodby spadl. Byla zaplavená olejem, který tam prosáknul ze strojovny. Tam jsem skončil. Další cesta dolů tudy není možná."

„Do kotelny by se snad mohl dostat nějaký had," pronesl Drummer, „ale člověk určitě ne. Alespoň dokud odklízecí četa neuvolní chodbu dynamitem, což jí bude trvat minimálně týden."

„Nějaká cesta být musí," trval na svém Sandecker. „Loď někde dole nabírá vodu. Jestli to nezvládneme do čtyřiadvaceti hodin, obrátí se břichem vzhůru a zamíří si to zpátky ke dnu."

Myšlenka, že by mohli *Titanic* znovu ztratit, teď, když konečně ležel na hladině, je dosud ani nenapadla, ale nyní se všem přítomným v tělocvičně stáhl obavami žaludek. Loď ještě nebyla ve vleku a do New Yorku zbývalo dvanáct set námořních mil.

Pitt zůstal sedět a usilovně si prohlížel nákresy interiéru lodi. Byly zoufale nedokonalé. Žádný podrobný plán *Titaniku* ani jeho sesterské lodi *Olympiku* neexistoval. Byly zničeny spolu se všemi záznamy, plnými fotografií a konstrukčních údajů, když německé bombardéry během druhé světové války srovnaly Harlandovy a Wolffovy doky v Belfastu se zemí.

„Kdyby jenom nebyl tak strašně velký," posteskl si Drummer. „Kotelny jsou skoro sto stop pod člunovou palubou."

„Můžou být třeba sto mil," poznamenal Sandecker. Vzhlédl, když se ve směru od hlavního schodiště objevil Woodson. „Ohó, přišla velká kamenná tvář. Po čempak slídil dvorní fotograf celé naší operace?"

Woodson si sundal z krku několik fotoaparátů a jemně je položil na provizorní pracovní stůl. Jenom jsem udělal pár fotek pro pozdější potřebu," odpověděl se svým obvyklým neproniknutelným výrazem. „Člověk nikdy neví, třeba jednou o tomhle všem nápisu knížku a pak, přirozeně, budu chtít být uvedený jako autor jejích ilustrací."

„Přirozeně," souhlasil Spencer. „Čirou náhodou, nenašel jsi nějakou volnou chodbu směrem ke kotelně?"

Woodson zavrtěl hlavou. „Fotil jsem v salonu první třídy. Je pozoruhodně zachovalý. Koberce a nábytek voda pochopitelně poškodila, ale jinak vypadá skoro jako zasedací sál ve Versailleském paláci." Pustil se do vyměňování filmů. „Byla by nějaká šance půjčit si helikoptéru? Rád bych udělal pár snímků z ptačí perspektivy, ještě než přijedou vlečné lodi."

Giordino se nadzdvihl na lokti. „Radši bys měl svoje filmy vypráskat, dokud ještě můžeš. Zítra ráno by naše kořist mohla být zase na mořském dně."

Woodson svraštil obočí. „Potápí se?"

„Doufám, že ne."

Všechny oči se obrátily k muži, který tato tři slova pronesl. Pitt se usmíval. Takto sebevědomě by se mohl usmívat muž, který se právě stal předsedou správní rady General Motors.

Pokračoval: „Jak říkával Kit Carson, když byl obklíčený indiánskou přesilou, ještě jsme neprohráli, ještě, sakra, ne. Do deseti hodin budou strojovna a kotelny suché jako troud." Rychle prohrabal nákresy na stole, až našel ten, který hledal. „Woodson to řekl. Pohled z ptačí perspektivy. Celou tu dobu jsme to měli před očima. Měli jsme se dívat svrchu, a ne zevnitř."

‚To je věc," poznamenal Giordino. „Co je tak zajímavého na pohledu ze vzduchu?"

„Nikomu z vás to nedochází?"

Drummer vypadal zmateně. „Ztratil jsi mě na poslední odbočce; nemám tušení, o čem mluvíš."

„Spencere?"

Spencer zakroutil hlavou.

Pitt se na něj ušklíbl a nařídil: „Shromáždi svoje muže nahoře a pověz jim, aby si přinesli

acetylenové hořáky.“

„Když to říkáš,“ odpověděl Spencer, ale ani se nepohnul.

„Pan Spencer si mě prohlíží s myšlenkou na svěrací kazajku,“ řekl Pitt. „Nemůže pochopit, proč bychom měli řezat díry do stropu, když se chceme dostat stovku stop dolů, skrz osm palub, plných odpadu. Nic na tom není, opravdu. Máme tu totiž hotový tunel, prázdný, který vede přímo do kotelen. De facto, máme čtyři takové tunely. Jsou to pláště kotlů, na kterých kdysi seděly komíny, pánové. Odstraňte záplaty z Wetsteelu a máte volnou cestu až ke dnu lodi. Už se vám rozbřesklo?“

Spencerovi najednou svitlo. Rozsvítilo se všem. Jako jeden muž vyrazili ze dveří, aniž by Pittovi kdokoliv odpověděl.

O dvě hodiny později již dieselové pumpy sborově pozpěvovaly a chrlily přes bok lodi do stále vyššího vlnobití blížícího se hurikánu každou minutu dva tisíce galonů vody.

55

Ten hurikán dostal název Amanda a ještě téhož odpoledne byly jinak čilé plavební dráhy velkých lodí, protínající jeho přepokládaný průběh, vyčištěné od téměř veškerého provozu. Jakmile Hurikánové centrum NUMA v Tampě na Floridě vydalo první varování, všechny nákladní lodi, tankery i osobní lodi, které se vydaly na moře z přístavů mezi Savannah v Georgii a Portlandem v Maine, byly nasměrovány zpátky do přístavů. Na východním pobřeží téměř sto lodí vyplutí odložilo, zatímco všechny lodě směřující sem z Evropy, které byly příliš daleko na moři, se zastavily, aby vyčkaly, než se hurikán přežene.

V Tampě se doktor Prescott a jeho tým rojili kolem nástěnné mapy, zadávali do počítače stále nová data a zakreslovali každou sebemenší odchylku v postupu Amandy. Ta zatím sledovala směr postupu původně odhadnutý Prescottem s odchylkou necelých stopětasedmdesáti mil.

K Prescottovi přistoupil jeden z meteorologů a podal mu list papíru. „Tady je zpráva od průzkumného letadla Pobřežní hlídky, které proniklo do oka hurikánu.“

Prescot si vzal zprávu a přečetl její text nahlas: „Oko o průměru zhruba dvaadvacet mil. Rychlost postupu dosahující čtyřicet uzlů. Síla větru nad sto osmdesát uzlů…“ Hlas mu zeslábl.

Jeho asistentka na něj pohlédla s vytřeštěnýma očima. „Vítr sto osmdesát uzlů?“

„A vře,“ zamumlal Prescott. „Lituju loď, která se do toho dostane.“

Jednomu meteorologovi se náhle zablesklo v očích a rychle se otočil, aby se podíval na nástěnnou mapu. Tvář mu zpopelavěla. „Ach, Ježíši Kriste… *Titanic*!“

Prescott na něj překvapeně pohlédl. „Cože?“

„*Titanic* a jeho záchranářská flotila. Sedí přesně uprostřed předpokládané dráhy toho hurikánu.“

„Krucinál!“ vyrazil ze sebe Prescott.

Meteorolog přistoupil k mapě a na moment zaváhal. Nakonec zvedl ruku a do blízkosti Velkých newfoundlandských lavic namaloval křížek. „Tady, to je jejich pozice, tady *Titanic* vyzvedli.“

„Odkud máš tuhle informaci?“

„Televize a noviny od včerejška o ničem jiném nemluví. Jestli mi nevěříte, zeptejte se telexem na velitelství NUMA ve Washingtonu a ti vám to potvrdí.“

„K čertu s telexem,“ zavrčel Prescott. Skočil na druhý konec místnosti, chytil do ruky telefon a zakřičel do něj: „Dejte mi přímou linku na naše velitelství ve Washingtonu. Chci mluvit s někým, kdo má co dělat s projektem *Titanic.*“

Zatímco čekal na spojení, pokukoval přes obroučky brýlí na ten malý křížek na mapě. „Pořád je naděje, že ti chudáci mají na palubě meteorologa se zázračnou předvídavostí,“ mumlal si pro sebe, „nebo zítra touhle dobou jednou provždy poznají, co to znamená běsnění moře.“

***

Když se díval na meteorologickou mapu před sebou, měl Farquar ve tváři jaksi neurčitý výraz. Jeho mozek byl z nedostatku spánku celý otupělý a zmatený, takže jen s obtížemi hledal značky, které na ni před chvílí zaznamenal. Hodnoty teploty, rychlosti větru, atmosférického tlaku a blížící

se bouřkové fronty mu rozmazaně splývaly před očima.

Protřel si oči v marné snaze se soustředit. Pak zatřásl hlavou, aby si z ní vyčistil ty pavučiny a pokusil se vzpomenout, k jakým závěrům to před chvílí už téměř došel.

Hurikán. Ano, to bylo ono. Farquar si pomalu začínal uvědomovat, že se někde dopustil ošklivé chyby. Hurikán se neuhnul směrem ke Cape Hattera, jak předpokládal. Místo toho jej oblast vysokého tlaku vzduchu podél východního pobřeží udržovala nad oceánem a nutila ho k postupu severně. A co bylo ještě horší, po opětovné změně směru se začínal pohybovat stále rychleji, takže se nyní k místu, kde ležel *Titanic,* hnal rychlostí téměř pětačtyřiceti uzlů.

Na satelitních fotografiích viděl, jak se hurikán rodí, a pečlivě zkoumal také zprávy Hurikánového centra NUMA v Tampě, ale za celá léta své praxe s předpovídáním počasí se nesetkal s takovou divokostí a rychlostí, jaké tohle monstrum v tak krátké době dosáhlo.

Hurikán v květnu? To bylo nemyslitelné. Pak se mu ale ozvěnou vrátila slova, která pronesl k Pittovi. Co mu to povídal? „Jenom Bůh může stvořit bouři.“ Farquarovi se najednou udělalo špatně, obličej se mu zalil potem a ruce se mu svíraly a zase otvíraly.

„Tentokrát ať *Titaniku* pomůže pánbůh,“ zamumlal neslyšně. „Jedině on ho teď může zachránit.“

56

Záchranné vlečné lodě Námořnictva Spojených států, *Thomas K. Morse* a *Samuel R. Wallace,* dorazily těsně před 15. hodinou a začaly kolem *Titaniku* pomalu kroužit. Jeho obrovitá velikost a zvláštní mrtvolná aura naplňovaly posádku vlečných lodí stejným pocitem bázně, jaký předcházejícího dne zažili lidé ze záchranné operace NUMA.

Po půlhodině obhlížení se vlečné lodi seřadily rovnoběžně s velkým zrezivělým trupem a se zastavenými stroji se stočily po směru vysokých vln. Pak byly z obou lodí najednou spuštěny kutry, které převezly kapitány k *Titaniku,* kde se po kvapně shozených žebřících vyšplhali do bezpečí jeho paluby.

Poručík George Uphill z *Morseho* byl menší, obtloustlý muž s brunátným obličejem, na němž se skvěl mohutný bismarckovský knír. Korvetní kapitán Scotty Butera z *Wallaceho* se při svých stopětadevadesáti centimetrech téměř dotýkal hlavou stropu kajuty. Od obličeje až do poloviny hrudníku mu sahal velkolepý černý plnovous. Oba každým coulem vypadali a chovali se jako tvrdí, seriózní záchranáři.

„Ani nevíte, jak rádi vás vidíme, pánové,“ vítal je Gunn, když jim potřásal rukou. „Admirál Sandecker a Dirk Pitt, náš ředitel pro zvláštní úkoly, vás očekávají, jestli dovolíte ten výraz, v naší velitelské místnosti.“

Kapitáni vlečných lodí následovali Gunna vzhůru po schodech a přes člunovou palubu. Cestou zírali jako u vytržení na pozůstatky kdysi nádherné lodi. Když dorazili do tělocvičny, Gunn je představil.

„Je to úplně neuvěřitelné,“ zamumlal Uphill. „Ani ve svých nejbujnějších představách jsem si nemyslel, že budu někdy v životě kráčet po palubě *Titaniku.*“

„Mám přesně stejné pocity,“ přidal se Butera.

„Přál bych si, abychom vás mohli po *Titaniku* provést,“ omlouval se Pitt, „ale každá minuta teď znamená jenom zvýšení rizika, že tuhle loď znovu ztratíme.“

Admirál Sandecker jim pokynul k dlouhému stolu, na němž ležela meteorologická schémata, nákresy a mapy. S kouřícími hrnky kávy se všichni sesedli kolem stolu. „Naší hlavní momentální starostí je počasí,“ prohlásil. „Náš meteorolog na *Capricornu* si náhle vzal do hlavy, že se stane prorokem zkázy.“

Pitt rozložil velkou meteorologickou mapu a položil ji na stůl. „Nemá cenu uhýbat před špatnými zprávami. Počasí se tu rychle zhoršuje. Barometr klesl za posledních čtyřiadvacet hodin o půl palce. Síla větru čtyři, směr severoseverovýchod, a stoupá. Určitě si to slízneme, o tom není pochyb. Pokud se nestane nějaký zázrak a hurikán Amanda se nerozhodne obrátit se rychle doleva na západ,

tak zítra touhle dobou budeme na jeho předním okraji.“

„Hurikán Amanda,“ opakoval to jméno Butera. „Jak moc je ošklivý?“

„Joel Farquar, náš muž přes počasí, tvrdí, že ničemnější, než je tohle naše bejby, už žádné hurikány nejsou,“ odpověděl Pitt. „Podle zpráv je nyní jeho rychlost na stupni patnáct Beaufortovy stupnice.“

„Síla patnáct?“ užasle opakoval Gunn. „Bože můj, síla dvanáct se přece považuje za maximum.“

„Tohle je, obávám se,“ pronesl Sandecker, „noční můra každého záchranáře – vyzdvihnout ze dna vrak, jen aby mu ho rozmar počasí znovu vzal.“ Ponuře se zadíval na Uphilla a Buteru. „Vypadá to, jako byste si vy dva udělali ten výlet zbytečně. Radši byste se měli vrátit na své lodě a upalovat odtud.“

„Upalovat odtud, sakra!“ zahřímal Uphill. „Sotva jsme přijeli.“

„Sám bych to nemohl vyjádřit líp.“ Butera se ušklíbl a pohlédl na Sandeckera. „Když na to přijde, tak *Morse* a *Wallace* dokážou vléct třeba letadlovou loď skrz bažinu při hurikánu. Jsou postavené tak, že jsou schopné prodrat se vším, co na ně Matka příroda pošle. Jestli dostaneme na palubu *Titaniku* vlečný kabel a začneme ho táhnout, tak má docela slušnou šanci, že se z bouře dostane neporušený.“

„Táhnout pětačtyřicet tisíc tun těžkou loď skrz hurikán,“ zamumlal Sandecker. „To zní trochu jako neuvážené vytahování.“

„Žádné vytahování.“ ozval se smrtelně vážným hlasem Butera. „Když upevníme kabel ze zádi *Morse* na příď *Wallace*, můžeme našimi spojenými silami táhnout *Titanic* stejně, jako tandem lokomotiv táhne nákladní vlak.“

„A dokážeme to v třicetistopových vlnách rychlostí pěti až šesti uzlů,“ dodal Uphill.

Sandecker se na oba kapitány zadíval, ale nechal je, aby pokračovali.

Butera se ujal slova. „Ty lodi, co tamhle plavou, nejsou obyčejné přístavní vlečné lodi, admirále. Jsou to tahače na volné moře, záchranná oceánská plavidla, sto padesát stop dlouhá a s motory o pěti tisíci koních. Každé z nich je schopné utáhnout dvacet tisíc tun nákladu rychlostí deset uzlů na vzdálenost dvou tisíc mil, aniž by mu došlo palivo. Jestli nějaké dvě vlečné lodi na světě jsou schopné protáhnout *Titanic* hurikánem, tak jsou to tyhle dvě.“

„Oceňuji vaše nadšení,“ pronesl Sandecker, „ale při takto neúnosném riziku nemůžu být zodpovědný za vaše životy, ani za životy vašich posádek. *Titanic* se bude muset nechat touhle bouří snášet a poprat se s tím, jak nejlépe bude umět. Musím vám oběma nařídit, abyste odsud vypadli a koukali se rychle dostat do nějaké bezpečné oblasti.“

Uphill se podíval na Buteru. „Pověz mi, veliteli, kdypak ses naposledy vzepřel přímému rozkazu od admirála?“

Butera předstíral, že vážně přemýšlí. „Když na to teď myslím, tak od dnešní snídaně to určitě nebylo.“

„Když mám mluvit za sebe a za záchranářský tým,“ pronesl Pitt, „tak my bychom vaši společnost uvítali.“

„Tady to máte, pane,“ odpověděl Butera s úsměvem. „Mimoto, výslovný rozkaz od admirála Kempera zněl, abychom buď přitáhli *Titanic* do přístavu, nebo mu předali žádost o penzionování. Pokud jde o mě, já hlasuju pro *Titanic.*“

„To je vzpoura,“ rezolutně prohlásil Sandecker, ale v tónu jeho hlasu byla slyšet stopa uspokojení a člověk nemusel být moc vnímavý, aby poznal, že spor vyústil přesně tak, jak sám plánoval. Všechny přítomné přejel velmi mazaným pohledem a pronesl: „Oukej, pánové, je to váš pohřeb. A teď, když je to dohodnuto, navrhuji, abyste místo posedávání začali se zachraňováním *Titaniku.*“

***

Kapitán Ivan Parotkin stál na levém křídle můstku *Michaila Kurkova* a dalekohledem si prohlížel oblohu.

Byl to štíhlý, středně vysoký muž s distingovaným obličejem, který se téměř nikdy neusmíval. Táhlo mu na šedesát, ale na hlavě neměl ještě ani jeden šedivý vlas. Hrudník mu zakrýval tlustý svetr s přehnutým límcem, zatímco na nohách měl silné vlněné kalhoty a vysoké boty po kolena.

Parotkinův první důstojník se dotkl jeho paže a ukázal k obloze, směrem nad kryt radaru. Na

severovýchodě se objevil čtyřmotorový hlídkový bombardér, který se rychle zvětšoval, až Parotkin mohl rozeznat jeho ruské výsostné znaky. Když jim bombardér přelétával nad hlavou, zdálo se, že se plouží sotva pár mil nad svou minimální rychlostí. Pak se od jeho trupu oddělil malý předmět, nad kterým se za pár vteřin otevřela kopule padáku. Vítr ho snášel přes přední lodní stěžeň, až konečně parašutista dopadl do vody ve vzdálenosti dvou set yardů na pravobok od přídě.

Když malý člun *Michaila Kurkova* odrazil od lodi a začal se prodírat vysoko vzedmutými vlnami, Parotkin se obrátil ke svému prvnímu důstojníkovi: Jakmile bude kapitán Prevlov bezpečně na palubě, doprovoďte ho do mé kajuty.“ Pak odložil dalekohled na poličku na můstku a zmizel v chodbě.

Za dvacet minut zaklepal první důstojník na vyleštěné mahagonové dveře, otevřel je a pak ukročil stranou, aby mohl návštěvník vstoupit. Ten byl tak promočený, že odkapávající voda na palubě pod ním tvořila slané kaluže.

„Kapitán Parotkin.“

„Kapitán Prevlov.“

Chvíli zůstali beze slova stát, každý z nich vysoce kvalifikovaný profesionál, a pohledem jeden druhého oceňovali. Prevlov byl ve výhodě; předem si pečlivě prostudoval služební záznamy kapitána Parotkina. K tomu, aby si mohl udělat úsudek, měl Parotkin naopak k dispozici jen Prevlovovu pověst a jeho zjev. Nebyl si moc jistý, že to, co před sebou vidí, se mu líbí. Na jeho vkus mu Prevlov připadal až moc pohledný, až moc prohnaný, než aby k němu mohl cítit příjemný pocit přátelství nebo důvěry.

„Nemáme moc času,“ pronesl konečně Prevlov. „Měli bychom rovnou přejít k důvodu mé návštěvy –“

Parotkin zdvihl ruku. „Popořádku. Horký čaj a suché šaty. Doktor Rogovskij, náš hlavní vědec, bude mít asi tak vaši postavu.“

První důstojník přikývl a zavřel dveře.

„No,“ řekl Parotkin, „jsem si jistý, že člověk s vaší hodností a postavením by asi neriskoval seskok padákem do rozbouřeného moře jenom proto, aby sledoval takový atmosférický úkaz, jakým je hurikán.“

„To sotva. Osobní nebezpečí není zrovna moje parketa. A když jste se zmínil o čaji, předpokládám, že na palubě asi nemáte nic ostřejšího?“

Parotkin zavrtěl hlavou. „Lituji, kapitáne. Na mé lodi se zásadně nepije. Přiznávám, že posádce se to zrovna moc nelíbí, ale na druhou stranu nám to alespoň ušetří spoustu starostí.“

„Admirál Slojuk mě informoval, že jste vzor zdatnosti.“

„Jenom nevěřím na pokoušení osudu.“

Prevlov si rozepnul promočenou kombinézu a nechal ji spadnout na palubu. „Obávám se, že z tohoto vašeho pravidla budete muset udělat výjimku, kapitáne. My, vy a já, budeme osud pokoušet tak, jak dosud ještě nikdy pokoušen nebyl.“

57

Když tak Pitt stál na přední palubě *Titaniku*, nemohl se zbavit pocitu, že se ocitl opuštěný na nějakém pustém ostrově. Pozoroval odtud, jak se celá záchranářská flotila dává do pohybu směrem k západnímu horizontu a bezpečnějším vodám.

Alabama byla poslední v řadě, která kolem něho proplula. Její kapitán mu Aldisovou lampou přál „hodně štěstí“ a novináři tiše, slavnostně natáčeli to, co mohly být poslední záběry plovoucího *Titaniku*. Pitt v davu u zábradlí pátral po Daně Seagramové, ale nemohl ji nalézt. Sledoval lodi, až z nich zůstaly jen malé tmavé tečky na olověně zbarveném moři. Zůstaly s nimi jenom raketový křižník *Juneau* a *Capricorn*, i když zásobovací loď brzo odjede také, a jakmile kapitáni vlečných lodí odsignalizují, že mají *Titanic* ve vleku, připojí se k ostatním odjíždějícím.

„Pane Pitte?“

Pitt se otočil a spatřil muže s obličejem boxera a tělem jako pivní sud.

„Vrchní poddůstojník Bascom, pane, z *Wallaceho.* Přivedl jsem na palubu dva muže, abychom připevnili tažné lano."

Pitt se přátelsky usmál. „Vsadím se, že o vás mluví jako o Bejku Bascomovi."

„Jenom za mými zády, pane. Tohle jméno mě pronásleduje od té doby, co jsem vybílil jeden bar v San Diegu." Bascom pokrčil rameny. Pak přimhouřil oči. „Jak jste to mohl vědět?"

„Velitel Butera vás popsal v živých barvách… za vašimi zády, samozřejmě."

„To je dobrý chlap, náš velitel."

„Jak dlouho vám bude trvat upevnění lana?"

„S trochou štěstí a s pomocí vaší helikoptéry zhruba hodinu."

„Ta helikoptéra není žádný problém; stejně patří Námořnictvu." Pitt se obrátil zpět a zadíval se na *Wallaceho,* jak s ním kapitán Butera velmi opatrně couvá směrem ke staré kolmé přídi *Titaniku,* až se k ní přiblížil na necelých sto stop. „Hádám, že potřebujete helikoptéru na to, aby přenesla kabel na naši palubu?"

„Ano, pane," odpověděl Bascom. „Náš kabel měří v průměru deset palců a každých jeho sedmdesát stop váží jednu tunu. Není to žádná lehká váha. Při většině vlečných prací nejdřív přes příď vlečené lodi přetáhneme tenké lanko, na které se pak navazuje stále silnější lano, a tím se nakonec přetáhne vlečný kabel. Tenhle způsob ale vyžaduje elektrický naviják, a protože *Titanic* je mrtvá loď a pro takovou operaci tu rozhodně není dost lidí, usnadníme si to. Nemá cenu, abychom zbytečně zaplňovali ošetřovnu pacienty s kýlou."

Dokonce i s pomocí vrtulníku měli Bascom a jeho muži co dělat, aby silný kabel řádně zajistili. Sturgis se přitom choval jako starý profík. Dokázal jemně manipulovat s řídicí pákou helikoptéry, takže konec vlečného kabelu z *Wallaceho* položil na přední palubu *Titaniku* tak čistě, jako by to nacvičoval celé roky. Od okamžiku, kdy Sturgis kabel uvolnil a odletěl na *Capricorn,* do chvíle, kdy se Bascom vzpřímil na přídi a zamával rukama nad hlavou na znamení, že lano je připevněno, uběhlo jen padesát minut.

Butera na *Wallaceovi* odpověděl zahvízdáním píšťaly a dal do strojovny příkaz „velmi pomalu vpřed". Uphill na *Morseovi* učinil totéž. Obě vlečné lodi se pomalu rozjely. *Wallace* na třistayardovém ocelovém vodítku za *Morsem* pomalu popouštěl vlečné lano, až se ve stále zvětšujícím vlnobití *Titanic* kolébal téměř celou čtvrtinu míle za jeho zádí. Pak Butera pozvedl ruku a muži na zadní palubě *Wallaceho* jemně přitáhli brzdu na obrovském záďovém navijáku a kabel k *Titaniku* se začal postupně napínat.

Z obrovské výšky přídě *Titaniku* vypadaly vlečné lodě jako dětské lodičky, chvíli poskakující po vrcholcích hrozivých vln, aby se po chvilce zase až po stěžňová světla ztratily v propastech mezi nimi. Zdálo se nemožné, že by takové hračkám podobné předměty mohly hnout pětačtyřicetitisícitunovou nehybnou hmotou. Přesto se ale, zprvu pomalu, téměř neznatelně, začala projevovat síla jejich společných deseti tisíc koňských sil a kolem zašlé nákladové značky na přídi *Titaniku* se objevilo vzedmutí jemné přídové vlny.

Titanic se začal sotva znatelně pohybovat. New York byl stále ještě dvanáct tisíc mil na západ – ale loď se konečně alespoň hnula z místa, kde se oné chladné noci v roce 1912 potopila a odkud nyní znovu vyrazila na cestu do přístavu.

Nad jižním obzorem se objevil zlověstný černý mrak a začal se šířit po nebi. Byl to přední okraj hurikánu. Jenom za tu chvíli, co ho Pitt pozoroval, se mrak znatelně rozšířil i zesílil a moře se zbarvilo do špinavé šedi. Vítr poněkud překvapivě zeslábl a každých několik vteřin změnil směr. Pitt si všiml, že rackové, kteří dosud v hejnech doprovázeli záchrannou flotilu, nyní zcela zmizeli. Jakýsi pocit bezpečí poskytoval pouze pohled na *Juneau,* pohybující se neomylně pět set yardů bočně od *Titaniku.*

Pitt pohlédl na hodinky, pak přes zábradlí na levoboku a nato pomalu, téměř bezmyšlenkovitě přešel ke vchodu do tělocvičny.

„Jsou tu všichni?"

„Začínají být zatraceně neklidní," informoval ho Giordino. Stál schoulený u větráku, ve zdánlivě marné snaze schovat se před mrazivým větrem. „Kdyby nebylo admirálovy přítomnosti, která je

drží na uzdě, měl bys tu už touhle dobou prvotřídní vzpouru.“

„Ví se o každém člověku?“

„Do jednoho.“

„Jsi si jistý?“

„Slovu hlídače Giordina můžeš věřit. Nikdo z chovanců místnost neopustil, dokonce ani aby si odskočil na nočník.“

„Takže je řada na mně, abych vstoupil na scénu.“

„Nějaké stížnosti od našich hostů?“ zeptal se Giordino.

„Obvyklé věci. Nejsou spokojeni s ubytováním, málo tepla, moc klimatizace, však víš.“

„Jo, to znám.“

„Radši bys měl zajít dozadu a postarat se, aby se jim to čekání líbilo.“

„Proboha živého, jakpak?“

„Vypravuj jim vtipy.“

Girodino vrhl na Pitta kyselý pohled a potichu si něco zabrumlal pod vousy. Obrátil se však a odkráčel do pohasínajícího večerního světla.

Pitt se znovu podíval na hodinky a vstoupil do tělocvičny. Od chvíle, kdy byl *Titanic* vzat do vleku, uplynuly tři hodiny a konečná fáze záchrany lodi se stala rutinou. Sandecker s Gunnem se nakláněli nad rádiem a věčnými dotazy na vývoj hurikánu Amanda otravovali Farquara. Ten byl teď na *Capricornu*, asi padesát mil na západ odsud. Zbytek posádky postával v těsném kroužku kolem malých a absolutně nedostatečně výkonných olejových kamen.

Když Pitt vstoupil, všichni v očekávání zvedli hlavy. Jakmile konečně promluvil, zněl jeho hlas v nepřirozeném tichu, přerušovaném pouze hučením přenosného agregátu, zvláštním způsobem měkce. „Omlouvám se, pánové, že jsem vás nechal čekat, ale doufal jsem, že malá přestávka na kávu pomůže vašemu ochablému svalstvu.“

„Přestaň s tou satirou,“ vyštěkl Spencer podrážděně napjatým hlasem. „Svolal jsi nás sem všechny a pak jsi nás tu půl hodiny nechal sedět, když kolem je plno práce. Co se děje?“

„Je to úplně jednoduché,“ pronesl klidně Pitt. „Během několika minut přistane poručík Sturgis s helikoptérou naposledy před tím, než na nás udeří bouře. Rád bych, abyste, s výjimkou Giordina a mne, tedy včetně vás, admirále, tuto loď opustili a vrátili se s ním na *Capricorn.*“

„Neztrácíš trochu půdu pod nohama, Pitte?“ pronesl Sandecker nevýrazně.

„Do určité míry ano, pane, ale pevně věřím, že dělám správnou věc.“

„Vysvětli to.“ Sandecker byl rozpálený jako piraňa, než spolkne zlatou rybičku. Hrál svoji úlohu dokonale. Byl to epický výkon v roli, která mu přesně seděla.

„Mám všechny důvody se domnívat, že struktura *Titaniku* není dostatečně pevná, aby loď přečkala úder hurikánu.“

„Tenhle starý škopek vydržel už víc ran než kterýkoliv jiný předmět vyrobený od doby pyramid,“ nesouhlasil Spencer. „A teď najednou velký věštec budoucnosti Dirk Pitt předpovídá, že tahle stará holka hodí do ringu ručník a potopí se s prvním zafoukáním nějaké všivé bouřky.“

„Není tu sebemenší záruka, že se v bouřlivém moři nerozsype,“ vytáčel se Pitt. „V každém případě by ale byla naprostá hloupost riskovat více životů, než musíme.“

„Počkej, pověz mi, jestli to dobře chápu.“ Drummer se předklonil, orlí rysy jeho obličeje napjaté a rozzlobené. „Kromě tebe a Giordina máme my ostatní stáhnout ocas a pustit k vodě všechno, kvůli čemu jsme v posledních devíti měsících padali na hubu, jenom proto, abychom se mohli schovat na *Capricornu*, než se ta bouře přežene? Takhle to myslíš?“

„Mluvíš za nás za všechny, Drummere.“

„Člověče, ty jsi ztratil rozum.“ To je nemožné,“ řekl Spencer. Jenom na pumpy musí dohlížet čtyři lidi.“

„A trup pod vodolinkou je třeba nepřetržitě kontrolovat kvůli dalšímu možnému prosakování,“ přidal se Gunn.

„Vy hrdinové jste všichni stejní,“ protahoval Drummer. „Pořád se pokoušíte šlechetně se obětovat, abyste zachránili jiné. Podívejme se na to realisticky; neexistuje prostě žádný způsob, jak by samotní dva muži dokázali tenhle škopek ukočírovat. Hlasuju, abychom všichni zůstali.“

Spencer se obrátil a prohlédl si obličeje celé šestičlenné posádky. Všichni očima zarudlýma z nevyspání opětovali jeho pohled a sborově přikývli. Pak se Spencer znovu otočil k Pittovi. „Lituju, velký vůdce, ale Spencer a jeho líbezná banda pumpařů se rozhodla, že tu zůstane."

„Jsem s vámi," pronesl Woodson slavnostně.

„Počítej i se mnou," přidal se Gunn.

Vrchní poddůstojník Bascom se dotkl Pittovy paže. „Nezlobte se, pane, ale já a moji hoši tu zůstáváme taky. Kabel tam venku se musí během bouřky každou hodinu zkontrolovat, jestli se neodírá, a průvlačnice se musí pořádně mazat, aby se nepřelomila."

„Je mi líto, Pitte, hochu můj," pronesl Sandecker s patrným zadostiučiněním. „Prohrál jsi."

Bylo slyšet hluk Sturgisovy helikoptéry vznášející se před dosednutím nad stropem salonu. Pitt rezignovaně pokrčil rameny a řekl: „Dobře, tak jsme tedy dohodnutí. Buď spolu poplujeme, nebo se společně potopíme." Pak se mu na tváři objevil náznak unaveného úsměvu. „Všichni byste si měli ale trochu odpočinout a dostat do žaludku něco jídla. Tohle by mohla být vaše poslední šance. Za pár hodin budeme až po uši v předním okraji hurikánu. A nemusím vám vypravovat, co můžeme čekat."

Otočil se na patě a odebral se k místu přistání helikoptéry. Nebylo to špatné představení, pomyslel si. Vůbec to nebylo špatně zahrané. Do nominace na Oscara se sice nikdy nedostane, ale, ksakru, jeho okouzlené obecenstvo mu na to skočilo, a to bylo to nejpodstatnější.

Jack Sturgis byl menší, hubený muž se smutnýma, zapadlýma očima, takovýma, jaké ženy považovaly za oči svádivé. Mezi zuby držel skousnutou dlouhou cigaretovou špičku a čelist měl předsunutou, aby připomínal Franklina Roosevelta. Právě vylezl z kokpitu vrtulníku a něco hledal pod jeho podvozkem, když na přistávací plochu vstoupil Pitt.

Sturgis vzhlédl. „Nějací cestující?" zeptal se.

„Tentokrát ne."

Sturgis nonšalantně odklepl popel z cigarety. „Já věděl, že mám zůstat ležet zachumlaný ve své útulné teplé kabině na *Capricornu.*" Povzdechl si. „Lítat na okraji hurikánu bude jednou moje smrt."

„Radši byste měl letět. Vítr tady bude co nevidět."

„Na tom nesejde." Sturgis lhostejně pokrčil rameny. „Nepoletím nikam."

Pitt na něj pohlédl. „Co tím chcete říct?"

„Jsem v maléru, to tím chci říct." Ukázal na listy vrtule. Asi dvě stopy dlouhý konec jednoho z nich visel zplihle dolů. „Někdo tady nemá helikoptéry v lásce."

„To jste při přistávání narazil na lodní přepážku?"

Sturgis se zatvářil dotčeně. „Já nenarážím, opakuji, nenarážím při přistávání na žádné předměty." Konečně našel to, po čem pátral, a narovnal se. „Tady, podívejte se sám; nějaký syčák hodil tohle kladivo do mé vrtule."

Pitt vzal kladivo do ruky a prohlížel si ho. Na gumové rukověti byla hluboká rýha v místě, kde do něj list vrtule narazil.

„A takhle se mi odvděčujete po všem, co jsem pro vaše lidi udělal."

„Lituju, Sturgisi, ale navrhuju, abyste se nadobro vzdal myšlenky na to, že z vás někdy bude detektiv z televizního seriálu. Chybí vám, bohužel, analytické myšlení, a proto máte sklon dělat falešné, ukvapené závěry."

„Ale jděte, Pitte. Kladiva prostě sama vzduchem nelétají. Musel ho hodit jeden z vašich mužů, když jsem přistával."

„Chyba. Můžu se zaručit, že vím o tom, kde je každičký člověk na této lodi, a že nikdo z nich v blízkosti přistávací plochy v posledních deseti minutách nebyl. Ať byl ten váš příznivec destrukce kdokoliv, obávám se, že jste si ho přivezl s sebou."

„Myslíte si, že jsem blbeček? Nenapadá vás, že bych asi věděl, že mám cestujícího? Mimoto, teď mluvíte o něčem, co by se rovnalo sebevraždě. Kdyby to kladivo hodil jenom o minutu dřív, když jsme byli sto stop nad lodí, tak byste s posádkou museli z paluby uklízet pěkný svinčík."

„Používáte nesprávné názvy," opravil ho Pitt. „Ne cestující, ale černý pasažér. A ani on není blbeček. Počkal si, až dosednete na palubu, a teprve pak to kladivo hodil. Potom vyklouzl

nákladními dveřmi. Bůhví, kde se teď schovává. Pečlivé prohledání padesáti mil jako noc černých chodeb a místností není možné.“

Sturgisova tvář zbledla. „Bože, náš vetřelec musí být pořád ještě ve vrtulníku.“

„Nebuďte směšný. Vyrazil odtud v momentě, kdy jste přistál.“

„Ne, ne. Otevřeným okénkem je sice možné vhodit kladivo do vrtule, ale zmizet zevnitř je úplně něco jiného.“

„Poslouchám,“ vyzval ho Pitt potichu.

„Víko nákladního prostoru je ovládáno elektricky a může být odemčené jenom vypínačem v pilotní kabině.“

„Je tam nějaký jiný východ?“

„Jenom dveře do pilotní kabiny.“

Pitt si dlouho prohlížel zavřené víko od zavazadlového prostoru a pak se s chladným pohledem otočil ke Sturgisovi. „Je nějaký způsob, jak zacházet s nezvaným hostem? Myslím, že by bylo vhodné, abychom ho pozvali na čerstvý vzduch.“

Sturgis zůstal stát jako přikovaný, když zahlédl kolt pětačtyřicítku s tlumičem, který se náhle zjevil v Pittově pravé ruce.

„Jistě… jistě…,“ zakoktal. „Když říkáte.“

Sturgis se po schůdcích vyšplhal zpátky do kabiny, naklonil se dovnitř a zmáčkl vypínač. Elektrický motor zabzučel a spodní dveře o rozměru sedm krát sedm stop se otevřely a zvedly nad trup helikoptéry. Ještě než zaklaply západky, byl Sturgis zpátky na palubě a utrápeně se postavil za Pittova široká ramena.

Půl minuty poté, co se dveře otevřely, tam Pitt pořád ještě stál. Stál tam bez. hnutí, pomalu a klidně dýchal a naslouchal tak dlouho, že to Sturgisovi připadalo jako celá věčnost. Jedinými zvuky, které slyšeli, bylo šplouchání vln proti trupu lodi, skučení stále sílícího větru nad nástavbou *Titaniku* a šepot hlasů, které přicházely dveřmi tělocvičny. Zvuk, který Pitt očekával, se neozval. Když si byl jistý, že žádné šourání kroků, šustění látky nebo jiné známky ohrožení či kradmého pohybu neuslyší, vstoupil do helikoptéry.

Díky tmavé obloze potemněl i vnitřek kabiny a Pitt si s nepříjemným pocitem uvědomoval, že proti dveřnímu otvoru je jeho silueta dokonale vidět. Na první pohled se kabina zdála prázdná, ale náhle ucítil poklepání na rameno. Otočil se a uviděl, že Sturgis ukazuje na plachtu vedle něho, která byla zastrkaná kolem jakéhosi předmětu ve tvaru lidského těla.

„Ani ne před hodinou jsem tu plachtu pečlivě složil a uklidil,“ zašeptal Sturgis.

Pitt bleskově sáhl k zemi a levou rukou plachtu strhl, zatímco pravá ruka, pevná jako ruka sochy, stále mířila na původní místo.

Na podlaze ležela schoulená postava, zabalená do tlusté bundy. Oči měla lehce přivřené následkem bezvědomí, jehož příčina byla zřejmá z ošklivé, krvácející, nafialovělé rány těsně nad okrajem vlasů.

Sturgis zůstal v šeru stát, nehybný, šokovaný, s mrkajícíma rozevřenýma očima, které se stále ještě snažily přizpůsobit šeru uvnitř. Pak si prsty lehce promnul bradu a zavrtěl nevěřícně hlavou. „Dobrý bože,“ zamumlal se strachem. „Nevíte, kdo to je?“

„Vím,“ odpověděl Pitt klidně. Jmenuje se Seagramová, Dana Seagramová.“

58

S děsivou náhlostí se obloha nad *Michailem Kurkovem* zbarvila do černa. Nad hlavou se valily těžké tmavé mraky, úplně zakrývající večerní hvězdy. Zvedl se vítr, který zesílil v bouři o síle čtyřiceti mil za hodinu, a začal zalamovat vrcholky vln. K severovýchodu se táhly dobře patrné pásy pěny.

Ve velké kormidelně sovětské lodi bylo teplo a pohodlí. Prevlov stál vedle Parotkina, který pozoroval radarový odraz *Titaniku.*

„Když jsem převzal velení na téhle lodi," pronesl Parotkin, jako by promlouval ke školákovi, „měl jsem ten dojem, že se podle rozkazů mám věnovat výzkumné a pozorovací činnosti. O provádění veskrze vojenské operace nebylo řečeno nic."

Prevlov zvedl ruku na protest. „Prosím vás, kapitáne, nezapomínejte, že taková slova jako *vojenský a operace* by se neměla ani vyslovovat. Ten malý riskantní podnik, do kterého se právě pouštíme, je naprosto legální civilní aktivita, na Západě známá pod pojmem změna managementu."

„Správný výraz by spíše bylo otevřené pirátství," odpověděl Parotkin. „A jak nazýváte tu námořní pěchotu, o kterou jste laskavě doplnil mou posádku, když jsme vyjížděli z přístavu? Akcionáři?"

„Opět, žádná *námořní pěchota*, ale, řekněme, civilní posádka."

„Samozřejmě," suše odpověděl Parotkin. „A každý z nich je až po zuby ozbrojený."

„Neznám žádný mezinárodní zákon, který by omezoval právo člena posádky být ozbrojen."

„Jestli nějaký existuje, tak byste z něho jistě našel nějakou výjimku."

„Ale jděte, drahý kapitáne Parotkine," Prevlov ho srdečně popleskal po zádech, „až to dnes večer dohrajeme do konce, budeme oba Hrdiny Sovětského svazu."

„Nebo mrtví," kamenně dodal Parotkin.

‚Na své obavy můžete klidně zapomenout. Plán je bezvadný a s tím hurikánem, který odehnal doprovodnou flotilu, je to ještě snazší."

„Nezapomínáte na *Juneau* ! Jeho kapitán nebude nečinně přihlížet, až se k *Titaniku* přiblížíme, vstoupíme na palubu a vztyčíme nad jeho můstkem vlajku se srpem a kladivem."

Prevlov zvedl ruku a podíval se na hodinky. „Přesně za dvě hodiny a dvacet minut se sto mil na sever odsud vynoří jedna z našich jaderných ponorek a jménem *Laguna Star*, což je jedna toulavá nákladní loď s pochybnou registrací, začne vysílat nouzový signál."

„A vy si myslíte, že *Juneau* tu návnadu spolkne a vyrazí ji zachraňovat?"

„Američané prosbu o pomoc nikdy neodmítnou," odpověděl s přesvědčením Prevlov. „Všichni mají samaritánský komplex. Ano, *Juneau* na výzvu zareaguje. Musí; s výjimkou vlečných lodí, které nemohou opustit *Titanic*, je to jediná loď v okruhu tří set mil."

„Ale jestli se ponorka potom ponoří, na radaru *Juneau* se nic neobjeví."

„Přirozeně, jeho důstojníci však budou přesvědčení, že se *Laguna Star* potopila, a ještě zdvojnásobí snahu dorazit na místo co nejdříve, aby zachránili životy neexistující posádky."

„Skláním se před vaší fantazií," usmál se Parotkin. „To nám ale stále neřeší problém dvou vlečných lodí Námořnictva Spojených států, vstup na palubu *Titaniku* v průběhu nejhoršího hurikánu za několik posledních let, zneškodnění americké záchranářské posádky a konečně odtažení vraku do Ruska. To všechno navíc bez vyvolání mezinárodního kraválu."

„Váš proslov obsahuje celkem čtyři otázky, kapitáne." Prevlov se odmlčel, aby si zapálil cigaretu. „Číslo jedna, vlečné lodě budou vyřazeny dvěma sovětskými agenty, kteří se nyní nalézají na palubě jako členové americké záchranářské posádky. Číslo dvě, na *Titanic* se nalodím a převezmu jeho velení, až se dostaneme do oka hurikánu. Jelikož rychlost větru v této oblasti zřídka dosahuje víc než patnáct uzlů, nebude pro nás zřejmě obtížné přiblížit se k *Titaniku* a vniknout dovnitř nákladovými dveřmi, které budou podle časového rozvrhu a díky jednomu z našich agentů příhodně otevřené. Číslo tři, moje přepadová skupina se pak rychle a efektivně zbaví záchranářské posádky. A konečně, za čtvrté, celé to bude vypadat tak, že Američané při hurikánu loď opustili a ztratili se v moři. Tím se, samozřejmě, z *Titaniku* stane opuštěný vrak. První kapitán, který na něj dostane svoje vlečné lano, má pak na něj právo. A ten šťastný kapitán budete vy, soudruhu Parotkine. Podle mezinárodního námořního práva budete mít nezpochybnitelný nárok vzít *Titanic* do vleku."

„To vám nikdy neprojde," řekl Parotkin nesouhlasně. „Co navrhujete, je obyčejná hromadná vražda." V očích měl prázdný, nešťastný pohled. „Uvažoval jste se stejným smyslem pro detail také o důsledcích neúspěchu?"

Prevlov na něj pohlédl a jeho trvalý úsměv poněkud ztuhl. „Možnost neúspěchu byla zvážena, soudruhu. Snažně si ale přejme, aby naší poslední možnosti nebylo zapotřebí." Ukázal na velký odraz na radarové obrazovce. „Bylo by škoda, kdybychom museli nejslavnější plovoucí vrak na světě potopit podruhé, a to navždycky."

59

Hluboko v útrobách staričké zaoceánské dopravní lodi se Spencer a jeho tým snažili udržet dieselová čerpadla v chodu. Občas sice pracovali ve studených černých ocelových jeskyních zcela osamoceně, jen se žalostnou útěchou malých baterek, ale přesto bez reptání pokračovali v plnění svého úkolu udržet loď na vodě. S určitým překvapením zjišťovali, že v některých prostorách už pumpy na přitékající vodu přestávaly stačit.

Kolem sedmé hodiny se počasí nenávratně zhoršilo. Barometr se dostal na 29,6 a stále prudce klesal. *Titanic* se kolébal, převaloval a začal výrazně nabírat vodu přídí a přes lodní roubení nákladové paluby. Viditelnost v černé noci a pod příkrovem deště klesla téměř na nulu. Posádky vlečných lodí obrovský kolos pouze tušily, když občasné zablesknutí nejasně osvětlilo jeho přízračnou siluetu. Jejich hlavní starostí však bylo vlečné lano, které mizelo v bláznivě rozbouřené vodě za jejich zádí. Trvalý tah za tento životně důležitý kabel byl obrovský a ve chvílích, kdy se *Titanic* ocitl v plném náporu nějaké větší vlny, muži zlověstně fascinováni pozorovali, jak se kabel vynořuje z vody a v protestu vydává praskavé zvuky.

Butera se ani nehnul z můstku, odkud udržoval stálý kontakt s muži na zádi. Náhle se nad skučením větru z amplionu ozval praskavý hlas: „Kapitáne?“

„Tady je kapitán,“ odpověděl do mikrofonu.

„Tady podporučík Kelly v kabelové nástavbě, pane. Tady vzadu se děje něco ohromně zvláštního.“

„Mohl byste to vysvětlit, podporučíku?“

„No, pane, zdá se, jako by se kabel zbláznil. Nejdřív se zhoupnul na levobok, a teď se táhne za pravobokem v úhlu, který je podle mě dost znepokojivý.“

„Oukej, zůstaňte ve spojení.“ Butera vypnul mikrofon a otevřel další kanál.

„Uphille, slyšíš mě? Tady je Butera.“

Uphill na *Morse* odpověděl téměř ihned: „Povídej.“

„Myslím si, že se *Titanic* vychýlil na pravobok.“

„Můžeš zjistit jeho polohu?“

„Nikoliv. Jedinou známkou polohy je úhel vlečného kabelu.“

Na chvíli se rozhostilo ticho, ve kterém si Uphill tuto novou informaci srovnával v hlavě. Pak se znovu ozval z amplionu. „Takhle děláme sotva čtyři uzly. Nemáme jinou možnost, než pokračovat ve vlečení. Kdybychom zastavili, abychom zjistili, co se děje, mohl by se *Titanic* otočit bokem proti vlnám a převrátit se.“

„Vidíš ho na radaru?“

„Ne, nemůžu ho zachytit. Před dvaceti minutami mi moře spláchlo radarovou anténu. Co ty?“

„Anténu stále mám, ale stejné moře, které spláchlo tvoji anténu, mi zkratovalo elektrické obvody.“

„Takže jsme v situaci, kdy slepý vede slepého.“

Butera odložil mikrofon do vidlice a opatrně pootevřel dveře vedoucí na pravé křídlo můstku. Paží si zaclonil oči, vyklopýtal ven a snažil se zrakem proniknout zešílevší nocí. Světlomety byly k ničemu, jejich paprsky se pouze odrážely od záclony deště a dále nepronikly. Na levoboku se objevil blesk, jehož zahřmění odnesl vítr, a v Buterovi se zastavilo srdce. Krátký záblesk světla v pozadí žádnou siluetu *Titaniku* neukázal. Vypadalo to, jako by vůbec nikdy neexistoval. V proudech vody, které stékaly po jeho nepromokavém oblečení, Butora dýchal jen s obtížemi. Zpátky do místnosti na můstku se prodral, právě když se znovu ozval skřípavý hlas podporučíka Kellyho.

„Kapitáne?“

Butera si vytřel vodu z očí a zdvihl telefon. „Co je, Kelly?“

„Kabel je povolený.“

Je přelomený?“

„Ne, pane, je stále natažený dozadu, ale je teď potopený pod hladinu o několik stop hlouběji. Nikdy jsem nic takového neviděl. Vypadá to skoro, jako by si ten vrak vzal do hlavy, že nás

předjede.“

Bylo to právě to slovo „předjede“, které způsobilo, že se mu v hlavě rozbřesklo… a Butera na ten šok poznání nikdy nezapomene. Tento duchovní spínač otevřel jeho mysl záplavě myšlenek, uvolnil noční můru představ v systematickém sledu, představ zvětšujícího se kyvadlového pohybu, jehož úhel stále narůstá, až… Všechny známky pro takovou situaci svědčily. Kabel směřující ostře na pravobok, jeho náhlé povolení.

V duchu celou situaci přímo viděl. *Titanic* plovoucí poněkud vpředu a rovnoběžně s pravobokem *Wallaceho,* škubnutím vlečného lana náhle přitažený zpět, jako v nějaké dětské hře. Pak cosi přerušilo tu noční můru v Buterově mozku a vytrhlo ho z jejího otupujícího zajetí.

Popadl mikrofon a skoro ve stejný moment signalizoval do strojovny: „Plnou parou vpřed! Slyšíte mě ve strojovně? Plnou parou vpřed!“ Pak zavolal na *Morse:* Jedu plnou parou k vám,“ zakřičel. „Rozumíš mi, Uphille?“

„Opakuj, prosím,“ požádal ho Uphill.

„Nařiď plnou parou vpřed, sakra, nebo na tebe najedu.“

Butera upustil mikrofon a znovu se vyřítil na pravé křídlo můstkové nástavby. Hurikán pěnil vodu tak divoce, tak hněvivě, že bylo téměř nemožné rozpoznat, kde začíná vzduch a kde končí voda. Jediné, co Butera svedl, bylo pevně se držet zábradlí.

Pak ji uviděl, tu obrovskou příď *Titaniku,* která se objevila přes clonu divoké potopy, sotva sto stop na pravoboku. Nemohl dělat nic jiného, než v mrazivém zděšení pozorovat, jak se hrozící hmota k *Wallacemu* neúprosně blíží.

„Ne!“ vykřikl do skučícího větru. „Ty stará špinavá mrtvolo, nech moji loď na pokoji.“

Bylo ale už pozdě. Zdálo se téměř nemožné, že by *Titanic* mohl záď *Wallacebo* minout, ale přesto se to stalo. Veliká, šedesát stop vysoká příď se na obrovské vlně zvedla, zůstala tam chvíli nehnutě viset, což stačilo, aby se šrouby vlečné lodi zakously do vody a postrčily ji do bezpečí. Pak se *Titanic* zase, slabých deset stop od zádi *Wallaceho,* propadl a zdvihl vlnu, která celou vlečnou loď zaplavila a odnesla oba její záchranné čluny a jeden větrák.

Stejná vodní vlna odtrhla Buteru od zábradlí a mrštila jím přes můstek. Naštěstí se jeho tělo zaklínilo o pažení kormidelny. Zůstal tam ležet, zcela zalitý vodním přívalem, s hrdlem zaškrceným, plícemi lapajícími po dechu, s mozkem zaznamenávajícím silné údery motoru, které otřásaly ocelovou palubou. Když konečně voda opadla, vydrápal se na nohy a vyzvracel se.

Doplazil se do bezpečí kormidelny. Se smysly stále ještě omráčenými skutečností, že *Wallace* zázračně vyvázl, pozoroval, jak velký černý duch *Titaniku* pomalu proklouzává za jeho zádí, až opět mizí za záclonami deště bičovanými větrem.

60

„To je celý Dirk Pitt. Najít dámu uprostřed oceánu během hurikánu,“ pronesl Sandecker. „Jak to děláš?“

„To je mé prokletí,“ odvětil Pitt, zatímco jemně obvazoval ránu na Danině hlavě. „Ženy jsou ke mně neustále přitahovány, i za takhle nemožných okolností, kdy na ně nemám náladu.“

Dana začala slabě sténat.

„Přichází k sobě,“ pronesl Gunn. Klečel na kolenou vedle polního lůžka, které bylo zapřené mezi starým vybavením tělocvičny, aby odolalo neustálému houpání a nakláněni lodi.

Pitt ji zakryl přikrývkou. „Zažila nepěkný náraz, ale ta spousta jejích vlasů ji pravděpodobně zachránila před něčím horším, než je jen otřes mozku.“

„Jak se dostala do Sturgisovy helikoptéry?“ zeptal se Woodson. „Myslel jsem, že se stará o novináře na palubě *Albambry.*“

„Starala se o ně,“ potvrdil Sandecker. „Několik televizních reportérů si ale vymohlo povolení, aby směli zaznamenávat odtažení *Titaniku* do New Yorku z paluby *Capricornu.* Dal jsem jim svolení s podmínkou, že je bude provázet tady Dana.“

„Já je převážel," přidal se Sturgis. „A také jsem viděl paní Seagramovou, jak vystupuje, když jsem na *Capricornu* přistál. Je to pro mě záhada, jak se znovu dostala do helikoptéry, aniž by ji kdo viděl."

„Jo, to je záhada," opakoval Woodson sžíravě. „Cožpak si mezi lety nekontroluješ nákladní prostor?"

„Neprovozuju přece žádné komerční lety," odsekl Sturgis. Vypadalo to, že chce Woodsona praštit. Pohlédl na Pitta, na jehož tváři zahlédl výraz nesouhlasu. Pak, s patrnou námahou, své emoce ovládl a pomalu a pevně pronesl: „S tímhle ptákem jsem létal prakticky bez přestávky dvacet hodin. Byl jsem unavený. Nebylo těžké sám sebe přesvědčit, že není potřeba starat se o kontrolu nákladového prostoru, protože jsem si byl jistý, že je prázdný. Jak jsem mohl vědět, že Dana Seagramová vklouzne zpátky dovnitř?"

Gunn zavrtěl hlavou. „Proč to dělala? Proč?…"

„Já nevím, proč… jak bych to, ksakru, mohl vědět?" odpověděl Sturgis. „Předpokládám, že mi teď povíte, že hodila to kladivo do vrtule, pak se zabalila do plachty a praštila se do hlavy? Třeba to ani nebylo zrovna v tomhle pořadí."

„Proč se nezeptáte jí?" ozval se Pitt. Kývl směrem k lůžku.

Dana, s nechápavým výrazem v očích, zírala na muže kolem sebe. Vypadala, jako by ji právě vytrhli ze svatyně spánku.

„Promiňte mi… že se ptám tak banálně," zamumlala. „Ale kde to jsem?"

„Moje drahá holčičko," ozval se Sandecker a poklekl vedle ní, „jste na *Titaniku."*

Zmateně se na admirála podívala, v obličeji odraz nedůvěry. „To není možné."

„Och, ujišťuji vás, že je," přesvědčoval ji Sandecker. „Pitte, je tam ještě zbytek té skotské. Přines mi sklenici."

Pitt poslušně splnil příkaz a skleničku podal Sandeckerovi. Dana polkla doušek Cutty Sark, začala se dusit a rozkašlala se. Okamžitě se chytila – za hlavu, jako by se snažila zadržet bolest, která v ní náhle explodovala.

‚No tak, no tak, moje drahá." Bylo zřejmé, že Sandecker je teď, když má zacházet s dámou v šoku, poněkud nejistý. „Odpočiňte si. Utrpěla jste šeredný úraz hlavy."

Dana si ohmatala obvaz obkružující její vlasy a chytila admirála za ruku. Přitom shodila skleničku na zem.

Pitt sebou nad vylitou skotskou trhl. Ženské prostě dobré pití neumějí ocenit.

‚Ne, ne, jsem v pořádku." S námahou se posadila a udiveně se zadívala na podivné mechanické vynálezy. *„Titanic"* pronesla uctivě. Jsem skutečně na *Titaniku!"*

‚Ano." V Pittově hlase zazněl ostrý tón. „A my bychom se rádi dozvěděli, jak jste se sem dostala."

Pohlédla na něj, napůl nedůvěřivě, napůl zmateně, a odpověděla: Já nevím. Na mou duši, nevím. Poslední, na co si pamatuji, byl *Capricorn."*

„Našli jsme vás v helikoptéře," řekl jí Pitt.

„Helikoptéra… ztratila jsem tam taštičku s mejkapem… musela mi upadnout při přeletu z *Alhambry."* Pokusila se vynutit na tváři úsměv. „Ano, tak to bylo. Vrátila jsem se do helikoptéry, abych si tu taštičku našla. Byla zapadlá mezi sklápěcími sedadly. Snažila jsem se ji vytáhnout… myslím, že jsem omdlela a uhodila se při pádu do hlavy."

„Omdlela? Jste si jistá, že –" Pitt se zarazil v polovině otázky a položil jinou. „Vzpomínáte, co jste viděla naposledy, těsně předtím, než jste omdlela?"

Chvilku v zamyšlení zírala do nějaké vzdálené minulosti. Její kávově hnědé oči se proti bledé a ztrhané tváři zdály nepřirozeně velké.

Sandecker ji otcovsky poplácal po ruce. „Jenom nespěchejte."

Konečně její rty zformulovaly jakési slovo. „Boty."

„Řekněte to ještě jednou," dožadoval se Pitt.

„Boty," odpověděla, jako by se jí vybavilo nějaké zjevení. „Ano, teď si vzpomínám, kovbojské boty s ostrou špičkou."

„Kovbojské boty?" opakoval nechápavě Gunn.

Dana přikývla. „Víte, klečela jsem na podlaze, opřená o ruce a kolena, a snažila se vytáhnout svoji kabelku s mejkapem a potom… nevím… najednou tam byly…“ Odmlčela se.

Jakou měly barvu?“ pobízel ji Pitt.

„Nějakou žlutou, smetanovou.“

„Neviděla jste tomu muži do obličeje?“

Začala vrtět hlavou, ale při prvním píchnutí bolesti toho nechala. „Ne, všechno pak zčernalo… to je všechno…“ Hlas se jí vytratil do ztracena.

Pittovi bylo jasné, že dalším vyšetřováním se už nic nového nedozví. Podíval se dolů na Danu a usmál se. Ona vzhlédla a snaživě se usmála v odpověď.

„Teď bychom vás my, staří, špinaví mužští, měli raději nechat, abyste si odpočinula,“ řekl jí. „Kdybyste něco potřebovala, někdo z nás bude vždycky nablízku.“

Sandecker následoval Pitta ke vchodu na hlavní schodiště. „Co si o tom myslíš?“ vyptával se Sandecker. „Proč by chtěl někdo Daně ublížit?“

„Ze stejného důvodu, proč zabili Henryho Munka.“

„Ty myslíš, že se něco dozvěděla o nějakém sovětském agentovi?“

„V jejím případě spíše šlo o to, že byla v nesprávnou dobu na nesprávném místě.“

„Poslední věc, kterou teď potřebujeme, je zraněná ženská,“ povzdechl si Sandecker. „To bude peklo, až Gene Seagram dostane můj radiový vzkaz, co se s jeho ženou stalo.“

„Promiňte, pane, nařídil jsem Gunnovi, aby váš vzkaz neodesílal. Nemůžeme si dovolit riskovat na poslední chvíli změnu plánu. Muži jsou velmi opatrní, když se jedná o ženy. Neváhali bychom hazardovat se životy tuctu mužů, ale pokaždé, když dojde na ohrožení nějakého ženského exempláře, v tu ránu se zarazíme. Co Seagram, prezident, admirál Kemper a ostatní ve Washingtonu nebudou vědět, to je nebude bolet, alespoň pro nejbližších dvanáct hodin.“

„Zdá se, že moje autorita tady moc neznamená,“ pronesl kysele Sandecker. Ještě něco jsi mi neřekl, Pitte? Jako třeba, komu patří ty exotické kovbojské boty?“

„Ty boty patří Benu Drummerovi.“

„Nikdy jsem ho v nich neviděl. Jak můžeš… jak to můžeš vědět?“

„Objevil jsem je, když jsem prohledával jeho kabinu na *Capricornu.*“

„Tak, teď jsi ke všem svým aktivitám přidal ještě vloupání,“ poznamenal Sandecker.

„Nejenom k Drummerovi. Spolu s Giordinem jsme v průběhu posledního měsíce prohledali kóje všech členů záchranářského týmu.“

„Našli jste něco zajímavého?“

„Nic usvědčujícího.“

„Kdo, podle tebe, poranil Danu?“

„Drummer to nebyl. To je jisté. Má přinejmenším tucet svědků, a to včetně vás i mě, admirále, kteří odpřisáhnou, že je od včerejška na palubě *Titaniku.* Je tedy nemožné, aby Danu napadl na lodi, která byla padesát mil vzdálená.“

V té chvíli se objevil Woodson a chytil Pitta za paži. „Omlouvám se za vyrušení, šéfe, ale právě jsme zaznamenali naléhavé volání z *Juneau.* Obávám se, že je to špatná zpráva.“

„Tak povídej,“ pobídl ho unaveně Sandecker. „Naše vyhlídky lze těžko namalovat ještě černěji, než jak vypadají teď.“

„Ale ano,“ oponoval Woodson. „Zpráva je od kapitána raketového křižníku a říká: Zachytili jsme volání o pomoc od nákladní lodi *Laguna Star,* směřující na východ. Místo vysílání ve směru 05 stupňů, asi sto mil severně od naší pozice. Musíme reagovat. Opakuji, musíme reagovat. Lituji, že vás opouštíme. Hodně štěstí, *Titaniku* !“

„Hodně štěstí, *Titaniku,*“ opakoval Sandecker. Hlas měl prázdný a bez života. „To už bychom mohli na jeho trup namalovat světelný nápis ‚Vítejte, zloději a piráti. Přijďte, jen přijďte.“

Tak to tedy začíná, pomyslel si Pitt.

Ale jediný pocit, který proběhl jeho tělem, bylo náhlé, neodolatelné nutkáni jit se vyčurat.

61

Vzduch v pentagonské kanceláři admirála Josepha Kempera páchl zatuchlým cigaretovým kouřem a nedojedenými sendviči a téměř jiskřil neviditelným napětím.

Kemper a Gene Seagram se k sobě nakláněli v tichém rozhovoru nad admirálovým stolem, zatímco Mel Donner a Warren Nicholson, ředitel CIA, seděli vedle sebe na sofa, s nohama na konferenčním stolku, a podřimovali. Trhnutím se vzbudili ve chvíli, když tlumené ticho přerušilo zvláštní zabzučení z Kemperova červeného telefonu, který byl naladěn na speciální frekvenci. Kemper zabručel do mluvítka a položil ho zpět do vidlice.

„To byl strážný. Prezident je na cestě sem.“

Donner a Nicholson se na sebe podívali a zvedli se ze sofa. Ještě ani nestačili z konferenčního stolku sklidit zbytky večeře, narovnat si kravaty a uhladit saka, když se otevřely dveře a dovnitř vešel prezident, následován poradcem pro kremelské záležitosti Marshallem Collinsem.

Kemper vyšel zpoza stolu a potřásl si s prezidentem rukou. „Rádi vás vidíme, pane prezidente. Udělejte si pohodlí, prosím. Můžu vám něco nabídnout?“

Prezident mrkl na hodinky a pak se ušklíbl. „Ještě tři hodiny do zavření barů. Co taková Bloody Mary?“

Kemper se také ušklíbl a pokynul ke svému pobočníkovi. „Veliteli Keithe, budete tak laskav?“

Keith přikývl. „Jedna Bloody Mary, pane.“

„Doufám, pánové, že vám nebude vadit, když tu zůstanu a budu se na vás dívat,“ zeptal se prezident. „Také mám hodně vsazeno!“

„Ani v nejmenším, pane,“ odvětil Nicholson.

„Jaká je momentální situace?“

Admirál Kemper podal prezidentovi kompletní informace, popsal mu neočekávanou zuřivost hurikánu, na mapě promítané na stěně mu ukázal pozice jednotlivých lodí a objasnil průběh vlečné operace.

„Bylo skutečně nezbytné, aby byl *Juneau* odvelen ze svého místa?“ ujišťoval se prezident.

„Volání v nouzi je volání v nouzi,“ vážně odpověděl Kemper, „a musí na něj reagovat každá loď v příslušné oblasti, bez ohledu na okolnosti.“

„Až do poločasu musíme hrát podle pravidel našeho soupeře,“ pronesl Nicholson. „Pak je to ale naše hra.“

„Myslíte si, admirále Kempere, že *Titanic* ten nápor hurikánu vydrží?“

„Pokud vlečné lodi dokážou udržovat jeho příď proti větru a vlnám, tak sázky znějí v jeho prospěch. Tedy, že dokáže tou hrůzou proplout se vztyčenou vlajkou.“

„A když mu z nějakého důvodu vlečné lodi nezabrání, aby se obrátil proti vlnám bokem?“

Kamper se vyhnul prezidentovu pohledu a pokrčil rameny. „Pak je všechno v rukách božích.“

„Není možné udělat nic?“

„Ne, pane. Pak není žádná možnost, jak ve spárech hurikánu ochránit jakoukoliv loď.“

„Aha.“

Po zaťukání na dveře vstoupil další důstojník, položil na Kemperův stůl dva archy papíru a vzdálil se.

Kemper si poznámky pročetl a vzhlédl, ve tváři neradostný výraz. „Zpráva z *Capricornu“* pronesl. „Vaše manželka, pane Seagrame … se ztratila. Průzkumná četa na *Capricornu* ji nemůže najít. Obávají se, že zmizela přes palubu. Je mi líto.“

Seagram sklesl do Collinsova náručí, oči rozevřené v ohromující hrůze. „Och, můj bože!“ vykřikl. „To nemůže být pravda. Och, Bože. Co budu dělat! Dano… Dano…“

Přispěchal k němu Donner. „Uklidni se, Gene, uklidni se.“ Spolu s Collinsem ho dovedli k pohovce a jemně ho tam uložili do polštářů.

Kemper udělal gesto směrem k prezidentovi, aby přilákal jeho pozornost. Je tu ještě jedna zpráva, pane. Od *Samuela R. Wallaceho,* jedné z vlečných lodí, která táhne *Titanic.* Jde o vlečné lano,“ řekl Kemper. „Prasklo. *Titanic* je uprostřed hurikánu, vydán mu na pospas.“

***

Kabel visel přes záď *Wallaceho* jako mrtvý had a jeho přerušený konec se kymácel v černých temnotách někde čtvrt míle pod ním.

Butera stál nehnutě vedle velikého elektrického navijáku a odmítal uvěřit svým očím. Jak?“ křičel do ucha podporučÍka Kellyho. Jak mohlo prasknout? Bylo přece vyrobeno, aby vydrželo větší zátěž, než je tahle.“

„Nedokážu si to vysvětlit,“ zakřičel Kelly v odpověď. „Nebylo pod žádným mimořádným tahem, když prasklo.“

„Vytáhněte ho, podporučíku. Podíváme se na to.“

Podporučík přikývl a vydal rozkazy. Povolili brzdu a velký buben začal vytahovat kabel z moře. O navijákovou přístavbu se tříštily přívaly ledové vody. Váha kabelu působila jako kotva a stahovala záď *Wallaceho* dolů, takže vždy, když se přiblížila hora vody, zdvihla se vlna nad kormidelnu a pak na ni se zahřměním dopadla takovou silou, že celá loď pokaždé zaskřípěla.

Po dlouhé době se konec vlečného kabelu objevil nad zádí a ocitl se na navíjecím bubnu. Jakmile byla opět přitažena brzda, Butera a Kelly se přiblížili a začali roztřepená lanka prozkoumávat.

Butera zíral na konec lana a nevěřil svým očím. Rukou se dotkl jeho opálených konců a němě pohlédl na podporučíka.

Ten Buterův nedostatek slov nesdílel. „Ježíši Kriste na nebesích,“ zvolal chraplavě. „Vždyť to lano někdo přepálil acetylenovým hořákem!“

Když vlečný kabel *Titaniku* spadl do moře, Pitt právě v kleče s baterkou v ruce prohlížel podlahu nákladního prostoru helikoptéry pod skládacími sedátky.

Vítr venku skučel ďábelskou silou. Pitt to nemohl vědět, ale bez stabilizačního vlivu vlečné lodi byla příď *Titaniku* vlivem zuřivého moře brzy stočena do závětří, takže celý bok lodi byl zakrátko vystaven nespoutané bouři. Loď se stočila bokem proti větru.

Pittovi trvalo pouhé dvě minuty, než našel Daninu kabelku s mejkapem, která byla pevně zaklíněná za jedním z předních sklápěcích sedadel, hned za přepážkou kontrolní kabiny. Bylo jasné, proč měla potíže s vytažením modré nylonové tašky z tohoto úkrytu. Jen málo žen je obdařeno technickým nadáním a Dana mezi ně rozhodně nepatřila. Vůbec ji nenapadlo, aby odepnula upevňovací pásy a sedadlo odklopila. Pitt to udělal a kabelku volně vytáhl.

Neotvíral ji; její obsah ho nezajímal. Co ho zajímalo, byl skrytý prostor v přední přepážce, kde byl uložený záchranný vor pro dvacet osob, tedy, lépe řečeno, kde měl být uložený. Žlutý pogumovaný kryt tam byl, ale vor ne.

Pitt neměl dostatek času, aby mohl docenit význam toho, co objevil. Jak z příslušného prostoru vytahoval prázdný povlak, do boku bezmocného *Titaniku* se opřela obrovská vlna a nachýlila celou loď na pravobok tak hluboko, jako by se již nikdy neměla narovnat. Pitt zoufale sáhl po jedné z podpěr sedadla, ale nahmátl jenom vzduch. Jako pytel brambor sletěl po nakloněné podlaze vrtulníku, přičemž se o polootevřené nákladové dveře udeřil do hlavy takovou silou, až si ve vlasech udělal deseticentimetrovou ránu.

Po několik příštích hodin byl Pitt pro okolní svět milosrdně ztracený. Jen vzdáleně si uvědomoval studený vítr, pronikající do nákladového prostoru, ale nic víc. Jeho myšlenky jako by se pohybovaly v nejasném chuchvalci šedivé vlny a celkově se cítil od zevního prostředí jaksi vzdálený. Nevěděl, dokonce ani necítil, když helikoptéra přetrhla tři svá upevňovací lana, zatočila se, překulila a spadla ze střechy klubovny první třídy na člunové palubě, rozmačkala si ocasní část, odtrhla vrtuli a s drhnutím se zřítila přes zábradlí směrem k rozbouřenému moři.

62

Rusové na palubu *Titaniku* vstoupili v okamžiku, kdy bouře na chvíli polevila. Spencer se svým pumpařským týmem v hloubi kotelen a strojovny neměl žádnou šanci a vlastně ani možnost odporu. Jejich naprosté překvapení bylo důkazem Prevlovova smyslu pro přesné plánování a precizní

provedení akce.

Boj, který se odehrál na palubě – spíše se jednalo o masakr –, skončil málem ještě dříve, než vůbec začal. Pět příslušníků ruské námořní pěchoty, polovina přepadového oddílu, s obličeji skoro úplně zakrytými staženými čepicemi a širokými šálami, stálo v tělocvičně s namířenými samopaly ještě dříve, než si byl kdokoliv s to uvědomit, co se vlastně děje.

Jako první zareagoval Woodson. Bleskově se otočil od rádia, překvapeně vytřeštil oči a na jeho obvykle netečném obličeji se objevil výraz hněvu a poznání. „Ty bastarde!“ vyhrkl a vrhl se na prvního z vetřelců.

V ruce toho muže se však objevil nůž, který hladce vnikl do Woodsonovy hrudi a prakticky rozpůlil fotografovo srdce. Woodson zůstal na zabijákovi chvíli viset, pak se pomalu svalil k jeho vysokým botám, v očích nejprve šok, pak neochota uvěřit, bolest, a nakonec smrtelná prázdnota.

Dana se posadila na lůžku a ječela a ječela. Teprve tento podnět vyprovokoval zbytek přítomné záchranářské posádky k akci. Drummer zasáhl Woodsonova vraha pěstí do obličeje, za což si vysloužil ránu hlavní samopalu přes tvář. Sturgis vyrazil, aby složil dalšího muže, ale špatně si to načasoval. Ve chvíli, kdy dostihl svého protivníka, zasáhla ho pažba automatu nad levý spánek, takže oba upadli na podlahu. Zatímco cizinec se rychle postavil na nohy, Sturgis zůstal ležet v bezvědomí.

Giordino chtěl právě francouzským klíčem roztříštit hlavu dalšímu Rusovi, když se ozvalo ohlušující prásknutí. Jeho zdviženou rukou projela kulka a klíč se hlasitě odkutálel po palubě. Vypadalo to, že výstřel zmrazil veškerou aktivitu. Sandecker, Gunn a vrchní poddůstojník Bascom se zastavili uprostřed pohybu, protože si náhle uvědomili, že jejich neozbrojený odpor je tváří v tvář trénovaným zabijákům beznadějný.

Přesně v této chvíli do místnosti vstoupil muž. Jeho šedé oči zaznamenaly každičký detail. Nepotřeboval více než tři vteřiny. Andrej Prevlov nikdy nepotřeboval delší čas než tři vteřiny na to, aby dokázal zhodnotit jakoukoliv situaci. Pohlédl na stále ječící Danu a vlídně se usmál: „Dovolte, má drahá dámo,“ pronesl v idiomatické, naprosto perfektní angličtině. „Domnívám se, že ženské zděšení vede k docela zbytečnému přetěžování hlasivek.“

Měla v očích strach. Zavřela pusu a posadila se, schoulená do klubíčka, na svém lůžku, se zrakem upřeným na kaluž krve pod Omarem Woodsonem, a nekontrolované se roztřásla.

„Tak, teď je to mnohem lepší.“ Prevlov sledoval, jak se vytřeštěně dívá nejprve na Woodsona a pak na Drummera, sedícího na palubě a plivajícího kousky zubů. Nakonec pohlédl na Giordina, který si svíral krvácející ruku a přitom jeho pohled opětoval.

„Váš odpor byla hloupost,“ pronesl Prevlov. „Jeden mrtvý, tři zranění, a to všechno pro nic.“

„Kdo jste?“ dožadoval se Sandecker. „Jakým právem vstupujete na tuto loď a vraždíte moji posádku?“

„Och! Škoda, že se musíme potkat za takovýchto nepatřičných a nepříjemných okolností,“ omlouval se Prevlov. „Vy jste samozřejmě admirál James Sandecker, že?“

„Moje otázka stále platí,“ odpověděl Sandecker hněvivě.

„Na mém jménu nezáleží,“ odpověděl Prevlov. „Odpověď na další vaše otázky je ale zjevná. Přebírám tuto loď ve jménu Svazu sovětských socialistických republik.“

„Moje vláda nikdy nebude nečinně přihlížet takovému jednání.“

„Musím vás opravit,“ zamumlal Prevlov. „Vaše vláda *bude* nečinně přihlížet.“

„Podceňujete nás.“

Prevlov zavrtěl hlavou. „Já ne, admirále. Jsem si plně vědom toho, čeho jsou vaši krajané schopni. Také ale vím, že kvůli legálnímu obsazení opuštěné lodi nezačnou válku.“

„Legální obsazení?“ opakoval Sandecker. „Zákon o civilním záchranářství definuje opuštěnou loď jako tu, kterou její posádka na moři opustila, aniž by měla v úmyslu se vrátit či se pokusit o její záchranu. Jelikož tato loď svoji posádku stále má, vaše přítomnost, pane, znamená evidentní akt pirátství na otevřeném moři.“

„Ušetřte mě své interpretace námořního práva.“ Prevlov v protestu pozdvihl ruku. „Máte samozřejmě naprostou pravdu. Prozatím.“

Bylo zcela jasné, co tím chtěl naznačit. „Přece se neodvážíte vysadit nás uprostřed hurikánu do

člunu a nechat nás na pospas moři.“

„Nic tak přízemního, admirále. Kromě toho jsem si dobře vědom skutečnosti, že *Titanic* nabírá vodu. Potřebuji vašeho záchranářského inženýra, jmenuje se, myslím, Spencer, a jeho tým, aby udržovali pumpy v chodu, dokud bouře nepoleví. Potom, ano, vy a vaši lidé dostanete záchranný vor. Váš odjezd pak zaručí legálnost našeho nároku na záchranu vraku.“

„Nemůžete nás přece nechat naživu, abychom proti vám mohli svědčit,“ konstatoval Sandecker. „Vaše vláda by to nikdy nepřipustila. Vy to víte a já to vím také.“

Prevlov se na něho zadíval, klidně a nepohnutě. Pak se nedbale, téměř lhostejně, obrátil na znamení, že se Sandeckerem skončil. Promluvil rusky k jednomu z vojáků. Ten přikývl, shodil na podlahu vysílačku a pažbou samopalu ji rozmlátil až na nepatrné kousky kovu, skla a drátů.

„Vaše velitelská místnost už nebude zapotřebí,“ ukázal Prevlov kolem sebe. „Svoji komunikační základnu jsem zřídil v hlavní jídelně na palubě D. Pokud mne budete všichni laskavě následovat, postarám se o vaše pohodlí do doby, než se umoudří počasí.“

„Ještě jeden dotaz,“ ozval se bez jediného pohybu Sandecker. „Dlužíte mi to.“

„Samozřejmě, admirále, samozřejmě.“

„Kde je Dirk Pitt?“

„Je mi líto, ale musím vám sdělit,“ odpověděl Prevlov s falešným zármutkem, „že váš pan Pitt byl ve vrtulníku, který byl smeten přes palubu do moře. Musel zemřít rychle.“

63

Admirál Kemper seděl proti prezidentovi, jenž se tvářil zjevně neradostně, a nenuceně si sypal do svého šálku kávy už čtvrtou lžičku cukru.

„K prohledávané oblasti se blíží letadlová loď *Beechet's Island.* Její letadla začnou s pátráním za prvního světla.“ Kemper vynutil na tváři náznak úsměvu. „Nemějte obavy, pane prezidente. Nejdéle odpoledne budeme mít opět *Titanic* ve vleku. Máte na to moje slovo.“

Prezident vzhlédl. „Bezmocná loď, ponechaná na pospas vlnám uprostřed nejhorší bouře za posledních padesát let? Loď, která je napůl zrezivělá po šestasedmdesáti letech na dně oceánu? Loď, kvůli které sovětské námořnictvo hledá jakoukoliv záminku, jen aby ji dostalo clo rukou? A vy mi říkáte, abych neměl obavy. Buď jste muž neochvějné víry, admirále, nebo jste superoptimista.“

„Hurikán Amanda.“ Kemper si povzdechl. „Mysleli jsme na každou eventualitu, ale ani v nejdivočejších představách nás nic nepřipravilo na takovouhle bouři uprostřed května. Zasáhla nás tak strašlivě tvrdě a náhle, že jsme nebyli schopni změnit naše priority ani časový rozvrh.“

„Předpokládejme, že si Rusové vzali do hlavy prosadit svou a jsou v této chvíli na palubě *Titaniku!*“

Kemper zavrtěl hlavou. „Nalodit se ve větru nad sto uzlů a v sedmdesátistopových vlnách? Léta mých zkušeností na moři mi napovídají, že to není možné.“

„Před týdnem byl hurikán Amanda také považovaný za něco nemožného.“ Prezident pochmurně vzhlédl, když se Warren Nicholson těžce posadil na protější pohovku.

„Nějaké zprávy?“

„Z *Titaniku* nic,“ odpověděl Nicholson. „Neozvali se od té chvíle, co se dostali do oka hurikánu.“

„A od vlečných lodí Námořnictva?“

„Stále ještě *Titanic* nevidí – což není nic překvapujícího. Jejich radary nefungují, takže jsou odkázáni na vizuální pátrání. Obávám se, že za prakticky nulové viditelnosti je to beznadějná práce.“

Na dlouhou dobu se rozhostilo tísnivé ticho. Přerušil ho až Gene Seagram. „Nemůžeme ho přece teď ztratit, ne, když jsme už tak blízko,“ pronesl a začal se zvedat. „Ta hrozná cena, kterou jsme zaplatili… kterou jsem zaplatil… byzanium, ach, bože, přece si to nemůžeme nechat znovu vzít.“ Když ho Donner a Collins opět usadili do křesla, ramena mu sklesla a zdálo se, že celý povadl.

Kemper zašeptal: „Kdyby došlo k nejhoršímu, pane prezidente? Co pak?“
„Odepíšeme Sandeckera, Pitta a ty ostatní.“
‚A Sicilský projekt?“
„Sicilský projekt,“ zamumlal prezident. „Ano, ten odepíšeme také.“

64

Těžká vlněná pokrývka se počínala pomalu rozplývat a Pitt si začal uvědomovat, že leží hlavou dolů, na něčem trvdém a vlhkém. Visel tak několik dlouhých minut, s myšlením na hranici příšeří mezi vědomím a bezvědomím. Pak postupně, zvědavě otevřel oči, tedy, alespoň jedno oko; to druhé bylo zalepené zaschlou krví. Jako člověk, který se náhle vynořil z tunelu do denního světla, zašilhal zdravým okem doprava, doleva, nahoru a dolů. Stále ještě byl v helikoptéře, s nohama zkroucenýma směrem vzhůru a zády a rameny opřený o zadní přepážku.

To vysvětlovalo ten pocit tvrdosti. Mluvit o vlhku bylo příliš zdrženlivé. Kolem těla mu šplouchalo několik palců vody. Divil se, jak se mohl do této zvláštní pozice zkroutit.

Cítil, že v hlavě mu pobíhají malí mužíčkové a píchají ho vidlemi do mozku. Bez ohledu na pálení soli si oplachoval obličej vodou, dokud se krevní sraženina nerozředila a neodplavila. Pak otevřel i druhé oko. Když tak opět získal prostorové vidění, posunul tělo tak, že seděl na stěně přepážky a vzhlížel nahoru na podlahu. Připadal si, jako by se ocitl v nějaké šílené místnosti strašidelného mlýna v zábavním parku.

Skrz nákladové dveře cesta ven nevedla, byly totiž zaklíněné v uzavřené poloze poté, co vrtulník na své cestě přes palubu *Titaniku* narážel do okolních předmětů. Zůstala jediná úniková cesta přes pilotní kabinu. Pitt se tedy za pomoci kruhových nákladových upínáků v podlaze začal šplhat vzhůru po podlaze.

Postupně se škrábal směrem k přední přepážce, která nyní vlastně tvořila strop. Bolela ho hlava a každých několik stop se musel zastavit, aby zahnal mžitky před očima. Konečně se mohl natáhnout a dotknout se kliky dveří. Ty se ale ani nepohnuly. Vytáhl kolt a vystřelil do západky. Zpětný náraz mu vyrazil pistoli z ruky. S rachocením se skutálela k zadní přepážce. Dveře zůstaly tvrdohlavě zavřené.

Pittovi se dmul hrudník přerývaným, namáhavým dýcháním. V důsledku vyčerpání byl opět na pokraji bezvědomí. Otočil se a pohlédl pod sebe. Zadní přepážka byla strašně daleko. Oběma rukama se pevně chytil za oko nákladového upínáku a začal rozhoupávat své tělo ve stále zvětšujících se kmitech, až nakonec oběma nohama vykopl vzhůru. Vložil do toho pohybu sílu všech svalů, jako člověk, který ví, že je to jeho poslední šance.

Západka povolila a dveře se otevřely asi na třicet stupňů. Pak se vlastní vahou opět přivřely. Ale ten krátký okamžik Pittovi stačil, aby do škvíry vklínil prsty a zabránil tak jejich opětovnému zabouchnutí. Když mu dveře dopadly na kotníky prstů, vyjekl prudkou bolestí. Zůstal tam tak viset, celý obolavělý, a sbíral síly ke zdolání poslední překážky. Zhluboka se nadechl a vysoukal se do otvoru, jako by zdolával padací dveře v podkroví bez pomoci žebříku. Pak si znovu oddechl. Čekal, až pomine pocit závratě a puls se mu vrátí blíže k normálu.

Ovázal si krvácející prsty promočeným kapesníkem a rozhlédl se po pilotní kabině. Uniknout odtud nebude problém. Dvířka byla vytržená z pantů a přední sklo vyražené z rámu. Teď, když měl zajištěnou únikovou cestu, začal uvažovat, jak dlouho byl v bezvědomí. Deset minut? Hodinu? Polovinu noci? Neměl možnost, jak to zjistit, protože postrádal hodinky. Pravděpodobně si je strhl při tom krkolomném pádu.

Co se stalo? Pokusil se zanalyzovat alternativy. Byla helikoptéra sfouknutá větrem do moře? Pravděpodobně ne. V tom případě by teď byla Pittovou rakví někde v hlubinách. Ale odkud se vzala ta voda v nákladovém prostoru? Možná, že se vrtulník utrhl ze zajišťovacích lan a byl smeten k nějaké přepážce na člunové palubě. To ale také nesouhlasilo. To nevysvětlovalo, proč se helikoptéra nacházela v tak dokonale svislé poloze. Co ale věděl jistě, byla skutečnost, že každou

vteřinou nečinnosti uprostřed hurikánu a provozováním hry na otázky a odpovědi stoupá pravděpodobnost ještě vážnějšího zranění, či dokonce smrti. Odpovědi na něho čekaly venku, takže se přešplhal přes pilotovo sedadlo a roztříštěným předním oknem kokpitu se zadíval ven do temnoty.

Díval se přímo proti boku *Titaniku.* Obludně obrovské zrezivělé pláty trupu se v pološeru táhly doprava i doleva. Když vrhl rychlý pohled dolů, zahlédl rozbouřené moře.

Vlny tam vířily v obrovském zmatku a každou chvíli narážely jedna na druhou s hlukem, který připomínal dělostřeleckou palbu. Viditelnost se teď zlepšila; déšť téměř ustal a vítr se ztišil na takových deset až patnáct uzlů. Pitt si nejprve pomyslel, že celý hurikán prospal, ale pak si uvědomil, proč se vlny zdvihají do takové výšky, aniž by se šířily nějakým směrem. *Titanic* plul uprostřed víru a zbývalo jistě jen několik málo minut, než na bezmocně se kolébající loď znovu v plné síle udeří zadní část bouře.

Pitt se jedním z rozbitých oken opatrně vysoukal přes nos helikoptéry a pak seskočil na palubu *Titaniku.* Žádná živočišná či erotická epizoda s nejkrásnější ženou světa by se ani na okamžik nemohla přiblížit vzrušení, které pocítil ve chvíli, když zjistil, že stojí opět na jedné z promočených palub starého parníku.

Ale na které palubě? Pitt se naklonil přes zábradlí, rozhlédl se kolem a podíval se vzhůru. Tam, na palubě nad ním, pokroucené a ohnuté zbytky zábradlí ještě stále přidržovaly trosky helikoptéry. To znamenalo, že se nachází na promenádní palubě B. Podíval se dolů a uviděl příčinu potupné polohy vrtulníku.

Jeho cestu ke kypícímu moři zastavily přistávací lyžiny, které se nejprve zachytily a pak zaklínily do vyhlídkového výklenku na promenádní palubě, čímž helikoptéru přimáčkly v kolmé pozici, jako nějakého obřího brouka na stěně. Vysoké vlny ji pak ještě více tiskly k trupu lodi.

Pitt neměl čas, aby dostatečně ocenil ten zázrak své záchrany. Zatímco tam stál, pociťoval stále sílící nápor větru, jak se přibližovala zadní část hurikánu. Obtížně hledal rovnováhu a přitom si uvědomil, že se náklon *Titaniku* znovu zvětšil a jeho pravobok se opět noří hluboko do vody.

Tehdy si povšiml světel další lodi, která nebyla dále než dvě stě yardů od pravoboku. Nedokázal odhadnout, jak velká ta loď je; obloha i moře začaly opět v nové dešťové cloně splývat. Jeho tvář ostře, jako smirkový papír, bičoval liják. Napadlo ho, jestli to není jedna z vlečných lodí. Nebo se třeba vrátil *Juneau.* Náhle si uvědomil, co je to za loď. V záblesku bouře zahlédl nezaměnitelnou kupoli, která nemohla být nic jiného než anténní kryt *Michaila Kurkova.*

Než se vyšplhal po schodech a doklopýtal na přistávací plochu vrtulníku, byl promočený až na kost a vyčerpaně supěl. Poklekl, vzal do ruky jedno z poutacích lan a pečlivě si prohlédl přerušené konce nylonových vláken. Pak znovu vstal, opřel se proti vyjícímu větru a zmizel za vodní stěnou, která halila loď.

65

Rozlehlá jídelna první třídy *Titaniku* s nádherně zdobeným stropem se za hranicí světel ztrácela do vzdálených stínů. Těch několik zbylých, v olovu zasazených okenních skel odráželo hrůzostrašně pokřivený obraz k smrti unavených a skleslých lidí, ohrožovaných namířenými zbraněmi nehybných Rusů.

Přinutili i Spencera, aby se připojil. V očích se mu zračil šok nepochopení. Nevěřícně zíral na Sandeckera.

„Pitt a Woodson mrtví? To nemůže být pravda.“

„Je to opravdu tak,“ zamumlal Drummer oteklými rty. Jeden z těch sadistických bastardů vrazil Woodsonovi nůž do břicha.“

„Váš přítel špatně odhadl situaci,“ pronesl Prevlov s pokrčením ramen. Hloubavě se zadíval na vyděšenou ženu a devět mužů před sebou, na jejich chmurné a zkrvavělé obličeje. Zdálo se, že ho jakýmsi lhostejným způsobem baví pozorovat je, jak se snaží udržovat rovnováhu pokaždé, když

Titanic zasáhne obrovská boční vlna. „A když mluvíme o špatném odhadu, pane Spencere, zdá se mi, že vaši muži najednou postrádají potřebné nadšení při obsluze pump. Nemusím vám jistě připomínat, že pokud se tu vodu, která vsakuje do lodi, nepodaří dostatečně rychle vracet do moře, tento pomník kapitalistické extravagance se potopí."

„Tak ho nechte potopit," lehce pronesl Spencer. „Alespoň s ním půjdete ke dnu i vy a ta vaše komunistická verbež."

„To není pravděpodobné, zvláště když uvážíte, že právě pro tento případ se v naší blízkosti pohybuje *Michail Kurkov."* Prevlov si ze zlatého pouzdra vybral cigaretu a zamyšleně s ní poklepával. „Takže rozumný muž by se měl smířit s nevyhnutelným a podle toho též plnit své povinnosti."

„Je to ale pořád zatraceně lepší, než dopustit, aby se tahle loď dostala do vašich špinavých rukou."

„Nikoho z nás nedonutíte, aby za vás ještě dělal vaši práci," řekl Sandecker s tichou rozhodností v hlase.

„Třeba ne." Prevlov byl naprosto klidný. „Přesto se domnívám, že spolupracovat budete, a to brzy." Pokynul k jednomu ze strážných a zamumlal několik slov v ruštině. Ten přikývl, beze spěchu přešel přes jídelnu, chytil Danu za paži a surově ji přitáhl pod jedno z přenosných světel.

Celá posádka se jako jeden muž pohnula kupředu. Zarazily je však čtyři rozhodně namířené samopaly. Bezmocně se zastavili. Vztek a nenávist vyvěraly z každého póru jejich těla.

„Jestli jí ublížíte," zašeptal Sandecker hlasem chvějícím se tichou zuřivostí, „zaplatíte za to."

„Ale jděte, admirále," usmál se Prevlov. „Násilí je tak pro blázny. Jenom nějaký kretén by se mohl pokusit vydírat vás takhle ubohou zbrani. Američtí muži si stále ještě rádi staví ženy na mramorové piedestaly. Všichni byste raději ochotně zemřeli v marné snaze ochránit její ctnost, a to by mi nijak nepomohlo. Ne, krutost a mučení jsou hrubé metody jemného umění přesvědčovat. Ponížení…," odmlčel se a vychutnával to slovo, „ano, ponížení, to je ten skvělý podnět, jak přivést vaše muže zpátky k čerpadlům, aby loď zůstala na hladině."

Prevlov se obrátil k Daně. Vzhlížela k němu, zdánlivě ztracená a vzbuzující soucit. „Tak, paní Seagramová, když budete tak laskavá a svléknete se – úplně."

„Co je to za laciný trik?" vyletěl Sandecker.

„Žádný trik. Cudnost paní Seagramové bude odpadávat vrstva po vrstvě, dokud neporučíte panu Spencerovi a jeho mužům, aby začali spolupracovat."

„Ne!" žadonil Gunn. „Nedělejte to, Dano!"

„Prosím, jen žádné přemlouvání," pronesl unaveným hlasem Prevlov. „Jestli to bude nutné, nechám jednoho ze svých mužů, aby ji svlékl násilím."

Pomalu, téměř nepozorovatelně, se v Daniných očích objevil zvláštní záblesk útočnosti. Pak bez nejmenšího zaváhání svlékla bundu, kombinézu i spodní prádlo. Ani ne za minutu tam stála v záři světla a nabízela pohledům své zcela nahé tělo.

Sandecker se obrátil zády a pak ho následoval jeden tvrdý člen záchranářské party po druhém, až byli všichni otočeni obličejem do tmy.

„Vy se na ni podíváte, pánové," pronesl Prevlov chladně. „Vaše galantní gesto je dojemné, ale naprosto zbytečné. Otočte se, pánové, protože právě začíná malé představení."

„Myslím si, že tyhle hloupé šovinistické kecy už zašly dost daleko."

Na tento zvuk Danina hlasu se všechny hlavy s trhnutím otočily jako hlavy loutek. Dana tam stála, rozkročená, s rukama v bok, prsy vypjatými a očima blýskajícíma v posměšné výzvě. I s nevzhledným obvazem kolem hlavy vypadala skvěle.

„Vstup volný, chlapci, koukejte se, jak je libo. Ženské tělo zase takové tajemství není. Všichni jste ho už bezpochyby viděli a dotýkali se ho. Tak proč ty upejpavé pohledy?" Pak se jí v očích objevil pronikavý záblesk, odhalila v úsměvu zuby a začala se smát. Nyní hlavní role patřila bezesporu jí, nikoliv už Prevlovovi.

Ten se na ni upřeně díval a pomalu mu tuhly rty. „Působivé představení, paní Seagramová, skutečně působivé. Je to ale typický příklad západní dekadence, který sotva můžu považovat za zábavný."

„Vy mi ukažte komunistu a já každému z nich ukážu svůj zadek," vysmívala se mu Dana. „Kdybyste vy všichni blbci jenom věděli, jak se vám celý svět za vašimi holými zády směje pokaždé, když začnete chrlit ty své neohrabané marxistické fráze jako západní dekadence, imperialističtí váleční štváči nebo buržoazní přetvářka, tak byste se narovnali a ukázali, že jste trochu na úrovni. Zatím celému člověčenstvu předvádíte tu největší dábelskou frašku od doby, co jsme slezli ze stromů. A kdybyste měli alespoň trochu kuráže, tak byste si to přiznali."

Prevlovova tvář zbělela. „Tohle už zašlo moc daleko," vyštěkl. Začínal ztrácet svou své pracně vyšlechtěnou sebekontrolu a to ho činilo zranitelným.

Dana protáhla své dlouhé, plné tělo a pronesla: „Copak, Ivane? To jsi tak zvyklý na ty vaše ruské matrony, na ty vaše přidavačky na stavbě? Nemůžeš strávit představu, že existují liberální holky ze Země svobody a Domova statečných, kterým je váš ubohý systém k smíchu?"

„Ne, jen se nehodlám smířit s vaší vulgárností. Naše ženy se alespoň nechovají jako obyčejné pouliční coury."

„Jdi do prdele," pronesla Dana sladce.

Prevlovovi nic neušlo. Zachytil zablesknutí pohledu mezi Giordinem a Spencerem, stisknutí Spencerových pěstí a jemné přikývnutí Drummera. Plně si uvědomoval skutečnost, že Dana se pomalu, ale přesto vytrvale vzdaluje od Američanů a posouvá se za záda Rusů, a to zcela promyšleně a cílevědomě. Její představení bylo téměř dokonalé. Sovětští námořníci se k ní otáčeli, civěli na ni a hlavně zbraní jim postupně klesaly k podlaze. Vtom Prevlov rusky vyštěkl nějaký rozkaz.

Strážní se s trhnutím probrali ze své ochablosti, obrátili se zpět tváří v tvář k záchranářské posádce, zbraně opět přesně a pevně zamířené.

„Máte moje uznání, drahá dámo," uklonil se Prevlov. „Malá ukázka vašeho divadelního umění téměř zabrala. Chytrý, velmi chytrý trik."

V Prevlovově výrazu se objevilo zvláštní, nezaujaté uspokojení, úřední chlad; jako by se ocitla v sázce jeho mazanost, a on tu sázku jasně vyhrál.

Pozoroval Danu a zaznamenal nepatrné známky toho, že si uvědomila svůj neúspěch. Tvář jí sice stále zdobil úsměv, ale vypadal jen jako namalovaný. Ramena se jí na chvíli se zachvěním schoulila, ale pak se otřásla a znovu se narovnala, hrdá a sebejistá.

„Nevím, o čem mluvíte."

„Samozřejmě, že ne." Prevlov si povzdechl. Na okamžik se na ni zahleděl, pak se obrátil a poznamenal něco k jednomu ze svých strážných. Muž přikývl, vytáhl nůž a pomalu se k Daně přiblížil.

Ta zbledla a ztuhla, jako by se obrátila v solný sloup. „Co chcete dělat?"

„Nařídil jsem mu, aby vám uřízl levý prs," odpověděl Prevlov konverzačním tónem.

Spencer zůstal zírat na Sandeckera s otevřenými ústy, v očích prosbu, aby to vzdal.

„Dobrý bože!" vykoktal zoufale Sandecker. „Přece nemůžete dovolit – slíbil jste, že nedojde k žádným krutostem ani mučení."

„Budu první, kdo vám kývne na to, že na divošských mravech není nic pěkného," odpověděl Prevlov. „Ale vy mi nedáváte žádnou jinou možnost. Toto je jediný způsob, jak zlomit vaši tvrdohlavost."

Sandecker obešel jednoho strážného. „To budete muset nejdřív zabít mě –"

Strážný mu vrazil hlaveň samopalu do ledvin. Admirál klesl na kolena, tvář zkřivenou bolestí, a hlasitě a srkavě dýchal.

Dana sevřela pěsti, až zbělaly. Zahrála svoji hru až do poslední karty, kterou měla, a teď to vypadalo, že prohrála. Ve svých krásných, kávově hnědých očích měla pohled děsu a utrpení. V té chvíli si všimla, jak se ve zraku strážného náhle objevil výraz zmatku, a na rameno jí dopadla ruka, pevná jako ocel, která ji odstrčila stranou. Do osvětleného prostoru pomalu vstoupil Pitt.

66

Najednou tam Pitt stál, jako nějaké ohavné zjevení, které se vynořilo odkudsi ze samého dna vodního pekla. Byl promočený od hlavy k patě, černé vlasy měl přilepené ke zkrvavenému čelu, rty stažené v ďábelském úšklebku. Ve světle lamp se třpytily kapky vody, které stékaly z jeho promočeného oblečení a dopadaly na podlahu.

Prevlovův obličej jako by se změnil ve voskovou masku. Chladně vytáhl ze zlatého pouzdra cigaretu, zapálil si ji a dlouze vydechl kouř.

„Vaše jméno? Mohu se domnívat, že jste Dirk Pitt?“

„Tak to stojí malým písmem v mém rodném listě.“

„Zdá se, že jste značně odolný muž, pane Pitte. Já měl za to, že jste mrtvý.“

„To jenom dokazuje, že nemůžete věřit lodním drbům.“

Pitt si sundal promočenou bundu a jemně ji ovinul Daně kolem ramen. „Lituju, drahoušku, ale to je to nejlepší, co můžu teď dělat.“ Pak se znovu obrátil k Prevlovovi. „Nějaké námitky?“

Prevlov zavrtěl hlavou. Pittovy nedbalé způsoby mu byly záhadou. Prohlížel si ho, jako si brusič diamantů prohlíží kámen, ale za rouškou jeho mořsky zelených očí nemohl nic rozeznat.

Prevlov pokynul jednomu ze svých mužů, který k Pittovi přistoupil. „Jenom preventivní prohlídka, pane Pitte. Nějaké námitky?“

Pitt souhlasně přikývl a zdvihl ruce do výše. Strážný rychle a efektivně přejel rukama po Pittově oblečení, pak ustoupil a zavrtěl hlavou.

„Žádná zbraň,“ poznamenal Prevlov. „To je od vás velmi moudré, ale nic jiného bych od člověka vaší pověsti ani neočekával. Se značným zájmem jsem si pročetl složku popisující vaše hrdinské činy při výzkumech. Velmi rád bych vás býval poznal za méně nepřátelských okolností.“

„Lituji, že vám ten kompliment nemůžu vrátit,“ zareagoval Pitt příjemným hlasem, „ale vy jste zrovna ten druh verbeže, který bych za přítele nechtěl.“

Prevlov popošel dva kroky kupředu a vší silou Pitta udeřil hřbetem ruky.

Ten zavrávoral o krok zpět a zůstal stát, z koutku stále se usmívajících úst mu stékal drobný potůček krve. „Dobře, dobře,“ pronesl potichu a nezřetelně. „Proslulý Andrej Prevlov konečně ztratil chladnou hlavu.“

Prevlov se předklonil, oči napolo přivřené v ostražitém zamyšlení. „Moje jméno?“ hlas byl sotva silnější než šepot. „Vy znáte moje jméno?“

„Hra je hra.“ odpověděl Pitt. „Vím o vás zrovna tolik, kolik vy víte o mně.“

„Jste ve skutečnosti ještě chytřejší, než mi říkali,“ pronesl Prevlov. „Dokonce jste odhalil moji totožnost – jak mazaně inteligentní. Za to vás chválím. Ale co se týče vašich dalších vědomostí, nemusíte zbytečně blafovat, protože je prostě nemáte. Kromě mého jména neznáte nic.“

„To bych se divil. Možná že bych vás mohl informovat o místním folklóru.“

„Na pohádky nemám trpělivost,“ odmítl Prevlov. Pokynul ke strážnému s nožem. „Tak, kdybychom teď mohli pokračovat v přesvědčování admirála Sandeckera, aby přiměl své pumpaře k většímu úsilí, byl bych vám velmi vděčný.“

Strážný byl vysoký muž, s obličejem stále skrytým za tlustou šálou. Jak se znovu začal přibližovat k Daně, napřáhl nůž před sebe. Jeho ostří se ve světle zablesklo necelé tři palce od Danina levého prsu. Ta si přivinula Pittovu bundu ještě těsněji kolem ramen a ochromená strachem zírala na nůž.

„Jaká škoda, že nejste na pohádky,“ pronesl konverzačním tónem Pitt. „Tahle by se vám líbila. Je o dvojici nemotorných postav jménem Silver a Gold.“

Prevlov na něho pohlédl, zaváhal a pak kývl na strážného, aby ustoupil. „Poslouchám vás, pane Pitte. Dávám vám pět minut.“

„Nebude to trvat dlouho,“ řekl Pitt. Odmlčel se, aby si z oka vytřel zasychající krev. „Tak tedy, jednou, před dávnými časy, žili dva kanadští inženýři, kteří zjistili, že špiclování může být docela výnosnou vedlejší činností. Odhodili veškeré pochybnosti a pocity viny a stali se profesionálními špiony v pravém slova smyslu. Svoje nadání soustředili na získávání tajných údajů o amerických

oceánografických programech a na jejich odesílání tajnými kanály do Moskvy. Silver a Gold si svoje peníze zasloužili, o tom není pochyb. Během posledních dvou let neexistoval jediný projekt NUMA, o němž by Rusové neznali ty nejmenší detaily. Potom, když se začalo mluvit o záchraně *Titaniku,* sovětské Námořní oddělení zahraniční špionáže – vaše oddělení, Prevlove – začalo větřit. Bez sebemenších obtíží jste zjistil, že zaměstnáváte ne jednoho, ale dokonce dva muže, kteří zastávají ideální postavení pro to, aby získávali a předávali informace o nejmodernější americké technice hloubkového záchranářství. To byla samozřejmě další nezbytná závažná věc, ale ani vy jste to v té době nevěděl."

„Silver a Gold," pokračoval Pitt, „posílali důvtipnou metodou svá pravidelná hlášení o průběhu vyzdvižení vraku *Titaniku.* Používali bateriový bzučák, přístroj, který může pod vodou vysílat zvukové vlny podobně jako sonar. Mělo mi to dojít, když sonarová obsluha na *Capricornu* ohlásila jakési vysílání, ale místo toho jsem to přičítal nějakým troskám na palubě *Titaniku,* kterými pohybuje mořský proud. Skutečnost, že někdo vysílá kódovanou zprávu, nás nenapadla. Nikdo se ani nesnažil ty nepravidelné zvuky rozluštit. Nikdo, s výjimkou muže, sedícího se sluchátky hydrofonu na uších na palubě *Michaila Kurkova."*

Pitt se odmlčel a rozhlédl se po jídelně. Všichni ho pozorně poslouchali. „Neměli jsme ani stín podezření, dokud Henry Munk neuposlechl špatně načasovaného nutkání přírody. Cestou do záďové sekce *Sapfó II* zaslechl zvuk bzučáku, začal se o to zajímat a jednoho z agentů zastihl při činu. Váš muž se z toho pravděpodobně snažil vylhat, ale Henry Munk byl přístrojový specialista. Poznal vysílačkový bzučák, když ho uviděl, a rychle pochopil, o co jde. Byl to takový ten případ smrtící zvědavosti. Munk musel být umlčen, a také byl. Dostal ze zadu do krku ránu Woodsonovým fotografickým stativem. Tím se vrah dostal do dosti trapné situace, takže udeřil Munkovou hlavou o kryt alternátoru, aby to vypadalo jako nějaká nehoda. Ryba však nezabrala. Woodson měl podezření, já měl podezření a jako vrchol, doktor Bailey našel tu ránu na Munkově krku. Ale jelikož neexistovala žádná možnost, jak vraha identifikovat, rozhodl jsem se, že budeme i nadále mluvit o nehodě do té doby, než sesbíráme dost důkazů, abychom na pachatele mohli ukázat prstem. Později jsem se do ponorky vrátil a prohlédl si ji. Našel jsem tam jeden nepříliš používaný, ale značně ohnutý fotografický stativ a navíc bzučák, který náš přítel špion schoval, jaká ironie, v Munkově skříňce. Přesvědčený, že pátrání po otiscích prstů by byla zbytečná námaha – nepotřeboval jsem žádný blesk, aby mě osvítil, že mám co dělat s profesionálem – nechal jsem stativ i bzučák přesně tam, kde jsem je našel. Sázel jsem na to, že bude jenom otázkou času, kdy se váš agent uklidní a začne znovu vysílat na *Michaila Kurkova.* Takže jsem čekal."

„Fascinující příběh," pronesl Prevlov. „Ale bez přímých důkazů. Dobrat se k absolutní jistotě bude nemožné."

Pitt se záhadně pousmál a pokračoval: „K důkazu jsem došel vylučovací metodou. Byl jsem si relativně jistý, že vrahem je jeden z těch tří na palubě ponorky, kteří měli tou dobou spát. Pak jsem tedy po několik dní střídal posádky na *Sapfó II* takovým způsobem, aby dva z nich měli vždycky službu nad hladinou, zatímco třetí se potápěl k vraku. Když náš sonarový technik zaznamenal další vysílání z toho bzučáku, měl jsem Munkova vraha."

„Kdo je to, Pitte?" zeptal se Sandecker hrozivě. „Je nás tu deset. Byl to někdo z nás?"

Pitt se nejdříve upřeně zahleděl Prevlovovi do očí, pak se náhle obrátil a pokývl k jednomu z hloučku unavených mužů, tisknoucích se k sobě ve světle lamp.

„Lituji, že jako jedinou slavnostní fanfáru ke svému prohlášení můžu nabídnout pouze tlučení vln o boky lodi, ale pomozte mi a ukloňte se, Drummere. Může to být docela dobře vaše poslední vystoupení, než se usmažíte na elektrickém křesle."

„Ben Drummer!" vyhrkl Gunn. „Tomu nevěřím. Vždyť tamhle sedí, celý pomlácený a zakrvácený, jak napadl Woodsonova vraha."

„Místní kolorit," vysvětloval Pitt. „Na prozrazení jeho skutečné totožnosti bylo ještě moc brzy, chtěli to udělat teprve, až nás pošlou po prkně. Prevlov stále potřeboval informátora, který by ho včas mohl uvědomit o každém našem případném nápadu na znovupřevzetí lodi."

„Oklamal mě," pronesl Giordino. „Pracoval za dva, jen aby udržel *Titanic* na hladině."

„Opravdu?" ozval se znovu Pitt. „Jistě, vypadal zaměstnaně, dokonce se dokázal zpotit i zamazat,

ale co vlastně dokázal od té doby, co jsme přišli na loď?“

Gunn zakroutil hlavou. „Ale on… myslel jsem si, že neustále pracuje na záchraně lodi.“

„Záchrana lodi, to určitě. Drummer jenom pobíhal s přenosným acetylenovým hořákem a vyřezával s ním díry ve dnu.“

„Tomu nevěřím,“ pronesl Spencer. „Proč by pobíhal po lodi a dělal do ní díry, když ji jeho ruští kamarádi chtějí dostat do spárů?“

„Zoufalá snaha zpomalit její vlečení,“ odpověděl Pitt. „Nejdůležitější bylo načasování. Jedinou šancí Rusů, jak se úspěšně nalodit na *Titanic*, bylo udělat to v oku hurikánu. To byl chytrý nápad. Tahle možnost nás nikdy nenapadla. Kdyby vlečné lodi mohly táhnout *Titanic* bez komplikací, tak bychom oko hurikánu minuli o třicet mil. Ale díky Drummerovi dělal náklon trupu v celém vlečení pěkný zmatek. Než praskl vlečný kabel, odchyloval se *Titanic* neustále od přímého směru, což vlečné lodi nutilo snížit rychlost na minimum. A jak vidíte, samotná přítomnost Prevlova a jeho bandy hrdlořezů na palubě úspěšnost Drummerových snah potvrzují.“

Najednou jim to všechno začalo docházet. Nikdo ze záchranářské čety vlastně Drummera v podstatě neviděl, že by dřel u pump nebo že by se hlásil o svůj díl práce. Uvědomovali si, že vždycky pracoval sám a objevoval se jenom proto, aby si postěžoval na překážky, které mu údajně brání v obhlídce celé lodi. Zírali teď na něho, jako by to byl cizinec z jiného světa. Čekali, že uslyší rozhořčená slova odmítnutí.

Žádné odmítnutí, žádné šokované prohlášení o vlastní nevinnosti se neozvalo. Objevil se jen záblesk rozmrzelosti, ale i ten rychle pohasl. Drummerova přeměna byla úžasná. Zmizel jeho skleslý pohled, v očích se mu náhle objevil divoký třpyt. Stejně tak náhle nebylo ani památky po líném zkřivení koutků úst a shrbené, lhostejné póze. Netečná fasáda byla ta tam a namísto ní tu stál téměř aristokraticky vyhlížející muž s pevnými, rovnými rameny.

„Dovolte mi, abych vám řekl, Pitte,“ pronesl Drummer ostrým tónem, „že na vaše pozorovací schopnosti by mohl být hrdý i prvotřídní špionážní agent. Neodhalil jste však nic, co by mohlo situaci skutečně změnit.“

„Jenom si představte,“ poznamenal Pitt. „Náš bývalý kolega náhle ztratil jásavý jižanský přízvuk.“

„Zvládl jsem ho ale mistrovsky, nemyslíte?“

„Nejen to, Drummere. V průběhu své nadějné kariéry jste se také naučil, jak vyčmuchat tajemství a jak vraždit své přátele.“

„Nezbytnosti profese,“ odvětil Drummer. Nyní odstoupil od záchranářské posádky a postavil se vedle Prevlova.

„Řekněte mi, který vy jste, Silver, nebo Gold?“

‚Ne že by na tom už záleželo,“ pokrčil Drummer rameny. „Já jsem Gold.“

„Takže váš bratr je Silver.“

Drummerova blazeovaná tvář ztvrdla. „Vy to víte?“ pronesl pomalu.

„Když jsem si byl jistý s vaši osobou, obrátil jsem se se svými důkazy, jakkoliv chabými, na FBI. Musím se poklonit Prevlovovi a jeho soudruhům ze Sovětské námořní rozvědky. Vyrobili pro vás takovou falešnou totožnost, že z vás udělali Američana jako poleno, nebo bych spíše měl říct jako georgijskou broskev. Navíc ta nová identita vypadala tak pravá jako konfederační vlajka. Ale FBI nakonec rozlouskla ty falešné dokumenty, které vám zajišťovaly bezpečnostní bezúhonnost, a vystopovali vás až k oné usedlosti v Halifaxu na Nova Scotia, kde jste se s bratrem narodili. Můžu dodat, že deset minut po sobě.“

„Bože můj!“ zamumlal Spencer. „Dvojčata.“

„Ano, ale ne identická. Dokonce ani jako bratři nevypadají.“

„Takže šlo o jednoduchý případ, kdy jedno dvojče vedlo druhé,“ poznamenal Spencer.

„Nedá se říct, že by to byl zrovna jednoduchý případ,“ odpověděl Pitt. „Ti dva, Drummer a jeho bratr, jsou chytrý párek. To jim člověk nemůže vzít. Mojí první chybou bylo, že jsem se snažil najít dva muže, kteří by měli mít stejné záliby, měli by spolu bydlet a měli by se kamarádit. Ale Silver a Gold hráli s chutí opačné role. Drummer byl stejně kamarádský ke všem a bydlel sám. To byla slepá ulička. FBI se pokoušela vystopovat Drummerova bratra a přitom znovu kontrolovala

bezúhonnost všech dalších členů záchranářského rýmu. Nikdo ale žádnou jasnou souvislost neobjevil. Pak došlo k té zvláštní reakci při oné téměř tragické příhodě, která, dovolím si říct, ukázala prstem.“

„Nehoda *DeepFathomu*“ řekl Gunn a díval se na Drummera chladnýma, nehybnýma očima. „Ale Drummer nikoho blízkého v ponorce neměl. Byl přece z posádky na *Sapfó II.*“

„Měl tam velmi blízkého příbuzného. Víš, na *Deep Fathomu* byl jeho bratr.“

„Jak jste to uhodl?“ zajímal se Drummer.

„Dvojčata mají mezi sebou zvláštní pouta. Myslí stejně a cítí stejně. Mohli jste předstírat, že jste dva úplně cizí lidé, Drummere, ale vy dva jste si byli příliš blízcí, než aby to jedním z vás neotřáslo, když se ten druhý ocitl na prahu smrti. Cítil jste bratrovu agónii stejně intenzivně, jako byste byl uvězněný v té hloubce spolu s ním.“

„Samozřejmě,“ poznamenal Gunn. „Všichni jsme tehdy byli rozčilení, ale Drummer byl, sakra, skoro hysterický.“

„Opět to byl jenom proces eliminace mezi třemi muži; tentokrát to byli Chavez, Kiel a Merker. Chavez je zjevně Mexičan, a to se zfalšovat nedá. Kiel je o osm let mladší, to také nemůžete změnit. Takže zbyl Sam Merker.“

„Zatraceně,“ zaklel Sandecker. „Jak jsme se jenom mohli nechat tak dlouho podvádět?“

„To není těžké pochopit, když si uvědomíme, že proti nám stál nejlepší tým, jaký Rusové mohli postavit.“ Pittovými rty cukl úsměv. „Mimochodem, Spencere, ty jsi předtím povídal, že nás je tu deset. Počítal jsi špatně, je nás tu jedenáct. Zapomněl jsi zahrnout tamhle Jacka Rozparovače.“ Obrátil se k muži, který pořád stál před Danou a stále držel v ruce nůž tak, jako by mu z ní vyrůstal. „Proč neodhodíte tu směšnou maškarádu, Merkere, a nepřipojíte se k nám?“

Strážný pomalu sejmul čapku a odmotal šálu, která zakrývala spodní polovinu jeho obličeje.

„To je ten zatracený bastard, který zapíchnul Woodsona,“ zasyčel Giordino.

Je mi líto,“ chladně odpověděl Merker. „Woodsonovou první chybou bylo, že mě poznal. Kdyby při tom zůstalo, mohl ještě žít. Jeho druhou, fatální chybou bylo, že se na mě vrhl.“

„Woodson byl tvůj přítel.“

„Ve špionážní branži se žádné přátelství nepřipouští.“

„Merker,“ řekl Sandecker. „Merker a Drummer, Silver a Gold. Věřil jsem vám oběma, a vy jste NUMA zradili. A proč? Pro pár mizerných dolarů.“

„Neřekl bych pár, admirále.“ Merker zastrčil nůž zpátky do pochvy. „Bylo jich víc než dost na to, aby to bratrovi a mně umožnilo žít pohodlný život ještě dlouhou dobu.“

„Hele, kde se tu vzal?“ chtěl vědět Gunn. „Merker by měl být na Baileyho ošetřovně na *Capricornu.*“

„Schoval se v nákladovém prostoru helikoptéry,“ objasňoval Pitt a mokrým kapesníkem si otíral zkrvavělé čelo.

„To není možné!“ vyhrkl Sturgis. „Byl jste přece se mnou, Pitte, když jsem otvíral dveře nákladového prostoru. Až na paní Seagramovou byl ten prostor prázdný.“

„Merker tam přece jenom byl. Poté, co vyklouzl doktoru Baileymu, zdržoval se mimo svoji kabinu. Zašel do bratrovy místnosti, kde si vypůjčil čerstvé oblečení, včetně kovbojských bot. Pak vklouzl do vrtulníku, vyhodil odtud záchranný vor a schoval se pod jeho krytem. Dana se tam, naneštěstí pro sebe, vrátila pro taštičku s mejkapem. Když si klekla, aby si tu taštičku vytáhla, zahlédla Merkerovy boty, jak vyčuhují zpod plachty. Aby nemohla ohrozit jeho únik, praštil ji přes hlavu kladivem, které tam někde leželo, zabalil ji do plachty a znovu zalezl do své skrýše.“

„To znamená, že byl v nákladovém prostoru, když jsme našli paní Segramovou.“

„Ne, to už byl pryč. Jestli si vzpomínáte, tak když jste otevřel nákladní dveře, zůstali jsme chvilku stát a poslouchali, jestli se něco vevnitř nehýbe. Nic nebylo slyšet, protože se Merker v době, kdy bručely motory dveří, odplížil do pilotní kabiny. A když jsme si, vy a já, hráli na neohrožené policajty a vešli jsme do nákladového prostoru, seskočil z žebříku vedoucího do kokpitu a klidně odešel do noci.“

„Proč ale házel to kladivo do listů vrtule?“ zajímal se Sturgis. Jaký k tomu měl důvod?“

„Protože jsi z *Capricornu* letěl s prázdnou helikoptérou,“ ozval se Merker, „a žádný náklad se

tedy nevykládal, nemohl jsem riskovat, že se hned zase nevzneseš, aniž bys otevřel nákladové dveře. Měl jsi mě tam v pasti, i když jsi o tom nevěděl.“

„Pak se z vás stal takový pilný bobřík,“ oslovil Pitt Merkera. „Pobíhal jste po lodi, bezpochyby s pomocí nákresu, který vám dal Drummer. Nejdříve jste se jistě zmocnil bratrova acetylenového hořáku a přepálil vlečné lano v době, kdy vrchní poddůstojník Bascom a jeho muži mezi jednotlivými kontrolami odpočívali v tělocvičně. Pak jste s velkým potěšením přeřízl upevňovací lana vrtulníku. Jsem si jistý, že vás těšilo, že helikoptéra spadne přes palubu i se mnou.“

„Dvě mouchy jednou ranou,“ přiznal Merker. „Proč to popírat –“

Merkera přerušila tlumená salva z automatu, která se ozvala z některé ze spodních palub. Prevlov pokrčil rameny a pohlédl na Sandeckera.

„Obávám se, že vaši muži dole dělají nějaké potíže.“ Vyjmul cigaretu ze špičky a zašlápl ji na podlaze. „Myslím, že tahle diskuse trvala už dost dlouho. Bouře už za pár hodin poleví a *Michail Kurkov* se bude moci přiblížit, aby nás vzal do vleku. Admirále Sandeckere, dohlédněte na to, aby vaši muži u pump spolupracovali. Drummer vám ukáže místa, kde nadělal otvory do trupu lodi, a zbytek vašich mužů je může uzavřít.“

„Takže jsme zpátky u hrátek s mučením,“ poznamenal Sandecker s opovržením.

„Konec hraní, admirále,“ Prevlov vypadal rozhodně. Promluvil k jednomu ze strážných. Byl to muž menší postavy, ze kterého vyzařovala hrubá síla. Byl to ten muž, který před chvílí vrazil svoji zbraň do Sandeckerova boku. „Tohle je Buskij, velmi přímý chlapík, který je náhodou navíc i nejlepším střelcem ve své jednotce. Také rozumí trochu anglicky, přinejmenším dost na to, aby chápal čísla.“ Otočil se k němu. „Buskij, teď budu počítat. Když napočítám do pěti, prostřelíš paní Seagramové pravou paži. Při deseti střelíš do levé paže, při patnácti do pravého kolene a tak dále, dokud admirál Sandecker nevylepší svoji neochotu ke spolupráci.“

„Velmi praktický postup,“ dodal Pitt. „A potom, až vám posloužíme, zastřelíte i nás, zbývající, naše těla zatížíte a hodíte do moře, takže nebudou nikdy nalezena. Pak prohlásíte, že jsme všichni opustili loď v helikoptéře, která, pochopitelně, docela příhodně havarovala. Dokonce předvedete dva svědky, Drummera a Merkera, kteří dosvědčí, jak se zázrakem zachránili a jak je ti laskaví Rusové po havárii zachránili z moře právě ve chvíli, kdy šli již potřetí ke dnu.“

„Nevidím důvod, abychom tu agónii nadále prodlužovali,“ pronesl unaveně Prevlov. „Buskij.“

Buskij pozvedl svůj samopal a namířil na Daninu paži.

„Překvapujete mě, Prevlove,“ pronesl Pitt. „Vás nezajímá, jak jsem se dozvěděl krycí jména Drummera a Merkera nebo proč jsem se jich nezbavil, když jsem odhalil jejich totožnost. Dokonce ani nejste zvědavý, jak jsem zjistil vaše jméno.“

Je to zvláštní, samozřejmě, ale nezáleží na tom. Současnou situaci to ovlivnit nemůže. Nic a nikdo vám a vaším přátelům nemůže pomoct, Pitte. Teď už ne. Ani CIA, ani celé slavné Námořnictvo Spojených států. Kostky jsou vrženy. Už žádné slovní hrátky.“

Prevlov kývl na Buského. „Jedna.“

„Až kapitán Prevlov napočítá do čtyř, zemřete, Buskij.“

Buskij se potměšile ušklíbl a neodpověděl.

„Dva.“

„Známe vaše plány na převzetí *Titaniku.* Admirál Sandecker a já jsme s nimi seznámeni už minimálně posledních osmačtyřicet hodin.“

„To bylo vaše poslední blafování,“ odpověděl Prevlov. „Tři.“

Pitt lhostejně pokrčil rameny. „Pak veškerá krev dopadne na vaši hlavu, Prevlove.“

„Čtyři.“

Jídelnou se rozlehla ohlušující rána a Buského čelo, těsně pod linii vlasů přesně uprostřed, zasáhla kulka, která v karmínové čmouze, jako ve zpomaleném filmu, katapultovala čtvrtinu jeho lebky a škubla mu hlavou vzhůru. Pak se celé Buského tělo s roztaženými končetinami nehybně rozpláclo na podlaze u Prevlovových nohou.

Dana vyplašeně vykřikla bolestí, neboť byla nemilosrdně sražena na palubu. Od Pitta se neozvalo ani slovo omluvy, když ji povalil, vyrazil z ní dech a svými stodevadesáti librami ji v ochranném gestu zalehl. Giordino se vrhl na Sandeckera a složil ho s prudkostí zadáka lecjakého slavného

fotbalového týmu. Během desetiny vteřiny se pud sebezáchovy objevil i u zbytku osazenstva. Bleskově se rozptýlili a klesli k zemi jako listy padající v bouři. Okamžitě po nich padli společně k zemi, jako by byli k sobě spoutaní, i Drummer a Merker.

Ve vzdálených koutech jídelny ještě nedozněla ozvěna výstřelu, když se Rusové vzpamatovali, obrátili se a začali pálit ze samopalů do tmy, směrem ke vchodu do jídelny. Bylo to však jen zbytečné gesto. První z nich byl zasažen téměř okamžitě, zapotácel se a padl na obličej. Druhý odhodil samopal a rukama si sevřel krk, ze kterého prýštil proud krve. Třetí pomalu klesl na kolena a nechápavě se zadíval na dva malé otvory, které se objevily uprostřed jeho pláště.

Prevlov najednou zůstal stát osamocen. Hleděl na muže na zemi, pak se obrátil k Pittovi. Ve tváři měl výraz smíření, smíření s porážkou a se smrtí.

Kývnutím Pitta pozdravil, vytáhl z pouzdra pistoli a začal pálit do tmy. Když vyprázdnil celý zásobník, zůstal nehybně stát, v očekávání záblesku zbraně ze stínu, připravený na bolest, která bude nutně následovat. Ale žádná palba v odpověď se neozvala. Místnost ztichla. Všechno vypadalo jaksi zpomaleně. Teprve poté mu svitlo. Nebylo plánováno, aby zemřel.

Byla to past a on do ní vlezl tak naivně, jako malé dítě do tygří klece.

Uvnitř, až v hloubi jeho duše, se objevilo jedno jméno, vysmívalo se mu a opakovalo se znovu a znovu.

Marganin… Marganin… Marganin…

67

Tuleň – seal – bývá obvykle definován jako vodní masožravý savec s plovacími blánami na končetinách a jemnou kožešinou, ale přízrační duchové, kteří se náhle zjevili kolem Prevlova a padlých vojáků, nebyli těmto živočichům vůbec podobní. SEAL Námořnictva Spojených států, což je zkratka pro moře, zemi a vzduch, byli členové mimořádně elitních skupin zásahových týmů, trénovaní pro všechny typy bojových akcí, od demolicí až po válku v džungli.

Bylo jich pět, oblečených do černých gumových potápěčských obleků s kuklami a přiléhavými botami. Tváře nešlo pod tmavými válečnými barvami rozeznat, takže se nedalo říci, kde končí oblek a začíná kůže. Čtyři z nich drželi automatické pušky M-24 se skládacími pažbami, zatímco pátý pevně třímal zbraň Stoner, ošklivě vypadající věcičku se dvěma hlavněmi. Jeden z nich odstoupil od skupiny a přišel pomoct Pittovi a Daně na nohy.

„Och, bože," zasténala Dana. „Přinejmenším měsíc budu celá modrá a černá." Možná celých pět omámených vteřin si masírovala obolavělé tělo, aniž by si uvědomila, že se Pittova bunda rozevřela. Když se dostavilo šokující poznání, když zaregistrovala mrtvé, groteskně roztažené po podlaze, hlas jí poklesl do šepotu. „Och, do prdele… zatraceně, do prdele…"

„Myslím, že můžeme bezpečně konstatovat, že dáma přežila," pronesl Pitt a pousmál se. Potřásl si rukou s jedním ze skupiny SEAL a pak ho představil Sandeckerovi, který se nejistě přidržoval Giordinova ramene.

„Admirále Sandeckere, dovolte, abych vám představil našeho osvoboditele, poručíka Ferguse ze SEAL Námořnictva Spojených států."

Sandecker opětoval Fergusovo elegantní zasalutování potěšeným přikývnutím, pustil se Giordina a vojensky se napřímil.

„Loď, poručíku, kdo velí této lodi?"

„Pokud se nemýlím, admirále, jste to vy –"

Fergusova slova byla podtržena další salvou výstřelů, jež se ozvaly odněkud z nesmírných hlubin lodi.

„Poslední tvrdohlavé průtahy." Fergus se usmál. Ten úsměv bylo jasně vidět, protože jeho bílé zuby svítily jako neon o půlnoci. „Loď je zajištěná, pane. Máte na to moji skálopevnou záruku."

„A co pumpaři?"

„V bezpečí a zpátky u své práce."

„Kolik tady máte mužů?“

„Dvě bojové jednotky, admirále. Dohromady deset mužů, včetně mne.“

Sandecker nadzvihl obočí. „Řekl jste jenom deset mužů?“

„Na akci tohoto druhu,“ pronesl Fergus věcně, „bychom normálně použili jenom jednu bojovou jednotku, ale admirál Kemper se domníval, že pro jistotu ten počet zdvojnásobí.“

„Námořnictvo poněkud pokročilo od té doby, co jsem v něm sloužil,“ pronesl melancholicky Sandecker.

„Nějaké ztráty?“ zeptal se Pitt.

„Před pěti minutami byli zatím dva z mých mužů zraněni, nikdo vážně, a jeden nezvěstný.“

„Odkud jste sem přišli?“ Tu otázku položil Merker. Nenávistně zíral přes rameno jednoho znuděného příslušníka SEAL. „V oblasti není jediná loď, jediné letadlo. Jak…?“

Fergus se tázavě obrátil k Pittovi. Ten přikývl. „Máte moje svolení, poručíku, abyste našeho bývalého kolegu informoval o životních faktech. Může si o nich dumat, až bude sedět v cele smrti.“

„Dostat se na palubu nám dalo dost práce,“ vyhověl mu Fergus. „Z hloubky padesáti stop skrz torpédomety jaderné ponorky. Tak jsem také ztratil toho jednoho svého muže, voda byla zatraceně divoká. Vlna ho zřejmě hodila proti trupu *Titaniku,* když čekal, až na něho dojde řada a začne šplhat po žebříku, který nám přes bok lodi shodil pan Pitt.“

„Jo je divné, že vás nikdo neviděl, jak šplháte na palubu,“ podivil se Spencer.

„Na tom není vůbec nic divného,“ vysvětloval Pitt. „Zatímco jsem pomáhal poručíku Fergusovi a jeho týmu dostat se přes pažení zadní nákladní paluby a schovat se pak v bývalé kabině hlavního stevarda na palubě C, byli jste vy všichni shromážděni v tělocvičně a čekali na moji dojemnou řeč ohledně sebeobětování.“

Spencer zavrtěl hlavou. „Vy mi něco povídejte o vodění lidí za nos.“

„Musím ti přiznat,“ pronesl Gunn, „že jsi nás všechny pěkně oblbnul.“

„Tou dobou nás Rusové málem doběhli. Nepředpokládali jsme, že sem přijdou dřív, než se bouře úplně uklidni. Nalodění v oku hurikánu, to byl mistrovský kousek. Málem jim to vyšlo. Bez Giordina, mě nebo admirála, kteří měli tady poručíka upozornit – jedině my tři jsme věděli o přítomnosti mužů ze SEAL – by se Fergus nikdy nedozvěděl, kdy má svůj útok na Rusy spustit.“

„Nestydím se přiznat,“ pronesl Sandecker, „že jsem si chvíli myslel, že jsme prohráli. Giordino a já jako Prevlovovi zajatci, a Pitt mrtvý.“

„Bůh sám ví,“ připustil Pitt, „že kdyby se helikoptéra nebyla zachytila na promenádní palubě, odpočíval bych teď někde na dně.“

„Dopadlo to tak,“ připojil se Fergus, „že když pan Pitt vklopýtal do stevardovy kajuty, vypadal jako obživlá smrt. Jako člověk sotva. Byl napůl utopený, hlavu rozraženou, a přesto trval na tom, že provede náš tým tímhle plovoucím muzeem k místu, kde jsme našli naše sovětské návštěvníky.“

Dana se po Pittovi podívala zvláštním pohledem. „Jak dlouho jste se skrýval ve tmě, než jste zahájil to svoje entrée?“

Pitt se lišácky usmál. „Asi minutu před tím, než jste začala se svým striptýzovým představením.“

„Vy bastarde! Stál jste tam a nechal jste mě, abych ze sebe dělala blbce,“ vzplála hněvivě. „Dovolil jste jim, aby ze mě udělali kus hovězího ve výkladní skříni u řezníka.“

„Moje drahá, využil jsem vaše herecké číslo z nezbytnosti. Když jsem našel Woodsonovo tělo a rozbité rádio v tělocvičně, nepotřeboval jsem žádného jasnovidce, aby mi pověděl, že hoši z Ukrajiny jsou na lodi. Sehnal jsem proto Ferguse a jeho muže a zavedl jsem je dolů do kotelny, protože mi došlo, že tou dobou už Rusové budou hlídat naše lidi u pump. Měl jsem pravdu. Nejdřív se muselo udělat to nejdůležitější. Kdo měl pod kontrolou pumpy, kontroloval celou loď. Pak jsem pochopil, že bych při boji s ruskými vojáky víc překážel, než pomáhal, vypůjčil jsem si jednoho příslušníka SEAL a vydal se vás hledat. Poté, co jsme procourali dobrou polovinu lodě, zaslechli jsme hlasy vycházející z jídelny. Nařídil jsem muži ze SEAL, aby uháněl dolů pro posilu.“

„Takže to od vás byla velká zdržovací taktika,“ pronesla Dana.

„Přesně. Než se objevil Fergus a vyrovnal přesilu, potřeboval jsem každou vteřinu, kterou jsem si mohl vyprosit, vypůjčit nebo ukrást. Proto jsem se do poslední možné chvíle držel stranou.“

„Byla to hra o velkou sázku,“ pronesl Sandecker. „To druhé jednání jsi zahrál trochu na ostří

nože, ne?“

„V můj prospěch mluvily dvě věci,“ vysvětloval Pitt. „Jednou z nich byl soucit. Znám vás, admirále. Přes svůj odpudivý zevnějšek stále pomáháte stařenkám přes ulici a krmíte zatoulaná zvířata. Možná byste čekal až do posledního okamžiku, než byste to vzdal, ale vzdal byste to.“ Pak Pitt objal Danu a pomalu vytáhl ošklivě vyhlížející zbraň z kapsy bundy, kterou měla Dana kolem ramen. „Číslo dvě byla moje pojistka. Fergus mi ji půjčil, než jsme se rozešli. Jmenuje se to Stonerova zbraň. Vystřeluje mrak střepinek velikosti jehly. Prevlova i jeho bandu jsem mohl jedním výstřelem z téhle zbraně rozpůlit.“

„A já původně myslela, že jste džentlmen,“ pronesla Dana vynuceně hořkým tónem. „Pověsil jste si na mě svoji bundu jenom proto, aby u vás tu zbraň nenašli, až vás budou prohledávat.“

„Musíte uznat, že váš… ehm… obnažený stav ideálně odváděl pozornost.“

„Promiňte, pane,“ ozval se vrchní poddůstojník Bascom. „Ale proč, proboha svatého, se o tuhle rezatou bečku šroubů zajímají Rusové?“

„Moje řeč,“ připojil se Spencer.

„Myslím, že už to není žádné tajemství.“ Pitt pokrčil rameny. „Rusové nejdou po téhle lodi. Jdou po poměrně vzácném prvku jménem byzanium, které se tehdy, v roce 1912, potopilo společně s *Titanikem. Až* se ten prvek řádně vyčistí a instaluje do docela složitého obranného systému, tak podle toho, co mi řekli, budou mezikontinentální rakety stejně zastaralé jako dinosaur!“

Vrchní poddůstojník Bascom tiše pískl. „A to chcete říct, že je to pořád ještě někde v podpalubí?“

„Je to sice pochované pod tunami různých trosek, ale stále to tam je.“

„Nikdy se s tím nesetkáte, Pitte. Nikdo z vás… nikdo. Ráno bude *Titanic* kompletně zničen.“ Na Prevlovově tváři nebyla patrná ani stopa po zlosti, spíše se tam zračilo samolibé uspokojení. „To jste si opravdu mysleli, že jsme nezvažovali všechny eventuality? Že jsme si pro jakoukoliv možnost neúspěchu nevypracovali náhradní plán? Když nebudeme mít byzanium my, nedostanete ho ani vy.“

Pitt se na něj zadumaně podíval. „Zapomeňte na nějakou naději, že přicválá kavalerie, ve vašem případě nejspíš kozáci, a zachrání vás, Prevlove. Dělali jste, co jste mohli, ale hráli jste, jak my v Americe říkáme, proti falešnému paklíku karet. Připravili jste se na všechno, s výjimkou dvojnásobného podrazu. Nevím, jak jste si vyspekulovali svůj plán, musel to být bezpochyby zázrak tvůrčí mazanosti, ale spolkli jste nám to všechno i s navijákem. Lituji, kapitáne Prevlove, ale kořist patří vítězi.“

„Byzanium patří ruskému lidu,“ pronesl Prevlov vážným hlasem. „Vaše vláda je z naší země uloupila. Vy jste ti zloději, Pitte, ne my.“

„To je sporné. Kdyby se jednalo o nějaké historické umělecké dílo, součást národního pokladu, naše Ministerstvo zahraničí by jistě dohlédlo na to, aby se to ocitlo na první lodi do Murmanska. Ale ne, když jde o součást strategické zbraně. Kdybychom byli v opačných pozicích, Prevlove, také byste se toho nevzdali, stejně jako my.“

„Pak to tedy musí být zničeno.“

„Chyba. Zbraň, která nezabíjí, ale ochraňuje životy, nesmí být nikdy zničena.“

„Ta vaše pokrytecká filozofie prostě jenom stvrzuje to, co naši vůdci vědí již dlouho. Nad námi zvítězit nemůžete. Jednou, a nebude to trvat dlouho, vaše drahocenné experimenty s demokracií odejdou tam, kam už kdysi odešel řecký senát. Zbyde z toho jenom kousek historie, o které se budou učit studenti v komunismu. Nic jiného.“

„Moc si nefanděte, soudruhu. Ta vaše strana toho bude muset ukázat daleko víc, než budete schopni vládnout světu.“

„Přečtěte si dějiny,“ pronesl Prevlov se zlověstným úsměvem. „Národy, o kterých ty vyspělejší státy po staletí mluvily svrchu jako o barbarech, vždycky nakonec vyhrály.“

Pitt úsměv zdvořile opětoval, když muži ze SEAL odváděli skupinku tvořenou Prevlovem, Merkerem a Drummerem po hlavním schodišti do jedné luxusní kajuty, aby je tam mohli pod přísným dohledem střežit.

Pittův úsměv ale nebyl upřímný. Prevlov měl pravdu.

Barbaři nakonec vždycky zvítězí.

ČÁST PÁTÁ

Southby

Červen 1988

68

Hurikán Amanda pohasínal, pomalu, ale nevyhnutelně. Živel, na který se bude ještě dlouho vzpomínat jako na Velký vichr 1988, nadělal v průběhu tří a půl dne paseku na třech tisících mil oceánu a nyní měl ještě učinit svoji apokalyptickou tečku. Jako poslední výbuch supernovy, dřív než zmizí v temnotě, se vichr náhle otočil na východ, udeřil na poloostrov Avalon na Newfounlandu a začal bičovat celé pobřeží od Cape Race až k Pouch Cove.

Jedno město po druhém zaplavovaly lijáky z masy bouřkových mraků. Několik rybářských vesnic smetly do moře potoky dešťové vody, která se sem hrnula z údolí ve vnitrozemí. Rybářské čluny byly vyvržené na břeh a rozbité k nepoznání. Z budov v centru St. John uletěly střechy, zatímco ulice města změnily vodní záplavy v řeky. Dodávka vody a elektřiny byla na několik dnů přerušena. Než dorazily záchranné lodě, bylo jídlo k dostání jen za nesmyslně vysoké ceny a muselo být na příděl.

Žádný hurikán v historii nerozpoutal tak kruté běsnění v takovém rozsahu, s tak hroznou rychlostí větru. Nikdo nikdy nebude schopen vyčíslit všechny úděsné škody. Jenom odhady se blížily 250 milionům dolarů. Z toho 135 milionů stála téměř kompletně zničená rybářská flotila Newfounlandu. Devět lodí se potopilo na moři, šest z nich s celou posádkou. Za hurikánem zůstal účet 300 až 325 obětí na životech.

V pátek časně ráno seděl doktor Ryan Prescott sám v kanceláři Hurikánového centra NUMA. Hurikán Amanda konečně ustal, dokončil svoji zničující činnost, vzal si své oběti a teď se pomalu rozpadal nad zálivem sv. Vavřince. Bylo dobojováno, nebylo už nic, co by meteorologové ve svém centru mohli dále dělat. Po dvaasedmdesáti hodinách horečného a bezesného mapování směru zběsilého postupu hurikánu se všichni rozešli do svých domovů a postelí.

Prescott zíral unavenýma a zarudlýma očima na stůl, který byl pokrytý mapami, tabulkami, počítačovými sjetinami a poloprázdnými šálky kávy. Na koberci se povalovaly archy papíru s poznámkami a symboly, známými jen meteorologům. Hleděl na obrovskou nástěnnou mapu a potichu bouři proklínal. Její náhlý odklon k východu zastihl všechny nepřipravené. Naprosto nelogický způsob postupu, který v historii hurikánů neměl obdoby. Žádná dosud zaznamenaná bouře se nikdy nechovala tak nevypočitatelně.

Kdyby alespoň jenom naznačila svůj úmysl změnit směr a poskytla minimální vodítko ke svému fanatickému chování, bylo by možné obyvatele Newfounlandu před jejím útokem lépe varovat. Přinejmenším polovina, nějakých sto padesát životů, mohlo být ušetřeno. Sto padesát mužů, žen a dětí by teď mohlo žít, kdyby nejdokonalejší vědecké nástroje k předpovídání počasí nesmetl stranou laciný vtip rozmarného vrtochu Matky přírody.

Prescott vstal a naposledy se ještě podíval na nástěnnou mapu, předtím, než přijdou údržbáři a celý hurikán Amanda vymažou, vyčistí jeho popletenou stopu pro hurikán další, ještě nenarozený. Z celého zmatku čar mu padlo do oka malé znamínko. Byl to křížek, u něhož bylo napsáno slovo *„Titanic“*.

Poslední zpráva, kterou dostal z velitelství NUMA ve Washingtonu, říkala, že vrak je tažen dvěma vlečnými loděmi Námořnictva, které se zoufale snaží vyhnout se dráze hurikánu. Dalších čtyřiadvacet hodin se nedozvěděli nic nového.

Prescott pozdvihl šálek studené kávy k přípitku. „Na *Titanic“* pronesl hlasitě do prázdné

místnosti. „Kéž jsi vydržel všechny rány, které ti Amanda uštědřila, aby ses jí nakonec mohl vysmát do očí.“

Ušklíbl se a polkl vyčichlou kávu. Pak se otočil a vyšel z místnosti do vlhkého časného rána.

69

Za prvního ranního světla *Titanic* stále ještě žil. V tom, že ještě existoval, nebyl žádný smysl. Stále se bezvládně převaloval bokem proti náporům moře a větru, v zajetí divokých vln zmateně vířících v brázdě po vzdalujícím se hurikánu.

Jako omámený boxer, visící v provazech po sérii strašlivých úderů, se opile nadzdvihoval na třicetistopových hřebenech vln, narážel do nich, až slaná tříšť zalévala jeho člunovou palubu. Pak se však vždy znovu vzepřel a s kymácením se poněkud napřímil proti útoku dalších vln.

Kapitánu Parotkinovi, který ho pozoroval dalekohledem, připadal *Titanic* jako loď odsouzená k záhubě. Pláty jeho starého, rezivého trupu byly vystaveny takovému náporu, jaký nemohly vydržet. Viděl vyražené nýty a rozšklebené spáry a usuzoval, že loď nabírá vodu stovkami míst na celém trupu. Co však nemohl vidět, byli vyčerpaní muži záchranářského týmu, členové SEAL a námořníci z vlečných lodí, kteří se bok po boku v černém pekle podpalubí v neutuchající dřině zoufale snažili udržet vrak na hladině.

Z Parotkinova pohledu z kormidelny *Michaila Kurkova*, bezpečně chráněné před přírodními živly, se zdálo být zázrakem, že *Titanic* během noci nezmizel. Stále ještě se křečovitě držel nad hladinou, i když černý trup přídě byl o dobrých dvacet stop hlouběji pod vodou a celá loď měla skoro třicetistupňový náklon na pravobok.

‚Nějaká zpráva od kapitána Prevlova?“ zeptal se, aniž by odtrhl oči od dalekohledu.

„Nic, pane,“ odpověděl první důstojník.

„Obávám se toho nejhoršího,“ poznamenal Parotkin. „Nevidím žádnou známku toho, že by Prevlov té lodi velel.“

„Tamhle, pane,“ vyhrkl první důstojník s napřaženou rukou, „na vrcholku zadního stěžně. Vypadá to jako ruská vlajka.“

Parotkin si dalekohledem pečlivě prohlížel roztřepený kus látky, který se třepetal ve větru. „Ta hvězda na praporu je naneštěstí bílá, ne žlutá jako na sovětské vlajce.“ Povzdechl si. „Musíme předpokládat, že obsadit loď se nepodařilo.“

„Třeba nás soudruh Prevlov ještě nestačil informovat o situaci.“

„Nemáme už čas. Americká průzkumná letadla tu budou během hodiny.“ Parotkin zklamaně udeřil pěstí do pažení můstku. „Zatracený Prevlov!“ zamumlal hněvivě. „Snažně si přejme, aby naší poslední možnosti nebylo zapotřebí; to jsou jeho slova. On je ten šťastný. Může být třeba i mrtvý, ale já na sebe musím vzít zodpovědnost za zničení *Titaniku* a všech, kdo jsou na jeho palubě.“

První důstojník zbledl a jeho tělo ztuhlo. „Žádná jiná možnost neexistuje, soudruhu kapitáne?“

Parotkin zavrtěl hlavou. „Rozkazy jsou jasné. Máme loď raději zničit, než aby padla do rukou Američanů.“

Parotkin vytáhl z kapsy lněný kapesník a otřel si oči. „Ať posádka připraví nukleární raketu a vy zamiřte s lodí deset mil severně od *Titaniku* do palebné pozice.“

První důstojník zůstal na Parotkina dlouze zírat bez jediného výrazu v obličeji. Pak se pomalu otočil, zamířil k radiotelefonu a nařídil kormidelníkovi změnit kurs na patnáct stupňů severně.

Po třiceti minutách bylo všechno připraveno. *Michail Kurkov* se nořil přídí do vln v pozici pro odpálení rakety a Parotkin stál za obsluhou radaru. „Vidíte něco?“ zeptal se ho.

„Osm tryskových letadel sto dvacet mil západně, rychle se přibližují.“

„Povrchová plavidla?“

„Dvě malé lodi s kursem 245, ve vzdálenosti dvacet jedna mil jihozápadně.“

„To budou vracející se vlečné lodě,“ poznamenal první důstojník.

Parotkin přikývl. „Ta letadla mi dělají starosti. Budou nad námi do deseti minut. Je nukleární

hlavice odjištěna?“

„Ano, soudruhu kapitáne.“

„Začněte s odpočítáváním.“

První důstojník vydal telefonem rozkaz. Pak všichni vyšli ven a z pravého křídla můstku pozorovali, jak se jeden příklop nákladového prostoru na přední palubě hladce odsunul stranou a ze skrytého pouzdra vyklouzla do větrného svítání šestadvacet stop dlouhá raketa Stoskij země-země.

Jedna minuta do odpálení,“ ozval se z můstkového amplionu hlas obsluhy rakety.

Parotkin zamířil dalekohled na *Titanic* v dálce. Proti šedivým mrakům stěží rozeznával na horizontu jeho siluetu. Tělem mu probíhalo sotva patrné chvění. V očích měl vzdálený, smutný výraz. Věděl, že námořníci ho budou navěky proklínat, jako onoho kapitána, který poslal bezmocnou a právě vzkříšenou transoceánskou osobní loď zpátky ke dnu. Stál tam zapřený a očekával zahřmění motoru rakety s následnou explozí, která rozdrtí *Titanic* na tisíce roztavených kousíčků. Náhle uslyšel dunění kroků běžících z kormidelny. Na křídle můstku se objevil radista.

„Kapitáne!“ vyhrkl. „Spěšný signál z americké ponorky!“

„Třicet vteřin do odpálení,“ ozval se monotónní hlas z amplionu.

Když podával Parotkinovi zprávu, byly v radistových očích jasně patrné známky paniky. Zpráva zněla:

OD USS DRAGONFISH SOVĚTSKÉMU MICHAILU KURKOVOVI. VRAK LODI RMS TITANIC POD OCHRANOU NÁMOŘNICTVA SPOJENÝCH STÁTŮ. JAKÝKOLIV ZJEVNÝ AKT AGRESE Z VAŠI STRANY BUDE NÁSLEDOVÁN OKAMŽITÝM OPAKUJI OKAMŽITÝM ODVETNÝM ÚTOKEM

- PODEPSÁN KAPITÁN PONORKY USS DRAGONFISH

„Deset vteřin a pokračuji,“ ozval se nehmotný hlas raketového technika v amplionu. „Sedm… šest…“

Parotkin vzhlédl a v obličeji měl zářivý, bezstarostný výraz muže, který právě poštou dostal milion rublů.

…“pět… čtyři… tři…“

„Zastavte odpočítávání,“ nařídil pedantickým, jasným hlasem, aby nemohlo dojít k žádnému nedorozumění, žádnému nepochopení.

„Zastavte odpočítávání,“ opakoval první důstojník do telefonu, s tváří zbrocenou potem. „A zajistěte raketu.“

„Správně,“ potvrdil krátce Parotkin. Po tváři se mu rozlil úsměv.

„Není to přesně to, co jsem měl nařízeno udělat, ale domnívám se, že vedení sovětského námořnictva to bude vidět stejně jako já. Konec konců, *Micbail Kurkov* je nejlepší loď svého druhu na světě. Nechceme ji přece nechat zničit kvůli nějakému nesmyslnému a bláznivému rozkazu od muže, který je bezesporu mrtvý, že?“

„Plně souhlasím.“ První důstojník se usmál v odpověď. „Naše nadřízené bude také jistě zajímat, jak jsme i přes své vysoce kvalitní pátrací zařízení nebyli schopni odhalit přítomnost nepřátelské ponorky prakticky na vlastním prahu. Americké metody podvodního pronikání musí být značně vyspělé.“

„Jsem si jistý, že pro Američany bude stejně zajímavé, že naše oceánografické výzkumné lodě nesou skryté rakety.“

„Vaše rozkazy, pane?“

Parotkin sledoval, jak raketa zajíždí zpět do svého pouzdra. „Nasaďte kurs domů.“ Obrátil se a zadíval přes moře ve směru k *Titaniku.* Co se s Prevlovem a jeho muži stalo? Byli naživu, nebo byli mrtvi? Dozví se někdy skutečnou pravdu?

Mraky nad jeho hlavou začaly měnit svoji barvu z šedé na bílou a vítr se zmírnil na čerstvou brízu. Na jasnící se obloze se objevil osamělý racek a začal kroužit kolem sovětské lodi. Pak, jakoby v odpověď na naléhavější nutkání letět na jih, sklonil křídla a zamířil směrem k *Titaniku.*

70

„Jsme vyřízení," pronesl Spencer hlasem tak tichým, že si Pitt nebyl jistý, zda ho dobře slyší.

„Zopakuj to, prosím."

„Jsme vyřízení," opakoval ochablými rty. Obličej měl umazaný od oleje a rezatého bláta. „Je to beznadějné. Utěsnili jsme většinu z děr, které Drummer hořákem udělal, ale moře zřídilo trup té staré holky natolik, že se voda valí dovnitř jako skrz síto."

„Musíme ji udržet na hladině do té doby, než se vrátí vlečné lodě," pronesl Pitt. „Když se připojí jejich pumpy k našim, tak budeme schopni prosakování zvládnout do doby, než se ty škody opraví."

„Je vůbec zázrak, že nešla pod hladinu už před hodinami."

„Kolik mi můžete dát času?" chtěl vědět Pitt.

Spencer se unaveně zadíval na vodu, která mu šplouchala kolem kotníků. „Motory čerpadel teď běží už jenom na páry. Jakmile budou jejich nádrže prázdné, pumpy zmlknou. Chladná, tvrdá, smutná skutečnost." pohlédl Pittovi do tváře. „Hodinu, možná hodinu a půl. Nemůžu ti slíbit, že by pumpy běžely déle."

‚A kdybys měl dost nafty?"

„Pak bych mohl loď udržet na hladině bez cizí pomoci asi tak do poledne," odpověděl Spencer.

„Kolik nafty potřebuješ?"

„Stačilo by dvě stě galonů."

Oba se podívali na Giordina, který seskočil ze schůdků do vody, která pokrývala podlahu kotelny číslo 4.

„Ten pocit marnosti je hrozný," zaúpěl. „Nad námi je osm letadel, všechna krouží nad *Titanikem.* Šest stíhaček Námořnictva a dvě průzkumná letadla. Zkusil jsem už všechno kromě toho, že bych se stavěl na hlavu a svlékl donaha, ale jediné, co vždycky udělají, je, že mi při každém přeletu zamávají."

Pitt v posměšné vážnosti potřásl hlavou. „Připomeň mi, abych se s vašim týmem nikdy nesnažil hrát svlíkacího pokra."

„Rád si poslechnu tvoje návrhy," prohlásil Giordino. „Třeba mi vysvětlíš, jak chlápkovi, který nad tebou letí rychlostí čtyři sta mil za hodinu, vysvětlíš, že potřebujeme pomoc, a to hodně rychle?"

Pitt se poškrábal na bradě. „Nějaké praktické řešení přece musí existovat."

„Jistě," sarkasticky poznamenal Giordino, „stačí zavolat o pomoc americkému autoklubu."

Pitt se Spencerem na sebe vytřeštili rozšířené oči. Oba ve stejnou chvíli napadla stejná myšlenka.

„Skvělé," vydechl Spencer, „naprosto skvělé."

„Když se nemůžeme dostat k benzinové pumpě," pronesl Pitt s úsměvem, „pak se benzinová pumpa musí dostat k nám."

Giordino vypadal zmateně. „Únavou vám trochu přeskakuje," řekl. „Kde chcete najít telefonní automat? Co použijete místo rádia? Rusové to naše rozmlátili, rádio v helikoptéře je promočené a Prevlovova vysílačka dostala při přestřelce dva zásahy." Zavrtěl hlavou. „A na ty létající hochy nad námi můžete zapomenout. Bez štětky a kbelíku barvy naši zprávu do jejich omezených mozečků nedostaneme."

„To je tvůj problém," vznešeně pronesl Spencer. „Ty se vždycky při chůzi koukáš nahoru, místo aby ses díval k zemi."

Pitt se předklonil a sebral kladivo, ležící v kupě nářadí. „To by mělo stačit," řekl nenuceně a rozmáchl se proti ocelové stěně trupu *Titaniku.* Kotelnou se rozlehla kakofonie odrážejících se zvuků.

Spencer ztěžka klesl na vyvýšenou mříž kotle. „Tomuhle neuvěří."

„No, nevím," vypravil ze sebe Pitt mezi jednotlivými ranami. „V Kongu to vždycky fungovalo."

„Giordino měl asi pravdu. Z únavy nám zřejmě přeskočilo."

Pitt si Spencera už nevšímal a dál mlátil kladivem. Po několika minutách na okamžik přestal a uchopil násadu kladiva pevněji. „Doufejme a modleme se, že některý domorodec bude mít ucho u

země,“ pronesl mezi hekáním. A znovu začal mlátit kladivem.

***

Ze dvou mužů, kteří právě měli službu u sonaru na palubě ponorky *Dragonfish,* se jeden, jehož úkolem bylo pasivní naslouchání, naklonil náhle kupředu ke svému panelu, sklonil hlavu ke straně a napjatě se soustředil na analyzování rytmických úderů, které vydávala jeho sluchátka. Pak lehce zavrtěl hlavou a sluchátka podal důstojníkovi, stojícímu vedle.

„Nejdříve jsem si myslel, že je to žralok kladivoun,“ pronesl muž od sonaru. „Ti vydávají takové legrační dunivé zvuky. Ale tohle zní vyloženě kovově.“

Důstojník si přitiskl sluchátko k uchu. Pak se mu v očích objevil zmatený pohled. „Zní to jako SOS.“

„Já tomu také tak rozumím, pane. Někdo tluče do boku lodi signál volání o pomoc.“

„Odkud to přichází?“

Sonarový technik otočil miniaturním kormidlem, které aktivovalo senzory na přídi ponorky, a zadíval se na panel před sebou. „Kontakt tři-nula-sedm, dva tisíce yardů severozápadně. Musí to být *Titanic,* pane. Když teď *Michail Kurkov* odjel, je to jediná loď na hladině v celé oblasti.“

Důstojník mu vrátil sluchátka, opustil oddělení sonaru a vydal se širokou, vinutou chodbou směrem k velitelské věži, nervovému centru *Dragonfishe.* Přistoupil k muži střední postavy s kulatou tváří a šedivějícím knírem, jenž měl na límci dubové listy, znamení velitelské hodnosti.

Je to určitě *Titanic,* pane. Vysílají signál SOS.“

„Nemýlíte se?“

„Ne, pane. Kontakt je stálý.“ Důstojník se odmlčel a pak dodal. „Odpovíme?“

Velitel zůstal okamžik zamyšleně hledět. „Náš rozkaz zněl, dopravit muže ze SEAL a odrazit *Michaila Kurkova.* Jinak jsme měli zůstat skrytí pro případ, že by se Rusové rozhodli zaútočit nějakou jejich ponorkou. Kdybychom opustili svoji pozici a vypluli na hladinu, dostali bychom se do zatraceně nevýhodné situace, pokud by šlo o obranu vraku.“

„Během naší poslední vizuální kontroly vypadal pěkně zuboženě. Možná, že se potápí.“

„Kdyby tomu tak bylo, jeho posádka by už volala o pomoc na každé frekvenci rádia –“ Velitel zaváhal, oči přimhouřené. Přešel k radiokabině a naklonil se dovnitř.

„Kdy jste zachytili poslední zprávu z *Titaniku!“*

Jeden z radistů zalistoval knihou záznamů. „Několik minut před osmnáctou hodinou včera večer, veliteli. Tehdy žádali o poslední údaje ohledně rychlosti a směru postupu hurikánu.“

Velitel přikývl a obrátil se zpět k důstojníkovi: „Nevysílali už déle než dvanáct hodin. Třeba mají rozbité rádio.“

„To je docela dobře možné.“

„Radši se podíváme,“ rozhodl kapitán. „Periskop vzhůru.“

V trubkách to pomalu zahučelo, jak se periskop zdvihl nad hladinu. Velitel uchopil držadla a pohlédl do okuláru.

„Vypadá docela klidně,“ poznamenal. Je v těžkém náklonu na pravobok a je ponořený přídí, ale ne dost na to, aby hrozilo nějaké aktuální nebezpečí. Žádná nouzová vlajka. Na palubě není nikoho vidět – moment, beru to zpátky. Na střeše můstku stojí nějaký muž.“ Velitel zvýšil zvětšení. „Proboha,“ zamumlal. Je to žena.“

Důstojník se na něj díval s nevěřícím výrazem. „Řekl jste žena, pane?“

„Podívejte se sám.“

Důstojník to nyní viděl na vlastní oči. Nad můstkem opravdu stála mladá světlovlasá žena. Zdálo se, že má podprsenkou.

O deset minut později byl *Dragonfish* na hladině a ležel ve stínu boku *Titaniku.*

Za třicet minut již z nádrží náhradního dieselového motoru ponorky proudila potrubím, klenoucím se nad stále rozbouřeným mořem, rezervní nafta do narychlo vyříznutého otvoru v boku *Titaniku.*

71

„To je z ponorky *Dragonfish,*“ oznámil admirál Kemper, když dočetl poslední řádku dlouhé zprávy. „Její kapitán poslal na palubu *Titaniku* pracovní četu, aby pomohla Pittovi a jeho záchranářskému týmu. Konstatuje, že vrak se po dobu vlečení udrží na hladině, i přes četné otvory v trupu, samozřejmě za předpokladu, že se nedostane do dalšího hurikánu.“

„Díky bohu za drobné laskavosti,“ vydechl Marshall Collins mezi dvěma zívnutími.

„Dále hlásí,“ pokračoval Kemper, „že na palubě *Titaniku* je paní Seagramová a že je ve vzácně divadelní formě, ať už to znamená cokoliv.“

Ve dveřích koupelny se objevil Mel Donner, s ručníkem stále přes ruku. „Mohl byste to zopakovat, admirále?“

„Kapitán ponorky *Dragonfish* hlásí, že paní Seagramová je živá a v pořádku.“

Donner vyrazil k Seagramovi a zatřásl s ním. Ten dosud přerušovaně pospával na gauči. „Gene! Vzbuď se! Našli Danu! Je v pořádku!“

Seagram se zamrkáním otevřel oči a dlouze se zadíval na Donnera. Po tváři se mu pomalu rozlil výraz úžasu. „Dana… Dana je živá?“

„Ano, musela být během té bouře na *Titaniku."*

„Ale jak se tam dostala?“

„Ještě neznám všechny detaily. Musíme si na to počkat. Ale důležité je, že Dana je v bezpečí a *Titanic* je stále na hladině.“

Seagram zabořil obličej do dlaní a zůstal schouleně a skrčeně sedět. Začal tiše vzlykat.

Admirál Kemper byl vděčný za vyrušení, které způsobil vstup velmi unaveného korvetního kapitána Keitha, nesoucího další zprávu. „Tohle je od admirála Sandeckera,“ oznámil Kemper. „Myslím, že by vás mohlo zajímat, co v něm je, pane Nicholsone.“

Warren Nicholson a Marshall Collins opustili Seagrama a shlukli se kolem Kemperova stolu.

„Sandecker říká: Návštěvou příbuzných jsme se pobavili a uložili je do ložnice pro hosty. Během večírku včera v noci mi něco spadlo do oka, ale užili jsme si hlasitého vyzpěvování starých dobrých hitů jako ‚Stříbrné vlasy mezi zlatými'. Pozdravujte bratrance Warrena a povězte mu, že mám pro něj dárek. Máme se nádherně. Kéž byste tu jenom mohli být s námi. Podpis: Sandecker.“

„Zdá se, že admirál má nějaký zvláštní způsob vyjadřování,“ pronesl prezident. „Co, se nám, ksakru, pokouší říct?“

Kemper na něj zaraženě pohlédl. „Vypadá to, že Rusové se očividně dostali na palubu v oku hurikánu.“

„*Očividně,*“ pronesl prezident ledovým tónem.

„Stříbrné vlasy mezi zlatými,“ pronesl vzrušeně Nicholson. „Silver a Gold. Chytili ty dva špiony.“

„A váš dárek, bratrance Warrena,“ řekl Collins s úsměvem, při kterém bylo vidět každičký jeho zub, „nemůže být nic jiného než kapitán Prevlov.“

„Je nezbytné, abych se dostal na palubu *Titaniku* tak rychle, jak jen to bude možné,“ oznámil Nicholson ke Kemperovi. Jak brzy pro mě můžete zajistit přepravu, admirále?“

Kemper už sahal po telefonu. „Během třiceti minut vás můžu mít v tryskovém letadle Námořnictva, které vás vysadí na *Beecheťs Islandu.* Odtud se můžete dostat na *Titanik* helikoptérou.“

Prezident přistoupil k velkému oknu a zadíval se ven na vycházející slunce, které se začínalo ukazovat nad východním horizontem a vysílalo své paprsky přes líné vody Potomaku. Dlouze a bezstarostně si zívl.

***

Dana se opírala o přední zábradlí na můstku *Titaniku.* Měla zavřené oči. Mořská bríza cuchala její medově zbarvené vlasy a ovívala pokožku nastaveného obličeje. Cítila úlevu, volnost a naprostou relaxaci. Připadala si, jako by letěla vzduchem.

Nyní již věděla, že se zpět nikdy nevrátí a nevklouzne do kůže té namalované loutky, kterou byla

Dana Seagramová ještě před dvěma dny. Rozhodla se; rozvede se s Genem. Na ničem už mezi nimi nezáleželo, alespoň jí ne. Dívka, kterou kdysi miloval, byla mrtvá, a to definitivně. Vychutnávala si to poznání. Bylo to její znovuzrození. Přinejmenším to znamenalo nový začátek, kdy nic nebylo zakázáno.

„Dolar za vaše myšlenky."

Otevřela oči a uviděla šklebící se, čerstvě oholenou tvář Dirka Pitta.

„Dolar? Já myslela, že to bývalo penny."

„Inflace se dříve nebo později podepíše na všem."

Chvíli tak stáli beze slova a pozorovali *Wallace* a *Morse*, jak napínají svoje obrovitá vodítka táhnoucí se k přídi *Titaniku.* Vrchní poddůstojník Bascom a jeho muži kontrolovali vlečné lano a cpali mazadlo do průvlačnice, aby snížili tření. Bascom vzhlédl a zamával jim.

„Přála bych si, aby tahle cesta nikdy neskončila," zamumlala Dana, když mu oba taky zamávali. „Je to tak zvláštní a přitom tak nádherné." Náhle se obrátila a položila svoji ruku na jeho. „Slibte mi, že nikdy neuvidíme New York. Slibte mi, že budeme plout věčně, jako nějaký Bludný Holanďan."

„Poplujeme věčně."

Rukama ho objala kolem krku a přitiskla se k němu tělem. „Dirku! Dirku!" šeptala dychtivě. „Nic už nemá žádný smysl. Chci tě. Chci tě teď, a ani nevím proč."

„Za to může místo, kde jsi," odpověděl potichu Pitt.

Vzal ji za ruku a vedl ji dolů po hlavním schodišti, do jednoho ze dvou salonků ložnice na palubě B. „Tady, madam. Nejluxusnější kajuta na celé lodi. Jedna cesta stála přes čtyři tisíce dolarů. A to, samozřejmě, v relacích roku 1912. Nicméně, na počest světla vašich očí vám poskytnu docela pěknou slevu." Zdvihl ji do náručí a přenesl do postele. Ta byla zbavena bahna i rzi a byla vystlaná několika dekami.

Dana na postel pohlédla s očima otevřenýma dokořán. „Tys to všechno předem připravil?"

„Řekněme, že jsem si jako ten starý mravenec, který pohnul sazenicí gumovníku, dělal velké naděje."

„Víš, co jsi?"

„Bastard, chlípník, satyr – mohl bych si vymyslet tucet dalších jmen."

Pohlédla na něj s tajemným, typicky ženským úsměvem. „Ne, nejsi nic z toho. Ani satyr by nebyl tak ohleduplný."

Přitáhl si její obličej a políbil ji tak tvrdě, až zasténala.

Její chování v posteli ho překvapilo. Očekával ženu, jež bude sotva reagovat. Namísto toho se ocitl ve splynutí s divokými, pulsujícími vlnami těla, s prudkými výkřiky, které musel tlumit rukou, s nehty, které vyrývaly krvavě sáknoucí rýhy na jeho zádech, a nakonec s měkkým, vlhkým vzlykotem na svém krku. S údivem se ptal sám sebe, zda všechny ženy rozkvetou v podobné odevzdání, když se poprvé milují s někým jiným než se svým mužem. Tato jejich soukromá bouře trvala asi hodinu. Za tu dobu byl vzduch v té staré, zrezivělé, přízračné ložnici prosycen vlhkou vůní potících se těl.

Konečně ho od sebe odstrčila a posadila se. Zdvihla kolena a se zkříženýma nohama se nad nimi shrbila. „Jaká jsem byla?"

„Jako divoká šelma," ujistil ji Pitt.

„Nevěděla jsem, že to může být takové."

„Přál bych si mít deset centů za každé děvče, které pronese přesně stejná slova, když se vzruší."

„Ty nevíš, co to je, mít všechny vnitřnosti zpěněné současně agónií i rozkoší."

„Asi ne. Ženská se uvolňuje zevnitř. Mužské erotické pocity jsou spíše zevní. Ať se na to díváš jakkoliv, sex je především ženská hra."

„Co víš o prezidentovi?" zeptala se náhle měkkým, nostalgickým tónem.

Pitt se na ni podíval s pobaveným překvapením. „Prezidentovi? Co tě přivedlo k tomu, abys na něj myslela právě teď?"

„Slyšela jsem, že je to opravdový mužský."

„To nemůžu vědět. Nikdy jsem s ním nespal."

Tuto jeho poznámku přešla. „Kdybychom měli prezidentku a ona se chtěla s tebou milovat, co bys dělal?“

„Ať tak nebo tak,“ pronesl Pitt, „kam tímhle vším míříš?“

„Jenom odpověz. Šel bys s ní do postele?“

„To záleží na několika věcech.“

„Na čem?“

„I kdyby to byla prezidentka, nepostavil by se mi, kdyby jí bylo sedmdesát, byla tlustá a měla kůži jako sušená švestka. Proto také mužští nejsou dobří prostituti.“

Dana se pomalu usmála a zavřela oči. „Pomiluj mě ještě jednou.“

„Proč? Aby sis mohla představovat, že tě položil nejvyšší velitel?“

Oči se jí zúžily. „Vadí ti to?“

„Stejnou hru můžou přece hrát oba. Já si budu třeba představovat, že jsi Ashley Flemingová.“

73

Když strážný ze SEAL, stojící přede dveřmi, odemkl čerstvě naolejovaný zámek a otevřel dveře kajuty C-95, Prevlov, schoulený na zemi vzhlédl. Muž ze SEAL s napřaženou zbraní M-24 nejprve Prevlova zkontroloval pohledem a pak ustoupil stranou, aby vpustil dalšího muže.

Ten nesl v ruce diplomatku a měl na sobě oblek, který zjevně potřeboval vyžehlit. Když si ho Prevlov zprvu hloubavě, a pak s překvapeným poznáním prohlížel, jeho rty se mírně zvlnily v úsměvu.

„Kapitáne Prevlove, jsem Warren Nicholson.“

„Já vím,“ odpověděl Prevlov, vysoukal se na nohy a lehce a korektně se uklonil. „Nečekal jsem, že se setkám přímo s náčelníkem CIA. Alespoň nikoliv za takovýchto poněkud nevhodných okolností.“

„Dostavil jsem se osobně, abych vás eskortoval do Spojených států.“

„Jsem polichocen.“

„Polichoceni jsme my, kapitáne Prevlove. Považujeme vás za opravdu velký úlovek.“

„Takže chystáte proces s mezinárodní publicitou, se vším všudy, včetně vážné obžaloby naší vlády za pokus o pirátství na otevřeném moři.“

Nicholson se znovu usmál. „Ne, obávám se, že s výjimkou několika vysoce postavených členů vaší a naší vlády zůstane vaše zběhnutí přísným tajemstvím.“

Prevlov k němu obrátil přivřené oči. „Zběhnutí?“ Tohle skutečně neočekával.

Nicholson beze slova přikývl.

„Neexistuje žádná metoda, kterou byste mě přinutili k dobrovolnému zběhnutí,“ upozornil ho chmurně Prevlov. „Při každé příležitosti vám to popřu.“

„Šlechetné gesto,“ pokrčil rameny Nicholson. „Nicméně, jelikož se nebude konat žádný soudní proces ani žádné vyšetřování, žádost o azyl bude pro vás jediným řešením.“

„Řekl jste ‚žádné vyšetřování‘. Musím vás obvinit ze lži, pane Nicholsone. Žádná zpravodajská služba by si nikdy nenechala ujít příležitost vypáčit informace z muže mého postavení.“

„Jaké informace?“ podivil se Nicholson. „Nemůžete mi říct nic, co bychom už my sami neznali.“

Prevlov byl vyvedený z rovnováhy. Východisko, pomyslel si. Musí najít nějaké východisko. Existovala jediná možnost, jak se Američané mohli zmocnit takového kvanta tajemství sovětské tajné služby, jež byly zamčené v jeho moskevské kanceláři. Prostředek skládanky byl stále nejasný, i když její okraje se začínaly docela přesně rýsovat. Opětoval Nicholsonův upřený pohled a tiše řekl: „Poručík Marganin je jeden z vašich lidí.“ Bylo to spíše konstatování než otázka.

„Ano,“ přikývl Nicholson. „Jmenuje se Harry Koskoski a narodil se v Newarku v New Jersey.“

„To není možné,“ zareagoval Prevlov. „Osobně jsem zkontroloval každičké období života Pavla Marganina. Narodil se a vyrostl v Komsomolsku na Amuru. Jeho otec byl krejčí.“

„Správně, skutečný Marganin byl rodilý Rus.“

„Chcete tím říct, že váš muž je dvojník, nasazený člověk?“

„Podařilo se nám to před čtyřmi lety, když jeden z vašich raketových torpédoborců třídy *Kasin* explodoval a potopil se v Indickém oceánu. Marganin byl jedním z těch, kdo přežili. Z vody ho vytáhl tanker Exxonu, ale on brzy nato zemřel, ještě dřív, než loď doplula do Honolulu. Byla to vzácná příležitost a my museli jednat rychle. Ze všech našich rusky mluvících agentů se Koskoski Marganinovi fyzicky podobal nejvíce. Chirurgicky jsme mu změnili obličej, aby vypadal jako po poranění výbuchem, a pak jsme ho letadlem převezli na jeden malý, zřídka navštěvovaný ostrůvek asi dvě stě mil od místa, kde se potopila vaše loď. Když našeho falešného sovětského námořníka konečně objevili místní rybáři, byl v deliriu a s akutní amnézií navrácen do Ruska.“

„Zbytek si už mohu domyslet,“ vážně pronesl Prevlov. „Nejenže jsme mu zraněný obličej změnili plastickou operací do podoby původního Marganina, ale znovu jsme ho sami naučili jeho vlastní životopis.“

„A to je asi všechno.“

„Bravurní kousek, pane Nicholsone.“

„Když to říká jeden z nejváženějších lidí sovětské špionáže, tak to považuji za opravdu mimořádnou poklonu.“

„Takže celý ten plán dostat mě na *Titanic* byl zosnovaný CIA a provedený Marganinem.“

„Koskoski, alias Marganin, si byl jistý, že ten plán přijmete, a tak se také stalo.“

Prevlov sklopil zrak k zemi. Měl to vědět, mělo ho to napadnout, měl mít od samého začátku podezření, že Marganin pomalu a trochu složitým způsobem strká jeho krk na špalek. Nikdy tomu neměl uvěřit, nikdy, ale jeho ješitnost se stala příčinou jeho pádu. Přiznal si to.

„Co to všechno znamená?“

„Touto dobou již Marganin podal nezpochybnitelný důkaz o vašich – když prominete ten výraz – zrádcovských aktivitách a stejně tak prokázal s pomocí podvržených důkazů, že jste od samého začátku dělal všechno, aby celá akce s *Titanikem* skončila neúspěšně. Víte, kapitáne Prevlove, stopy vysvětlující vaše zběhnutí byly vyráběny zcela plánovitě už po celé dva roky. Vy sám jste nám svojí zálibou v nákladných vytříbenostech dost pomohl. Vaši nadřízení mohou nutně dojít pouze k jedinému závěru: prodal jste svou vlast za velmi vysokou cenu.“

„A když to popřu?“

„Kdo vám bude věřit? Troufám si tvrdit, že vaše jméno je už teď na sovětském likvidačním seznamu.“

„Takže, co se mnou teď bude?“

„Máte dvě možnosti. Zaprvé, po určité době vás můžeme propustit.“

„Nepřežil bych ani týden. Dobře znám tu síť vrahů z KGB.“

„Vaši druhou možností je spolupracovat s námi.“ Nicholson se odmlčel, zaváhal a pak zpříma na Prevlova pohlédl. „Jste opravdu skvělý muž, kapitáne, nejlepší ve svém oboru. Neradi plýtváme dobrými mozky. Jistě vám nemusím pochlebovat, jak jste pro západní špionážní organizaci cenný. Hodlám vás proto postavit do čela nové komise. Bude to práce, která vám bude přesně vyhovovat.“

„Předpokládám, že bych za to měl být vděčný,“ suše poznamenal Prevlov.

„Změníme vám obličej, samozřejmě. Absolvujete rychlokurs anglických a amerických idiomů, naší historie, sportu, hudby a zábavy. Nakonec na vás nezbyde ani kousek vaší předchozí skořápky, kterou by KGB mohla poznat.“

V Prevlovových očích se začal objevovat zájem.

„Váš plat bude čtyřicet tisíc ročně plus výdaje a auto.“

„Čtyřicet tisíc dolarů?“ zeptal se Prevlov rádoby nenuceně.

„Za to se dá koupit spousta lahví Bombay Ginu.“ Nicholson se ušklíbl jako vlk zasedající k večeři s opatrným králíkem. „Myslím, kapitáne Prevlove, že když se budete opravdu snažit, budete si moci ty radosti naší západní dekadence začít docela dobře užívat. Nemyslíte?“

Prevlov nějakou chvíli nepromluvil. Volba byla ale jasná: buď trvalý strach, nebo dlouhý a příjemný život. „Vyhrál jste, Nicholsone.“

Nicholson si s ním potřásl rukou a trochu ho překvapilo, když v Prevlovových očích zahlédl slzy.

74

Poslední hodiny z celé té doby, co byl *Titanic* vlečen, přinesly jasnou a slunečnou oblohu s lehkým proměnlivým větrem, který jemně postrkoval dlouhé oceánské vlny směrem k pobřeží a olizoval jejich zelená ohnutá záda.

Již od svítání se čtyři čluny Pobřežní hlídky snažily udržet na uzdě ohromnou flotilu zábavních lodí, které každou chvíli vyrážely, aby se předstihly v co nejbližším záběru na mořem omšelé paluby a nástavbu zachráněné lodi.

Vysoko nad rušnými vodami se jako sršni rojily hordy lehkých letadel a vrtulníků, jejichž piloti neustále různě manévrovali, aby fotografům a filmařům poskytli ten nejlepší záběr *Titaniku.*

Z výše pěti tisíc stop vypadala stále nakloněná loď jako nějaká hrůzostrašná zdechlina, na kterou ze všech stran doráží armáda much a bílých mravenců.

Thomas J. Morse navinul svůj vlečný kabel z přídě *Samuela R. Wallaceho* a zařadil se za záď *Titaniku,* kde se připojil vázacím lanem a pak zůstal mírně pozadu, aby pomohl provézt nemotorný trup přes úžinu Verrazano a pak nahoru po East River ke starému doku Námořnictva v Brooklynu. Když kapitán Butera vydal rozkaz ke zkrácení hlavního vlečného lana na dvě stě yardů, objevilo se rovněž několik přístavních vlečných lodí, které zůstaly v pohotovosti, kdyby bylo zapotřebí jejich pomoci.

Člun pilota přirazil na několik palců k boku *Wallaceho* a lodivod přeskočil na palubu. Přešel ji a zabušil na zrezivělé pláty boku *Titaniku,* který byl vzdálen jen na sílu pneumatik, zavěšených na volném boku menší lodi. Během půl minuty vrchní lodivod přístavu New York zachytil provazový žebřík, který mu z paluby *Titaniku* hodil Pitt, a začal po něm šplhat vzhůru.

Na palubě ho pozdravili Sandecker s Pittem a odvedli ho na levé křídlo můstku, kde šéflodivod pevně sevřel oběma rukama zábradlí, jako by se chtěl cítit jeho součástí, a vážně kývl směrem k vlečné lodi, že může pokračovat ve vlečení. Pitt zamával a Butera odpověděl stisknutím píšťaly. Pak dal velitel pokyn „pomalu vpřed“ a zamířil přídí *Wallaceho* do hlavní plavební dráhy pod Verrazano Bridge, který se klene z Long Islandu na Staten Island.

Zatímco se tento podivný konvoj poněkud nesměle sunul podél Upper New York Bay, Butera začal přecházet z jedné strany můstku na druhou a pečlivě pozoroval trup lodi, vítr, proud i vlečný kabel s takovým zaujetím, s jakým se mozkový chirurg chystá na nějakou složitou operaci.

Již od předchozí noci bylo nábřeží lemováno tisícovkami lidí. Život na Manhattanu se úplně zastavil, ulice se vyprázdnily a budovy úřadů ztichly, protože jejich zaměstnanci v mlčenlivé úctě obsadili okna, jakmile se konvoj lodí začal pomalu přibližovat do přístavu.

Na nábřeží Staten Islandu začal Peter Hull, reportér z *The New York Times,* psát svoji reportáž:

Duchové existují. Vím to, protože jsem jednoho v ranní mlze viděl. Proplouval před mýma nevěřícnýma očima jako nějaký fantastický přízrak vyvržený z pekla. Obklopen neviditelným příkrovem dávné tragédie, zahalený dušemi svých mrtvých. Byl to pozůstatek minulého věku, nahánějící skutečnou hrůzu. Nebylo možno na něj pohledět a necítit přitom směs hrdosti i smutku…

Komentátor CBS vyjádřil své pocity více žurnalisticky: *„Titanic* dnes dokončil svoji panenskou plavbu. Sedmdesát šest let od vyplutí ze svého doku v Southamptonu v Anglii…“

Kolem poledne se *Titanic* pomalu posouval vedle Sochy Svobody a před očima ohromného davu diváků na Battery. Nikdo z přihlížejících nemluvil hlasitěji než šeptem a celé město podivně ztichlo; jen občasné zatroubení taxíku připomínalo náznak normálního života. Vypadalo to, jako by se celé New York City náhle ocitlo v jedné veliké katedrále.

Mnozí diváci nepokrytě plakali. Byli mezi nimi i tři cestující, kteří přežili onu tragickou noc před dávnými léty. Vzduch byl těžký a sotva dýchatelný. Mnozí z těch, kteří později vzpomínali na celou atmosféru, si s překvapením uvědomovali, že jim v mysli nejvíce utkvěl zvláštní pocit otupění, jako by všichni byli dočasně paralyzovaní a hluší. Většina z nich skutečně byla. Až na jednoho robustního hasiče jménem Arthur Mooney.

Mooney byl kapitánem jednoho z protipožárních člunů newyorského přístavu. Vysoký Ir s uličnickýma očima, narozený v tomto městě, který se věnoval hašení požárů na moři už devatenáct

let. Teď udeřil svojí velkou pěstí do kompasnice a setřásl ze sebe náladu té chvíle. Pak zakřičel na svoji posádku:

„Hejbněte kostrou, kluci. Nejste žádný krejčovský atrapy z obchoďáku.“ Jeho hlas zalétl do každého kouta lodi. Mooney zřídkakdy potřeboval hlásnou troubu. „Tady přece připlouvá loď ze svý panenský cesty, ne? Tak jí koukejte ukázat to starý dobrý newyorský uvítání.“

„Ale, kapitáne,“ zaprotestoval jeden člen posádky, „to přece není stejné, jako když kanálem poprvé přijížděla *Queen Elisabeth II* nebo *Normandie.* Tahle věc není nic jiného než zpustlý vrak.“

„Já ti dám zpustlý vrak, ty troubo,“ zakřičel Mooney. „Tahle loď, na kterou koukáš, je nejslavnější dopravní loď všech dob. No, je trošičku zchátralá a přijíždí kapánek pozdějc. Co na tom ale záleží? Koukejte otevřít hadice a zapnout sirénu.“

Bylo to opakování chvíle, kdy byl *Titanic* vyzdvižen, jenže v mnohem větším měřítku. Jakmile začaly nad Mooneyovou hasičskou lodí tryskat proudy vody a zvuk jeho sirény se začal odrážet od městských mrakodrapů, připojil se další požární člun a pak ještě další. Nato se rozječelo hvízdání zakotvených nákladních lodí. Ke gejzíru rámusu se přidaly klaksony aut, seřazených podél nábřeží New Jersey, Manhattanu a Brooklynu, následovány voláním slávy a výkřiky z milionů hrdel.

Co začalo nevýznamným zaječením jedné píšťaly, nyní rostlo a rostlo až do hromové směsice rámusu, který otřásal zemí a řinčel každým oknem ve městě. Jeho ozvěna se rozléhala nad všemi oceány světa.

Titanic doplul do svého přístavu.

75

Tisíce vítajících lidí prakticky zablokovaly přístaviště, kde byl *Titanic* uvázaný. Masu lidí, připomínající mravence, tvořili novináři, oficiální hodnostáři, kordony utrápených policistů a množství nezvaných hostů, kteří přelezli ploty loděnice. Všechny pokusy o udržení pořádku byly marné.

Hejno reportérů a kameramanů zaútočilo na provizorní lodní lávku a obstoupilo admirála Sandeckera, který tam, jako vítězný César, stál na stupních hlavního schodiště přijímací haly na palubě D.

Byla to Sandeckerova velká chvíle a toho dne by ho z *Titaniku* neodtáhlo ani stádo koní. Příležitost získat publicitu pro NUMA si nikdy nenechal ujít a z dnešního dne hodlal vyždímat každou řádku v novinách, každou vteřinu v televizi, kterou jen bude moci. Fascinoval novináře velmi barvitým líčením hrdinských činů záchranářské posádky, upřeně hleděl do přenosných televizních kamer a usmíval se, usmíval a usmíval. Admirál se ocitl ve svém soukromém ráji.

Pittovi nemohly všechny ty fanfáry být víc lhostejné; jeho představou ráje byla nyní horká sprcha a čistá, měkká postel. Protlačil se po lodní lávce na přístavní hráz a zmizel v davu. Už si myslel, že se mu podařilo uniknout, když se proti němu vyřítil televizní komentátor a strčil mu pod nos mikrofon.

„Hej, chlapče, nejste člen záchranářského týmu z *Titaniku* ?“

„Ne, já pracuju v docích,“ odvětil Pitt a jako nějaký křupan zamával do kamery.

Komentátorova tvář pohasla. „Zastav to, Joe,“ křikl na svého kameramana. „Padli jsme na nějakého pobudu.“ Pak se otočil, začal se prodírat davem směrem k lodi a cestou napomínal lidi kolem, aby nešlapali na šňůru od mikrofonu.

O šest bloků dále a o půl hodiny později našel Pitt konečně taxikáře, který se více zajímal o ryto než o zevlování na vrak.

„Kam to bude?“ zeptal se řidič.

Pitt zaváhal, pohlédl na svou umouněnou košili se skvrnami od potu a na kalhoty pod stejně špinavou koženou bundou. Nepotřeboval zrcadlo, aby věděl, že oči má zarudlé a na bradě strniště vousů. Docela dobře si sama sebe dokázal představit jako zářný obraz nějakého notorika z Bowery. Pak si ale pomyslel, k čertu s tím, vždyť právě vystoupil z lodi, jež kdysi byla tou nejproslulejší na

světě.

„Který hotel ve městě je nejluxusnější a nejdražší?“

„Pierre na Pátý avenue a jednašedesátý ulici není levnej.“

„Tak tedy Pierre.“

Taxikář se ohlédl přes rameno, prohlédl si Pitta a ohrnul nos. Pak ale pokrčil rameny a zařadil se do proudu aut. Trvalo to půl hodiny, než zastavili u chodníku před vchodem do Pierra, který byl naproti Central Parku.

Pitt zaplatil a otáčecími dveřmi prošel do hotelové haly.

Recepční se na něj podíval s klasickým výrazem znechucení. „Promiňte, pane,“ pronesl povýšeně ještě dříve, než mohl Pitt otevřít ústa. „Máme plno.“

Pitt věděl, že jestli udá své pravé jméno, bude jenom otázkou minut, než nějací reportéři zjisti místo jeho pobytu. On ale nebyl ve stavu, aby teď čelil mukám slavných osobností. Jediné, po čem toužil, byl nerušený spánek.

„Nejsem to, co vypadám,“ pronesl, předstíraje rozhořčení. „Jsem náhodou profesor R. Malcolm Smythe, spisovatel a archeolog. Právě jsem vystoupil z letadla po čtyřměsíčním kopání v Amazonii a neměl jsem dosud čas se převléknout. Za moment sem z letiště dorazí můj člověk se zavazadly.“

Recepční za pultem se v okamžiku změnil v máslo. „Och, omlouvám se, profesore Smythe, nepoznal jsem vás. Jenomže jsme opravdu plní. Město je přeplněné všemi těmi lidmi, kteří se přijeli podívat na *Titanic*. Jistě to chápete.“

Byl to mistrovský výkon. Nevěřil ani slovu z té vymyšlené historky, kterou na něj Pitt vybalil.

„Přimlouvám se za profesora,“ ozval se hlas vedle Pitta. „Dejte mu to nejlepší apartmá a účet pošlete na tuhle adresu.“

Na recepční pult dopadla navštívenka. Úředník ji zvedl, přečetl si ji a rozzářil se jako vánoční stromeček. Pak okázale před Pitta položil hotelový lístek a jakoby kouzelnickým trikem mu podal klíč.

Pitt se pomalu otočil a ocitl se tváří v tvář muži se stejně vyčerpaným a opotřebovaným obličejem, jako byl ten jeho. Koutky rtů měl obrácené vzhůru v křivém, chápavém úsměvu, ale oči měl bezvýrazné, s prázdným a ztraceným pohledem oživlé mrtvoly. Byl to Gene Seagram.

Jak jste mě tak rychle vystopoval?“ otázal se ho Pitt. Právě ležel ve vaně a v prstech otáčel sklenici vodky s ledem. Seagram seděl na opačné straně koupelny na klozetu.

„Nebyla to žádná velká intuice,“ odpověděl. „Viděl jsem, jak odcházíte z doků a sledoval jsem vás.“

„Já myslel, že touhle dobou budete tancovat na *Titaniku.*“

„Ta loď pro mě neznamená nic. Jediným mým zájmem je byzanium v jeho trezoru. A řekli mi, že to bude trvat ještě osmačtyřicet hodin, než ten vrak převezou do suchého doku a odstraní trosky z prostoru trezorů.“

„Tak proč si na pár dní neoddechnete a nedopřejete si trochu zábavy? Za několik týdnů budete mít po problémech. Sicilský projekt zmizí z rýsovacího prkna a stane se funkční skutečností.“

Seagram na okamžik zavřel oči. „Chtěl jsem s vámi mluvit,“ pronesl potichu. „Chtěl jsem si s vámi pohovořit o Daně.“

Ach, bože, už je to tady, pomyslel si Pitt. Jak se má člověk tvářit normálně před někým, s jehož ženou spal? Zatím dokázal jedině zachovat nedbalý tón hovoru. „Jak se po tom utrpení má?“

„Předpokládám, že dobře.“ Seagram pokrčil rameny.

„Předpokládáte? Z paluby *Titaniku* ji odvezli letadlem Námořnictva už před dvěma dny. To jste ji od té doby neviděl?“

„Odmítá se se mnou setkat… řekla, že to mezi námi skončilo.“

Pitt si prohlížel vodku ve skleničce. „Takže je teď sentimentální. No, co je vám po ní? Kdybych byl na vašem místě, Seagrame, našel bych si tu nejdražší prostitutku ve městě, vykázal bych to jako služební výdaj a zapomněl bych na Danu.“

„Vy to nechápete. Miluju ji.“

„Bože, to zní jako dopis tetě Sally.“ Pitt se natáhl pro láhev, stojící na kachlíkové podlaze, a dolil si. „Podívejte se, Seagrame, pod tou svou pompézní a buzerující fasádou jste docela slušný chlap. A

kdo ví, možná, že se dostanete do historie jako ten velký milosrdný vědec, který zachránil lidstvo od nukleární katastrofy. Pořád ještě vypadáte dost dobře na to, abyste se ženským líbil, a já se vsadím, že až opustíte ten svůj stůl ve Washingtonu a shrábnete od vlády bonus na odchodnou, budete boháč. Takže ode mě nečekejte slzy nebo lkaní houslí kvůli nějaké ztracené lásce. Můžete si za to sám.“

„K čemu mi to všechno je bez ženy, kterou miluju?“

„Koukám, že vám to nedošlo.“ Pitt měl v sobě už třetinu lahve a po těle se mu rozlévalo teplé blaho. „Proč byste se vrhal do kanálu kvůli nějaké rajdě, která si najednou myslí, že našla elixír mládí? Když je pryč, tak je pryč. Muži se plazí zpátky, ženy ne. Ty vytrvávají. Na světě není jediný muž, kterého by nějaká žena nedokázala přivést do hrobu. Zapomeňte na Danu, Seagrame. V potoce je tisíce dalších ryb. Jestli potřebujete pocit falešné jistoty se dvěma kozičkama, která vám bude rozestýlat postel a dělat večeři, tak si najměte služku; ty jsou nakonec levnější a dělají daleko míň problémů.“

„Vy si teď myslíte, že jste Sigmund Freud,“ pronesl Seagram, když vstával ze záchodu. „Ženy pro vás nic neznamenají. Krásný vztah pro vás znamená lásku s flaškou. Jste mimo svět.“

„Opravdu?“ Pitt se ve vaně postavil a otevřel dvířka skříňky nad umývadlem tak, aby se Seagram uviděl v jejím zrcadle. „Dobře se podívejte. Tohle je tvář muže, který je mimo svět. Za těmito očima je muž, kterého pronásleduje tisíc démonů, jež si sám stvořil. Jste nemocný, Seagrame. Duševně nemocný z problémů, které jste si zvětšil do neuvěřitelných rozměrů. Danin útěk je pro vás jenom takovou berličkou, která vám pomáhá prohlubovat vaši černou depresi. Nemáte ji rád tolik, kolik si myslíte. Ona je pro vás jenom symbol, podpěra, o kterou se opíráte. Podívejte se na ten lesk očí, podívejte na tu ochablou kůži kolem svých úst. Najděte si psychiatra, a hodně brzo. Myslete projednou na Gena Seagrama. Zapomeňte na to, že chcete spasit svět. Je čas, abyste zachránil sám sebe.“

Seagramovi divoce zrudl obličej. Zaťal pěsti a roztřásl se. Pak se zrcadlo před jeho očima začalo zamlžovat, ne na povrchu, ale zevnitř, a pomalu se tam objevovala jiná tvář. Nějaká cizí tvář se stejně strašidelnýma očima.

Pitt tam němě stál a pozoroval, jak Seagramův výraz přechází od smutku k čiré hrůze.

„Bože, ne… to je on!“

„On?“

„On!“ vykřikl, „Joshua Hays Brewster!“ Pak Seagram udeřil oběma rukama do zrcadla, roztříštil sklo a vyběhl z místnosti.

76

Zadumaná a se zasněnýma očima stála Dana před dlouhým zrcadlem a pečlivě se prohlížela. Ránu na hlavě dokonale skrýval její nový účes a až na několik blednoucích modročerných modřin vypadalo její tělo stejně pružné a dokonalé jako vždycky. Rozhodně v té kritické prohlídce obstálo. Pak se zadívala do očí, které na ni zíraly ze zrcadla. Nebylo vidět žádné nové vrásky, žádný otok kolem koutků. Mytický tvrdý pohled padlých žen se nekonal. Místo toho se jí zdálo, že se jí oči lesknou rozechvělým očekáváním, které tam dříve nebylo. Její znovuzrození v podobě svobodné ženy velkého světa bylo dokonalým úspěchem.

„Chceš něco k snídani?“ ozval se ze schodů hlas Marie Sheldonové.

Dana vklouzla do měkkého krajkového županu. „Jenom kávu, díky,“ odpověděla. „Kolik je hodin?“

„Pár minut po deváté.“

Za minutu, právě když Marie nalévala kávu, vstoupila Dana do kuchyně. Marie se zeptala: „Co máš dneska v plánu?“

„Něco typicky ženského – myslím, že půjdu nakupovat. Pak se sama naobědvám v nějaké intimní čajovně a potom zajdu do klubu NUMA a splaším si nějakého partnera tak na hodinu tenisu.“

„To zní kouzelně," suše poznamenala Marie, „navrhovala bych ale, aby sis přestala hrát na paní Bohatou čubku, kterou nejsi, a začala se chovat jako zodpovědná holka, kterou jsi."

„Co to má znamenat?"

Marie pozdvihla ve vzteku ruce: „Co to má znamenat! Zaprvé, drahoušku, jsi hrdinkou dne. Jestli sis nevšimla, tak poslední tři dny se telefon ještě neodmlčel. Každičký magazín pro ženy v celé zemi chce tvůj exkluzivní příběh a navíc jsem zaznamenala přinejmenším osm žádostí o účast v celostátních televizních talk show. Ať se ti to líbí, nebo ne, jsi teď hrozně slavná. Nemyslíš, že je načase, aby ses vrátila zpátky na zem a postavila se tomu náporu čelem?"

„Co se k tomu dá říct? Byla jsem prostě jediná ženská na palubě starého plovoucího vraku, spolu s dvaceti muži. Ohromná událost."

„Téměř jsi tam na moři zemřela, a ty o tom mluvíš, jako by to byl jenom nějaký výlet Kleopatřinou přepychovou lodí po Nilu. To, jak se všichni mužští předhánějí, aby vyhověli každému tvému rozmaru, se ti muselo vrazit do hlavy."

Kdyby jenom Marie věděla celou pravdu. Ale Dana a všichni ostatní na palubě *Titaniku* museli Nicholsonovi přísahat, že neprozradí ani slovo. Pokus o přepadení Rusy byl pochován a všemi zapomenut. Ale jí zůstane poněkud perverzní pocit uspokojení z toho, že její divadelní výstup na palubě *Titaniku* oné bouřlivé noci se jistě nadosmrti vtiskl do vzpomínek všech tehdy přítomných mužů.

„Stalo se tam toho až moc," povzdechla si Dana. „Nejsem už ten samý člověk, jako jsem byla předtím."

„Co to má znamenat?"

„Zaprvé, jdu si vyzvednout papíry na žádost o rozvod."

„To to došlo až tak daleko?"

„Došlo," opakovala Dana pevně. „Zadruhé si vezmu v NUMA dovolenou a vrhnu se do života. Dokud jsem považovaná za ženu roku, chci toho využít. Osobní vzpomínky, účast v televizi – to mi umožní všechno, po čem každé děvče celý život touží."

„Což je?"

„Utrácet peníze a mít z toho nádherné potěšení."

Marie smutně zavrtěla hlavou. „Začíná mi připadat, že jsem pomohla oživit netvora."

Dana ji jemně uchopila za ruku. „Ty ne, drahá přítelkyně. Musela se mě dotknout smrt, abych si uvědomila, že jsem sama sebe odsoudila k životu, který nikam nevede. Asi to začalo už v mém dětství –" Jak Daně vytanuly ty hrozné vzpomínky, její hlas ztratil barvu. „Moje dětství bylo jako noční můra a já si jeho důsledky přinesla až do dospělosti. Dokonce jsem tím nakazila i svoje manželství. Gene ty příznaky rozpoznal a oženil se se mnou více z lítosti než z nějaké hluboké lásky. Podvědomě se ke mně choval spíše jako otec než jako milenec.

Teď už se nemůžu přinutit, abych se vrátila. Nemám v sobě prostě tu schopnost citově reagovat, což je zapotřebí k budování a udržování onoho vztahu. Jsem samotářka, Marie, teď už to vím. Ve své náklonnosti k druhým jsem příliš sobecká; to je ten kámen na mém krku. Odteďka chci být sama. Tak už nikoho nebudu moci zraňovat."

Marie se slzami v očích vzhlédla. „No, pokud jde o nás dvě, myslím, že to vzájemně vyvážíme. Ty svoje manželství balíš a vracíš se ke svobodě, zatímco já se vyvlékám ze staropanenství a připojuju se k dlouhé řadě vdaných paniček."

Daniny rty se roztáhly k širokému úsměvu. „Ty a Mel?"

„Já a Mel."

„Kdy?"

„Pokud možno co nejdřív, než si budu muset objednávat svatební šaty z Obchodu pro nastávající maminky."

„Ty jsi těhotná?"

„Nevím, co jiného by mi rostlo v břiše."

Dana obešla stůl a Marii objala. „Ty a dítě, pořád tomu nemůžu uvěřit."

„Radši bys měla. Zkoušeli dýchání z úst do úst a masivní dávky adrenalinu, ale ta žába stejně pošla."

„Chceš říct králík.“

„Kde to jsi? Králíky přestali používat už dávno.“

„Ach, Marie, já mám z tebe takovou radost. Obě začínáme úplně nový život. Nevzrušuje tě to?“

„Ach, jistě,“ zareagovala suše Marie. „Není nad to, začít s pořádným rámusem.“

„Cožpak se to dá udělat jinak?“

„Já to mám jednoduché, drahoušku.“ Marie lehce políbila Danu na tvář. „O tebe se bojím. Jenom se nepouštěj moc rychle moc daleko, abys příliš neriskovala.“

„Právě v riskování je legrace.“

„V tomhle mi můžeš věřit. Uč se plavat na mělčině.“

„To je moc nudné.“ Daniny oči zvážněly. „Hodlám začít na samotném vrcholu.“

„A jak hodláš ten svůj brilantní výkon zahájit?“ Dana se vyrovnaně podívala Marii do očí. „Všecko, co k tomu potřebuji, je jeden maličký telefonní rozhovor.“

***

Prezident obešel svůj stůl v Oválné pracovně a srdečně se pozdravil se šéfem většiny v Senátu, Johnem Burdickem.

„Johne, rád vás vidím. Jak se má Josie a děti?“

Burdick, vysoký hubený muž se kšticí černých vlasů, které jen vzácně viděly hřeben, dobromyslně pokrčil rameny. „Josie se má fajn. A děti, však víte, jaké jsou. Pokud jde o ně, tak starý dobrý taťka je jenom stroj na vydělávání peněz.“

Když se posadili, začal se jejich rozhovor točit kolem vzájemných výhrad k rozpočtu. I když oba muži byli představiteli opozičních stran a na veřejnosti se při každé příležitosti strefovali jeden do druhého, za zavřenými dveřmi byli upřímní, blízcí přátelé.

„Kongres si začíná myslet, že jste se zbláznil, pane prezidente. Během posledních šesti měsíců jste vetoval každý zákon, který jsme vám z Kongresu do Bílého domu poslali.“

„A v tom vetování hodlám pokračovat až do dne, kdy těmito dveřmi projdu naposledy.“ Prezident se odmlčel, aby si zapálil tenký doutník. „Smiřme se s touhle chladnou, tvrdou pravdou, Johne. Vláda Spojených států je na dně. Je na mizině už od konce druhé světové války, jenže to nikdy nikdo nechtěl přiznat. Vesele pokračujeme v rozmnožování našeho nepředstavitelného státního dluhu v naději, že někdy dlouho po nás ten bastard, který vyhraje příští volby, zaplatí muzice za to vyhazování z kopýtka v posledních padesáti letech.“

„Co očekáváte, že Kongres udělá? Že vyhlásí bankrot?“

„Dříve nebo později to třeba bude muset udělat.“

„To by ale mělo nepředstavitelné následky. Státní dluh nese polovina pojišťovacích společností, spořitelen a státních bank. Tyhle všechny by to přes noc smetlo.“

„Takže, jaké jsou další novinky?“

Burdick potřásl hlavou. „Tohle nemůžu akceptovat.“

„Zatraceně, Johne, nemůžete to přece jen tak zamést pod koberec. Uvědomujete si, že se žádný daňový poplatník mladší padesáti let nikdy nedočká své penze? Že během takových dvanácti let bude naprosto nemožné vyplatit sociální dávky dobré třetině těch, kteří na to budou mít nárok? To je další důvod, proč varovně křičím. I když s politováním přiznávám, že jenom slabým hlasem. Ale v té krátké době, která mi zůstává do konce funkčního období, se přesto chystám varovně křičet pokaždé, kdy k tomu budu mít příležitost.“

„Američané neradi slyší smutné zprávy. Nebudete moc populární.“

„Na tom mi čerta *záleží.* Ani zbla mě nezajímá, co si kdo myslí. Průzkumy popularity jsou jenom pro egoisty. Ode dneška za pár měsíců už budu na svém keči v pohodě plachtit někde jižně od Fidži a vláda mi může vlízt na záda.“

„Lituji, že říkáte něco takového, pane prezidente. Jste dobrý člověk. I vaši největší nepřátelé to přiznávají.“

Ale prezident se nehodlal dát zastavit. „Chvíli jsme tady měli opravdu skvělou republiku, Johne, ale vy a já a všichni ti další právníci ji zmršili. Vláda je velký byznys a právníkům by se nemělo dovolovat, aby zastávali úřad. Kongresmany a prezidenty by měli být účetní a ekonomové.“

„Na legislaturu jsou ale právníci zapotřebí.“

Prezident unaveně pokrčil rameny. „K čemu? Ať budu dělat cokoliv, nic se nezmění.“ Pak se v křesle narovnal a usmál se. „Omlouvám se, Johne, ale vy jste sem nepřišel, abyste poslouchal moje projevy. Co jste měl na mysli?“

„Zákon o lékařské péči pro chudé děti.“ Burdick soustředěně hleděl na prezidenta. „Budete ho také vetovat?“

Prezident se opřel a hloubavě se zadíval na svůj doutník. „Ano,“ pronesl prostě.“

„Je to můj zákon,“ připomněl potichu Burdick. „Protlačil jsem ho oběma komorami parlamentu.“

„Já vím.“

„Jak můžete vetovat zákon o dětech, jejichž rodiče si nemohou dovolit zajistit pro ně odpovídající lékařskou péči?“

„Ze stejného důvodu, pro který jsem už vetoval dodatečné výhody pro obyvatele starší osmdesáti let, federální stipendijní programy pro menšiny a tucty dalších sociálních zákonů. Někdo by za ně musel zaplatit. A pracující třída, na které tahle země stojí, už byla dost přitlačená do rohu tím, že jsme za posledních deset let zdvihli daně o pět set procent.“

„Ve jménu humanity, pane prezidente.“

„Ve jménu vyrovnaného rozpočtu, senátore. Odkud si myslíte, že se objeví peníze na ty vaše programy?“

„Mohl byste třeba omezit rozpočet Oddělení Meta.“

A bylo to tady. Kongresoví čmuchalové konečně pronikli přes zdi Oddělení Meta. Dříve nebo později k tomu dojít muselo. Alespoň, že to bylo později.

Rozhodl se, že to zahraje vyhýbavě. „Oddělení Meta?“

„Supertajný myšlenkový trust, který už léta podporujete. Jistě vám nemusím popisovat jeho aktivity.“

‚Ne,“ pronesl klidně prezident. „To nemusíte.“

Rozhostilo se nepříjemné mlčení.

Konečně Burdick vyrazil: „Mým vlastním vyšetřovatelům to trvalo několik měsíců – svoje stopy jste zakryl výtečně – než objevili, že fondy, ze kterých jste financoval vyzvednutí *Titaniku,* se dají vystopovat až k supertajnému oddělení se jménem Meta a nakonec pak až k vám. Bože můj, pane prezidente, vy jste schválil skoro tři čtvrtě miliardy dolarů na záchranu bezcenného vraku a pak jste ještě lhal, když jste oznámil, že to stálo méně než polovinu skutečné ceny. A tady vás žádám o pouhých padesát milionů, abychom mohli schválit ten zákon o lékařské péči pro děti. Jestli dovolíte, pane, tak vaše představy o prioritách jsou podle mne zločinné.“

„Co s tím hodláte dělat, Johne? Budete mě vydírat, abych ten váš zákon podepsal?“

„Abych byl upřímný, ano.“

„Aha.“

Než mohla konverzace pokračovat dále, do místnosti vstoupil prezidentův tajemník.

„Odpusťte, pane prezidente, že vás vyrušuji, ale požádal jste mne, abych zkontroloval váš časový program na dnešní odpoledne.“

Prezident se gestem Burdickovi omluvil. „Promiňte, Johne, to bude jenom okamžik.“

Očima přelétl časový rozvrh. Zastavil se u jména zapsaného na 4.15. S pozdviženým obočím vzhlédl k sekretáři. „Paní Seagramová?“

„Ano, pane. Telefonovala, že se jí podařilo vystopovat historii toho lodního modelu v ložnici. Myslel jsem si, že by vás mohlo zajímat, co objevila, takže jsem ji sem na pár minut vmáčknul.“

Prezident si zakryl rukama obličej a zavřel oči. „Zavolejte paní Seagramové a zrušte tu schůzku ve 4.15. Požádejte ji, aby se mnou povečeřela na palubě prezidentské jachty dnes v sedm třicet.“

Tajemník si udělal poznámku a opustil místnost.

Prezident se obrátil zpět k Burdickovi. „Tak, Johne, a když pořád odmítám ten zákon podepsat, co uděláte?“

Burdick zdvihl ruce. „Tím mi neponecháváte výběr a já tedy musím spustit povyk ohledně vašeho tajného užívání vládních peněz. V tom případě se obávám, že můžete očekávat skandál, vedle kterého ta stará záležitost s Watergate bude vypadat jako neškodná velikonoční pomlázka.“

„To byste udělal?“

„Udělal.“

Zdálo se, že prezident se mrazivě uklidnil. „Ještě než vyrazíte ze dveří a začnete utrácet další peníze daňových poplatníků na kongresová slyšení ohledně mých finančních transakcí, navrhoval bych, abyste si přímo z mých úst poslechl, co to Oddělení Meta vůbec je a co vyprodukovalo v oblasti obrany státu, který nás oba zaměstnává.“

„Poslouchám, pane prezidente.“

„Dobře.“

O hodinu později seděl řádně zkrotlý senátor John Burdock ve své kanceláři a opatrně vkládal stránky své pracně získané tajné složky o Oddělení Meta do drtičky.

77

Vidět *Titanic*, čnějící do výše v obrovském kaňonu suchého doku, byla ohromující podívaná.

Teď už tu bylo dost hlučno. Svářeči zaútočili na ucpané chodby. Nýtovači bušili svými kladivy na zjizvený trup a definitivně opravovali záplaty, provedené provizorně na moři a překrývající zubaté rány pod čarou ponoru. Nad hlavami se jim pohybovala ramena dvou jeřábů, které spouštěly své čelisti do temných útrob nákladových prostorů, aby se za chvilku objevovaly s rozmělněnými kusy trosek ve svých ocelových zubech.

Pitt se naposledy rozhlédl po tělocvičně na horní palubě. Jako když se člověk na Silvestra o půlnoci loučí s kusem svého života, i on tam jen tak stál a nasával vzpomínky. Pot záchranářské činnosti, krev a oběti jeho týmu, křehkost jejich naděje, která jim nakonec pomohla přežít. To všechno bude zapomenuto. Nakonec snění odsunul stranou, sešel po hlavním schodišti a nalezl cestu k přednímu nákladovému prostoru na palubě G.

Byli tam už všichni, kteří tam měli být. V ochranných stříbrných helmách vypadali poněkud zvláštně. Gene Seagram, vyzáblý a třesoucí se, přecházel sem a tam. Mel Donner si z brady a čela utíral čůrky potu a nervózně starostlivým zrakem pokukoval po Seagramovi. Herb Lusky, mineralog z Oddělení Meta, stál připraven se svým analytickým nádobíčkem. Admirálové Sandecker a Kemper, stojící v jednom koutě těsně vedle sebe, byli pohrouženi do tiché konverzace.

Pitt opatrně obešel zdeformované podpěry přepážek a překročil zvlněnou palubu z pokroucené oceli, až se nakonec dostal za dělníka z doků, který cílevědomě mířil hořákem na masivní panty dveří trezoru. Pitt si ponuře pomyslel, že teď už je jen otázkou několika minut, než trezor odhalí tajemství, tak dlouho uchovávané v jeho nitru. Náhle pocítil jakési mrazení. Všechno kolem něho se zdánlivě náhle ochladilo a on se začal otevření trezoru děsit.

Jako by sdíleli jeho pocity, i ostatní lidé v zatuchle vlhkém nákladovém prostoru ztichli a v neklidných obavách se shlukli vedle něho.

Konečně dělník zhasl ohnivě modrý plamen hořáku a nadzdvihl ochranný štít.

Jak to vypadá?“ zeptal se Pitt.

„Tehdy je stavěli pořádně,“ odpověděl dělník. „Vyřízl jsem z něho zámek a vyrazil panty, ale dveře pořád ještě drží.“

„Co teď“

„Natáhneme lano z Dopplemanova jeřábu nahoře, přiděláme ho ke dveřím trezoru a budeme doufat.“

Celé partě mužů to trvalo skoro hodinu, než nasoukali dvoupalcový kabel do nákladového prostoru a než ho k trezoru připevnili. Pak, když bylo všechno připravené, dostal jeřábník vysílačkou signál a kabel se pomalu začal narovnávat a napínat. Nikdo nemusel ostatní napomínat, aby ustoupili stranou. Všichni dobře věděli, že jestliže si kabel vezme do hlavy, že praskne, vystřelí volný konec do uzavřeného prostoru dostatečnou silou, aby to člověka rozpůlilo vedví.

V dálce slyšeli, jak zabírá motor jeřábu. Dlouhé vteřiny se nic nedělo; kabel se napínal a chvěl, jeho vlákna pod nesmírným tahem sténala. Pitt odložil veškerou opatrnost a přistoupil blíže. Stále se nic nedělo. Umíněná rozhodnost trezoru se zdála stejně pevná jako ocel jeho stěn.

Kabel se trochu uvolnil, jak jeřábník povolil tah a rozjel motor do vyšších otáček. Pak znovu zatáhl a kabel se napjal se slyšitelným zachvěním. Ztichlým, dychtivě přihlížejícím mužům se zdálo nepochopitelné, jak starý, zrezivělý trezor tvrdohlavě odolává tak mohutnému útoku, avšak nepochopitelné bylo zjevnou skutečností. Pak se ale nade dveřmi objevila vlasová štěrbina. Následovaly dvě vertikální štěrbiny podél okrajů dveří a pak konečně čtvrtá na spodní hraně. Náhle, s protestujícím, agonizujícím zaskřípáním, dveře zdráhavě uvolnily své sevření a odtrhly se od velké ocelové kostky.

Ze zející temnoty nevytekla ani kapka vody. Trezor během svého dlouhého dočasného pobytu v hlubinách zůstal vodotěsný.

Nikdo se ani nepohnul. Stáli tam přimrazení, hypnotizovaní tím nepřívětivým hranatým otvorem. Zevnitř se valil zatuchlý zápach.

Jako první našel hlas Lusky. „Bože můj, co to je? Co to, k čertu, tak smrdí?“

„Podejte mi světlo,“ požádal Pitt jednoho z dělníků.

Kdosi mu podal zářivkovou ruční svítilnu. Pitt ji zapnul a jejím modrobílým světlem přejel po vnitřních stěnách sejfu.

Uviděli deset dřevěných bedniček, pevně zajištěných solidními koženými pásy. Uviděli ale také něco jiného, něco, proč každý obličej kolem smrtelně zbledl. Byly to mumifikované ostatky nějakého muže.

78

Ležel v koutě trezoru se zavřenýma a zapadlýma očima, s kůží zčernalou jako stará asfaltová lepenka ze střechy skladiště. Na kostře byla svraštělá svalová tkáň a od hlavy k patě tělo pokrývala vrstva plísně. Vypadalo to jako plesnivý kus chleba. Pouze bílé vlasy na hlavě a bradka byly dokonale zachovalé. Kolem ostatků bylo vidět malou loužičku lepkavé tekutiny, zvlhčující vnitřní atmosféru, jako by na stěny někdo vyšplíchl vědro vody.

„Ať je to kdokoliv, je stále ještě vlhký,“ zamumlal Kemper s výrazem hrůzy ve tváři. „Jak je to po takové době možné?“

„Voda tvoří víc než polovinu hmoty těla,“ tiše odpověděl Pitt. „Uvnitř sejfu prostě nebylo dost vzduchu, aby se všechna ta voda mohla vypařit.“

Donner se odvrátil, odpuzovaný tou strašidelnou scénou. „Kdo to byl?“ stačil se zeptat, zatímco statečně odolával dávení.

Pitt se chladně podíval na mumii. „Myslím, že zjistíme, že se jmenoval Joshua Hays Brewster.“

„Brewster?“ zašeptal Seagram s očima doširoka rozevřenýma strachem.

„Proč ne?“ nadhodil Pitt. „Kdo jiný znal obsah toho trezoru?“

Admirál Kemper zavrtěl v omráčeném údivu hlavou. „Dokážete si představit,“ pronesl uctivě, „jaké to muselo být, umírat v té černé díře, když loď šla ke dnu?“

„Nechci to rozebírat,“ zareagoval Donner. „Už takhle budu mít příští měsíc určitě každou noc noční můry.“

„Je to rozhodně příšerné,“ promluvil s obtížemi Sandecker. Pečlivě si prohlížel smutný, vědoucí výraz na Pittově tváři. „Ty jsi o tom věděl?“

Pitt přikývl. „Komodor Bigalow mě varoval předem.“

Sandecker na něho upřel přemýšlivý pohled, ale nerozebíral to a místo toho se obrátil k jednomu z dělníků z doku. „Zavolejte do koronerovy kanceláře a povězte mu, aby sem přišel a tu věc odsud odstranil. Pak vykliďte celý prostor a nechoďte sem, dokud vám neřeknu.“

Lidé z doků nepotřebovali další pobízení. Zmizeli z nákladového prostoru jako mávnutím proutku.

Seagram chytil Luskyho za ruku tak pevně, že se mineralog až vyděsil. „Oukej, Herbe, teď je to na tobě.“

Lusky váhavě vešel do trezoru, překročil mumii a vypáčil jednu bedničku s rudou. Pak si rozložil

přístroje a začal obsah bedny analyzovat. Mužům, kteří venku nervózně přecházeli, to připadalo jako celá věčnost. Konečně Lusky omámeně vzhlédl, jako by tomu nemohl uvěřit.

„Je to bezcenné."

Seagram k němu přistoupil. „Řekni to ještě jednou."

„Je to bezcenné. Není v tom ani stopa byzania."

„Zkus další bednu."

Lusky přikývl a otevřel druhou. Výsledek byl ale stejný i tady a potom i v další a další, až byl po podlaze sejfu rozházený obsah všech deseti beden.

Lusky vypadal, jako by měl záchvat. „Veteš… samá veteš…," koktal. „Nic než obyčejný štěrk, z jakého se běžně dělají silnice."

Tichý úžas v Luskyho hlase se vytratil do ztracena a v nákladovém prostoru *Titaniku* zavládlo těžké, hluboké ticho. Pitt přihlouple zíral do země. Každý jen hleděl na kupu štěrku a zbytky beden a ve svých otupělých myšlenkách se snažil vyrovnat s děsivou skutečností, s hrozným, nezvratným faktem, že *všechno* – zachraňování, vyčerpávající námaha, astronomické náklady, smrt Munka i Woodsona – bylo zbytečné. Byzanium na *Titaniku* nebylo ani teď, ani kdy předtím. Stali se oběťmi neskutečně krutého žertu, starého šestasedmdesát let.

Mlčení konečně prolomil Seagram. V konečném vzplanutí šílenství se v kalném světle začal pro sebe ušklíbat, stále víc, až se v ocelovém prostoru naplno rozlehl jeho strašidelný smích. Vrhl se otevřeným otvorem do sejfu, z kupy štěrku zdvihl kámen a udeřil jím Luskyho do spánku. Po žlutém dřevě beden se rozstříkla sprška rudé krve.

V zajetí duševních muk hysterie, s ustavičným smíchem, se vrhl na pozůstatky Joshuy Hays Brewstera a začal jeho mumifikovanou hlavou mlátit do stěny trezoru, dokud se neoddělila od krku a nezůstala mu v rukou.

Jak tu úděsnou, odpudivou věc třímal před sebou, uviděla Seagramova rozpolcená mysl, jak se zčernalé, pergamenové rty mumie roztáhly do odporného úsměvu. Nyní se zhroutil definitivně. Přes závoj času jej zasáhla hluboká deprese Joshuy Hays Brewstera a předala mu strašidelné dědictví, jež Seagrama uvrhlo do zejících čelistí šílenství, ze kterého se již nikdy neměl vymanit.

79

O šest dní později vešel Donner do hotelové jídelny, kde právě snídal admirál Sandecker, a posadil se do prázdného křesla u jeho stolu. „Slyšel jste o posledních novinkách?"

Sandecker přestal žvýkat omeletu. „Jestli to je nějaká další špatná zpráva, tak si ji rovnou nechte pro sebe."

„Chytili mě, když jsem dnes ráno vycházel z bytu." Na stůl před sebe hodil složený papír. „Předvolání před vyšetřovací výbor Kongresu."

Sandecker vidličkou napíchl další kousek omelety a na papír se ani nepodíval. „Gratuluji."

„To samé čeká i vás, admirále. Dám pravou ruku za to, že právě teď ve vaší kanceláři číhá šerif, aby vám také vrazil do ruky předvolání."

„Kdo za tím je?"

„Nějaký začátečnický trouba senátor z Wyomingu, který se snaží udělat si jméno ještě dřív, než mu bude čtyřicet." Donner si poklepával zpocené čelo zmačkaným kapesníkem. „Ten pitomec dokonce trvá na tom, že chce, aby svědčil i Gene."

„Na to se budu muset podívat." Sandecker odsunul talíř a opřel se v křesle. „Jak se Seagramovi daří?"

„Nazývají to takovým legračním názvem maniodepresivní syndrom."

„Co Lusky?"

„Dvacet stehů a ošklivý otřes mozku. Příští týden by ho měli pustit z nemocnice."

Sandecker zavrtěl hlavou. „Doufám, že v životě už nic takového neuvidím." Napil se kávy. „Jak to zahrajeme?"

„Včera večer mě z Bílého domu volal osobně prezident. Povídal, abychom řekli pravdu. Vůbec nestojí o to, abychom se zapletli do nějakých protichůdných lží.“

„Co Sicilský projekt?“

„Ten tiše zhasnul, když jsme otevřeli sejf na *Titaniku,*“ odvětil Donner. „Nemáme jinou možnost, než vysypat celou pravdu od začátku až do smutného konce.“

„Proč se má to špinavé prádlo prát na veřejnosti? K čemu to bude dobré?“

„To je ta bída demokracie,“ odpověděl Donner rezignovaně. „Všechno musí být veřejné a poctivé, i když to může znamenat prozrazení tajemství cizí nepřátelské vládě.“

Sandecker si položil ruce na obličej a povzdechl si: „No, tak si myslím, že se začnu ohlížet po novém zaměstnání.“

„To nebude nutné. Prezident slíbil, že vydá prohlášení, ve kterém se sám přihlásí k osobní zodpovědnosti za celý neúspěch.“

Sandecker zavrtěl hlavou. „To nepůjde. Mám v Kongresu řadu nepřátel. Ti jenom slintají při pomyšlení, jak mě přinutí k rezignaci z NUMA.“

„Třeba k tomu nedojde.“

„Celých patnáct let, od té doby, co jsem dostal hodnost admirála, jsem musel politiky podvádět. Věřte mi, je to špinavá práce. Až se skončí s vyšetřováním, tak každý, kdo měl se Sicilským projektem nebo vyzdvižením *Titaniku* cokoli, třeba i vzdáleně společného, bude rád, když sežene práci jako metař.“

„Je mi skutečně moc líto, že to muselo takhle skončit, admirále.“

„Věřte mi, že mně taky.“ Sandecker dopil svoji kávu a ubrouskem si přejel rty. „Povězte mi, Donnere, jaký je pořad vyšetřování? Koho chce ten slavný senátor z Wyomingu vyslechnout jako prvního svědka?“

„Pokud vím, tak uvažuje o tom, že chce začít se zachraňováním *Titaniku* a pak jít zpátky k Oddělení Meta a konečně až k prezidentovi.“ Donner vzal do ruky obsílku a zastrčil si ji zpátky do kapsy kabátu. Jako prvního svědka by nejspíše mohl povolat Dirka Pitta.“

Sandecker na něho pohlédl. „Říkal jste Pitta?“

„Správně.“

„Zajímavé,“ tiše pronesl Sandecker. „Velmi zajímavé.“

„Teď vás nechápu.“

Sandecker úhledně složil ubrousek a položil ho na stůl. „Co nevíte, co nemůžete vědět, Donnere, je fakt, že okamžik po tom, co ti muži v bílém odvezli Seagrama z *Titaniku*, Pitt zmizel, jako by se do země propadl.“

Donner přimhouřil oči. „Vy ale určitě víte, kde je. Co jeho přátelé? Giordino?“

„Cožpak si myslíte, že jsme se nesnažili ho najít?“ zavrčel Sandecker. „Je pryč. Zmizel. Jako by se po něm zem slehla.“

„Musel ale nechat nějakou stopu.“

„Řekl něco, ale nedává to žádný smysl.“

„Co to bylo?“

„Povídal, že ho teď zajímá Southby.“

„Kdo sakru je ten Southby?“

„Ať visím, jestli to vím,“ pronesl procítěně Sandecker. „Ať visím.“

80

Pitt opatrně řídil vypůjčený rover po úzké, deštěm uklouzané venkovské cestě. Vysoké buky, které lemovaly krajnici, vypadaly, jako by útočily na pohybující se vůz, přičemž zalévaly jeho plechovou střechu potoky deště.

Pitt byl unavený, k smrti unavený. Vydal se na tuhle výpravu, aniž by si byl jistý, co nalezne, a jestli vůbec něco nalezne. Vyrazil, stejně jako Joshua Hays Brewster a parta jeho horníků, z přístavu

v Aberdeenu ve Skotsku. Pak sledoval jejich mrtvolami posetou pouť napříč Británií, až téměř ke starému oceánskému přístavu v Southamptonu, odkud se *Titanic* vydal na svoji panenskou plavbu.

Odvrátil oči od hučících stěračů a pohlédl na malý modrý zápisník, který měl položený na vedlejším sedadle. Byl plný dat, jmen různých míst, rozmanitých drobných poznámek a novinových výstřižků, které nashromáždil během cestování. Ty zatuchlé záznamy z daleké minulosti mu však říkaly jen málo.

„DVA AMERIČANÉ NALEZENI MRTVI,“

uvádělo na patnácté stránce glasgowské vydání novin ze 7. dubna 1912. Smutný příběh, postrádající jakékoliv podrobnosti, byl skryt v novinách tak hluboko, jako těla coloradských mužů Johna Caldwella a Thomase Priceho na místním hřbitově.

Jejich náhrobky, které Pitt objevil vedle kostela, neprozrazovaly nic mimo jmen a data smrti. Stejné to bylo i v případech Charlese Widneye, Waltera Schmidta a Warnera O'Deminga. Po Alvinu Coulterovi žádnou stopu nenašel.

A konečně tu byl Vernon Hall. Místo jeho posledního odpočinku Pitt také nemohl objevit. Kde padl? Prolil svou krev ve spořádané a upravené krajině Hampshire Downs, nebo snad někde v postranních uličkách samotného Southamptonu?

Koutkem jednoho oka zachytil ukazatel, který prozrazoval, že do velkého přístavu zbývá už jen dvacet kilometrů.

Pitt řídil mechanicky. Silnice zahýbala a pak běžela rovnoběžně s kouzelným, zurčícím potokem Itchen, pověstným v celé jižní Anglii svými bojovnými pstruhy, ale Pitt to ani nevnímal. Vpředu, mezi smaragdově zelenými pobřežními polnostmi, se objevilo malé městečko. Rozhodl se, že se tam staví na snídani.

Někde hluboko v Pittově mozku se rozezněl poplach. Dupl na brzdu, ale poněkud tvrdě, protože zadní kola roveru se podsmekla a auto se otočilo v dokonalých hodinách o tři sta šedesát stupňů. Zastavilo se v původním směru, avšak až po osy zabořené do měkkého bahna v příkopu.

Téměř ještě dříve, než se auto zcela zastavilo, otevřel Pitt dvířka a vyskočil ven. Boty mu zmizely v bahně a zůstaly tam jako přilepené, takže se z nich vyzul a rozběhl se zpátky v ponožkách.

Zastavil se u malého ukazatele vedle cesty. Část nápisu zakrýval stromek, který rostl před ním. Pomalu, jako v obavách, že ten nález bude jenom dalším zklamáním, odhrnul větve a náhle bylo všechno úplně jasné. Před sebou měl klíč k hádance Joshuy Hays Brewstera a k byzaniu. Stál tam v dešti, který ho promáčel, a najednou věděl, že to všechno stálo za to.

81

Marganin seděl na lavičce u fontány před Velkým divadlem na Sverdlovském náměstí a četl noviny. Pocítil lehké zachvění, takže bez ohlížení věděl, že se někdo posadil na volné místo vedle něho.

Tlustý muž v pomačkaných šatech se opřel o opěradlo lavičky a zahryzl se do jablka. „Blahopřeju k vašemu povýšení, korvetní kapitáne,“ zamumlal mezi kousnutími.

„Vzhledem k tomu, jak všechno dopadlo,“ pronesl Marganin, aniž by pohnul novinami, „bylo to to nejmenší, co admirál Slojuk mohl udělat.“

„A vaše situace nyní… po odstranění Prevlova?“

„Po kapitánově přeběhnutí jsem přicházel logicky v úvahu já. Nahradil jsem ho docela samozřejmě na místě šéfa Oddělení analýzy zahraniční zpravodajské služby.“

„Je příjemné, že léta naší práce vynesly takové docela pěkné dividendy.“

Marganin otočil stránku novin. „Zatím jsme jenom pootevřeli dveře. Dividendy teprve přijdou.“

„Musíte být ještě opatrnější než předtím.“

„To hodlám,“ odvětil Marganin. „Ta Prevlovova záležitost dost pošramotila hodnověrnost Sovětského námořnictva v Kremlu. Každý v Námořním oddělení zpravodajské služby je znovu přísně a tajně prověřován. Bude to trvat ještě dlouho, než mi budou věřit stejně, jako věřili kapitánu

Prevlovovi.“

„Postaráme se, aby se to trochu urychlilo.“ Tlustý muž předstíral, že polyká velké sousto jablka. „Až odsud odejdete, zamíchejte se do davu u vchodu do metra tamhle přes ulici. Jeden z našich lidí, který je šikovný při vytahování peněženek z kapes nic netušících spoluobčanů, tentokrát trochu obrátí postup a strčí vám diskrétně do vnitřní kapsy saka obálku. Ta obálka obsahuje podrobnosti z poslední schůze náčelníka Generálního štábu Námořnictva Spojených států s jeho veliteli flotil.“

„To je trochu neuvážený materiál.“

„Ty podrobnosti jsme poněkud upravili. Vypadají důležitě, ale ve skutečnosti jsou přestylizované tak, aby vaše nadřízené zmátly.“

„Předání padělaných dokumentů moji pozici moc nevylepší.“

„Můžete být klidný,“ ujistil ho tlouštík. „Zítra touhle dobou dostane stejné materiály i KGB. KGB je prohlásí za hodnověrné. Jelikož vy ten materiál dodáte čtyřiadvacet hodin před nimi, budete mít u admirála Slojuka čárku k dobru.“

„Velmi mazané,“ pronesl Marganin s pohledem upřeným do novin. Ještě něco?“

„Tohle je sbohem," zamumlal tlustý muž.

„Sbohem?“

„Ano. Už jsem byl vaším kontaktem dost dlouho. Příliš dlouho. Zašli jsme oba, vy i já, až moc daleko, takže jsme ochabli v ostražitosti.“

„A můj nový kontakt?“

„Bydlíte stále ještě v kasárnách Námořnictva?“ zeptal se muž.

„Kasárna zůstanou mým domovem. Nechystám se přivolávat na sebe podezření tím, že bych začal utrácet v Prevlovově stylu. Hodlám pokračovat ve spartánském způsobu života, který odpovídá mému platu.“

„Dobře. Můj nástupce je už ustanoven. Bude to ordonance, která uklízí důstojnické ubytovny ve vašich kasárnách.“

„Budete mi chybět, starý příteli,“ pomalu pronesl Marganin.

„Vy mně taky.“

Následovala dlouhá chvíle mlčení. Pak nakonec tlustý muž znovu tiše, polohlasně promluvil. „Bůh ti žehnej, Harry.“

Když Marganin složil noviny a odložil je, silný muž už tam nebyl.

82

„Náš směr je tamhle doprava,“ pronesl pilot helikoptéry. „Přistaneme na téhle pastvině, přes cestu od hřbitova.“

Sandecker pohlédl z okénka. Bylo šedé, zamračené ráno a nad malou vesnicí dole visela měkká pokrývka mlhy. Kolem malebných domků se vinula tichá cesta, po obou stranách ohraničená pitoreskními kamennými zídkami. Když pilot ostře zatočil kolem kostelní věže, Sandecker lehce ztuhl.

Pohlédl na Donnera, sedícího vedle. Ten zíral přímo kupředu. Před ním, na místě druhého pilota, seděl Sid Koplin. Tento mineralog byl odvolán z jiného svého úkolu pro Oddělení Meta, protože Herb Lusky na tom stále ještě nebyl tak, aby se této expedice mohl zúčastnit.

Sandecker ucítil lehké zhoupnutí, jak se lyžiny stroje dotkly země. Za okamžik pilot vypnul motor a vrtule se pomalu zastavily.

V nenadálém tichu, které se rozhostilo po dlouhé době letu z Londýna, zněl pilotův hlas náhle příliš hlasitě.

„Jsme tady, pane.“

Sandecker přikývl a vystoupil z bočních dveří. Pitt ho očekával a přistoupil k němu s napřaženou rukou.

„Vítejte v Southby, admirále,“ pronesl s úsměvem.

Sandecker úsměv opětoval a přijal nabízenou ruku, ale v jeho tváři moc veselosti nebylo. „Až příště zase zmizíš, aniž bys mě předem informoval, máš padáka."

Pitt se snažil zatvářit dotčeně, pak se ale obrátil, aby se pozdravil s Donnerem. „Rád vás vidím, Mele."

„Nápodobně," odpověděl vřele Donner. „Myslím, že se Sidem Koplinem jste se už setkal."

„Jenom tak příležitostně," ušklíbl se Pitt. „Nikdy jsme si nebyli formálně představeni."

Koplin oběma rukama uchopil Pitta. Už to nebyl ten muž, kterého Pitt našel umírajícího na sněhu Nové země. Dnes měl Koplin pevný stisk a jasný pohled v očích.

„To bylo moje nejvroucnější přání," pronesl cituplně, „abych mohl někdy osobně poděkovat muži, který mi zachránil život."

„Rád vidím, že se těšíte dobrému zdraví," bylo jediné, na co se Pitt zmohl. Nervózně pohlédl k zemi.

Bože, napadlo Sandeckera, ten chlap je skutečně v rozpacích. Nikdy si nemyslel, že kdy uvidí skromného Dirka Pitta. Admirál ho vysvobodil tím, že ho popadl za paži a táhl ho směrem k venkovskému kostelíku.

„Doufám, že víš, co děláš," varoval ho Sandecker. „Britové se netváří moc nadšeně na kolonisty, kteří jim jezdí kopat po hřbitovech."

„Abychom se dostali přes všechny ty byrokratické předpisy ohledně povolení k exhumaci, musel premiérovi zatelefonovat sám prezident." vysvětloval Donner.

„Myslím, že zjistíte, že ty nepříjemnosti stály za to," ujistil je Pitt.

Přiblížili se k cestě a přešli přes ni. Pak prošli starými železnými vraty a kráčeli po hřbitově, který se rozkládal kolem farního kostela. Nějakou chvíli šli mlčky a pročítali nápisy na počasím zvětralých náhrobních kamenech.

Pak Sandecker pokynul směrem k vesnici. „Je to dost daleko od vyšlapané cesty. Co tě sem zavedlo?"

„Pouhé štěstí," odpověděl Pitt. „Když jsem začal v Aberdeenu jít po stopě těch mužů z Colorada, neměl jsem ani tušení, jak do celého obrazu zapadá Southby. Poslední věta v Brewsterově zápisníku, jak si vzpomínáte, zněla: Jak toužím vrátit se do Southby. A podle komodora Bigalowa Brewsterova poslední slova byla: ‚Díky bohu za Southby'.

Jediné moje tušení, a to pořádně matné, bylo to, že Southby zní tak anglicky. Takže jsem začal, pokud možno co nejpřesněji, sledovat trasu těch horníků do Southamptonu –"

„Tím, že jste sledoval jejich hroby," dokončil Donner.

„Bylo to jako sledovat milníky," připustil Pitt. „To, a ještě skutečnost, že v Brewsterově zápisníku byly zaznamenány časy a místa jejich smrti, ovšem s výjimkou Alvina Coultera a Vernona Halla. Místo posledního odpočinku Coultera zůstane záhadou, ale Hall leží tady, na venkovském hřbitově v Southby."

„Takže jsi to našel podle mapy."

‚Ne, ta vesnice je příliš malá, takže není značená ani na mapě *Michelin Tour Guide.* Jenom náhodou jsem si všiml staré, zapomenuté, ručně psané cedule, která tu vedle hlavní cesty před lety nabízela prodej domácího kravského mléka. Ten ukazatel informoval, že příslušná farma je tři míle východně, na polní cestě do Southby. Pak mi začaly poslední kousky skládanky zapadat do sebe."

Kráčeli v tichosti, až došli k místu, kde postávali tři muži. Dva z nich byli oblečení jako místní farmáři, třetí měl na sobě uniformu konstábla. Pitt je krátce představil a pak Donner vážně podal konstáblovi příkaz k exhumaci.

Všichni se na ten hrob zadívali. U jednoho okraje velké kamenné desky, ležící nad zesnulým, stál náhrobek. Na něm byla vyryta strohá slova:

VERNON HALL Zemřel 8. dubna 1912 R.I.P.

Uprostřed obloukovité ležící desky byl čistě vytesaný obraz staré trojstěžňové plachetnice.

„…ta drahocenná ruda, kvůli které jsme se tak dřeli, abychom ji vyrvali z oné prokleté hory, leží nyní bezpečně v útrobách lodi. Jenom Vernon zůstane, aby všechno vypověděl, protože já během hodiny odjíždím velikým parníkem společnosti White Star…," odříkával Pitt slova ze zápisníku Joshuy Hays Brewstera.

„V útrobách hrobky Vernona Halla," pronesl zasněně Donner. „To měl na mysli, a ne v útrobách *Titaniku."*

„To je neskutečné," zamumlal Sandecker. Je možné, že byzanium leží tady?"

„To budeme vědět za chvilku," odvětil Pitt. Kývl ke dvěma farmářům a ti se kovovými sochory opřeli do vodorovné kamenné desky. Jakmile se ji podařilo odsunout stranou, pustili se do kopání.

„Proč ale schoval to byzanium tady?" nechápal Sandecker. „Proč s ním Brewster nepokračoval do Southamptonu a nenechal ho nalodit na *Titanic?"*

„Z tisíce důvodů," vysvětloval Pitt hlasem, který se jasně rozléhal tichem hřbitova. „Pronásledovaný jako pes, vyčerpaný za hranici lidských možností, se všemi přáteli brutálně zavražděnými přímo před očima, blížil se Brewster k šílenství tak jistě jako Gene Seagram, když se dozvěděl, že osud ho oloupil o pocit vítězství ve chvíli, kdy ho měl již na dosah. Tohle všechno přičtěte ke skutečnosti, že se Brewster nacházel v cizí zemi, byl sám a bez jediného přítele. Na paty se mu neustále lepila smrt a jeho jediná šance na útěk do Spojených států byla zakotvená několik mil odsud v přístavu Southampton.

Říká se, že šílenství plodí genialitu. Možná, že to tak v Brewsterově případě bylo, nebo ho prostě zmátly jeho falešné představy. Předpokládal, jak se ukázalo mylně, že se nikdy s byzaniem na loď bezpečně nedostane. Takže ho pochoval do hrobu Vernona Halla a v původních bedničkách ho nahradil bezcenným štěrkem. Pak pravděpodobně zanechal svůj deník u místního vikáře s instrukcí, aby ho doručil americkému konzulátu v Southamptonu. Představuji si, že celé jeho záhadné vyprávění odráží šílenství, ve kterém už nevěřil nikomu – dokonce ani venkovskému vikáři ne. Pravděpodobně se domníval, že v případě, že by byl zavražděn, rozluští nějaká vnímavá hlava na Ministerstvu války skutečný význam jeho klikatého vypravování."

„Ale on se na palubu *Titaniku* v bezpečí dostal," řekl Donner. „Francouzi ho nezastavili."

„Podle mého názoru tu začala situace pro francouzské agenty dost houstnout. Britská policie určitě sledovala tu stopu mrtvol, stejně jako jsem to udělal já, a začala pronásledovatelům šlapat na paty."

„Takže se Francouzi na poslední chvíli, v obavách před mezinárodním skandálem obrovských rozměrů, stáhli," vmísil se Koplin.

„To je jedna teorie," odpověděl Pitt.

Sandecker vypadal zamyšleně. *„Titanic… Titanic se* potopil a všechno pokazil."

„Správně," odpověděl automaticky Pitt. „No, a teď se objevuje spousta *kdyby. Kdyby* kapitán Smith dbal varování před ledovci a zmírnil rychlost lodi; *kdyby* se toho roku ledovce nedostaly tak neobvykle na jih; *kdyby Titanic* do ledovce nenarazil a dojel v pořádku až do New Yorku a *kdyby* Brewster přežil, aby mohl všechno armádě vypovědět, byzanium by prostě mohlo být někdy později vykopáno a zachráněno. Na druhou stranu, i kdyby byl Brewster zabit ještě předtím, než se dostal na loď, Ministerstvo války by bezpochyby rozluštilo ten skrytý smysl jeho posledních zápisků a jednalo by příslušným způsobem. Naneštěstí se kolo osudu dopustilo jednoho ošklivého triku: *Titanic* se potopil a vzal Brewstera s sebou. Zamlžená slova v jeho zápisníku pak všechny, včetně nás, po celých šestasedmdesát let vedla naprosto špatným směrem."

„Proč se potom ale Brewster nechal zamknout v sejfu *Titaniku!"* otázal se nechápavě Donner. „Když věděl, že loď je odsouzena k záhubě, když mu bylo jasné, že sebevražda je jenom bezcenným gestem, proč se nepokusil sám zachránit?"

„Vina je hodně silným motivem k sebevraždě," řekl Pitt. „Brewster byl šílený. To víme. Když si uvědomil, že jeho plán na uloupení byzania stál zbytečně životy řady lidí, z nichž osm byli jeho přátelé, obviňoval sám sebe. Mnoho mužů, a také žen, si vzalo život z mnohem menších důvodů –"

„Počkejte chvilku!" vmísil se Koplin. Klečel nad otevřeným kufříkem s mineralogickou aparaturou. „Z toho, co pokrývá rakev, vyzařuje radioaktivita."

Kopáči se vyšplhali z díry. Zbytek se shlukl kolem Koplina a zvědavě přihlížel, jak provádí příslušná měření. Sandecker vytáhl z náprsní kapsy doutník a nezapálený si ho zastrčil mezi rty. Vzduch byl chladný, ale Donnerova košile byla i přes plášť promočená potem. Nikdo ani nehlesl. Jejich dech tvořil malé obláčky páry, které se v tlumeném šedivém světle rychle rozplývaly.

Koplin zkoumal kamenitou půdu. Vůbec se nepodobala té, která obklopovala vykopanou šachtu.

Konečně se nejistě postavil. V ruce držel několik malých kamenů. „Byzanium!“

„Je… je tady?“ otázal se Donner ztlumeným šepotem. „Je opravdu tady?“

„Ve vysoce čisté formě,“ oznámil Koplin. Jeho tvář se roztáhla do širokého úsměvu. „Je ho víc než dost, aby mohl být Sicilský projekt dokončen.“

„Díky bohu,“ vyrazil ze sebe Donner. Doklopýtal k nadzemní kryptě a bez ohledu na šokované pohledy místních farmářů na ni naprosto neobřadně usedl.

Koplin se zadíval do vykopaného hrobu. „Šílenství plodí genialitu,“ zamumlal. „Brewster vyplnil hrob rudou. Kdokoliv, s výjimkou profesionálního mineraloga, by se prostě tím kamením prokopal, a když by v rakvi nenašel nic než kosti, odešel by a nechal by to být.“

„Ideální způsob, jak to schovat,“ souhlasil Donner. „Prakticky na veřejnosti.“

Sandecker přistoupil, vzal Pitta za ruku a potřásl mu s ní. „Děkuju ti,“ řekl prostě.

Pitt se zmohl jen na pokývnutí v odpověď. Cítil se unavený a otupělý. Chtěl si najít místo, kde by se mohl schoulit daleko od okolního světa, a na chvíli na všechno zapomenout. Přál si, aby *Titanic* nikdy neexistoval, aby nikdy v docích Belfastu nebyl spuštěn na hladinu klidného moře, toho nemilosrdného moře, které přeměnilo nádhernou loď v groteskní, zrezivělý, starý vrak.

Zdálo se, že Sandecker čte v Pittových očích. „Vypadáš, jako bys potřeboval odpočinek,“ pronesl. „Snaž se, abych tvůj ošklivý obličej v kanceláři alespoň dva týdny neviděl.“

„Doufal jsem, že to řeknete.“ Pitt se unaveně usmál.

„Mohl bys mi povědět, kam se hodláš schovat?“ zeptal se admirál lišácky. „Samozřejmě, jenom pro případ, že by se objevila nějaká naléhavá záležitost v NUMA a já se s tebou musel nahonem spojit.“

„Samozřejmě,“ odvětil Pitt suše. Na chvilku se odmlčel. „Je jedna stevardka, která žije se svým pradědečkem v Teignmouthu. Tam byste to mohl zkusit.“

Sandecker v tichém porozumění přikývl.

Přiblížil se Koplin a objal Pitta kolem ramen. „Doufám, že se zase někdy uvidíme.“

„Taky si to přeju.“

Donner na něj vsedě pohlédl a cituplně chraplavým hlasem pronesl: „Je to konečně za námi.“

„Ano,“ souhlasil Pitt. „Je to za námi a je to skončené. Všechno.“

Náhle ucítil zamrazení, jako by si uvědomil, že jeho slovy strašidelně promlouvá kdosi z dávné minulosti. Pak se obrátil a odešel ze hřbitova v Southby.

Všichni tam stáli a pozorovali, jak se jeho postava stále zmenšuje, až vstoupila do cáru mlhy a zmizela.

„Přišel z mlhy a do mlhy se zase vrátil,“ pronesl Koplin, s myšlenkou na jejich první setkání na svazích hory Bědná.

Donner se na něj zvědavě podíval. „Co jste to povídal?“

„Jenom jsem myslel nahlas.“ Koplin pokrčil rameny. „Nic víc.“

Srpen 1988

ZÚČTOVÁNÍ

„Zastavit stroje.“

Lodní telegraf v odpověď na kapitánův rozkaz zazvonil a chvění, vycházející ze strojovny britského křižníku H.M.S. *Troy,* ztichlo. Jak loď zpomalovala, pěna kolem přídě se rozplynula v černé barvě moře. Až na hučení generátorů panovalo na celém křižníku ticho.

V severním Atlantiku byla teplá noc. Moře bylo hladké jako sklo a na nebi od horizontu k horizontu plápolal jiskřivý koberec hvězd. Anglická vlajka na svém zdvihacím laně visela splihle a bez života. Nepohnul s ní ani nejmenší závan brízy.

Posádka, více než dvě stě mužů, se shromáždila na přední palubě. Mrtvé tělo, podle tradice zašlých věků zašité do plachty a zahalené národní vlajkou, bylo vyneseno na palubu a položeno vodorovně na zábradlí. Pak kapitán svým zvučným hlasem bez emocí přečetl námořnickou pohřební liturgii. Jakmile pronesl poslední slova, kývl hlavou. Prkno se naklonilo a tělo sklouzlo do čekající náruče věčného moře. Tichou nocí se čistě a jasně nesl zvuk trubky; pak byl zavelen rozchod a muži se potichu vytratili.

Za několik minut, když *Troy* už znovu plul, se kapitán posadil k palubnímu deníku a zapsal do něj:

H.M.S. Troy. Čas: 0220, 10. srpna 1988.
Pozice: šířka 47°46' S délka 50° 14' Z.

V naprosto stejném okamžiku rána, kdy se potopil parník White Star R.M.S. Titanic, a v souladu s posledním přáním strávit věčnost se svými bývalými lodními druhy, pozůstatky komodora Sira Johna L. Bigalowa, K.B.E“ R.D“ R.N.R. (v důchodu) byly svěřeny hlubinám.

Když se kapitán podepisoval, třásla se mu ruka. Právě uzavíral poslední kapitolu tragického dramatu, který omráčil svět… svět, který mrtvý miloval a který už nikdy nespatří.

Téměř ve stejnou chvíli, na druhé straně světa, kdesi v opuštěných rozlohách Pacifiku, se tiše, hluboko pod malátnými vlnami, plížil doutníkový trup ponorky. Když se to monstrum přiblížilo, vyplašené ryby se rozprchly do hlubin. Uvnitř hladké černé slupky se muži připravovali na vypuštění čtveřice balistických raket na několik různých cílů šest tisíc mil daleko na východě.

Přesně v 15.00 hodin se zažehly motory první velké rakety, která prorazila sluncem roztančené vlny ve vulkanickém výbuchu sloupu bílé vody. S hromovým burácením se vydala k modré obloze Pacifiku. Za třicet vteřin byla následována další raketou, potom třetí a nakonec čtvrtou. Zanechávaje za sebou ohnivé sloupy oranžových plamenů, se tento kvartet potencionálního hromadného zničení vznesl obloukem do stratosféry a zmizel.

O třicet dvě minuty později, když rakety již v sestupné dráze mířily na své cíle, náhle vybuchly, jedna po druhé, v gigantické ohnivé koule a rozpadly se na kousky, ještě ve vzdálenosti dobrých devadesáti mil od místa svého určení. Bylo to poprvé v raketové historii Spojených států, kdy všichni zúčastnění technici a vojenští důstojníci, kteří vedli národní obranné programy, při náhlém a zdánlivě katastrofálním konci perfektně odpálených raket provolávali slávu.

Sicilský projekt prokázal svoji bezvýhradnou úspěšnost už na první pokus.